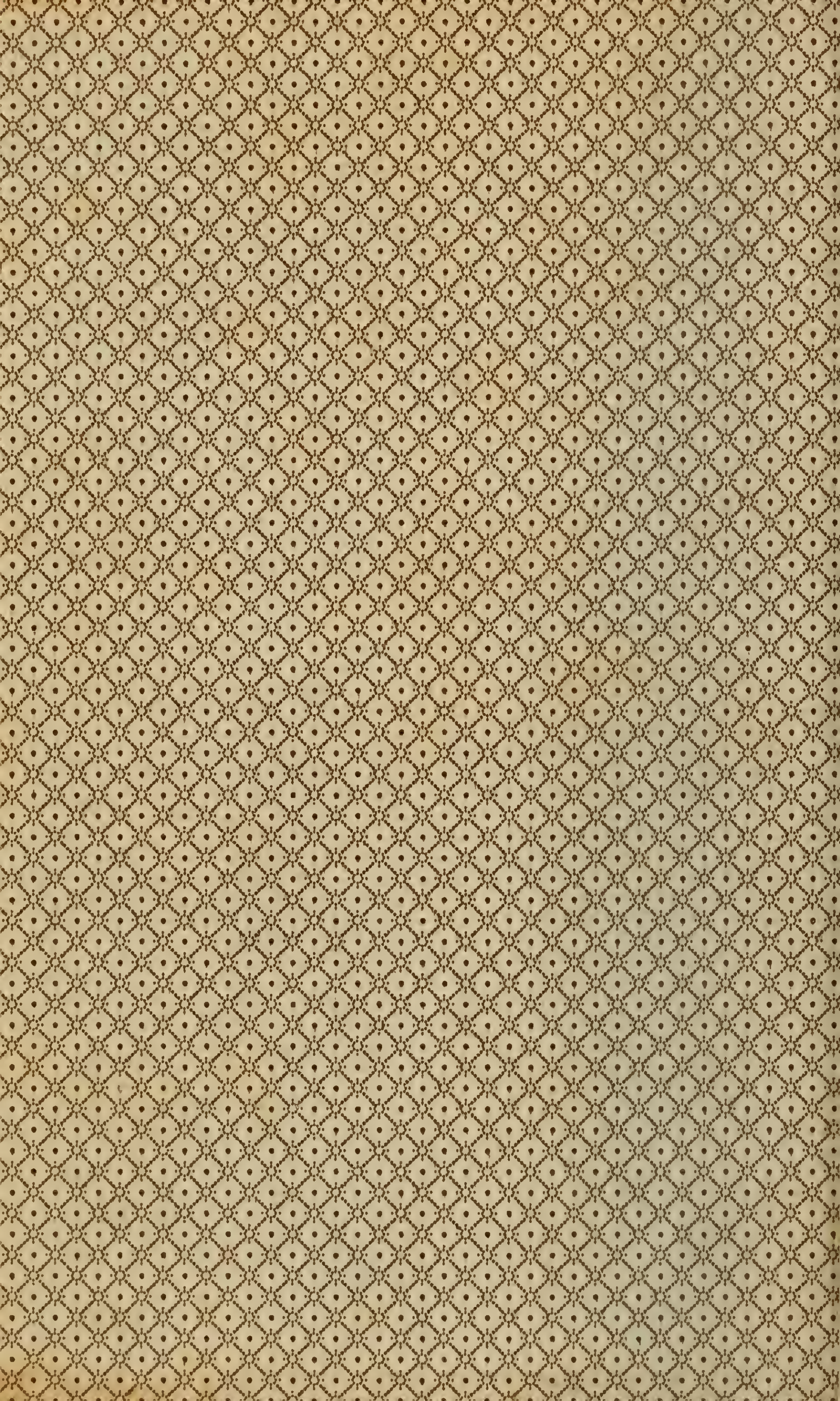

3 1761 07461854 7

Samlede
Eventyr og Fortællinger

af

Bernhard Severin Ingemann.

Ellevte Bind.

Anden Udgave.

Landsbybørnene, tredie Deel.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Landsbybørnene,

Nytids-Roman

af

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Udgave.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Landsbybørnene,

Nytids-Roman

af

B. S. Ingemann.

Tredie Deel.

Første Kapitel.

Det var en af de smukkeste Efteraarsdage 1844. Solen var ikke langt fra sin Nedgang. Ved Indkjørselen til Skoven Düsternbrock, der glimrede i de herligste Farver, holdt der en Mængde Vienervogne og Jagtvogne. Der foer mange sirlige Herrer tilhest henad den deilige Vei ved Kielerfjord. Fra endeel Lyststeder ved Veien hørtes der Musik og høirøstet selskabelig Tummel. Af og til kom der en Flok Studenter med deres Cigarer i Munden, med deres korte Knævamser og de smaa, flade Burschhuer paa tre Haar. De svingede deres Ziegenhainerstokke, medens de sang eller disputerede med heftige og ivrige Miner. Midt i en saadan Flok af de alleryngste, mest ustyrlige „Burscher" saae man begge de unge Grever Høg, hver med behørig Cigar i Munden og splinterny Ziegenhainer, begge dygtig rødkindede og med rigtige tydske Burschhuer paa til deres forresten kjøbenhavnske Cavalleerfrakker. De hostede, deels af Røgen, deels af skrattende Latter over de mange lystige Indfald, der fløi fra Mund til Mund omkring dem, men som de kun halvt forstode, og som gjerne gik ud over dem. Man kom fra et Gjestgiversted i Skoven, hvor de unge Grever vare blevne indviede i det frie tydske Commersliv og havde tracteret med

Champagne ovenpaa det meget baierske Øl, man havde nedskyllet. Hvor det lystige Tog lod sig see, blev der almindelig Latter over den sindrige Spøg, man havde tilladt sig med de troskyldige Gjester, ved at paahefte dem et Slags Kammerherre-Decorationer, der betegnede Pøbelens Spotnavn til de Danske. Man søgte kun at forhindre, at den ene Broder kom til at see den anden paa Ryggen, og Legen kunde uforstyrret fortsættes, til stor Glæde for de Fleste, der saae det.

Anton og Sundby havde alene gjennemvandret den smukke Skov og vare paa Tilbageveien mod Byen, da de i nogen Frastand hørte den overgivne Tummel og kjendte Grev Magnus's hjertelige Latter i Studenterflokken. Sundby havde nok hørt og kjendt det Spotord mod de Danske, der ofte gjentoges; han syntes dog ikke at have fundet den raae, vidløse Uvillie deri mindste Opmærksomhed værd.

Solen glødede nu i sin Nedgang paa Skovens Kroner. Fjorden blev mørkere og brusede stærkere, medens den dog endnu hist og her modtog Glandsen fra den vestlige Himmel, og der vare Bølgerne ildrøde. „See! hvor smukt!" — sagde han — „selv naar Mørket drager seirende frem gjennem Ildstrømme! Hvad synes dig om det her? Anton!"

„Her er overmaade smukt" — svarede Anton — „her er vist ogsaa mange fortræffelige Mennesker; men" —

„Luften trykker dog lidt her, mener du. Vi kan ogsaa snart være færdige. Mærkelighederne har vi seet, og Stemningen har vi faaet nok af. Nogle Dages Cursus ved denne Sandhedens og Troskabens Høiskole kan mine brave Klodderjaner nok nøies med. Vi kan reise imorgen, hvis der saa ingen Prøver skal aflægges i den ædle Fegtekonst."

„Det har vel ingen Nød!" — svarede Anton — „de komme jo ypperligt ud af det med disse lystige Studenter. De

lee jo selv allerlystigst, om der ogsaa bliver gjort lidt Løier med dem."

„Ja, naar de troe, det er godt og ærligt ment, eller naar det ikke gjøres saa grovt, at de forstaae det rigtigt, og der skal vistnok endeel til."

„Men forstaae de da rigtig at fegte?"

„O, ja!" — svarede Sundby ligegyldig — „i Kropkonster ere de flinkest. Kløgt og Kundskaber har de forresten meer, end nok, af her."

Anton saae lidt forundret paa ham, men nænte ikke at yttre Noget om hans grevelige Elevers Mangler, som han i den senere Tid rent havde glemt over deres Godmodighed.

„Du troer nok, jeg spotter mine brave Klodderjaner" — vedblev Sundby. — „Ingenlunde! Klodderjaner i Dybsindighed og Lærdom kan jeg ikke befrie dem for at være; men det er der intet Ondt i, og deri maae de finde sig! Ingen kan jo lægge en Alen til sin Vært."

„Men" — sagde Anton — „det kan dog ikke være Deres Alvor, at Nogen kan have meer, end nok, baade af Kløgt og Kundskaber?"

„Det mener jeg virkelig paa en Maade" — svarede Sundby: — „med lidt mindre naturlig Kløgt, end de virkelig har, vilde de ingensteds mærke den Lavhed og hjerteløse Begavethed, der føler sig smigret ved at have mindre Begavede til Bedste. Til at være Grever og rige Mænd ved Fødslen, uden mindste Anstrengelse, har de jo altid Genie nok. Hvad Kundskaber angaaer, saa seer du jo, de kan blive Studenter her for deres Penge saagodt som Andre. Artium med Non kunde jeg forresten nok skaffet dem hjemme, og i deres Stilling spørger Ingen om Charactersedlen. De har med deres overfladiske Politur meer sand Natur og Menneskelighed i

Livet, end de Renomister har Cultur og Humanitet, der nu spille Vas med dem."

„Men naar de vil tale Tydsk eller Fransk" — sagde Anton — „klinger det rigtignok løierligt" —

„Jo slettere og uforstaaeligere de tale det, jo bedre!" — afbrød Sundby ham med forstemt Mine, og var nu i sit sære Lune. — „Jeg har med Flid ladet dem forsømme Fleer=Sprogs=Snakkeriet. Jeg har tidt beklaget den ulyksalige Sprogkundskab, man paanøder Mennesker, der har Lidt nok at sige i eet Sprog og maae arbeide som Heste, for rigtigt at kunne oversætte deres uheldige Indfald i alle mulige Tungemaal."

Ligesom Sundby og Anton gik i denne Samtale paa Veien ved Fjorden, blev Sundby hilset og tiltalt paa Tydsk af en bekjendt Advocat, med et Slags literairt Navn, som han havde gjort Bekjendtskab med i et af Grevinde Høg's store Aftenselskaber og siden skrevet imod. „Hr. Sundby! ikke sandt? Greverne Høg's Hovmester? — den ærede Opponent mod mit Skrift om vore Landsrettigheder?"

Sundby gjengjældte Hilsen og Tiltale noget koldt. „Jeg troede hverken mig eller hine Smaabemærkninger her erindret" — sagde han. — „Naar jeg gaaer udenfor mit Fag, er det kun af Hensyn til Tiden og af rent menneskelige Grunde. Jeg kan neppe troe, et fornyet Bekjendtskab vil føre os nærmere sammen i Anskuelsen af Sandhed og Ret."

„Saa begavet en Modstander er det mig altid kjært at møde" — vedblev Advocaten. — „Jeg saae Dem i Auditoriet igaar hos vor berømte Statsrets=Docent. Jeg haaber nu vist, De er bleven omstemt og giver os Ret." Han udbrød nu i en ivrig Lovtale over det høie Standpunkt, hvorpaa Statsvidenskaben og Rets=Filosofien efter hans Paa=

stand stod netop paa det Kieler-Universitet i de sidste Aar, og kunde ikke noksom fremhæve den mageløse Grundighed og Skarpsindighed, hvormed man her gik Løsningen af Tidens største politiske Spørgsmaal imøde.

„Jeg er Dansk!" — afbrød Sundby ham med ufordulgt Harme: — „De maa have mig undskyldt, naar jeg finder den Grundighed og Skarpsindighed, De vil anprise mig, i høieste Grad oprørende og statsopløsende."

„Men De kjender og skatter dog den høiere Aand og Intelligents, det store Tydskland har forud for det lille, ubetydelige Danmark!" — sagde Advocaten med en uforskammet Mine.

„Jeg bøier mig kun for Storheden, naar den følges med Sandheden" — svarede Sundby nu med rolig Kulde, og der spillede et sarkastisk Smil om hans strenge, alvorlige Mund. — „Det glæder mig, at det lille Danmark endnu ikke er kommet paa saa høit et Standpunkt. Vor Almue siger med Rette: Alting er en Videnskab! — Jeg tænker paa et tilkommende dansk Ordsprog efter gammelt Snit, men det vilde neppe klinge behageligt i Deres Øren" —

„Hvorledes skulde saa den tilkommende danske Folkeviisdom klinge?" — spurgte Advocaten med et skarpt, stikkende Blik.

„Ganske simpelt, Hr. Advocat!" — var Sundby's Svar — „jeg vilde foreslaae den korte Sentens:

Løgn er en Videnskab! — sagde Fanden, han hørte Forelæsninger i Kiel."

„Ah, ja saa! men gjør De Dem saa ikke selv til Hans diaboliske Majestæt? min Hr. Satyricus! — det var ikke saa ganske heldigt — Adieu!" Han dreiede sig nu hastig om paa Hælen med en skjødesløs Hilsen og et skarpt,

lynende Blik, idet han sluttede sig til sit Selskab, der var blevet noget tilbage.

Anton hørte dem tale høirøstet i forbittret Tone bag ved. Sundby loe; men der var et mørkt Udtryk i hans Blik. Han gik langsommere og lod Advocaten med hans høirøstede Selskab gaae forbi.

„Det er dog underligt!" — sagde Anton — „siden vi nu ikke længer høre et dansk Ord omkring os, mærker jeg først rigtig, hvor fast jeg er sammengroet med Folket og Livet derhjemme. Hvor deiligt her er, kunde jeg dog hverken synge eller faae en Tone i min Fløite her."

„Har du allerede Hjemve? Anton! — nu ja! det gaaer mig ikke stort bedre. — Vi maae længere bort, for at aande frit. Men det er for tidligt at see tilbage mod deiligst Vang og Vænge! Lad os nu kun lukke Øine og Øren rigtig op og see hvad der er værd at reise over Østersøen for!"

De gik raskere frem, dog i en halv uhyggelig Stemning, og naaede deres Gjestgiversted i Byen, uden at bekymre sig om hvad af og til en Gadedreng raabte til dem, fordi de talte Dansk sammen.

Medens de sade ved deres The, hørte de Larm paa Gaden. Der blev hujet og pebet. En Steen fløi ind ad Vinduet, idet Døren foer op og begge de unge Grever sprang ind til dem, hæsligt tildækkede med Gadeskarn, men i det lystigste Lune.

„Det var prægtigt!" — sagde Stamherren — „De fik rigtignok deres Vittighed betalt; men min nye Stok gik istykker!"

„Det var Mudder!" — sagde den yngre Greve og rystede sig, saa Gadeskarnet stænkede hen ad Gulvet.

„Mudder i egenligst vellugtende Forstand!" — sagde

Sundby. — „Har I været i Gadedrengekamp? mine høivelbaarne unge Herrer!"

„Ja, det kan du troe, Sundby! og det gik lystigt!" — sagde Stamherren — „det var Studenternes Skyld; men de lod os i Stikken, saasnart det kneb og vi blot havde visket et Par Drenge om Ørene. — Vi maatte slaae skrapt til herudenfor — og hør! nu skraale de igjen!"

Under et vildt Skrig fra Gaden klang der atter et Par Ruder.

Sundby slukkede Lysene. „Gaaer nu kun ind i Sovekamret og skifter Klæder!" — sagde han — „jeres Gadedrengelaurbær lugte forbandet, og det gaaer ud over Vertens Vinduer."

Der var imidlertid snart blevet stille paa Gaden.

Sundby tændte Lysene igjen og satte sig rolig med Anton til Bordet. Kort efter traadte Verten ind til dem og beklagede sig over de unge Herrer, der havde indladt sig i Gadeoptøier og udsat ham for at faae Hotellet ødelagt. Den Sag var dog snart jævnet med Penge. Verten blev temmelig høflig; men spurgte kun, naar de klammerilystne unge Herrer agtede at reise.

„Naar de har vasket Deres smukke Byes Skarn af sig" — svarede Sundby — „men hvor længe det vil vare, veed jeg ikke. Har man intet Gadepolitie her i Byen?"

„Jo," — svarede Verten — „det vil De ret strax faae at vide. Politie-Commissairen var meget vred; — han er her vist paa Øieblikket."

Verten gik, og kort efter traadte der en Mand i Politiets Uniform ind. Han vilde hilse paa d'Hrr. Grever eller deres Ledsager — sagde han med kold Høflighed — og bede dem undskylde de Smaa-Ubehageligheder, de havde mødt. Det var Uordener, som her aldeles ikke taaltes, for-

sikkrede han. De værste Spektakelmagere vare arresterede og skulde tilbørlig blive straffede. D'Hrr. Grever, tilføiede han, havde forresten temmelig stærkt brugt deres Stokke, og nogle kaade Drenge vare næsten blevne haardere revsede, end lovligt Nødværge kunde forsvare. Det var imidlertid i Politiets og den gode Ordens Interesse. Han bad at formelde Greverne sin Compliment og forsikkre dem, at saalænge de opholdt sig her behøvede de ikke at gaae med Politiestokke. Der skulde tilbørligt blive sørget for deres Sikkerhed. Derpaa hilsede han høflig og gik; men i hans Øine troede Sundby at see, at han var inderlig forbittret.

Nu kom Greverne, helt omklædte, ind til Theborbet og vare overstadig lystige.

„I har god Grund til at glæde Jer, mine tappre Herrer Gadehelte!" — sagde Sundby tørt. — „Jeg har Hilsen og Taksigelse at bringe Eder fra denne Stads aarvaagne Politie. Man paaskjønner eders Heltebedrift. I kan vente en Deputation imorgen fra Magistraten."

„Gjør ikke Nar af os, Sundby!" — sagde Stamherren. — „Vi var jo nødt til at slaae fra os. De skjældte os jo ud og dængede os til med Skarn, blot fordi vi snakkede Dansk og havde faaet Tydsk bagpaa."

„Ja, men det var dog din Skyld, de blev saa grove, Magnus!" — sagde Broderen. — „Var du ikke bleven gal i Hovedet og havde slaaet Næsen flad paa den lange Lømmel, var det aldrig gaaet saa glubsk til" —

„Det kan nok være!" — svarede Magnus. — „Hvem der skjælder mig ud slaaer jeg altid strax paa Torsken — det er nu min Maade."

„Det er meget naturligt, Stamherre! men kun lidt filosofisk" — bemærkede Sundby — „dog siden Filosofien

heller ikke er dit Fag, finder jeg det temmelig i sin Orden. Ved slig Leilighed er det ellers klogere" —

„Aa! snak nu ikke meer om Det! — Lad os nu faae The!" — sagde Stamherren — „alt det Øl og den tydske Champagne ovenpaa har gjort mig flau!"

„Men hvad skal vi nu gjøre ved de uforskammede Studenter?" — spurgte Broderen — „de har jo havt os gruelig til Nar!"

„Det kan vi tænke paa, naar vi faae udsovet!" — svarede Stamherren og blinkede til ham. — „Hvor tidligt skal vi reise? Sundby! Et Par Visiter har vi at gjøre, og før Klokken Tolv kan det ikke gaae an."

„Nu ja! saa bestiller jeg Vognen til Klokken Tolv præcis!" — svarede Sundby og gik ud.

„Det skal blive rigtigt Spænd!" — sagde Stamherren og gned sine Hænder.

„Hvad mener du?" — spurgte Broderen.

„Vi maae op og nappes med et Par af dem! — det er nødvendigt! ellers gjælde vi for nogle Torske til evig Tid. Du maa ikke sige et Ord derom til Sundby! De ikke heller, Knudsen! eller jeg prygler Jer begge To!" — Derpaa skyllede den firskaarne Stamherre en Contoirkop The ned og trampede ind i sit Sovekammer.

„Deres Broder har vist drukket formeget derude" — sagde Anton. — „Det er dog aldrig hans Alvor, hvad han sagde om at slaaes med Studenterne?"

„Det veed jeg ikke" — svarede Ferdinand. — „Det kan vi jo spørge ham om imorgen. Hvad han gjør — det gjør jeg ogsaa! Nu er jeg søvnig. Godnat! snak endelig Intet til Sundby derom!" Derpaa gabede han og gik ogsaa til sit Sovekammer.

Da Sundby kom tilbage, var Anton i stor Uvished

om hvad han skulde gjøre. Han fandt det dog rigtigst at tie og selv see, om man ikke kunde tale Stamherren tilrette, naar han havde udsovet.

„Der er een Ting, jeg nok burde have lært inden jeg reiste hjemme fra" — sagde han til Sundby, da de siden, efter en Samtale om andre Ting, vilde begive sig til Ro.

„Nu! og det var?"

„At kunne bruge en Sabel eller Kaarde. — Kan det ikke blive nødvendigt blandt disse Mennesker, der forhaane os, naar vi tale vort Modersmaal? — Det var dog anstændigere, end at slaae fra sig med Stokke, som blandt gale Hunde."

„Det Tilfælde kunde vel indtræffe" — svarede Sundby. — „For dig og mig er dog slige Cavalleerfærdigheder mindre fornødne. Vi er hverken Adelsmænd eller Studenter. — Jeg er ialtfald en Philistrant — og du — en Sanger, en Konstner. — Din Ære har Intet med slige Vaaben at gjøre."

„Men naar det ikke gjaldt min egen, men mit Folks og mit Fædrelands Ære" — udbrød Anton med opblussende Iver.

„Dumme Uvenners Mening derom, mener du. Nu ja, det var tænkeligt!" — svarede Sundby. — „Den ene Dumhed kunde maaskee curere for den anden — det var homøopatisk. Jeg anseer Dueller for de allertaabeligste Narrestreger i Verden" — vedblev han. — „Jeg har troet, det var umuligt, jeg nogensinde kunde fristes til sligt Galskab. — Jeg maatte anden Gang til de store Filosofers Land, for at finde det tænkeligt at hævde Aand med Haand. Kun for Sundhedens Skyld har jeg lært de Kropkonster. Nu ja! imorgen kjøber jeg et Par Rappierer; saa vil vi hver Morgen øve os i det Haandværk! Jeg skal være din

Vaabenmester! — Jeg veed ellers nok hvad der har bragt dig paa de Tanker, Anton! mine Klodderjaner vil hugges med de overmodige Studenter imorgen. Jeg maa ikke vide det. Nu! det vil jeg heller ikke. Lad dem hugges! Det gaaer sjælden paa Livet løs. Lidt Børst kan de have godt af! de er for krye af Gadedrengeseiren. Lad dem rende Hornene af sig! Man sige hvad man vil! selv Klodderjans-Æren er nogle Draaber Blod værd — og Fædrelandets en hel Strøm som Eideren." Han gik til Ro, og Anton ligeledes; men Ingen af dem sov rolig.

Næste Middag kjørte der en Reisevogn fra Kiel, med fire Personer, hvoriblandt to unge Herrer med forbundne Pander. Det var begge Greverne Høg. Men de loe lystigt.

„Vi fik braadne Pander" — sagde Stamherren — „men Burscherne skal ikke grine af os — deres Flænger var nok saa drøie."

„Saadan gaaer det med Ridefogedbeviserne for Sandhed og Ret!" — sagde Sundby — „man maa nøies med vaade og tørre Prygl paa begge Sider."

Anton saae tankefuld hen for sig. Det var ham som Fløiten i hans Koffert sukkede og „Rap-dig-Kæp" i hans Haand blev til en Bøsse.

Andet Kapitel.

„Lad os snart komme videre og helst med Damp, hvor der er saa tørt og sandet som hertil!" — sagde Grev Magnus, da han og hans Broder, fjorten Dage senere, sad med hele Pander ved Frokostbordet, med Sundby og Anton, i et af de største Hoteller i Berlin. — „Jeg holder dog allermest af at kjøre med Fire!" — vedblev han — „men saa vil jeg sidde paa Bukken og smælde med den store Pidsk."

„Det er vistnok høist lærerigt og dannende for den reisende Stamherre!" — bemærkede Sundby i sit tørre Lune.

„Jeg gad helst ride gjennem Verden paa en Fuldblodshingst!" — sagde Grev Ferdinand.

„Og jeg helst seile!" tilføiede Anton.

„Flyve mener du nok" — sagde Sundby — „men jeg gik allerhelst paa mine Ben. — Det er det første og naturligste Befordringsmiddel, og saa faaer man dog Noget at see. Men lad os nu først see og høre hvad her er mærkeligt! — Anton sværmer jo for Concerterne."

„Det kunde være godt nok med Musiken" — sagde Stamherren — „naar man kunde faae en Cigar og en jævn Passiar dertil og strække Benene ud paa en Sofa — eller bruge dem tilgavns; men Pokker skal sidde stiv som en Pind hele Timer i en kvalm Concertsal, uden at mæle og røre sig! Nei, saa er det dog bedre, naar man kan svinge en

kjøn Pige til en Fiol eller faaer Noget at høre, man kan grine af!"

„Nei!" — sagde Grev Ferdinand — „Vagtparaderne er det Bedste, man kan see — der har man jo ogsaa den allersmukkeste Musik" —

„Og hvor der er Lirekasser og Gynger? ikke sandt?" — spurgte Sundby — „hvor baade Damer og Herrer drikke Øl af Pottemaalsglas — der er det nok ogsaa efter mine Herrers Smag?" —

„Ja, saamænd! Sundby! det er ikke saa galt!" — svarede Stamherren og kastede sit ene Ben op paa Sofaen — „der kan man da mærke, man er blandt levende Folk. Damerne see ganske godt ud; men det er nogle dumme Mennesker her udenlands: de forstaae jo kun deres eget Pluddervælsk, som Pokker skal gjøre sig til Nar med for dem!"

„I hvilket Sprog gjør du det da? Stamherre!" — spurgte Sundby.

„Ih! jeg snakker Fransk. Det forstaaer ikke de Simple, og det morer mig."

„Men saa kunde du jo ligesaagodt snakke Dansk; det forstaaer du dog selv langt bedre, og det kan du endogsaa have den Morskab af, at hverken de Simple eller de Fornemme forstaae dig, og at du i det Stykke har noget Væsenligt forud."

„Nei! saa ærgrer jeg mig kun" — svarede Stamherren — „fordi vort Land er saa lille og ingen Fremmed gider lært vort Sprog. Nei! Andet, end Fransk, vil jeg nu ikke snakke med Tydskerne, hvor daarligt det saa gaaer — men kommer jeg til Frankrig, vil jeg snakke Tydsk, saa mærker Ingen hvor galt det gaaer, for det forstaae de sagtens ikke der."

„Deri har du Ret, Dogge!" — sagde Broderen og

gav ham det fortrolige Øgenavn fra Hjemmet, som altid betegnede den hyggeligste Stemning imellem dem. — „Det synes mig ogsaa! Ingen Fremmed kan jo snakke Dansk, naar de komme til os. Hvorfor skal vi alene lade os grine ud, ved at lægge større Kundskaber for Dagen og gjøre deres Hunner til Hanner paa Tydsk eller Fransk?"

„Men Hovedsagen er dog nok, at man forstaaer hverandre" — sagde Sundby — „og at man saa har Noget at sige, som det er værd at lukke Munden op for."

„Ja, det kan nok være!" — sagde Stamherren og loe med et Nik til Broderen — „det var En til dig, Vindspiller! Jeg bjæffer ikke saa meget. Har man noget Vigtigt at sige og gjælder det Mad eller Drikke, behøver man slet ingen Sludder: man kan jo kun pege paa hvad man vil have og lukke sin Pung op! Det Sprog forstaae de allevegne. Men see! der har vi vor Landjunker!"

Døren var faret op, og en ung, lystig Herre kom med Spøg og Latter ind til dem og opfordrede d'Hrr. Grever paa ravgalt Fransk, blandet med den stærkeste Vienerdialect, til en Lysttour med ham den hele Dag. De havde tilfældig gjort hans Bekjendtskab, og de syntes ypperligt at passe sammen. Sundby var dog lidt betænkelig ved dette Bekjendtskab. Landjunkeren hørte til den store Masse af lystige Nydelsesfugle, der vel intet Ondt synes at være i, men som kun tænke paa Øieblikkets Velbehag, uden alle høiere Interesser. I Politur og Dannelse stod han omtrent paa de unge Grevers Standpunkt. Sundby lod nu imidlertid de voxne Mennesker tumle sig paa egen Haand og var temmelig sikker paa, at de ikke indlode sig paa noget Slet, hvor mange Ubesindigheder og dumme Streger de end kunde finde paa. De fortalte ham gjerne ganske oprigtigt Alt, hvad der hændtes dem, og vare som oftest samlede med ham hver

Aften. Han foreslog dem at mødes med ham og Anton i Theatret, naar de vare trætte af Dagens vigtige Forretninger.

„Det tvivler jeg paa, jeg gider!“ — svarede Stamherren: — „de har nok Noget til at slæbe over iaften; men paa Restaurationen, hvor vi fik de gode Østers igaar — der kan vi jo træffes!“

De sagde Sundby og Anton Farvel og skyndte sig bort med deres Landjunker.

„Hvor Camilla dog har faaet ulige Brødre!“ — sagde Sundby. — „Hun fik sin Moders Natur. — De har nok faaet Bedstefaderens. Racen er dog oprindelig ret brav. Vi vil ikke hovmode os over dem, Anton! Jeg ligner sagtens ogsaa et eller andet vildt Dyr — og du — ja du hører nok til Fugleslægten, ligesom vor gamle Professor.“

„Ak! vor kjære, gamle Professor!“ — sukkede Anton — „han var en graa, tungsindig Nattergal med al sin Lystighed.“

„Har mine Klodderjaner selv fundet paa deres Øgenavne, har de dog Sands for det Characteristiske“ — sagde Sundby og saae ud af Vinduet efter dem. — „Det er den plumpe, ærlige Dogge og den lette Vindspiller op ad Dage. Et tomt Dagdriverliv dog igrunden, det Reiseliv!“ — vedblev han og tog en Bog frem af sit lille Reisebibliothek, som her var opstillet til fællebs Benyttelse.

Anton fulgte hans Exempel, men aabnede dog tillige det leiede Pianoforte og kastede et længselfuldt Blik til nogle nye Musikalier, som han endnu ikke havde prøvet.

„Spil kun! det forstyrrer mig ikke“ — sagde Sundby. — „Jeg hører allerhelst Musik, naar jeg tillige kan beskæftige Tankerne. Jeg er kun ikke Musikkjender nok til, at det helt kan udfylde mig.“

Efter en Times rolig Læsning til Antons Musik, af-

brød Sundby ham. — „Hør! sig mig oprigtig, Anton!" — spurgte han — „er jeg meget gnaven og kedsommelig? er jeg hvad man kalder et temmelig utaaleligt Menneske? det gad jeg dog nødigt!"

Der var et tungsindigt Udtryk i Sundbys strenge, alvorlige Ansigt, som altid havde gjort et dybt Indtryk paa Anton fra den allerførste Gang, de havde seet hinanden. Hans mørke Øine laae temmelig dybt under den mægtige Pande, som det stærke, brune Haar undertiden faldt for langt ned over. Naar han strøg det tilside og det faldt ned over det store, brune Kindskæg, var der en Høihed i hans Aasyn, som ofte erindrede Anton om en fangen Løve, han engang havde seet ligge stille tungsindig i sit Bur. Sundby havde først nylig fyldt sit 32te Aar, men havde allerede længe blandt sine Venner heddet den Gamle. I Dragt og Adfærd yndede han en vis gammeldags Simpelhed. Man saae ham næsten altid i den sorte præstelige Frakke, knappet helt op til Halsen, men med skinnende hvidt Hals-Linned. Naar han bevægede sin høie Skikkelse, var det altid med en vis stille Værdighed, som indgjød Agtelse.

Anton taug undselig ved hans Spørgsmaal, og han gjentog sagtmælet: „er jeg gnaven og utaalelig?"

„De er sjælden rigtig glad, kjæreste Hr. Sundby!" — svarede nu Anton og gik venlig hen til ham. — „De er undertiden noget bitter og seer vist Verden i for mørkt et Lys — men saadan som De er, holde vi Alle saa inderlig af Dem, og kunde vi faae Dem lidt gladere, var det rart."

„Jeg vil vænne mig af med den dumme Vrantenhed!" — sagde Sundby. — „Jeg skal plage Jer saa lidt som muligt! — Hvad kan I for, jeg blev fordømt til et forfeilet Liv og — blev en Surmuler!"

„Det vil blive herligt, naar vi komme til Wien og træffe Comtesse Camilla igjen!" — sagde nu Anton uden Overgang ved en pludselig, ham selv uklar, Tankeforbindelse.

„Comtesse Camilla!" — gjentog Sundby og skiftede Farve — „hun forsvandt ved Brudeskamlen — Grevinde Camilla Strahl lever nu kun — og Gud hjælpe hende for det Liv!"

„Troer De, Greven ikke er god imod hende?" — spurgte Anton bekymret.

„Han er en Tigerkat!" — udbrød Sundby heftig og reiste sig — „og hun er i hans Kløer! Hun hed Høg, men var en ren og from Due, trods Rovfuglreden, hun fløi ud fra" — vedblev han med tilvungen Ro og kastede sig tilbage i Sofakrogen. — „I Adelsblodet stikker der altid lidt af de store Rovfugles Høiheds-Drift, om det saa udarter til aristocratisk Jammerlighed, som hos den gamle Excellents. Hvad der var tilbage i ham af den ædle Race, har hun arvet — men den Aandens og Hjertets Adel, hun arvede fra sin Moder — den blev et Offer for Storagtigheden og den usalige Glimrelyst. Nu er hun Tigerkattens Rov — og han vil sønderrive hende."

„Det er da skrækkeligt!" — udbrød Anton forfærdet. — „Men kunde De da ikke hindret det? — og kan hun ikke reddes endnu?"

„Hvad tænker du paa? kunde en simpel borgerlig Candidat, der blev taalt i Grevehuset, som Hovmester, og til Nød kunde sidde tilbords med, naar der ikke var altfor høie Gjester — kunde en saadan Ubetydelighed blande sig i Husets Familiesager? — Nei, Anton! Alt, hvad jeg kunde gjøre, har jeg gjort. Jeg gav Comtessen en Stil til fransk Oversættelse, hvori hun kunde see Tigerkattens Billede og maaske mit i Baggrunden — og sin egen elendige Skjæbne, hvis hun

gav efter for Storagtighedens og Glimresygens Fristelser. Hun oversatte den Stil ypperligt paa Fransk og rakte mig den med et vemodigt Smil — og deri saae jeg" —

„Hvad saae De i det Smil?" — spurgte Anton og trykkede med Varme hans Haand.

„Du har gjettet det, Anton!" — svarede han, og der kom en usædvanlig Blødhed i hans Stemme og en mild Glands i hans Blik. — „Det Smil sagde mig, at hun heller var bleven Præstekone paa Landet, end Grevinde, hvis hun havde skrevet den Stil for en Maaned siden og vidst, hvad hun nu havde læst deri mellem Linierne."

Han taug, og hans Hoved sank ned paa hans Bryst.

„Kjære, kjære Sundby!" — udbrød Anton og trykkede hans nedbøiede Hoved til sit Bryst — „skal det da gaae Dem som vor gamle Professor! skal De heller aldrig finde Den, til hvem De kan hvile Deres Hoved i Verden?"

„Jeg kan nok komme gjennem Verden uden at hvile saa blødt!" — svarede Sundby og reiste sig hastig — „men hun — hun har heldet sit Hoved til et udhulet Bryst, som der intet Hjerte slaaer i — som er udbrændt af de laveste Dyrelyster og kunde sælge baade hende og vort Fædreland for en Flitterstjerne."

„Og han blev kaldt en høisindet Ørn i Bryllupsdigtet, jeg satte Musik til — og man mente, hun vilde faae det prægtigt og komme til Italien med ham" —

„Hun kan komme til Konger og Keisere og de deiligste Lande med ham, men kun aldrig til noget Fredens og Troskabens Hjem" — sagde Sundby med sit mørkeste Blik. — „Jeg ønsker kun at see hende eengang endnu, for at give hende et Vink, hvis hun behøver det. Tal nu Intet meer om hvad jeg har betroet dig, Anton! Spil for mig igjen! Det gjør mig godt, naar jeg kan glemme den ydre Verden for den indre."

Anton trykkede hans Haand trofast og taus, idet han gik tilbage til Pianofortet. Han saae nu ikke paa Noderne; men Alt, hvad der mægtigt og stille rørte sig i hans bevægede Bryst, gav han Luft i øieblikkelig udstrømmende Toner. Det var første Gang han saaledes følte sig som Herre over dette Instrument, at Tangenterne ligesom adløde selv hans uvilkaarlige Luner og Indskydelser. Han fantaserede ellers kun paa Fløiten; den var fortrolig med hans inderste Væsen; den kunde med hans Aandedræt ligesom indsuge og udgyde hvad der dybest og hemmeligst rørte sig i ham. Tilsidst greb han nu ogsaa Vilhelmines Ibenholts-Fløite, som laae paa Stolen over Noderne, og nu var det først som han ganske kunde udaande, hvad han ikke havde Ord til. Det var som Erindringen om den gamle Professor blandede sig med hans Kjærlighed til Sundby og med Tankerne om Camilla, Vilhelmine og lille Lise. Det var som Skovduevingerne fra hans Fædrelands Bøge susede henover ham og tabte sig i et bevæget Havs vilde Brusen og i Strandfuglenes urolige Skrig; men de vilde Toner opløste sig efterhaanden i et mildt smeltende Adagio, der endte med en Efterklang af en dyb, vemodig Middelaldersfang.

Da han lagde Fløiten fra sig, følte han sig heftig omfavnet, og Sundby gik med hastige Skridt ud af Døren til sit eget Kammer.

Kort efter traadte han dog ind igjen med Hat og Stok. „Kom nu, Anton!" — sagde han i sin sædvanlige rolige Tone. — „Vi har endnu Meget at see her, og du har endnu heller ikke afleveret dine Anbefalingsbreve."

Dagen gik hen med at aflægge Besøg og besee Konstsager. Om Aftenen gik de i Theatret og mødtes tilsidst paa Restaurationen med de unge Grever og deres Landjunker, som modtoge dem lystige med Glasset i Haanden i en

Kreds af unge, overgivne Herrer, der næsten vare kvalte af den umaadeligste Latter.

Hverken Sundby eller Anton kunde begribe hvad man loe saa overvættes af, førend de opdagede, at Stamherren havde ladet sig sværte med en Korketold i Ansigtet. Han havde nogle uhyre sorte Streger over Mund, Kind og Øine, der gave ham et meget pudseerligt Udseende; han havde tillige anskaffet sig en ny lodden Hue, saaledes som de bøhmiske Hesteprangere bruge dem og som han nu satte paa sit store Hoved, hvorved han kom til at ligne en travesteret Kæmpe eller et vildt Dyr.

„Holger Danske!" — „Ogier le Danôis"! — „Vildmanden fra det danske Vaaben!" — raabte man. Grev Magnus nikkede meget fornøiet og syntes selv at more sig allermeest over disse Løier, medens han raabte af alle Kræfter hvad der faldt ham ind, uden Mening og Sammenhæng, og bestandig paa Dansk eller galt Fransk.

Grev Ferdinand fandt gjerne Alt morsomt, hvad hans ældre Broder fandt Morskab i, og han loe omkap med de Andre. Hverken Sundby eller Anton fandt Smag i denne Spøg, der fra de Fremmedes Side syntes at skulle gaae ud over Danskheden. Antons Kinder blussede, og hans „Rapdig-Kæp" brændte i hans Haand; men han taug og satte sig stille til Bordet.

Sundby taug ogsaa til Latteren havde udraset og han selv imidlertid havde fuldendt sit tarvelige Aftensmaaltid. Han greb da sit Glas og reiste sig ligesom han vilde udbringe en Toast, og der blev almindelig Opmærksomhed.

„Siden min unge Landsmand har givet vor gamle Ridderaands-Repræsentant og Folkehelt til Pris for disse selskabelige Løier" — sagde han — „og man har sammensmeltet hans Billede med en af Vildmændene, der bære

Danmarks gamle Rigsskjold — saa burde vi nu dog ikke savne den anden Skjoldbærer. Han er ogsaa en Vildmand, veed De, og hans Billede bør da ligesaa passende falde sammen med Nationaliteten og Heltelivet hos den tydske Deel af den danske Stats Befolkning, hvis Vaabenmærker ere indbefattede i Rigsskjoldet. Hvem af mine Herrer vil nu give os et passende Modbillede til vor travesterede Holger, som Vildmand, og forestille den anden Vildmand af tydsk Blod og Herkomst?"

Man studsede og saae paa den høie, alvorlige Sundby, der med samme Kulde og Rolighed vedblev: „Saavidt jeg veed, har den tydske Folkeaand en Repræsentant i Keiser Barbarossa, der svarer til vor Holger. Han var storartet og ridderlig; han var tapper og standhaftig; han var anderledes lærd og kundskabsrig, end vor jævne Holger; han var høi og majestætisk; men Overmod, Stolthed og en umættelig Begjerlighed var den inderste Kilde til al hans Høihed og Storhed. Efter et Sagn, der ligner det om vor Holger, sidder Barbarossa jo ogsaa i sin Gravhule, med sit store, røde Skæg nedgroet i et Stenbord, og venter paa den Tid, naar han skal vaagne, og hans Aand atter skal forene det store, adsplittede Tydskland. — Eller er han ikke en værdig Repræsentant for Tydskheden?" — vedblev Sundby med et sarkastisk Smil — „foretrække De den saakaldte tydske Mikkel med de tredive Millioner Par Arme? skal vi betragte ham som Deres Folkehelt? — nu vel! det kommer ud paa Eet! Vildmand maa han være og slem nok at slaaes med, naar han blev vred og kunde bruge alle sine Arme; men Holger kan ogsaa blive glubsk, naar man tirrer ham: — han sparker Taarnmuren ned, naar man troer, den holder ham fangen, og han har lært at behjælpe sig med færre Arme. Vildmænd skulde egenlig være nøgne; men

det Costume er her vel mindre passende" — tilføiede Sundby i en lettere, halv spøgende Tone — „giv Deres Barbarossa eller Mikkel hvad Costume, De vil, mine Herrer! men rødt Skæg maa han ikke mangle, enten han er Keiser Rødskæg eller Mikkel; for Mikkel har vel her, som hos os, den samme naturlige Skikkelse som den verdensberømte Reineke-Fos."

„Skal det være Satire, min Herre!" — brølte nu pludselig en af de største unge Herrer med en forfærdelig Røst i schwabisk Dialect og reiste sig, fnysende af Harme, som en Besat. — Han udstødte i sin Ubændighed en hel Strøm af Kraftord, som Ingen ret forstod, da det var rav Schwabisk i den allersnurrigste Mundart.

„Bravo! der har vi jo allerede Vildmanden, og Costumet er i sin Orden!" — sagde Sundby rolig, og man loe nu ligesaa høit som før. Det traf sig nemlig, at den lange, hidsige Schwaber, der havde raabt saa høit og sat saa rasende et Ansigt op, at han mere lignede en Vildmand, end et tamt Menneske, tillige havde ildrødt Haar og et stort Skæg af samme luende Farve. Han hed desuden Michael von Hintzen.

„Rødskæg! Barbarossa! vor lange Mikkel!" — raabte nu hans overgivne Kammerater, medens Latteren, ved hans stedse voxende Vrede og uforstaaelige Mundart, bestandig tiltog.

Det forbittrede Menneske var imidlertid sprungen frem og foer nu som afsindig mod Sundby, med en Bordkniv i Haanden, men modtog idetsamme saa vældigt et Puf af Grev Magnus, at han tabte Kniven og tumlede baglænds tilbage mod Bordet saa Glas og Flasker dandsede. I samme Øieblik vare de to Modstandere i den heftigste Brydning sammen.

„Vildmændene slaaes!" — „Holger Danske og Mikkel

Rodskæg slaaes!" — raabte man overgiven i Munden paa hverandre. — „Nu gaaer Skjoldet, de skulde holde, vel Fanden ivold!" — Man loe og veg tilbage for de Kæmpende.

Den stærke, muskelknudbrede Grev Magnus var bleven vred for Alvor, da den rasende Rødskæg vilde lægge Haand paa Sundby. Hans Modstander var ligesaa stærkt bygget, og Forbittrelsen syntes at give ham Løvekræfter; men han kom dog ingen Vei med Grev Magnus. Deres Brydning lignede mangengang en fastgroet Dobbelkæmpes Stillestaaen. Snart syntes den Ene, snart den Anden at skulle synke i Knæ, og tilsidst styrtede de begge med et voldsomt Fald til Gulvet og væltede sig flere Gange over hinanden med de eftertrykkeligste Puf og Stød.

„Hold nu op, mens Legen er god, Magnus!" — raabte Sundby paa Dansk. — „Lad os skille dem ad, mine Herrer! inden det bliver til Alvor!" — sagde han paa Tydsk.

Man fik nu løsnet deres tæt sammenslyngede Arme fra hverandre. De kom begge paa Benene, men stode blege ligeoverfor hinanden med forbittrede Miner og glubende Blik, medens de hver paa sit Sprog, uden at forstaae hverandre, udstødte alle de Skjældsord og Forbandelser, de kunde sammendynge.

„Bravo! Bravo!" — raabte Sundby. — „De gjør det beundringsværdigt! De spille Deres Roller saa naturligt, som Nogen kan forlange! Jeg foreslaaer et Vivat for vort udmærkede Vildmands-Par!"

Under Latter og Spøg greb man nu til Glassene. De hidsige Modstandere fik hver sit Glas i Haanden og overøstes med Berømmelser for deres mageløse Konst. „Man skulde forsvoret sig paa, de vare de arrigste Fjender" — sagde Landjunkeren — „jeg fortrød allerede bitterlig den

hele Spøg; men aldrig har jeg seet Mage til Natur og Sandhed hos nogen Mester i burlesk Komediespil."

Baade Grev Magnus og hans Modstander taug, medens de endnu bed Tænderne sammen og kastede glubske Blik til hinanden.

„Det er nok med Bisterheden!" — sagde Sundby — „dog De har Ret, mine Herrer! rigtige Vildmænd maae gloe lidt barsk til hinanden, inden de kan drikke Forlig efter et Slagsmaal. Det er maaske ogsaa for tidligt iaften. Men De har givet os et lærerigt Skuespil, mine Herrer! komme de Vildmænd, De for Spøg har forestillet, engang for Alvor til at brydes, saa vil det knage i deres Lemmer, og de komme ikke ret vidt med hinanden; men Skjoldet, haaber jeg, faaer ingen stor Skavank."

„Skal vi drikke Forlig? Rødskæg! — saa kom! det er min Sjæl, det Samme!" — raabte nu Magnus godmodig paa Dansk og stødte sit Glas mod sin Modstanders — „du gjøer slemt, naar du slaaes, og Kneb er du fuld af; men der er gode Kræfter i dig — mine Næver tænker jeg nok ogsaa du har mærket."

Barbarossa eller Hr. von Hintzen brummede ogsaa endnu paa sit Tungemaal; men efter den Vending, man havde givet Klammeriet, lod han nu ogsaa det Hele gaae for god Commers. Han klinkede og drak. Snart vare de begge To ligesaa lystige som før deres Slagsmaal, og da man endelig brød op med Spøg og Latter, havde begge Vildmændene faaet hinanden ret kammeratlig under Armen. Hver af dem talte fremdeles sit Sprog, der hos begge var spækket med endeel Kraftord, som de selv kun rigtig kunde have Fornøielse af.

„Du kunde blive et godt Stykke Komediant, Magnus!" — sagde Sundby, da de kom hjem i Hotellet. — „Du gjorde dine Sager ligesaa fortræffeligt, som denne Hintz eller

Kuntz eller hvad han hed. Man skulde troet, I var ret gale paa hinanden."

„Ja den Tro fik vi begge i Næverne og i Ryg og Sideben med!" — brummede Magnus — „men det var din Skyld, Sundby! hvad vilde du holde den lange Tale for om hans røde Skæg?"

„Det røde Skæg, jeg talte om, er jo begravet næsten for halvsyvende Aarhundrede siden; men det er sagtens gaaet i Arv til vore Tider!"

„Jeg syntes rigtignok, du var vred, Dogge!" — sagde Broderen — „og man skulde bandet paa, den Rødskæg var arrig, som Fanden; men saa mærkede Sundby og vi Alle, det dog kun var jeres Løier."

„Det var Pokker til Løier, Vindspiller! Mine Sideben holdt dog, og jeg lagde just heller ikke Fingrene imellem."

„Han vrælte fælt, det er vist nok!" — sagde Ferdinand — „men det hørte jo til Legen. Naar baade Sundby og alle vi Andre sige, det var Leg og Spøg — saa gjælder det ikke, om I To vil negte det, veed jeg."

„Ja vist, Vindspiller! det var Leg og Løier" — sagde nu Magnus og greb ham fast om det smalle Liv med sine Kæmpehænder — „nu skal jeg vise dig hvordan vi legede!" Han kylede ham hen i Sofaen, som en Vante, og gik ind i sit Sovekammer. Broderen loe og sprang efter ham.

„Jeg kunde dog ikke lee" — sagde Anton og satte sin lille Stok hen i en Krog. — „De loe heller ikke, Hr. Sundby!"

„Nu ja, der var sagtens meer Alvor i den Leg, end vi just Alle vilde mærke," — svarede Sundby: — „Folke-aander skal man ikke drive Spøg med!" Han satte sig hen i sin Sofakrog og taug.

„Hør, Anton!" — sagde han efter et tankefuldt Op-

hold — „sig Du til mig herefter, som jeg til dig! Du talte imorges om vor gamle Professor. Jeg har tænkt meget paa ham idag. Camilla var hans Dieſten. Hendes Moder var hans første uforglemmelige Kjærlighed — men hin Faustina var og blev Dæmonen i hans Liv — om hende er det jo, han har skrevet, hvad du lovede at vise mig?"

„Ak ja!" — sagde Anton — „Faustinas Øine har han beskrevet i de Blade, han efterlod mig tilligemed hendes Billede. Nu gruer jeg for det Trylleri, der kan være i slige Øine."

„Dem er der fleer af i Verden — vogt dig for dem!" — sagde Sundby. — „Hent de Blade! lad os nu høre de Ord fra ham her i Stilhed, inden atter den urolige Verdensaand drager os ud i sine Strømninger!"

Tredie Kapitel.

Anton havde hentet hine Blade fra den gamle Professors Haand. De syntes skrevne kort før hans Død. Han havde taget det lille nydelige Portrait med, der endnu bestandig havde en større Virkning paa hans Fantasi, end han vilde tilstaae for sig selv. Han stillede Billedet op i en fordelagtig Lysning, aabnede det lille Haandskrift og læste:

„Faustinas Øine.

(til min kjære Anton Knudsen med hendes Billede.)

Det er kun hendes Ansigt, du seer, Anton! nei, det er kun et Gjenbilleds Speilglimt af hendes Aasyn. Saae du dette Ansigt virkelig — stod hun levende for dig i sin hele fortryllende Skikkelse — det gik dig ikke et Haar bedre end mig. — Men du er sikker! Tvende saadanne Væsner har vor lille Planet ikke. — Træffer jeg hende paa Sirius, gaaer der maaske en Solglands fra hendes Aasyn, som lutrer og forklarer mig. Hvo kan vide! — Lysets og Skjønhedens Engel, den guddommelige Lucifer, blev jo en Satan. — Omvender han sig engang, bliver han maaske endnu herligere, end da han stod straalende for Guds Throne.

— Kjender du Legenden om den hellige Lucie? — hun var deiligere, end nogen jordisk Kvinde. — Det var Faustina ogsaa. — Helgeninden var en from og ren Nonne. — Det var Faustina ikke. — Men hin hellige Nonne havde

et Par Øine, som, med al deres Fromhed, vare fordærvelige: ingen Mand kunde see dem, uden at fortæres af uimodstaaelig, rasende Elskov. — Saadanne Øine havde ogsaa Faustina. Fromme kunde de ogsaa see ud. — Naar hun hørte mine Hymner og opløftede sine Straaleblik, da sittrede der en fortryllende Taareglands under de lange, sorte Øienhaar. Det Blik kunde have gjort en Djævel til en Helgen. Men saae Helgenen for dybt i det Blik, kunde han nedrive Himlen, for at flyve med Amorinen derinde til Venusbjerget.

Hin hellige Nonne gik altid med Slør, for at ingen Mand skulde see hendes Øine. — Det gjorde Faustina kun paa vore Reiser, naar Luften var skarp, eller naar vi gik sammen i Skoven i stille, maanelyse Nætter og hun vilde forøge Flammen i min Sjæl ved den Konst, hun havde lært af Maanen. — Den skinner sværmerisk, kun ikke saa skjelmsk, gjennem sit flagrende Skyflor i den deilige Sommernat; den fremkalder Drømmeverdenens hemmelighedsfuldeste Trylleri i den bløde, hensmeltede Sjæl.

Hin fromme Nonne havde engang i hellig Begeistring ladet sit Slør flagre tilside, da hun knælede for Guds Moder i Bønnen. Det saae den ærværdige Broder, der var hendes Skriftefader — og han var fortabt. Han havde fra det Øieblik ingen anden Tanke, end disse Øine. Han kunde ikke bede — han kunde ikke læse Messe, uden at see dem. — Han fastede og pinte sit Legem. Han blev bleg og udmagret, som en Døende. Men Blodet foer dog op og brændte i hans Kinder, naar han saae et Glimt af hendes Skikkelse, naar han hørte et Ord fra hendes Læber. Gjennem det tætteste Slør syntes han at see hendes Øine, og i deres Glands saae han hele hendes Skikkelse — baade vaagen og i Drømme. Forgjeves flyede han hendes Nær-

hed. Det var som hendes Øine forfulgte ham: de blinkede til ham fra de klare Søers Dyb; de ramte ham med fortærende Straaler fra hver Stjerne paa Himlen. — Han var nær ved Vanvid. Han kæmpede længe, men opgav Kampen tilsidst. Han vilde heller styrte i det brændende Helvede, end længer udholde den Helvedkval paa Jorden. Han kastede sig en Dag i Skriftestolen for hendes Fødder og aabenbarede hende sin rasende Lidenskab.

Saaledes gik det mig med Faustina. Munk var jeg vel ikke, og hun ingen hellig Nonne; men hun var en anden Mands Hustru — og jeg havde — dog nei, jeg havde ikke med noget udtalt Ord lovet nogen anden Kvinde Troskab; dog jeg vidste, at min Lidenskab for Faustina vilde for evig fjerne mig fra den Kvinde, som jeg igrunden elskede høiest og havde svoret Kjærlighed og Troskab i mit Hjerte. — Dog det gik mig som Lucifer og som Munken — jeg brød Eden og Troskabsløftet i min Sjæl — jeg slap min høieste Kjærlighed for et skjønt, men skuffende Løgnbillede. Der var Splid og Kamp i mit Inderste. Men jeg blev træt af at kæmpe. — Der var maaske dog ogsaa Maade med min Kamp. Bleg og mager var jeg rigtignok bleven; men jeg havde aldrig været stort Andet, end Skind og Ben. Gav jeg efter for min Lidenskab — vilde jeg foragte mig selv. Det Hjerte, jeg selv foragtede, var jeg for stolt til at skuffe nogen ren og ædel Sjæl med; — dog det var nu eengang tabt og fortæret — det stod ikke til at redde. — Lucifers og Munkens brændende Helvede kjendte jeg ikke; men jeg kjendte det, som var værre — Foragt for Livet og Verden og mig selv. — Det gik mig som Lucifer og Munken.

Men de Øines Historie er ikke ude, Anton! See paa dem! Dig vil de vel ikke brænde fra det kolde Pergament!

Munken blev dog frelst. Den hellige Nonne havde

Medynk med hans Sjæl: hun aabenbarede ham sine Øines fordærvelige Magt — hun vilde overtale ham til at troe, at det ikke var hende, men alene de usalige Øine, han vilde bortkaste sin Fred og Salighed for. Klosterløftets Hellighed var hende ligesaa ubrødelig, som hans Fortabelse var hende vis, naar hun ikke kunde befrie ham fra det Trylleri, der alt truede ham med Vanvid.

Faustina var ligesaa viis — hun kjendte ogsaa det Trylleri, hendes Øine udøvede. For hende var Ægteskabsløftet vel intet ubrødeligt Klosterløfte — men hendes gode Navn og Rygte var Klostermuren, som adskilte os. Velanstændigheden eller idetmindste dens Skin syntes hende hellig. Jeg var ialtfald ikke den Elsker, for hvem hun vilde opoffre saa Meget. — Hun blev inderlig rørt — hun tillod mig at trykke hendes Haand til mine Læber. Naar Ingen saae det, rakte hun mig Panden eller Kinden — og selv i bevægede Øieblikke Munden. Hun havde Medlidenhed med mig — hun nænte ikke at lade mig fortvivle — og jeg fortvivlede heller ikke — men frelse mig tænkte hun ikke paa.

Men hvad gjorde da den fromme Nonne? — spørger du. Har du aldrig seet hendes Billede? Hun fremstilles gjerne med et Fad i sin Haand. Paa Fadet ligger der et Par Øine. Saaledes traadte hun frem en Dag for Munken, med Sløret for det blødende Ansigt og med sine forføreriske Øine paa et Fad.

Munken saae det med Gru — og blev frelst.

Faustina gjorde mig ingen Present af sine Øine paa et Fad. — Det havde ogsaa været en Artighed, jeg vilde frabedet mig. Hun lod mig derimod til min Husvalelse see paa dem saameget, jeg vilde, i hele det Aar, jeg var sammen med hende i Hamborg. Hun var der med sin Mand, den berømte Tenorist Spontani den Ældre, Fader til den

yngre Virtuos, du har seet og sværmet for, og, som Sønnen, en unaturlig Manirist af første Skuffe. Hun var dog ikke Moder til denne Søn. Om hun før eller senere har havt Børn, veed jeg ikke. Om hun var formelig ægteviet til hin Signor Spontani, vil jeg nu heller ikke sværge paa; men hun bar hans Navn. Hun var selv en udmærket Sangerinde. Jeg var hendes Yndling — i Tugt og Ære — det forstaaer sig! Men den høiere Gunst, jeg ærede hende for høit til at tænke mulig, hørte jeg en Dag en smuk Konstberider plat og raat gjøre sig til af. Jeg var Nar nok til at erklære ham for en nedrig Bagvasker og lade mig skyde en Kugle gjennem Skuldren for hendes Ære. Hun belønnede mig derfor med Tilstaaelsen af hendes høieste Kjærlighed og Beundring. Jeg troede mig endelig i den svævende Himmel. Men samme Aften, da hun havde indbudt mig til et hemmeligt Stævnemøde, fandt jeg kun en rørende Afskedsbillet til mig i hendes Hotel. Hun havde forladt Hamborg med sin saakaldte Mand og var seilet til England paa det samme Skib, som den smukke Konstberider. Den Hymne, hun havde græd over ved min Orgelconcert, og hvori hun saa mesterlig havde udført Hovedpartiet, havde hun samme Aften med sin Gemal og Konstberideren meget morsomt parodieret i en fortrolig Kreds.

Jeg reiste ikke længer. Jeg kom tilbage og blev Vedersvend. To Aar derefter saae jeg den berømte Faustina Spontanis Død i Aviserne.

Den Pige, jeg engang havde svoret Kjærlighed og Troskab i mit Hjerte, hørte aldrig noget Ord derom fra mine Læber. Hun var af borgerlig Stand, som jeg, men rakte en rig Adelsmand sin Haand. Hun hedder nu Grevinde Høg — og er gammel, som jeg. Da hun var ung, var hun endnu skjønnere, end Camilla.

Men du har jo endnu ikke faaet Slutningen af Legenden om den hellige Nonne.

Til Løn for hendes mageløse Opoffrelse, for at frelse en Menneskesjæl, gav Vorherre hende — hedder det — et Par andre Øine istedetfor dem, hun frivillig havde berøvet sig. Disse nye Øine vare endnu tusinde Gange skjønnere og herligere, end de, hun havde mistet; de straalte med en Glands som ingen andre Øine i Verden; men deres Glands var ikke fordærvelig: den var som Englenes Øienstraaler, der kun hendrage Sjælene til Gud og opløse dem i den saligste Andagt. Derfor afbildes hun ogsaa altid baade med Øine i Hovedet og paa Fadet; men et Sværd gaaer gjerne gjennem hendes Bryst, ligesom paa Mater dolorosa, for at betegne saavel hendes Martyrium, som hint store, smertelige Offer, der har hævet hende til Helgenernes Himmel.

Saadant et Offer for min Fred havde det været Synd at forlange af Faustina. Hendes Øine vare meget for smukke til at opoffres for min Bekvemmelighed. I denne Verden havde Vorherre neppe givet hende et Par andre, om hun nogensinde havde mistet dem. Men hvo kan vide, om hun nu ikke kan have faaet et Par Øine af samme fortræffelige Egenskab, som hin hellige Nonnes? — Det er jo ikke for vor Dyds Skyld Vorherre i Almindelighed giver os sine Naadegaver.

Jeg vil døe i den Tro, Anton! at jeg seer Faustina igjen med et Par tusinde Gange deiligere Øine, der kan drage mig ligesaa høit op til Vorherre, som de forrige har fjernet mig fra ham — og saa er Hadet borte — og Tvedragten i os selv borte — og Forvildelsen borte, og — den første sande Kjærlighed bliver den sidste. — Ialtfald haaber jeg saa selv at faae et Par andre Øine i Hovedet — saa jeg kan see op i et Engleøie uden at blues — og

ned i de allermørkeste og mest forvildede Sjæle og — som du jo sagde engang — ligefuldt elske dem — ikke med vor egen, men med Vorherres mere durable Kjærlighed — Amen!"

Hermed var det lille Haandskrift sluttet.

Anton og Sundby saae vemodig paa hinanden. De rakte tause hverandre Haand og gik, hver med sit Lys, til deres Sovekamre.

Sundby betragtede længe et Albumsblad med en lille Tegning, han havde faaet til Afsked af Camilla. Det forestillede et sjællandsk Landskab. Nedenfor en Landsbykirke saae man en straatakt Bygning med to Storkereder paa Taget. Fra en Reisevogn, der kjørte forbi med fuld Oppakning, viftede en kvindelig Haand med et Slør.

„Sundbys tilkommende Præstegaard og mit Farvel!" stod der skrevet under med hendes Navn.

Anton gjemte det lille Portrait og de Blade, han nylig havde læst, paa Bunden af sin Koffert. Paa Billedet saae han ikke meer. Han troede nu at have overvundet det besynderlig opflammende Indtryk af Faustinas Øine.

Fjerde Kapitel.

Anton var med Sundby og de unge Grever Høg kommen til Wien. Det var blevet Vinter, og det var Forlystelsernes Tid i den yppige Keiserstad. De godmodige Wienere brød sig ikke om Tydsklands Enhed og „Afrunding," paa andre Staters Bekostning, (naar kun deres Keiser beholdt sin Deel af Polen og Italien med samt de Bøhmiske og Ungarske Lande). Man hørte her endnu ofte de gamle loyale Sange om „vor Keiser". — Det sædvanlige Ønske, man hilsede hverandre med henved Middag, var „god Appetit og angenem Underholdning"! Man hørte ofte Nationalsangen: „mir ist Alles eins" — og Anton lagde Mærke til, at de fleste Folkesange her vare i Dur. Det unge republikanske Tydskland arbeidede her endnu kun hemmelig. De danske Reisende bemærkede her ingen Fordom mod deres Fædreland. De vare tagne ind i et af de største Hoteller. Grev Strahl med hans smukke Gemalinde var faa Dage senere kommen til Staden, hvor de indtilvidere havde leiet sig ind i samme store Hotel.

Grevinden havde en Række Værelser, med Udgang til Hovedtrappen, til sin Benyttelse. Greven havde indskrænket sig til en mindre stor Leilighed i samme Stokværk, med nærmest Nedgang ad Bagtrappen. Midt imellem deres saaledes adskilte Værelser var en stor Sal, hvor de af og til havde Selskab eller modtoge de Besøg, der gjaldt dem begge.

Anton var strax, tilligemed Sundby og Camillas Brødre, med sædvanlig Venlighed bleven modtagen hos Grevinden, der med Hjertelighed havde yttret sig over sine Brødres Munterhed og friske Udseende. Grev Strahl var ikke tilstede. Til ham havde de afleveret deres Visitkort, uden at denne Høflighed blev gjengjældt. Camilla var vel med synlig Glæde kommen Sundby og Anton imøde og havde bedet dem daglig besøge hende med hendes Brødre; men Anton troede at bemærke en mørk Græmmelses-Skygge over hendes skjønne Pande, som dog altid bortjoges af Skjemt og Livlighed, saasnart hun talte.

Sundby var alvorlig og stille. Han syntes at have gjort sig det til Regel, aldrig at see hende uden i Selskab eller naar hendes Brødre vare tilstede. Anton kom derimod siden jævnlig og deeltog i Øvelserne til de musikalske Aftenselskaber, der hyppig fandt Sted.

Ved Grevindens Indflydelse og Anbefaling var den unge Virtuos snart en gjerne seet Gjest i de mest anseete Huse, hvor han allevegne, saavel ved sit Talent, som ved sin vakkre Personlighed, gjorde Lykke. Inden fjorten Dage var allerede hans Navn bekjendt i de største Selskabskredse. Han blev nu ogsaa forestillet ved Hoffet og fik Tilladelse til at lade sig høre i et Par Hof-Assembleer. Saavel hans udmærkede Tenor, som især hans Fløitespil vandt almindelig Beundring, og han kunde snart ikke undværes noget Sted, hvor man vilde ansees for at have Smag og Konstsands. Først efterat hans Navn gjennem de store Selskabskredse var udbredt over hele Keiserstaden, anmeldte han sin første offentlige Concert. Der var et stormende Tilløb, og han gjorde, hvad man kalder „Furore".

En saadan Triumf feirede han nu ofte, og den unge, fremmede Virtuos med det smukke Ansigt og det behagelige

Væsen var inden en Maaneds Forløb bleven Publicums og især Damernes Yndling. Denne hastige Lykke syntes dog ikke her at gjøre ham svimmel. Saavel Camilla som Sundby glædede sig ved at bemærke den „beskedne og næsten ydmyge Selvnedsættelse", hvormed han modtog enhver Hyldest. Hvergang han hørte de stormende Klap og Bravoraab, huskede han vistnok paa sin første Konstnertriumf og Samtalen derefter med den gamle Professor, der saa knusende havde ydmyget ham. Det saa let erhvervede og næsten bedøvende Bifald var ham selv mistænkeligt. Han tilskrev Grevinde Strahls Indflydelse en stor Deel af denne Lykke. Han var hende inderlig taknemlig; men Tanken derom ydmygede ham. Han troede at høre den gamle Professors ironiske Røst i enhver Berømmelse over hans „Genie og mageløse Compositioner". Han componerte imidlertid flittig, og han troede, det lykkedes ham. Han nikkede undertiden i Enrum til sig selv, med stærkt voxende Selvfølelse; men det stormende Bifald, hvormed Alt optoges, ængstede ham dog bestandig meer og meer, og han vilde prist sig lykkelig, hvis han kunde have spillet de mest beundrede af disse Sager i hin uforglemmelige Dagligstue, uden andre Tilhørere, end den gamle, strenge Mester.

Da han en Dag kom til at yttre dette Ønske i Grevinde Camillas Nærværelse, vendte hun sig til ham og Sundby med et vemodigt Smil. „Ja vel!" — sagde hun — „han var et guddommeligt Genie og en fin Konstdommer, vor gamle, ridderlige Professor — hans Smag i Konsten var dog lidt gammeldags og eensidig. For hvad han kaldte Flitterstads hos mine nyeste Afguder havde han altid et skarpt Øie. Hans Blik for Damer var alsidigere" — tilføiede hun lidt skjelmsk — „men han sværmede dog mest for de ældre."

„Falsk Glimmer skuffede ham aldrig!" — sagde Sundby alvorlig. — „Ungdommen spøgede han helst med. — Mændenes Sjæle gjennemsaae han uhildet."

Grev Strahl havde nærmet sig og tilkastede saavel Sundby som sin Gemalinde et Par lurende Blik.

„Blandt unge Herrer kunde han dog lapse sig fatalt" — sagde Camilla nu hastig — „Det skulde forlange mig at vide" — vedblev hun med tydsk Betoning — „om han leger Orang-Utang og Chineser, naar han nu gjør Cour baade til Mødre og Døttre paa Sirius, som han gjerne spøgede med."

Denne lidet hjertelige Yttring gjorde et krænkende Indtryk paa Anton, og han saae paa Sundbys mørke Blik, at han heller ikke glædede sig derved.

„Skulde hun være af en mindre dyb Natur, end jeg altid har troet?" — sagde Sundby om Aftenen mere til sig selv, end til Anton, da de i Skumringen sade sammen i deres Fællesdværelse og havde talt om Camilla. „Hun holdt dog ogsaa af vor gamle Ven — nu seer hun mest hans Særheder. Saaledes pleier ikke det danske Hjertelag at mindes gode Venner. Hun bliver mig meer og meer fremmed. Med os taler hun dog Dansk endnu; men hun synes halvt at have glemt det. Selv Brødrene taler hun jo mest Fransk eller Tydsk til."

„Det er vel for at øve dem i Sprogene — og for ikke at gjøre sin Mand vred" — svarede Anton. — „Har du lagt Mærke til hans Blik, naar han hører hende tale Dansk med os? Du har kaldt ham en Tigerkat. Han ligner virkelig den, vi saae forleden."

„Hun kunde dog begeistres for vor Historie" — vedblev Sundby halvt for sig selv, uden at høre Antons Spørgsmaal. — „Charakterløs var hun ikke: Aand og Hjerte skin-

nede altid igjennem, trods Fornemhedens og Aristokratiets Maskedragt."

„Hun er sikkerlig den Samme endnu, kjæreste Sundby!" — sagde Anton, idet han satte sig til Pianet. Han spillede et Par Melodier af Reichard. — „Husker du med hvilket Udtryk hun sang disse nydelige Smaasange? Ordene hørte jeg kun ikke."

„Hun sang dem heller ikke tydeligt" — svarede Sundby. — „Det var Goethes: „„Neue Liebe neues Leben"" — og „„Ich habe mein Sach auf Nichts gestellt"". Hun sang dem paa Grevens Opfordring. Den diplomatiske Skjonaand vil sagtens have de løse Fugles Liv saavelsom sin Blasertheb poetisk."

De bleve nu begge tause. Sundby havde sat sig mørk hen i Sofakrogen. Anton spillede en af sine sidste Compositioner, som nylig havde gjort stor Lykke paa en Concert. Da han holdt op, havde han ventet et Bifaldsord af Sundby; men han taug.

„Kjæreste Sundby!" — sagde nu Anton og gik hen til ham — „vil du være ganske oprigtig imod mig? — vil du slet ikke tænke paa hvor meget du holder af mig, og hvor nødig du vil nedslaae mit Mod eller gjøre mig bedrøvet — og saa, uden al Skaansel, sige mig, om du synes, jeg har fortjent en Tusindedeel af al den Lykke, jeg her gjør?"

„Ja, det vil jeg, Anton!" — svarede Sundby og rakte ham Haanden. — „Brøk er jeg ikke stærk i, og Konstdommer er jeg heller ikke: dog en Tiendedeel af det Bifald, du vinder, mener jeg, du nok kan have fortjent, men heller ikke Meer."

Antons Haand foer hastig tilbage.

„Rentud sagt!" — vedblev Sundby — „mig tiltaler det langt meer, hvad du af og til før har spillet for mig i Mørkningen, end hvad du nu faaer al den Klap og Her=

lighed for. Dog det skal du aldrig bryde dig om! Jeg forstaaer mig jo slet ikke derpaa."

„Den Skole, jeg nu følger, yndede vor gamle Professor vel ikke!" — udbrød Anton og følte sine Kinder blusse — „og dog synes mig, der er et Liv, en Friskhed, en Ild — en uimodstaaelig Virkning deri, som man ikke uden taabelig Censidighed kan forkaste."

„Det var dog nok ikke Oprigtighed, du egenlig ønskede!" — sagde Sundby. — „Jeg siger dig jo, at jeg er en Lægmand i din Konst. Vil du alligevel høre min Mening, maa du kjønt finde dig deri, om den synes dig taabelig."

Anton blussede nu af Skamfuldhed over det Udbrud af krænket Stolthed og indre Forbittrelse, der var undsluppet ham. „Bliv ikke vred paa mig!" — bad han — „sig mig kun Alt, hvad du mener! Det var netop en saadan Dom, jeg vilde høre af en rigtbegavet, ædel Sjæl, der er modtagelig for alt Skjønt, men staaer helt udenfor den egenlige Konstsphære og intet Partie hører til."

„Nu vel! saa skal du gjerne faae min hele Troesbekjendelse om hvad jeg ikke forstaaer en Døit af, hvis det kan interessere dig; men bliver du vred derover, er du en Gjæk. Hvad jeg hører allermest beundre, saavel her som hjemme, paa Concerter og i Operaen, er netop hvad der allermindst gaaer mig til Hjertet, men alene kildrer mine Øren til Fortvivlelse eller gjør mig or i Hovedet af Bedøvelse. Melodien er jo dog Sjælen i al Musik. Den skal bæres af Harmonierne som af Seraphvinger eller mægtige Cherubvinger, om du vil — men selv er den baade Seraphen og Cheruben: — Vingernes Susen og Brusen eller Klappren maa aldrig overdøve dens simple, aandsopløftende Sjælerøst. Egenlig forstaaer jeg denne Røst kun helt, naar Ordet kommer til eller naar jeg hører dets rene, simple, ublandede Toneudtryk. Derfor holder jeg mest af

din Sang, helst naar den er uden alle Rullader og Bravour-aria-Snorkler — og dernæst af din Fløite, naar du begynder med et simpelt Thema, inden du kommer til al den Stads og Saus derpaa, som du er nærved at tabe Veiret ved. For mig har Musik kun ret Betydning som Lyrikens Bærer gjennem Sjælenes Verden."

„Men Musiken er en selvstændig Konst!" — udbrød Anton heftig: — „hvad ingen Digterlæbe har udtalt og ingen Dybsinds-Tanke har Ord for — hvad der ikke med klar Bevidsthed er oprundet i nogen Menneskesjæl — det skal den udtone og udaande, som en himmelsk Seraph, der er stegen ned til Jorden med sin Strengeleg, sit Tonerør og sin Sangstemme, men uden at behøve noget andet Sprog, end den Tonepoesie, de himmelske Hærskarer udsynge for Guds Throne."

„Meget godt! — det klinger fortræffeligt!" — sagde Sundby — „mon der dog ikke stikker lidt Hovmod og Indbildskhed deri? min kjære Anton! Skulde Aandens og Ordets Digtere paa Jorden alle staae saa lavt mod en rigtig himmelfalden Tonepoet, at de ikke kjønt kunde følges ad blandt os stakkels enfoldige Mennesker og, allerhelst i broderlig Forening, give Aanden baade Menneskerøst og Engleflugt? Er det maaske for at bevise Tonekonstens Selvstændighed, at saa mange store Componister synes aldeles uvidende om den Skat af sand Lyrik, der ligger opslaget for dem næsten i ethvert Folks Literatur, medens de saa ofte gribe de flaueste og mest prosaiske Texter til deres Mesterværker? — Dog nu er jeg maaske altfor oprigtig igjen. Husk paa, jeg er en Lægmand i Konsten, Anton! og snakker som den Blinde om Farverne!"

„Jeg forsvarer jo ikke de sletvalgte Texter!" — svarede Anton ivrig: — „der ligger vist megen herlig Poesie begravet i Bøgerne, som man kunde give Liv og faae til at flyve ud fra Papirgravene; men jeg troer kun, at den sande Tonedigter

maa kunne svinge sig til Udødelighed og den høieste Berømmelse, uden at gjøre sin Konst til Slavinde for Lyriken og uden at have læst eller sluttet sig til en eneste Digter."

„Meget muligt!" — sagde Sundby — „men den Udødelighed og Berømmelse bryder jeg mig kun ikke om. I det Stykke er jeg saa prosaisk, heller at nøies med den begravede Poesie baade i Bøgerne og i Livet — og lade de himmelske umælende Musikanter flyve mig forbi som den hele ordløse, uarticulerte Naturmusik i alle de velsignede Fluers og Bræmsers Surren, i Vildgæssenes Skrig og, om du tillader det, i Froernes Kvækken."

„Saa nævn dog heller den store Naturharmonie i den rige, uendelige Fuglesang!" — udbrød Anton — „i Tordenens Brag og Orkanens Brusen, i Havets og Skovenes Susen og Hviskem om de store, uopløste Naturgaader!"

„Du har Ret! jeg var gnaven" — svarede Sundby og greb venlig hans Haand — „jeg gjorde ogsaa Fluerne og Froerne Uret. Der er Liv og en stor Poesie i det Hele. Jeg skal med Hjertens Glæde høre til og raabe Bravo med alle dine stormende Publicummer, naar du, som den guddommelige Tonemester i Naturen, kan give Verdenspoesiens evige Grundmelodier og uudtalelige Gaadesange en saadan Mangfoldighed af Harmonier, at jeg faaer et skjønt uforstyrret Indtryk deraf. — Men til du driver det dertil, maa du tillade mig at søge Aandens høieste Udtryk i det evige levende Ord og kun lytte til Musiken med min hele Sjæl, naar den griber hin Ordets Melodie og gjengiver mig det i flyvende og opløftende Harmonier."

De taug nu begge en Tidlang noget forstemte.

„Reise vi snart til Italien?" — afbrød Anton endelig den næsten pinlige Taushed. — „Her er mig dog tomt og ængstende i dette Salon- og Virtuosliv. Jeg bliver alle-

regne baaren paa Hænderne paa en Maade — om ikke just af dig — og det har jeg vel bedst af — men du behøver ikke at slaae Vand paa min Begeistring! Jeg har ingen Tro til den Lykke og Herlighed. I de Fornemmes Kredse staaer jeg dog altid som en fremmed Fugl, man har sat i Bur og føder med Sukker. Selv Damernes skjønne Ord, naar de sige mig Artigheder, klinge mig som Musikfigurer, der ikke passe til Grundthemaet i min Sjæl. Selv den fortræffelige Grevinde Camillas Beskyttelse er mig en ydmygende Byrde. — Jeg maa ud af denne Tryllekreds, som hun dog er den mægtige Fee, der har fremmanet omkring mig! — Jeg maa ud blandt vildtfremmede Mennesker, der har Sands og Aand for Konst, og hvor jeg ikke behøver nogen anden Anbefaling, end Livet og Aanden i mig selv og mine Frembringelser!"

„Om otte Dage er jeg reisefærdig med mine Grever!" — svarede Sundby med Utilfredshed over Retningen i hans Selvfølelse. — „Vil du før bort, kan vi jo snart indhente dig! Lad os nu faae Lys! du skal sagtens i Selskab."

„Man venter mig hos den franske Minister — men jeg udebliver. Det gaaer dog kun ud paa, at jeg skal betale Indbydelseskortet med Hoveritjeneste — af den Ære er jeg ked. Drikkepenge — som vor gamle Professor kaldte det — har jeg ogsaa faaet nok af!" Med disse Ord stødte han med Harme et Par Guldbaaser tilside, der stod paa hans Bord, og greb en Svovlstikke-Æske, for at tænde Lys.

Inden han havde strøget Svovlstikken, blev imidlertid Døren til Gangen pludselig aabnet, og en Person traadte hastig ind til dem i Mørket, som ved en ufrivillig Bevægelse eller Fremskydning udenfra. De lette Trin og Lyden som af en raslende Silkekjole røbede, det var en Dame.

„Er det ikke her?" — spurgte en smuk kvindelig

Stemme, usikker og bævende — „er det ikke denne Dør, jeg skulde ind ad til" —

„Til hvem?" — spurgte Sundby med stærk Stemme. — „Indgangen til Grev Strahls Værelser finder De paa den anden Side af Trappen."

„Om Forladelse! — jeg tog feil!" — sagde den usynlige Dame, ligesom forskrækket, og var forsvunden gjennem den atter opreve Dør. — „Nei, jeg kan, jeg vil ikke!" — hørte de hende sige udenfor. — „Der er to Herrer derinde — Grevinden er ogsaa altfor honnet til" —

De hørte nu Trin af flere mandlige Fødder paa Gangen.

„Ah! min Fru Gemalinde!" — lød Grev Strahls ubehagelige Stemme i høi og haanlig Tone — „De har forrildet Dem til Hovmesterens og den unge Virtuoses Værelser. — Følg Grevinden til hendes Gemakker, Joseph!"

Anton havde nu strøget Svovlstikken og saae ved det tændte Lys, at Sundby sad dødbleg i Sofaen.

„Min Gud! hvad skulde Det betyde?" — udbrød Anton — „og, kjære Sundby! hvordan har du det?"

„Afskyeligt!" — svarede Sundby — „kjendte du hende?"

„Det var Grevindens Kammerpige. Jeg saae det, da hun løb ud. Greven stod udenfor med Lys. Hun havde Grevindens blaae Silkekjole paa og havde Slør for Ansigtet; men jeg kjendte godt hendes Stemme."

„Og Joseph hedder jo Grevens Kammertjener!" — sagde Sundby. — „Herre, Tjener og Kammerpige altsaa i Complot mod hendes Ære!"

„Jeg forstaaer ikke" — sagde Anton — „skulde Greven selv" —

„Det er let at forstaae!" — sagde Sundby og tog et Par Pistoler frem af sin Koffert. — „Den ædle Greve har gjort en solid Erobring her, uagtet sit udsvævende Levnet. — Jeg

hørte Rygtet igaar. Kunde han ved en lumpen Cabale nøde Grevinden til Skilsmisse, saa kunde han maaske selv, ved Tabet af hendes Ære, faae Dispensation til et nyt Ægteskab — blive Millionair — og faae stor Indflydelse. Hm! befries fra den æreløse Skurk maa hun; men hendes Ære skal reddes!" Sundby taug og stirrede mørk paa Pistolerne. „Jeg veed kun eet Middel" — tilføiede han — „min Overbeviisning om Lov og Ret og Menneskeforstand forkaster det — men der er intet andet." Han stak Pistolerne i Lommen, greb sin Hat og gik med hastige Skridt ud af Døren.

Anton saae forbauset efter ham og sprang ud paa Gangen. Han saae, at Sundby gik Trappen forbi og aabnede Doren til Grev Strahls Forværelse, uden først at ringe paa. Anton blev et Øieblik staaende uvis paa Gangen. Den var oplyst af en Lampe. Der var intet Menneske at see. Paa denne Tid om Aftenen var Tjenerskabet andensteds sysselsat med Tilberedelser til Aftensbordet. Anton følte sig i den uroligste Spænding. Han maatte vide hvad Sundby havde for — og, om muligt, forebygge en Ulykke. Han aabnede ogsaa Doren til Grevens Forværelse og traadte derind. Der var Ingen tilstede; men Døren til et Kabinet stod paaklem. Indenfor hørte han Sundby og Grev Strahl i den heftigste Trætte. Sundbys Heftighed var dog dæmpet og med en vis overlegen aandelig Overvægt; men den opbragte Greve var raa og skrigende.

„Mageløse Uforskammenhed af en obscur Udlænding uden Stand og Rang!" — raabte Greven paa sit affecterte halvfranske Høitydsk — „en leiet Hovmester — en Domestique — en ubetydelig borgerlig Personnage formaster sig til at indtrænge sig i mine Affairer og styrter som en furieus Bjørn herind paa mig! Hei, Joseph!"

„Deres Kammertjener er i den anden Ende af Huset

— og see! Klokkestrængen maa De nu have en Stige til at naae deroppe paa Skabet!" — sagde Sundby rolig. — „Deres Spotord foragter jeg. En æreløs Mand kan aldrig fornærme mig. Deres elendige Plan har jeg gjennemseet. Det usle Komediespil med Deres Frille i Grevindens Dragt skal kun føre til Deres egen Beskæmmelse, hvis De vover noget ærekrænkende Skridt mod deres ædle Gemalinde!"

„De er unegtelig hendes Ridder paa en Maade, min Hr. Skolemester!" — lød Grevens haanlige Stemme, og der hørtes Lyden af et Gjemme, som aabnedes — „kjender De dette Makværk af stupid Romansnak og Uforskammenhed?"

„Den Skildring af et ulykkeligt Ægteskab kjender jeg!" — svarede Sundby. — „Det er en fransk Stil, jeg engang har givet Comtesse Camilla, mere til Advarsel mod Dem, end til Øvelse i Sproget."

„Og den stille romantiske Tilbeder, der vil vove sit Liv for den ulykkelige Dame, uden nogen Tanke paa sig selv" — sagde Greven haanlig — „det er den ædle Hr. Hovmester — ikke sandt?"

„O, ja! det blev en Profetie — nu staaer jeg beredt til at opfylde den. Jeg har to ladte Pistoler i Lommen, Hr. Greve! men jeg greb dem for tidlig: her vilde det kaldes et Snigmord, hvem af os der faldt. Dog vil De ikke tilsværge mig med Deres høieste Ed og tage Sacramentet derpaa af Deres egen Kirkes Tjener, at Grevindens Ære i ethvert Tilfælde skal være Dem hellig — saa" —

„Hvad saa? min Hr. Skolemester!" — sagde Greven med en haanlig Latter — „mener De, nogen Adelsmand af et Navn som Strahlernes fornedrer sig til at krydse Kaarde eller verle Kugler med en Borgerlig, en reisende Hovmester, et dansk Tjenestetyende?"

„Nu vel!" — svarede Sundby — „saa gives der dog

eet Vaaben endnu og det eneste fornuftige mod Løgn og Slethed. — Jeg fører en skarp Pen, vil man sige — den frie Presse skal engang — om ikke her, saa dog andensteds — brændemærke Deres straalende Navn for Europa!"

„Ja saa! den frie Presse? — det vil vi see! Skulde De faae Forfald, min Hr. frie Presse=Helt! — skulde De mulig engang mellem fire Mure, som en tro Ridder af Gaasefjæren, ønske et Pant paa Deres Dames Hengivenhed — saa læs disse Blade fra hendes egen Haand!"

Anton hørte atter Lyden af en aabnet Chatolklap, der smældedes i. Kort efter hørte han Udtrykket af dyb Foragt i Sundbys kolde, rolige Stemme: „De har altsaa været lav nok" — sagde han — „til at undersøge hendes lukkede Gjemmer, for at finde Midler til Deres lumpne Hensigter! Vel! jeg modtager disse Blade — men vær forsikkret! hun skal modtage dem ulæste tilbage — eller de skal opgaae i Flammer! At jeg ikke har været Meer for hende, end en trofast, men maaske sær og uelskværdig Ven — det behøver jeg ikke at dele Deres Forræderi for at erfare." Sundby aabnede nu Døren helt til Forværelset og gik rolig derigjennem, uden at bemærke Anton, der var traadt tilside bag et høit Kakkelovnsskærm.

Grev Strahl kom strax efter ud af sit Kabinet og smældede Gangdøren i Laas efter Sundby. Idet han vendte sig om, for at gaae tilbage, stod Anton ligefor ham med harmblussende Ansigt. Han havde uvilkaarlig taget Hat og Stok med. Hatten havde han beholdt paa sit Hoved, og Stokken holdt han opløftet i Haanden. „De vil ikke krydse Kaarde eller verle Kugler med en Borgerlig, Hr. Greve!" — sagde han med dæmpet Heftighed. — „De maa da undskylde, jeg vælger et borgerligt Vaaben! — Der staaer Deres Spadsere=Stok, og her seer De min — det er kun en simpel dansk Hæsselkæp.

Her gjælder ingen andre Regler, end Færdigheden!" Dermed drev han Greven et gjennemtrængende Rap over Skuldren, saa den feige Kæp snoede sig helt om hans Ryg.

Greven sprang bleg tilbage som med et vildt Dyrs Blik og med fast sammenklemte Læber. Han greb rasende efter den svære Metallampe paa Bordet, for at knuse sin forvovne Tugter,. men blev i samme Øieblik saaledes omtumlet og gjennemprygiet af sin forbittrede Modstander, at han, fraadende af Harm, Smerte og afmægtig Trods, kastede sig ned paa Gulvtæppet og blev liggende uden at røre sig.

„See saa!" — sagde Anton og kom først til Besindelse, da han stod paa Gangen og havde lukket Døren til Grevens Værelser. — „Jeg tog dog ikke „Rap-dig-Kæp" med mig forgjeves!"

Femte Kapitel.

Efterat den unge, duelige Virtuos (saavel paa Stok som paa Fløite) saaledes havde givet sin Vrede næsten meer end tilstrækkelig Luft over den Lumpenhed og Lavhed, han havde været Vidne til, og endt Kæpperyggedandsen med Grev Strahl, følte han sig tillige befriet fra den Harme, han kort tilforn havde næret mod sin kjære, lidt vel eensidige Sundby, der kun havde Sands for den Musik, der var Ord til og hvis Mening han kunde læse sig til i Bøger. Anton mente med Føie at kunne give sig selv Ret i sin Begeistring for Musiken, som en fri, selvstændig Konst. Han tilgav nu gjerne den brave Sundby hans Mangel paa Øre for den fuldendte Instrumentalmusik og den rent musikalske Enhed i Harmoniernes uendelige Mangfoldighed. Sundbys Dør gik han nu dog forbi. Han trængte til frisk Luft. I sin oprørte Stemning havde han næsten glemt alle harmoniske Instrumenter for den svaiende Lyd af Lises Gudmoders Kæp, der atter havde erindret ham om Eventyrene fra Hønsegaarden. Ogsaa dennegang havde det forekommet ham som Kæppen blev levende i hans Haand og frivillig dandsede paa den Ryg og de Lemmer, den tugtede. At Greven var bleven revset i den Grad, at han endog for et Øieblik havde tabt Bevidstheden, havde Anton dog ikke bemærket. Blodet var steget det lidenskabelige unge Menneske saa stærkt til Hoved og Øine, at han svimlede, da han gik bort og slog Døren i efter sig.

Han havde Ingen seet paa Gangen. Han gik nu helt ned ad Hotellets Hovedtrappe og svingede sin lille, vevre „Rapdig-Kæp“ med en vis triumferende Selvtilfredshed, da det pludselig faldt ham ind, om den Tilstand, hvori han havde forladt den tugtede Greve, dog ikke kunde være betænkelig. Han saae nu Grevens Kammertjener i Portnerstuen i en ivrig Samtale med Portneren, Huskarlen og tre af Hotellets Tjenere, som Alle loe af fuld Hals over den lystige Maskerade, to af dem havde været Vidner til. De havde kjendt den forklædte Kammerpige, Annette, som i sin Frues Fraværelse legede Grevinde og med sin Herres Tilladelse gjorde Besøg hos de unge Grevers Hovmester og den vakkre, unge Virtuos. Hvad Fornøielse Greven kunde finde i, at bilde Folk ind, han var en bedragen Ægtemand, kunde Ingen af dem faae i sit Hoved. Nu bleve de pludselig afbrudte i deres Latter og sindrige Gjetninger om Grevens Bevæggrunde til denne Spøg, ved at see den unge Virtuos, Hr. Knudsen, række Hovedet ind ad Glasdøren til dem.

„Joseph!“ — sagde Anton — „skynd Dem op til Deres Herre! Han befinder sig ikke vel. Det er bedst, der strax kommer Bud efter en Læge!“

Joseph sprang nu hastig op ad Trappen til sin Herre, og Huskarlen løb øiebliklig efter Lægen. Anton gik lettere om Hjertet ud af Porten og lod den friske Aftenluft afkøle hans blussende Kinder.

Kammertjeneren fandt med stor Forskrækkelse sin Herre liggende paa Gulvet, dog uden længer at savne sin Bevidsthed. Ved Siden af ham laade en svære Metallampe. Paa Josephs deeltagende Spørgsmaal om hvad der var hændet Hans Høivelbaarenhed — om han var bleven overfaldet — om der havde været Tyve eller Røvere — svarede Greven kun: „hold Mund! Esel! — hjælp mig op paa Sofaen! —

Skaf mig en Læge! men i al Stilhed! — Intet Menneske maa vide, jeg feiler Noget!"

Joseph løftede sin Herre op paa Sofaen — men forsikkrede, det var umuligt at holde Grevens Upasselighed skjult. Den unge, berømte Musikant paa Nr. 10 havde mærket, Hr. Greven var syg — han havde været saa omhyggelig at sende Bud efter en Læge — og Doctoren vilde vist være her paa Øieblikket.

„Ja saa! det Satans Menneske!" — udbrød Greven og ømmede sig. — „Det er dig, jeg mener, Esel!" — raabte han, da Tjeneren stirrede forbauset paa ham. — „Hvorlænge skulde jeg kalde og ringe paa dig? — Var det unge, deeltagende Menneske" — („Gud evig fordømme ham!" — mumlede han mellem Tænderne —) „var den fortræffelige Virtuos ikke kommen mig til Hjælp" — („ha! gid han brændte i Helvede!" — mumlede han) — „saa havde du fundet mig død her, din Esel! — Hjælp mig Klæderne af! Jeg maa i Seng!"

„Men hvad kan det da være for en Sygdom? naadige Herre!" — spurgte Tjeneren under Afklædningen — „har Hr. Greven Kvalme? eller Hovedpine? eller Værk i Lemmerne?"

„Ja, Esel! der traf du det! Værk i Lemmerne har jeg; men siger du det til et eneste Menneske — sparker jeg dig ned ad Trapperne saasnart jeg kan røre mig" —

„Det er da forskrækkeligt, Hr. Greve! — det maa da vel være Gigten eller en hidsig Feber — for Cholera skulde det dog aldrig være? har Greven ondt i Maven? eller i Ryggen?" —

„Ja vist, Asensbeest! i Ryggen har jeg det — og i Arme og Ben med. — Au! rør mig ingensteds! — hjælp mig tilsengs! — hvor blev han af? det forbandede Menneske!"

„Hvem? naadige Herre!"

„Hold Mund, Esel! hvad kommer det dig ved? — Doctoren mener jeg — hvor bliver han af? siger jeg" —

„Han kommer — han kommer strax. Der løber Nogen op ad Bagtrappen — det maa vist være ham."

Greven var imidlertid kommen i Seng. Strax efter traadte ganske rigtig Hotellets Læge ind og nærmede sig Grevens Seng med mange Complimenter. „Det gjør mig ondt, Hr. Greve! det gjør mig særdeles ondt! — et pludseligt Tilfælde — et aldeles pludseligt Anfald" —

„Ja vist! forbandet pludseligt, Hr. Doctor!"

„Tør jeg udbede mig Hr. Grevens ærede Puls! — Uro i Blodet — lidt febrilsk — dog ingenlunde livsfarligt! — behag at række Deres ærede Tunge ud!" —

„For Satan! det var ikke paa Tungen, Doctor! — paa Ryggen — paa Skuldrene — paa Arme og Laar var det, jeg fik — jeg fik det pludselige Tilfælde eller Anfald, om De vil" —

„Betænkeligt! betænkeligt nok! men det har aldeles ingen Fare, Hr. Greve! det er et ganske sædvanligt Tilfælde. Jeg kjender det. Ikke sandt? det stikker og prikker — det værker og svier — det er en Følelse akkurat som" —

„Ja vist!" — („det Satans Menneske!") — „ja vist, Doctor! det værker og svier — det er en Følelse som — som — ja, som jeg havde været gjennemprygle — for at jeg skal bruge en plat, men træffende Lignelse, og saadan maa det sagtens ogsaa see ud. Undersøg det, Doctor! og giv mig Noget, der kan lindre! — men jeg vil ingen Snak have derom! forstaaer De? — En Mand, som jeg, er aldrig syg — aldrig syg paa Ryggen — forstaaer De? aldrig syg paa nogen Maade, der kan lignes med en infam Gjennempryglen. Nu! hvad siger De?"

„Netop! aldeles som De behager at sige, Hr. Greve! røde og blaae Strimer ligesom af et Spanskrør eller en seig Stok" —

„En Stok? — en Stok! — er De gal? Doctor! troer De virkelig, der kunde være Tanke om, at noget Menneske skulde formastet sig til at byde mig Stokkeprygl? — En Hudsygdom er det — ikke sandt? det er Huden, der er angrebet. — Er det Striber eller Pletter — ligemeget! Hudsygdom er det — røde Hunde maaske" —

„Rigtig! Hr. Greve! aldeles rigtig! det er røde Hunde!" — udbrød Doctoren med en selvtilfreds Mine. — „Det var strax min Mening. De grassere netop her i Byen. Det er en ubehagelig Hudsygdom — en høist ubehagelig Fornemmelse — og et næsten uanstændigt Navn har den. — Jeg fortænker ikke Hr. Greven i, at De nødig vil have det omtalt. Lig nu kun ganske rolig og dæk Dem til! Jeg skal strax skrive en Recept. De skal have en kølende Mixtur" —

„Og Smørelse, Hr. Doctor! rigtig Smørelse til udvortes Brug!" — sagde Joseph — „saavidt jeg kan see paa Herrens Ryg, har den vist allerbedst af Smørelse!"

„Hold Mund, Dosmer!" — raabte Greven forbittret — „har jeg ikke faaet nok — nok af din Sludder, mener jeg! — Au! De tager for haardt, Doctor! — dog jo! lidt Salve kunde vel ikke være af Veien! — deri kan den Esel have Ret!"

„Ja, Hr. Doctor! Smørelse maa der til den Ryg! — Andet hjælper, Skam, ikke!" — forsikkrede Joseph, helt kry — „Herren seer akkurat ud allevegne som mine Arme og Ben saae ud, dengang jeg havde faaet Prygl af Ridepidsken."

„Prygl? Esel! snakker du om Prygl, naar Talen er om mig? — kun du og dine Lige kan faae Prygl. Som

sagt! det er røde Hunde, Doctor! men Salve vil jeg have, enten Fanden det er røde Hunde eller ikke — Salve vil jeg have! forstaaer De?"

„De skal faae Salve!" — svarede Doctoren og nikkede studsende, medens han skrev. — „See, der er Recepten! skynd dig og skaf det hentet!" — sagde han til Tjeneren.

Joseph kneisede triumferende. „Jeg havde dog Ret!" — mumlede han og løb ud med Recepten — „Smørelse maa der til!"

Næste Dag kunde Ingen faae Grev Strahl i Tale, uden Lægen og Kammertjeneren. Han maatte holde Sengen, men havde vigtige Forretninger, hed det. Grevinden modtog som sædvanlig Besøg og syntes Intet at vide om hvad der var foregaaet.

Om Aftenen var der et lille musikalsk Selskab hos hende. Anton deeltog i Musiken. De unge Grever kedede sig og gik bort. Sundby blev siddende stille i en Sofakrog. Han tænkte paa det alvorlige Optrin med Grev Strahl forrige Aften. Antons haandgribelige Efterspil dertil var blevet ham forduldt. Han havde dog hørt, at Greven var upasselig, men antog det for Følger af Ærgrelsen over den mislykkede Skurkestreg. Han tænkte paa Grevens truende Ytring om de fire Mure, han kunde vente sig hensat imellem, hvis han optraadte imod ham gjennem Pressen; men det foruroligede ham ikke.

Den skarpe Pen, Sundby selv havde hentydet til, som sit eneste Vaaben, hvis Grevindens Ære blev angreben, havde han nogle Gange brugt til sit Folks og sit Fædrelands Forsvar i fremmede Blade. Derved havde han ikke skaanet nogle høitstaaende, men halvskjulte Partiehøvdinger, i hvem han saae

Hovedbevægerne til disse statsomstyrtende Planer. Hans Forfatternavn var bekjendt. Han havde dog ikke nævnt de Personer, hvis Sletbed og aandelige Uvæsen han bestred. Han havde endnu ikke ladet trykke nogen Linie, der i noget Land kunde paadrage ham lovlig Tiltale eller Forfølgelse; men han havde nu mægtige Fjender og større Grund til Forsigtighed, end han drømte om. Han arbeidede paa et Skrift om Statsideens Forhold til Folkenaturerne, hvori han vel hævdede Statsvæsenets Berettigelse og Nødvendighed, men paastod, at Folkepersonlighedernes Bevarelse og redelige Beskyttelse af Statsmagten var den nødvendige Betingelse for Statsbaandets Ukrænkelighed. Ligesaa ivrigt som han bestred ethvert troløst og unødvendigt Brud paa de ved Tractater grundede Stats-Samfundsbaand og de lovligt bestaaende Statsformer, med ligesaa megen Varme forsvarede han Folkeaandernes Berettigelse til at bævde deres Frihed, Sprog og eiendommelige Personlighed. Han havde ikke alene, med kjærlig Begeistring for sit Fædreland, belyst Danskhedens Ret og naturlige Grændser, men ogsaa kastet et djærvt, uhildet Blik paa Grækenlands og Polens, paa Ungarns og Norditaliens Forhold og Tilstande. Til dette Skrift havde han valgt det franske Sprog, som det almindeligst bekjendte; men han kunde først tænke paa dets Offentliggjørelse, naar han kom til et Land, hvor Pressen var uafhængig.

Dette Arbeide havde han kastet sig ind i med Kjærlighed og med en Iver, hvormed hans Aand og Tænkning vilde bekæmpe enhver urolig Bevægelse i hans Sind. Det syntes ogsaa i den Grad at have udfyldt ham, at han selv ikke kunde løsrive sig derfra i Selskabslivet, men ofte opsøgte sig en enlig Plads i Selskabssalene, for uforstyrret at hengive sig til sine Tanker. Saaledes var det ogsaa gaaet ham denne Dag; men her var dog hans politiske Skrift ikke istand til

at holde ham fast. Hvergang han saae Grevinde Camillas skjønne Skikkelse eller i Frastand hørte hende lee og tale, vidnede hans Blik og Ilden i hans dybtliggende Øine om, at der dog var eet Menneske tilstede, som havde større Magt over ham, end hans Tanker.

Medens Selskabets Opmærksomhed var henvendt paa Musiken, nærmede Grevinde Camilla sig det yderste Hjørne af Salen, hvor Sundby havde taget Plads. Han reiste sig.

„Bliv siddende, kjære Sundby!" — sagde hun, med munter Mine, i Selskabstonen, men med noget usikker Stemme. — „Her hører man Musiken allerbedst; men saa burde man rigtignok tie stille. Dog det er en fiirhændig Sonate, der spilles; den bryder De Dem jo ikke om, og jeg er nu just overordenlig conversabel." Hun satte sig, og han tog Plads ved hendes Side. „Naar man bliver ked af Verden" — vedblev hun — „og opsøger dens yderste Afkrog — saa veed man dog, Gudskelov! endnu hvem man kan træffe der" —

„Næst Vorherre — mener De vel? — Men er jeg den Eremit, De er saa venlig at tænke paa, saa varer det vel længe, inden jeg bliver saa lykkelig i Verden, som nu i denne Sal?"

„De er jo galant, min Hr. Eremit!"

„Det tænkte jeg dog ikke paa, Grevinde! det maa vel være en fællebs Skjæbne, at synes saa, for hvem der saa taler med Dem."

„Dersom der var et Sted i Verden, hvor man kunde undflye baade den og sig selv, kunde jeg nu ogsaa finde Mening i Eremitlivet" — vedblev Grevinden med et vemodigt Smil.

„Men dog ikke faae Lyst til at prøve det?"

„O! jo! — jeg staaer netop i Begreb med et lille

Forsøg i den Smag. Hvad siger De om Opholdet ved et Bad paa denne Aarstid? See! det Eremitliv har jeg pludselig faaet Lyst til. Jeg reiser til Töplitz alene med min Tante og en Kammerpige — ikke hende, De har seet her" — tilføiede hun ligegyldig — „hende har jeg havt den Ubehagelighed at maatte skille mig ved idag."

„Ja saa! hun gjorde smaa, upassende Visiter i Deres kornblaae Kjoie, veed jeg" —

„Og hendes Nøgler passede alt for godt til mine Skuffer. Jeg har savnet nogle Papirer, som jeg nødig vilde havt i fremmede Hænder."

„Skulde det ikke være disse?" — sagde Sundby og tog en lille forseglet Pakke Papirer op af Lommen. „Jeg har kjendt Deres Haandskrift, men ikke læst nogen Linie. Det er mit Segl, jeg har sat for. Jeg har modtaget disse Blade til Trøst og behagelig Underholdning, hvis jeg mulig skulde berøves alt andet Selskab; og det er Hr. Greven, der har været saa forekommende."

„Ah! en Spøg af min Hr. Gemal — ligesom den lille Forklædning igaar!" — sagde Grevinden og skiftede Farve. — „Det var uheldigt, at jeg ikke var hjemme og kunde moret mig derover med Tjenerskabet! — Det er besynderligt" — vedblev hun — „hvorledes ganske kloge Mennesker kan springe de allersimpleste og smukkeste Midler forbi, men gribe de mest indviklede og mindst hæderlige. — Oprigtighed har Ingen stort af, og Ingen tiltroer derfor Andre den Dyd. Min Hr. Gemal seer gjerne, jeg reiser til et Bad for min Sundhed, selv i denne Aarstid; han har ingen Lyst til at følge med, og troer, jeg maa have uhyre stærke Bevæggrunde, naar jeg skal undvære hans Selskab. Heller end ligefrem at spørge mig om mine Tanker, har han villet tage dem ud af min Secretair. De ubetydelige Tan-

ker, jeg der havde gjemt, har ligesaalidt fortryllet ham, som de vilde være Dem behagelige." Hun havde imidlertid aabnet Pakken og kastet et Blik i Papirerne. — „Behold dem tilføiede hun og rakte Sundby de skrevne Blade tilbage — „de bleve vel ikke skrevne for at sees af Andre, mindst af Dem; men see mig nu kun som jeg *var*! og skjenk mig saa meget Venskab, som der da bliver tilbage!"

Hun havde reist sig og rakte ham Haanden. Hun lod sin Haand hvile længer, end sædvanlig, i hans og betragtede ham med et Blik, som han ikke kunde forklare sig. Der var ligesaa megen Stolthed som Ømhed deri. „Det er bevægede Tider" — sagde hun. — „Saavel Religioner som Throner staae paa Vulkangrunde. Mange forældede Baand vil maaske kunne opløses — mine maaske ogsaa; — men det er sidste Gang vi sees i den Afkrog af Verden, jeg vil kalde min. — Det var en meget smuk Sonate!" — sagde hun nu høit i ligegyldig Conversationstone — „ikke sandt? Hr. von Sundby! — den kunde næsten fortjene at være ledsaget af rørende Ord." Hun loe ret yndigt, med en skalkagtig drillende Mine — slap hans Haand med et næsten umærkeligt Tryk og gik hen til det øvrige Selskab, hvor hun strax var i den livligste Underholdning med sine andre Gjester.

Da Sundby kort efter hilsede hende til Afsked, sagde hun i let høflig Tone: „Jeg haaber dog at see Dem med mine Brødre inden De reiser! — Det er sandt!" — tilføiede hun med lavere Stemme — „jeg glemte at sige Dem, der maa være et Hav eller et Par Bjerge imellem os, inden De læser mine *sidste* Stilprøver!"

En Morgen tidlig, faa Dage derefter, da Sundby pakkede sin Koffert og med Anton og de unge Grever Høg ventede paa Reisevognen, savnede han det Haandskrift, han i de sidste Dage med stor Omhu havde arbeidet paa. Han pakkede hele sin Koffert om; men det fandtes ikke. Den første utydelige Concept laae vel fuldstændig i Kofferten; men den Deel deraf, der om Aftenen havde ligget renskreven paa hans Bord, var ingensteds at finde. Han fandt det høist besynderligt. Ingen af Hotellets Tjenere kunde give ham Oplysning derom, og han maatte reise med den Trøst, at han dog havde Concepten.

Da Grev Strahl samme Morgen, første Gang efter sin „Upasselighed", tænkte paa at staae op, rakte Kammertjeneren ham fire Afskedskort, som Aftenen forud vare afleverede.

„Ah! fra mine Herrer Svogre og deres Hovmester!" — sagde Greven — „og — hvad Satan! selv fra den uforskammede Stok-Virtuos!"

„Stryger Hr. Knudsen ogsaa med Stok?" — spurgte Joseph med en enfoldig Mine. — „Jeg troede, han strøg med Bue som andre Spillekanter" —

„Stok-Virtuos kalder jeg ham, Esel! ligesom jeg kalder dig et stokdumt Fæ."

„Om Forladelse, naadige Herre! jeg forstod kun ikke Hr. Greven. Mon den Stok-Virtuos nu ikke reiser saa hastig, for ikke ogsaa at faae røde Hunde — eller røde Grise, som det nok ogsaa kaldes?"

„Hør, Joseph!" — sagde Greven med et stikkende Blik — „har den dumme Doctor sladdret og veed du Meer, end du skal vide" —

„Saa er jeg taus som Graven, naadige Herre!" — sagde Joseph og bukkede dybt — „og Taushed er Guld værd!" Han gjorde sin Haand til Baad, og hans Herre

kastede en Dukat deri, som strax forsvandt i Josephs Lomme.

„Naar skal de Herrer reise?" spurgte Greven.

„De reiste for en Time siden."

„Hm! men Passene saae du vel efter hos Huskarlen? lød de paa Triest, Venedig og Rom?"

„Ja, netop saaledes stod der."

„Godt! — Nu løber du strax til Politiepræfecten med denne Pakke Papirer og dette Brev! — Naar du gaaer ud af Porten, siger du til Portneren, at jeg er ude! og inden en halv Time fører du den lurvede Italiener, her var igaar, herop til mig ad Bagtrappen! der har du hans Adresse!"

Joseph bukkede og vilde gaae. „Det er sandt, Hr. Greve!" — sagde han og standsede — „her er et Brev fra Fru Grevinden, som den nye Kammerpige har bragt. Imorgen tidlig skal hun reise med Fru Grevinden til Toplitz."

„Godt!" — svarede Greven og kastede Brevet hen paa Bordet. — „Naar du gaaer forbi Døren, lægger du mit Visitkort af og siger" —

„Hvad skal jeg sige? naadige Herre?"

„Ingenting! — men imorgen tidlig lader du Annette vide, at hun kan komme!"

Joseph bukkede med et sjsigt Smil og skyndte sig bort.

Sjette Kapitel.

I en Reisevogn med fire Heste, der rullede hen ad Veien mod Triest, sad Sundby paa Bagsædet, hos Grev Ferdinand, og Anton alene paa Forsædet, medens Stamherren sad paa Bukken hos Kudsken og smældede af Hjertenslyst med den lange Pidsk.

Anton strakte ofte sit Hoved ud af Vinduet, for at see tilbage paa Stephanstaarnet, der nu forsvandt i Taagen over den store Keiserstad. Underholdningen var meget levende paa Bukken; men inde i Vognen vare de alle Tre tause. Grev Ferdinand sov, og Sundby lukkede sine Øine uden at sove. For en Time siden havde han seet Grevinde Camilla, sandsynligvis for sidste Gang i sit Liv. Hun havde hjertelig omfavnet sine Brødre. Sundby og Anton havde hun rakt Haanden med et tilsyneladende muntert Smil og med en umiskjendelig tvungen Spøg om den „Furore,“ de nu hver paa sin Viis vilde gjøre i „bella Italia,“ som den skarpe Pens og den milde Fløites Virtuoser. Det var aabenbart, at hun paa ingen Maade vilde synes bevæget eller høitidelig stemt.

„Naar jeg seer Dem igjen, Hr. Knudsen!“ — havde hun sagt til Anton — „saa maa De hedde il celeberrimo maëstro Signor professore Antonio Canuti og være Medlem idetmindste af 36 musikalske Academier. Hjertesiden paa Deres Gallakjole maa heller ikke savne sit behørige Firma-

ment. Og De, Sundby!" — havde hun tilføiet, idet hun drog Veiret dybt — „ja De maa have Krandsen af den eviggrønne Eg over Deres dybsindige Pande — og" — havde hun sluttet med lavere og usikker Stemme — „Een af os maa kjønt have vor gamle, kjære Professor under Armen."

I denne ligesom spøgende henkastede Yttring havde Sundby troet at høre hendes Farvel for denne Verden.

„Naar vi seile over det adriatiske Hav, Anton!" — sagde nu Sundby og aabnede sine mørke Øine — „saa sidder Grevinde Camilla ved hin enlige Slotsbjerg-Ruin og lytter til Valfartssangene mellem Bjergene. Bravour-Arierne i de glimrende Salonner har hun faaet Nok af."

„Det er dog sørgeligt!" — svarede Anton med et let Suk. — „Hun var lutter Aand og Liv — og nu allerede livstræt" —

„Liv og Liv er to!" — sagde Sundby: — „hører hun til de virkelig Aandrige, vil hun vel ikke kalde Stilheden Død og Freden Tomhed" —

„Verden er dog deilig!" — udbrød Anton og saae ud af Vognvinduet paa det skjønne, solbelyste Landskab. Hvergang der kom en Reisevogn forbi, nikkede han til de fremmede Ansigter, og naar han saae en smuk Dame, fløi uvilkaarlig Reisehuen af hans bruntlokkede Hoved.

De fortsatte Reisen til langt ud paa Natten, for at naae det Herberg, der var dem anbefalet. Inden de naaede det, bemærkede Anton en let Reisevogn med fire raske Muler, der havde indhentet dem og bestandig holdt Skridt med dem, dog uden at kjøre dem forbi. Da de stege ud ved Herberget, rullede denne Vogn ogsaa ind i den rummelige Gaard. Tre Mænd stege ud, og den Ene syntes med særdeles opmærksomme Blik at betragte dem Allesammen.

men fornemmelig Sundby. De tre Herrer vilde overnatte sammesteds og havde strax forlangt særskilte Værelser. Hverken Sundby eller de unge Grever havde givet Agt paa dem; men den ene Herres skarpe Blik havde gjort et uhyggeligt Indtryk paa Anton. De to Andre syntes ham mere at see ud som et Par fornemme Tjenere, end som hans Ligemænd. Anton spurgte en Opvarter om han kjendte den Herre, men fik intet Svar, hvorimod Tjeneren satte et vigtigt og hemmelighedsfuldt Ansigt op og mumlede nogle Ord om Tiderne og de urolige Hoveder.

Da de næste Morgen forlode Herberget, holdt den samme lette Vogn med de fire Muler forspændt, og den fulgte dem bestandig paa samme Maade i flere Dage, uden at kjøre dem forbi.

Paa den sidste Station ved Triest raabte Stamherren fra Bukken: „Beridere! Beridere og Marekatte!“ — og de saae en lurvet Konstberidertroup fare dem forbi, ledsaget af en underlig stor Karre, hvorfra en hel Deel Abekatte stak Hovederne ud og grinte med de pudseerligste Ansigter og Geberder. Paa Abekattevognen sad en lang Karl ved Siden af Kudsken, svøbt i en graa forreven Kappe og med et gult Ansigt under den smudsige Hue. Det var et af det Slags Ansigter, man pleier at see bag de italienske Fængselsgittre eller blandt de lænkede Galeislaver i Genuas og Venedigs Havne. Den lurvede Kappemand gjorde en studsende Mine, idet han vendte sit afskyelige Ansigt mod Anton og saae dristig ind i Vognen. Hvem han stirrede paa med de stærkt skelende Øine, var det vanskeligt at sige.

„Fy for Satan! hvilket Fjæs!“ — raabte Stamherren fra Bukken.

Sundby havde ikke lagt Mærke til Abekattevognen; men Grev Ferdinand saae til Anton og hviskede: „hu, ha! den

Karl saae hæsligt paa mig. Det var ikke saa galt, jeg fik mig en Kaardestok!" — tilføiede han — „det kan nok behøves, naar vi nu komme over til alt det Røver- og Bandit-Pak i det forgudede Italien."

„Det er dog nok Fordom og Overdrivelser af frygtsomme Reisende!" — bemærkede Sundby. — „Du gjør ialtfald uklogt i, at gaae med skjulte Vaaben. Det er sagtens lovstridigt hvorhen vi komme, ligesom hos os. Røverne har desuden altid bedre Vaaben og skal jo være dobbelt barbariske, hvor de træffe paa Stiletter og man ikke har Overmagten."

„Tørre Stokkeprygl tænker jeg at slaae mig igjennem med!" — sagde Anton og stødte sin „Rap-dig-Kæp" lidt overmodig mod Vognbunden. — „Min lille, vevre Eventyrkæp har nylig gjort mig god Tjeneste." Han fortalte nu først Sundby og Grev Ferdinand det haandgribelige Sammenstød hin Aften med Grev Strahl.

„Et ridderligt Eventyr var det just ikke" — bemærkede Sundby — „men det passer til vor antiromantiske Tid. Det undrer mig kun, du er sluppen hel og holden fra Hotellet."

„Pryglene under jeg min storsnudede Hr. Svoger!" — sagde Ferdinand og loe — „han har altid gjort Nar af os Danske. Han har da heller ikke været for ridderlig mod Camilla. Det vil more Magnus!"

„Stokken bruger jeg ellers kun mod Hunde" — sagde Anton — „men Folk, der er saa høit paa Straa, vil jo ikke behandles mere ridderligt af os Borgerlige."

Grev Ferdinand studsede, men taug og saae surt en halv Times Tid.

Da Grev Magnus siden hørte samme Historie, loe han

ogsaa, men spurgte Sundby, hvad en Greve havde at gjøre, naar han havde faaet Stokkeprygl.

„Saa tier han naturligvis stille dermed, enten det er med Ret eller Uret" — svarede Sundby. — „Er han en Slyngel, hævner han sig paa en slyngelagtig Maade — og er han en ædel Mand, ialtfald kun paa en ædel Maade."

„Med en god, lang Firhestepidsk — mener du vel?" — sagde Stamherren. — „Men, pas paa! Svoger Strahl hitter paa noget Andet: han er en huul Karl."

Man havde tænkt at overnatte i Triest og faae Tid til at besee Byen; men Dampskibet til Venedig skulde just afgaae samme Time, de kom. Man maatte enten strax følge med, eller finde sig i at vente flere Dage. Man valgte det Første og kjørte ligened til Havnen.

Det var en klar og stille, næsten sommerlummer Februaraften. Stjernerne tindrede smukt og speilede sig i det mørkeblaae Adria. Der laae mange Skibe i Havnen. Dampsøilen steg sort og tyk fra Dampskibet og blev længe staaende som en lang Sky. Der var et stort Mylder af Reisende og nysgjerrige Tilskuere paa Skibsbroen. Der taltes allesags Sprog; men det Italienske var det fremherskende, og Anton glædede sig over førstegang at høre det skjønne, klangrige Sprog i Folkemunden. Blandt de mange Reisende, der indskibedes, befandt sig ogsaa hine tre Herrer fra den lille Reisevogn med Mulerne. Hele Beridertroupen med deres Heste og Abekatkarren med dens Fører bleve ligeledes indskibede.

Dampskibet var saa opfyldt af Gods og Mennesker, at der kun var ringe Udsigt til Søvn og Hvile. Efterhaanden fordelte dog Masserne sig i Rummet, i Kahytterne og paa Dækket. Stamherren havde fundet sig et ypperligt Leie

mellem nogle Toug paa Dækket. Her fandt hans Broder ogsaa Plads. De svøbte sig i deres Kapper og sov snart. Sundby havde sat sig paa sin Koffert ved Forstavnen og vilde ikke sove bort fra det opløftende Syn af Stjernehimlen, der afbildede sin uhyre Kuppel i det stille Havspeil. „See! Anton!" — sagde han — „har du seet noget Herligere? Her svømme vi udenfor Jorden midt imellem to Himle."

Anton var i høi Grad henreven af det store Natursyn. Der var blevet stille paa Dækket. Hist og her bevægede sig kun enkelte dunkle Skikkelser, baade Herrer og Damer, der ligeledes syntes at foretrække dette prægtige Syn for Søvnen og Hvilen i Kahytterne. Af og til afbrødes kun Taussheden og Damphjulenes ensformige Brusen ved Hestenes Trampen i Rummet og ved nogle ubehagelig kvækkende Lyd fra Abekatvognen.

Anton havde seet Glimtet af et Ansigt og et Par Øine paa en ung Dame, som endnu meer forhøiede hans Begeistring og romantiske Stemning. Han havde taget sin Fløite ud af Hylstret og skruet den sammen. Han følte en uimodstaaelig Trang til at give sin Stemning Luft, og han udaandede den i Toner, der lode til at fremkalde ligesom en magisk Virkning paa Enhver, der hørte dem. Det var frie Fantasier, hvori der blandede sig Erindringer om hans tidlige Barndomsdrømme, om hans Eventyrverden og den hemmelighedsfulde Romantik i Folkesangene fra vor Middelalder. Melodien til den tragisk-fantastiske Romance om Agnete og Havmanden brød uvilkaarlig ind deri og afvexlede lunefuldt med de humoristiske Toner til Romancen om liden Baadsmand, der spiller Tærninger om Prindsessens Tro ogÆre. Disse nordisk-romantiske Toner opløste sig tilsidst ligesom i Anelser om den skjønne, sydlige Natur, han drog imøde, ved

Hentydninger til nogle af de glødende Elskovssange, der vare udstrømmede fra Petrarks og Ariosts Fædreland.

Sundby havde ladet sig henrive især af de Toner, han kjendte Ord til, og af dem ladet sig indvugge i et ubestemt Drømmeri, der dog efterhaanden optog den Skikkelse, han lønlig tænkte paa. Camillas Billede hensvævede for ham, snart som Agnete, der neddrages af Rosmer Havmand i Afgrunden og siden, da hun hører Kirkeklokkerne over sig i Menneskeverdenen, flygter bort fra Umennesket med Forfærdelse. I Havmand-Uhyret, for hvem alle Billederne i Kirken vende sig, saae han nu Strahls Skikkelse og den hule, udbrændte Natur, fra hvem alt Skjønt og Helligt bortvender sig. Snart var det atter Camilla, der, som den fornemme, lunefulde Prindsesse, dog kun vil tage tiltakke med den jævne Baadsmand, naar hun heldigvis opdager, han er en forklædt Prinds. „Hvor dog Livet altid gjenspeiler sig i det romantiske Tryllespeil!“ — sagde han halvsagte — „ligesom Stjernehimlen og de tomme Dampskyer her i det dybe, hemmelighedsfulde Hav.“ — Han saae paa Antons Miner og begeistrede Blik. „Et stort Talent dog!“ — sagde han ved sig selv — „en dyb, poetisk Natur! — Vorherre bevare den!“

Anton havde atter forvaret sin Fløite i dens Hylster. Han stod med sammenslyngede Arme og saae paa Havdybspeilet, da han følte sin Skulder berørt af en Haand. „Ah! min allerfortræffeligste danske Ven!“ — klang en usædvanlig høi italiensk Mandsstemme i hans Øren — „min unge, guddommelige Pan fra det yderste Thule! De her! og paa Veien til mit og Musikens paradisiske Fædreland!“

„Signor Spontani!“ — udbrød Anton og gjengjældte med Glæde den heftige Omfavnelse, hvormed den italienske Virtuos sluttede sin blomstrende Tiltale. Snart vare de i

en livlig Samtale paa afbrudt Fransk, Italiensk, Tydsk og undertiden lidt Dansk i en babylonisk Sprogforvirring, hvorved de gjensidig søgte saa godt som muligt at gjøre sig forstaaelige for hinanden.

De meddelte hverandre deres Reiseplaner, der faldt sammen fordetførste til Neapel. De gjorde strax Aftale om at forene deres Kræfter og give Concerter sammen i de store italienske Stæder. Spontani fortalte, at han nu just havde afhentet sin „kjære, lille Søster," Fioribella, fra Triest, for at indføre hende i Konstverdenen, hvortil hun baade var fød og oplært. Hun bar ikke sit smukke Blomsternavn forgjeves, forsikkrede han — og hun sang som en Engel. „Men det siger jeg Dem forud, min geniale Ven!" — sagde han — „tag Dem iagt for hendes sorte Øine! for en lille Hex er hun, men har et Hjerte som Staal og Flint, hvor rasende hun end sværmer for alt det Skjønne. See! der staaer hun nu og drager Stjernerne ned til sig" — vedblev han og pegede paa den unge Dame, som Anton allerede med Beundring havde lagt Mærke til — „hun var ganske henrykt over deres Fløitefantasi og er vist endnu i den syvende Himmel. Lad mig strax forestille Dem for hende!"

Italieneren tog Anton ved Haanden og førte ham hen til den unge Dame. Hun slog Sløret fra sit Ansigt, som Anton nu først rigtig kunde see, idet Maanen steg frem og kastede sin Lysseile hen over Hav og Skib. Hun hilsede ham med et fortryllende Blik fra et Par sorte, ildfulde Øine, der ikke vare ham ubekjendte. Disse Øine havde for længe siden udøvet en ubegribelig Tryllemagt over hans Sind og Fantasi. Det var Øinene paa Faustinas Portrait, der nu virkelig vare blevne levende, de Øine, der lignede hin Helgenindes, inden hun udrev dem for at frelse en Menneskesjæl.

Anton blussede og blev dødbleg i samme Øieblik. Han stammede nogle Ord paa Dansk, uden at mærke det og uden Mening og Sammenhæng.

Hun takkede ham paa smukt fuldttonende Italiensk for den „mesterlige Fløitedrøm" og slog hastig Sløret over sit deilige Ansigt, enten for den stærkere Havluftning eller for at skjule det Smil, den unge Konstners paafaldende Forvirring aftvang hende.

Hun vidste nu snart at knytte Samtalens fine Traade til en Række Tanke=Billeder, som Musiken og dens Samstemning med den store, hemmelighedsfulde Natur omkring dem gav Anledning til. Hendes Stemme havde den yndigste Klang, og Ordene strømmede fra hendes Læber som fra en begeistret Improvisatrices. Hun anførte nogle Stropher af Ariost og Dante, som skildrede den italienske Himmel og det dybe, lunefulde Hav. — „Pas paa!" — sagde hun — „det vil ikke vare længe, inden den store, stille Herlighed, vi her beundre, vil forvandle sig til et vildt, dæmonisk Skuespil. Jeg kjender vor kjære, lunefulde Adria! hun har vort Lands og vort Folks Natur."

Anton havde imidlertid fattet sig nogenlunde og fandt Leilighed til at sige nogle forstaaelige Ord.

Hun roste hans Italiensk og forsikkrede, at han udtalte det med en Betoning, der, skjøndt den var fremmed, dog havde noget særdeles Indtagende, ligesom man maatte tænke sig det hos en høitbegavet Natur fra Nordstjernen eller den store Bjørn, der vilde glæde Italien med sit Besøg, men endnu kun vilde optage de Sprogtoner, der svarede til Renheden og Uskyldigheden i de høiere Aanders Barnehimmel.

Selv det Søgte og Overdrevne i denne Artighed klang dog ganske konstløst og naturligt i hendes lette, bløde Sprog. Hun havde atter kastet Sløret tilside, og om hendes lille,

skjelmske Mund spillede der et Smil, som paa en piquant Maade svævede mellem Ironi og Lyst til at behage den unge, smukke Mand.

Hun var selv meget ung. Hun kunde neppe have fyldt sit sextende Aar, men var saa fuldkommen udviklet som en tyveaars Skjønhed i et nordligt Klima og lod til allerede at have modtaget det høiere Selskabslivs Dannelse.

Anton følte hendes Overlegenhed ikke alene i det Fortrin, at hun her frit kunde bevæge sig i sit Modersmaal, men ogsaa i den Lethed, hvormed hun vidste at gribe enhver flygtig Tankeforbindelse til de sindrigste, ofte slaaende Bemærkninger, og med stedse nyt tilstrømmende Lune og Liv kunde vedligeholde en Samtale, der fra hans Side kun bestod af enkelte Ord og staaende Floskler af det tillærte Underholdningssprog.

„Du havde Ret, Fioribella!“ — afbrød nu Spontani Søsterens livlige Tale: — „See hvor Havet nu svulmer og sortner! Vi vil snart have et Uveir over os — saa er det bedst, du søger Ly i Damekahytten! — Vi maae holde ud her paa Dækket!“ — sagde han til Anton — „Enhver Plads i Kahytten er vist optagen.“

Det var et stort og ophøiet Skuespil, den pludselige Forandring i Luft og Hav fremkaldte. Det stille Bølgespeil var snart forvandlet til en voldsomt bevæget Bjergegn. Skibet oploftedes mod de lavt flyvende Skyer og nedrullede ligesom til Havets Bund, medens Skummet fra de gjennemskaarne Bølgestrømme sprudede hen over den sydende Skorsten.

„Tordner det?“ — udbrød Anton forbauset. — „Var det et Lyn, der glimtede?“

„Vissělig!“ — svarede Spontani — „det er dog intet Særsyn her paa denne Aarstid. — Det veed De kun

lidt af i Deres Thule — her kan hele Himlen staae i Luer ved Juletid."

Uveiret tiltog med bedøvende Tordenbrag. — Lynene bleve ligesom staaende og verlede med det sorteste Gravmørke. — Snart vuggedes man paa Ildstrømme mod en Flammehimmel — snart syntes hele Verden et udbrændt Krater — og i næste Øieblik dandsede Maanen og Stjernerne paa de fraadende Bølgetoppe.

„Tag min Arm, lille Søster! hold dig fast og lad mig følge dig ned!" — sagde Spontani; men den unge Dame havde allerede grebet Antons Arm og klynget sig fast til ham.

„Med en Efterkommer af Nordens berømte Søhelte til min Støtte, tør jeg nok blive her lidt endnu og see vor vrede Fru Adria i hendes Høihed!" — sagde Fioribella med bævende Stemme og holdt sig fastere til sin Beskytter.

Nu havde Anton faaet alt det Mod og den Dristighed, han før syntes at savne. Sproget flød nu rask fra hans Læber. Han maatte klemme sin Arm temmelig stærkt om den Skjønnes — og han syntes saaledes at kunne trodse den oprørte Natur. „Herligt! guddommeligt!" — udbrød han — „ja, De har Ret, Signora! Deres Adria er en lunefuld Havfrudronning, ligesaa stolt og ophøiet i sin Vrede, som yndig og henrivende i sin Mildhed. Hør hvad en reisende Landsmand af mig her engang har sagt om hende!" Han oversatte nu paa temmelig forstaaeligt Italiensk nogle Stropher af det danske Digt, han tænkte paa, medens han uvilkaarlig sammenblandede Skildringen af den adriatiske Havfrue med den skjønne Italienerinde, hvis Arm berørte hans Bryst og bragte enhver af hans Nerver til at sittre.

I Skildringen af den deilige Havfrue, med den svanehvide Barm og det himmelblaae Bælte, nævnede han dog ogsaa hendes søgrønne Lokker —

„Fy! grønne Haar! det maa være styg!" — afbrød Fioribella ham — „men bliv ved! jeg maa endelig høre hvorledes vor skjønne Natur kan være opfattet af en Nordbo!"

Trods Uveiret vedblev Anton med begeistret Røst at gjengive hin Skildring af Dronningen fra Dybet, der snart vugger sin Beundrer og indluller hans Sjæl i milde Drømme — snart vækker ham med vilde Drøn i sit vrede Lune.

Fioribella nikkede til Beskrivelsen af det stille, store Natursyn, de nylig havde seet —

„Pantheonskuplen,
Hvælvet med Verdner i Dybet,
Hvor under Foden
Tindre de himmelske Stjerner, naar Havfruen dandser" —

„Men" — vedblev Anton og saae ud paa det oprørte Hav —

„Nu hun henfarer med Lyn paa voxende Bølger,
Hæver med Latter i Stormen
Skingrende Stemme —
Synger om Dybets Palads af Dødningeknokler."

„Hu! nei! det er altfor nordisk-uhyggeligt!" — afbrød Fioribella ham igjen — „hvad skal vi med de fæle Dødningeben i dette storartede Forbud paa en Verdens Undergang? — Her vil vi ikke tænke paa den fatale Død og vor uskjønne Opløsning, men kun paa det stolte Opløftende selv i Undergangen!"

Medens hun talte, var det imidlertid som den oprørte Natur pludselig havde udraset og skiftet Lune. Uveiret var ophørt; Maanen skinnede atter mildt og roligt paa de sagte murrende Bølger; lette Florskyer flagrede den forbi, og det sidste Lynglimt henfoer i Horizonten, som et Kornmod.

„Det er forbi!" — sagde Spontani og drog Veiret let.

Man mærkede nu ogsaa først, at baade Skibsfolk og Passagerer havde været forfærdede og kun dødsstille af Skræk. Man hørte mange glade og livlige Udbrud, deriblandt ogsaa et Par lystige danske Ord af Magnus og Ferdinand, der havde siddet stille paa deres Toug og seet paa Uveiret, men nu atter lagde sig til Hvile.

Den afbrudte Stilhed paa Dækket indtraadte igjen. Anton stod endnu paa samme Sted, med Fioribella ved sin Arm. — „Lad mig opløse den lidt for stærke Dissonants i min Landsmands Sang med dens egen Slutnings-Accord!" — sagde han — „den passer netop til den nye Forvandling, Deres Havfrue nu viser sig i —"

„„Lune kun var det og Spøg. Ei Snekken hun knuser —
Mild hun den skyder mod Kysten,
Mens hun med Stormen
Flygter i hvirvlende Sky og blinker i Lynglands.""

„Nu ja! den store Natur-Dissonants er jo virkelig opløst!" — sagde Fioribella. — „Fru Adrias Lune har dog angrebet mig lidt." Hun var bleven bleg. Hendes yndige Hoved sank ned paa Antons Skulder, og han maatte gribe hende om det smalle Liv, for at holde hende opreist. „Min Gud! hun bliver afmægtig!" sagde han.

„Det har Intet at betyde!" — sagde Broderen — „hendes Nerver er noget fine og, min kjære unge Ven!" — tilføiede han paa en Blanding af Tydsk og Dansk — „Deres altfor poetiske Nærværelse med samt Deres Dødningeknokler har maaske ogsaa angrebet hende noget." Han hjalp nu Anton med at føre hende hen til Kahyttrappen. Der overtog han ene Omsorgen for hende. Hun kastede endnu et Blik til Anton, der trængte ham helt igjennem Sjælen, idet hun, med noget svag, men yndig Stemme takkede ham og,

med Dinene halvskjulte af de hilsende Fingre, ønskede ham „den lyksaligste Nat."

Anton traadte svimlende tilside. Han gik nogle Gange op og ned ad Dækket uden at kunne begribe, hvad der var foregaaet med ham. Hvergang han kom forbi Abe-Karren, aabnede Karlen i den graae Kappe, der sad og sov, sine skelende Dine og stirrede ned paa ham; men han mærkede det ikke. Hans Tanker vare kun sysselsatte med Spontanis deilige Søster.

„Faustinas Datter!" — udbrød han — „Faustinas Dine og levende Billede! — Ak! mon ogsaa hendes Sjæl?"

At Spontani kun var en Stifsøn af hin Faustina, det vidste han af den gamle Professors Papirer. Fioribella, formodede han, var hans Halvsøster; thi at hun var Faustinas virkelige Barn var umiskjendeligt. „Har hun arvet sin Moders Natur med hendes Skjønhed?" — spurgte han atter og atter sig selv. — „Nei, det er umuligt!" — trøstede han sig, og et livligt Haab tindrede i hans Dine — „her er Renhed, Uskyld og Aand forenet med en Fees fortryllende Ydre."

Han nærmede sig nu Sundby, som under Uveiret havde staaet stille ved Forstavnen og betragtet det.

„Saae du hende?" — spurgte Anton — „har du nogensinde seet Mage til Skjønhed og Elskværdighed?"

„Det var en meget smuk Pige, du nok der havde et lille romantisk Eventyr med" — svarede Sundby. — „Jeg saae hende kun flygtig, da hun gjorde Mine til at besvime. Det klædte hende meget kjønt. Jeg hørte ogsaa hendes artige Compliment til dig, som en Aand, der er falden ned fra den store Bjørn og snakker Italiensk, som et rent uskyl-

digt Barn. Det huede mig just ikke. Renheden og Uskyldigheden taler man gjerne mest om, naar den er borte."

„Hvor kan du dog dømme saa koldt og uretfærdigt?" — sagde Anton og vendte sig med harmblussende Kinder bort. Idetsamme kom Spontani tilbage fra Kahytten og sluttede sig til ham. De gik nogle Gange frem og tilbage paa Dækket i livlig Underholdning. Hvergang de kom forbi Abekatvognen, snærrede de hæslige Dyr vrængende ad dem og gjorde pudseerlige Grimasser. Deres lange Fører i den graae Kappe skjulte nu altid sit afskyelige Ansigt med Kappeskligen; men hans glubende Øine vare aabne og forfulgte dem med de skelende Blik.

Henad Morgenstunden drog Spontani sin unge Ven afsides hen ved Bagstavnen. „Sig mig" — hviskede han — „har De havt noget galant Eventyr i Triest eller gjort dem nogen mægtig Person til Fjende?"

Anton saae forundret paa ham og forsikkrede, at han neppe havde seet Triest, men var kjørt lige til Havnen.

„Nu ja! saa har De sagtens havt Smaaeventyr andensteds. — Ligemeget! men tag Dem iagt, min unge, smukke Ven, for den graae Cerberus hist paa Abekarren! han har et skjevt Øie til hele Verden, men ganske specielt til Dem. Jeg kjender hans Maade at see sig selv og Andre ind i Øinene paa."

„Hvad er det for et Menneske? Jeg har aldrig seet ham før igaar paa Veien."

„Han er et Slags Frimester i sit Haandværk — reisende Commis i Privatsager! om De vil, og nu tillige Abekathovmester, som jeg seer. Han udfører punktlig hvad han har paataget sig, naar man ikke seer sig for og holder ham Stangen. Han har engang havt en lille fatal Commission til mig fra en skinsyg Ægtemand i Genua; men det slap han

uheldigt fra: det kostede ham en halv Kind og det høire Øre. For mig har han Respect" — vedblev Spontani. — „Jeg gaaer altid med en lille, nem Dolk her, seer De, især i mit eget kjære Fædreland, og jeg parerer godt i en snever Vending med min Kappe. En rigtig Bravo støder altid fra= neden af op, seer De, for ikke at fordærve Kniven paa Ben; det er en snild og temmelig sikker Methode; men kjender man Knebet, er han caput. Jeg skal lære Dem Konsten i en Haandevending, saasnart vi er ene!"

„En Bravo altsaa, en Bandit?" — udbrød Anton forbauset. Hans italienske Ven nikkede, men lagde Fingren hastig paa Munden og lukkede det ene Øie.

De saae nu just Abekatføreren stige ned af Karren og nærme sig et Par Skridt til den Deel af Skibet, hvor de stode, men derpaa vende sig hastig og gaae ned i Rummet.

„Her er De sikker ved min Side!" — hviskede Spon= tani — „men hav Øinene med Dem, hvor der er Trængsel! gaa heller aldrig alene eller uden Vaaben paa øde Steder om Natten — mindst i Venedig!"

„Jeg har i Wien havt et vel heftigt Sammenstød med en vis lumpen Person af høi Stand" — sagde Anton — „men jeg kan dog aldrig troe" —

Deres Samtale blev nu afbrudt, idet flere Passagerer stege op af Kahytten og adspredte sig paa Dækket; blandt dem vare ogsaa hine tre Mænd, der saa uafladelig havde fulgt Anton og hans Reiseselskab i den lette Vogn med Mulerne. „Hvad mon det er for Mennesker?" — spurgte Anton.

„De see ud som Retfærdighedens Fuglefængere fra hin Side Havet" — svarede Spontani og betragtede dem nøie med et noget sky Blik. — „De er sagtens paa Jagt incog= nito — med fine Næt og godt Lim i Lommen."

Anton saae studsende paa ham. —

„For dem maae de frie Fugle tage sig iagt — de, som høre til vort unge Italien!" — tilføiede Spontani hviskende med en hemmelighedsfuld Mine. — „Kjender De vor Silvio Pellico's: „„Fængsler?"" — det er en lærerig Bog! — Per Bacco! Friheden er et Thema, Signor Antonio! som det er en kilden Sag at sætte Variationer til i vor Tid. Dog det vedkommer jo ikke os! en rigtig Virtuos overflyver hele Verden og giver alt det Filistervæsen Døden og Djævelen! — Jeg maa nu ned og see om min lille Søster har overvundet Indtrykket af Uveiret og Deres altfor poetiske Underholdning."

Spontani skyndte sig ned ad Kahyttrappen, og Anton glemte snart alt Andet i Drømmerier om hans fortryllende Søster. Til Sundby nærmede han sig ikke meer under hele Overfarten, og de unge Grever sov saa fast, at de først vaagnede, da det var høilys Dag og man allerede i det Fjerne saae Venedigs Kupler og Taarne dukke op af Havet, som et Fata-Morgana-Syn i Morgenglandsen.

Anton stod, henreven af det herlige Syn, da han følte en Haand paa sin Arm og hørte Sundbys Stemme.

„Er du vred paa mig? Anton!" — lød den dybe, venlige Røst. — „Tilgiv mig kjønt hvad jeg vistnok ikke endnu havde tilstrækkelig Grund til at yttre! — men husk paa Faustinas Øine og vogt dig! efter hvad jeg har seet og kan slutte mig til — ere de her blevne levende for dig."

„Ganske rigtig! kjære Sundby!" — svarede Anton. — „Nu veed jeg det; men det forskrækker mig ikke — det skulde heller ikke gjort dig ubillig! Lov mig kun, at du vil see og høre, uden Fordom, hvad der unegtelig har grebet mig som et vidunderligt Trylleri! Denne unge Piges Blik og Stemme, hendes Skikkelse og hele Væsen har for mig en Magie, som

jeg aldrig har troet var til, uden i Feeverdenen eller i den sydlige Naturs Digterdrømme. Har hendes Moder blot været halv saa indtagende — kan jeg nu begribe hvorledes vor kjære, gamle Professor" — —

„Hvorledes han kunde fortvivle over Skuffelsen i al den Deilighed, mener du vel, og tabe Troen paa al Sandhed i Kjærligheden" — afbrød Sundby sin begeistrede, unge Ven. — „Gid det ikke maa gaae dig ligeledes, kjære Anton! Jeg vil gjerne troe saameget Fortræffeligt, som muligt, om hin Hebeskikkelse; lad os nu dog begge see hende ved lys Dag, inden du gjør hende til Feen Morgana — og jeg reducerer hende til et skuffende Luftsyn fra det skjønne Feeland, vi nu nærme os til!"

Med disse Ord trykkede han trofast Antons Haand, og deres Opmærksomhed hendroges nu paa hvad der foregik omkring dem. Der var blevet muntert paa Dækket. Fler og fler Hoveder dukkede op af Kahytterne og Rummet. Snart surrede det som hundrede Bisværme rundt om dem. Man nærmede sig Venedigs Havn, hvor de sorte Gondoler med de smaa, blinkende Staal-Gallioner snoede sig frem og tilbage. Enhver greb til sine Bylter og Pakker. I et Dieblik laae Dampskibet ved Skibsbroen, og Trængselen paa Dækket blev nu betydelig, medens Enhver ilede med at komme i Land.

Nu steg ogsaa Signor Spontani, med sin Søster under Armen, op fra Kahyttrappen. Anton skyndte sig at erkyndige sig om hendes Velbefindende. Hun havde et Dieblik draget sit Slør tilside og tilsmilede ham det yndigste Godmorgen, med et Ansigt, der straalede af Friskhed, Livslyst og en ganske eiendommelig Skjønhed, der dog mere bestod i det fine Udtryk af en piquant aandelig Livlighed og et vist indtagende Skjelmeri, end i noget aandeligt Storartet eller i

fuldendt harmoniske Former. Hendes Skikkelse og Bevægelser svarede derimod til Forestillingen om den fuldendte Hebe-figur.

Sundby havde nu ogsaa seet hendes Ansigt og fundet det meget smukt; men han saae ikke det Blik, der fra de uimodstaaelige sorte Øine atter havde sat Anton i febrilsk Tilstand. Hun lod strax Sløret falde ned igjen og modtog Antons Arm, medens hun bad sin Broder hente nogle Smaating, hun havde glemt i Kahytten.

Sundby fik kun Leilighed til at hilse hende temmelig flygtigt og med et Par Ord forny Bekjendtskabet med hendes Broder fra Grevinde Høgs Concertsal. Han skyndte sig at opsøge sine unge Grever, for ikke at blive skilt fra dem i Trængselen.

Ved Udskibningen maatte Enhver følge den fremtrængende Menneskestrøm, og Anton stod paa Skibsbroen med sin Dame under Armen, uden at vide hvorledes han var kommen der. Han havde kun Øie og Øre for hende.

„Min Broder siger, De tager ind i samme Hotel, som vi" — sagde Fioribella — „og maaske vil forskjønne vor Concert med Deres mageløse Fløite og den guddommelige Tenor, De skal være begavet med. Jeg brænder af Længsel efter at høre den — og — mirakuleuse Menneske! De er jo selv en stor Componist! Min Broder er henrykt over den Bravour-Aria, De i Deres Fædreland har sat til hans Stemme. Han gjør allevegne Furore med den. Men hvor bliver han af med mit Shavl?" —

„Plads! Plads!" — lød det nu bag ved dem i Trængselen og der rullede en Vogn ind paa Skibsbroen. Det var Abekatkarren. Idet dens Fører i den graae Kappe trængte sig gjennem Folkemassen og strøg sig tæt forbi dem, følte Anton et Stik og en pludselig Smerte i den venstre

Arm, som han uvilkaarlig i samme Dieblik havde indsvøbt i sin Kappe og trykket ind under Hjertekulen.

Et dæmpet Udbrud af Smerte fløi fra hans Læber.

„Min Gud! hvad fattes Dem?" — spurgte Fioribella og saae ham blegne.

„Ingenting, Signora!" — svarede han og saae den graae Kappemand hastig forsvinde i Folkestimlen.

Saavel Spontani, som Sundby og Greverne Høg havde nu indhentet dem; de gik Alle, efter Spontanis Anvisning, til det store Hotel, der laae lige ved Havnen, og hvorhen nu ogsaa deres Kofferter og Reisetøi blev bragt. Inden de naaede Trappen til Hotellet, segnede dog Anton bevidstløs til Jorden og havde nær draget den forfærdede Fioribella ned med sig i Faldet.

Hun skreg og foer fra ham, men laae i samme Dieblik knælende ved hans Side, medens de Andre ilede til, for at hjælpe ham op. Kappefligen om hans venstre Arm var gjennemboret og gjennemblødt. Han blev strax af Sundby og Grev Magnus baaren op i Hotellet, hvor der øiebliklig var en Saarlæge ved Haanden, der fik bragt ham til Bevidsthed og forbundet hans Saar.

Fioribella var utrøstelig over denne Ulykke. Hun jamrede og vred sine Hænder; hun yttrede saa lidenskabelig en Deeltagelse, at Broderen vilde drage hende bort; men hun var ikke at bringe fra sin saarede Ledsager, før han fuldkommen var ved sin Bevidsthed igjen og hun af den Henrykkelse, hvormed han betragtede hende, saae, at hans Saar dog ingenlunde var dødeligt. Dermed trøstede ogsaa Lægen hende, og hun lod sig endelig følge til sine egne Værelser i Hotellet og overlod Anton til Lægens og sine Venners Omsorg.

Syvende Kapitel.

Dolkestikket i Antons Arm var temmelig dybt. Han kunde ikke vente at faae Armen ud af Bindet i de første fire Uger. Om den da ikke vilde blive stiv og Fingrenes Bevægelighed blive vanskelig, var ham et Livsspørgsmaal, med Hensyn paa hans Konst. Lægen trøstede ham dog, med en sikker Mine, og han slog sig til Ro paa Leiet. Saarfeberen udeblev imidlertid ikke. Den blev betydelig forøget ved den febrilske Tilstand, han medbragte fra den bortvaagede Nats Eventyr og den altfor levende Forestilling om Spontanis skjønne Søster. Af og til fik han smaa Anfald af Feberfantaseren — han talte da om Faustinas Øine, der snart, syntes ham, laae paa et Fad paa Fioribellas Toiletbord og snart bleve til Stjerner, der dandsede om ham i Himlen. Endelig faldt han i en roligere Søvn, og hans Venner satte sig til Frokostbordet.

„Gjet nu, Sundby!" — sagde Stamherren med en vigtig, dybsindig Mine: — „hvad er det for en Dands, som gaaer ud over den Enes Ryg og den Andens Arm? — Der er Meer — bi lidt! — og som endes i Himmel eller i Helvede efter Omstændighederne?" — tilføiede han med et selvtilfreds Nik over dette nye, lykkelige Indfald.

„Er det en rigtig Kjeldermand? Dogge!" — spurgte Grev Ferdinand. — „Aa! den duer vist ikke. Det skal sagtens være din egen Portstolpevals: Du knuger jo altid din

Dame saa stærkt i Ryggen, at hun ømmer sig og du bliver selv træt i Armen derved."

„Feil gjettet, Vindspiller!"

„Du tænker nok paa Antons Kæpperyggedands med jeres noble Hr. Svoger" — svarede Sundby — „og dens Følger for begge Parter. — Det var ikke saa galt tænkt! — Tilfældet er kun alt for specielt. — Jeg vil dog haabe, Enden bliver mindre alvorlig for begge Vedkommende! Anton dandser nu rigtignok en lille Tour gjennem Himlen med et Par Dameøine, hører jeg; men det er kun en Inclinationstour! — han kommer nok tilbage!"

Spontani kom nu for at spørge til sin unge Vens Befindende, baade fra sig selv og sin Søster, og Sundby spurgte ham, om han ikke mente, det var rigtigst og sikkrest, strax at anmelde det sandsynlige Banditangreb til Politiet.

„Det nytter til Ingenting, Signor mentore!" — svarede Italieneren. — „Slige Smaahistorier høre ikke her til de mærkelige, og med Hensyn til Sikkerheden er det overflødigt. Et mislykket Forsøg gjentager ingen Bravo paa samme Sted; De kan ogsaa være vis paa, han er strax sprungen i en Gondol og har sørget for sin egen Sikkerhed."

Inden Aften var Antons Saarfeber forbi. Grev Magnus vilde med Vold og Magt dog vaage hos ham, og Grev Ferdinand vilde gjøre Broderen Selskab, for at holde ham vaagen. Antons Nattesøvn var imidlertid rolig, og begge de vaagende Grever sov snart i Sofaen.

Sundby sad alene paa sit Soveværelse i Hotellets andet Stokværk med Pennen i Haanden og gjennemsaae Concepten til det Skrift, han næsten havde fuldendt, og allerede havde spildt saa megen Tid paa at renskrive. I den bortkomne Renskrift var der optaget Adskilligt, som han nu i en ny Afskrift vilde udelade. I den første Concept var der

Meget, som var udsprunget af Øieblikkets Iver og Heftighed, men som han meget vilde betænke sig paa at lade trykke. Hans Begeistring for Friheden og Folkeligheds-Ideen havde hist og her bragt ham ud over de Grændser, han selv havde afstukket sig, som nødvendige for Staternes Sammenhold og den europæiske Fred. Han indskrænkede sig dog forsdetførste til at indstrege alle saadanne Steder i Haandskriftet med en Rødkridtspen og vedføie et stort NB. til egen Paamindelse og nærmere Overveielse.

Det var imidlertid blevet sildigt. Den forrige vaagne Nat og den foruroligende Begivenhed med Anton havde angrebet ham. Han trængte høilig til Hvile. Han kastede Haandskriftet ned i sin Koffert og lukkede den i Laas. Nøglen lod han ligge paa Stolen ved Sengen under sin Brevtaske. I den laae hans Verler og Camillas lille Haandskrift, som han først maatte læse, „naar der laae et Hav eller et Par Bjerge imellem dem“. Nu brusede Adriaterhavet mellem ham og den ulykkelige Grevinde, som i flere Aar havde været Gjenstanden for hans stille, skjulte Lidenskab. Uagtet sin Træthed greb han de smaa, sirligt skrevne „Aftenbogsblade“, som hun havde kaldt dem. Han kastede sig i en Stol og stirrede paa dem; men Bogstaverne løb rundt for hans Øine; der kom en urolig Heftighed i hans Blod. Han overvandt sin Begjerlighed efter at see Camilla, „som hun havde været“. Han sammenfoldede atter de fine Blade, lagde dem omhyggelig i deres Omslag og gjemte dem umiddelbart ved sit Bryst, men vilde kun betroe Verlerne til Brevtasken. Derpaa drak han et Glas Vand og beredte sig til at gaae i Seng. Der var nu stille i Hotellet. Alle syntes at sove. Han lukkede sin Dør ilaas og tog Nøglen af, som han pleiede paa fremmede Steder, for at kun Tjeneren i Nødstilfælde kunde komme ind ved

Hjælp af sin Hovednøgle. Endelig slukkede han Lysene og gik tilsengs. Han var dog endnu ikke falden i Søvn, da han hørte Nogen gaae sagte op ad Trappen og standse ved hans Dør. Han reiste sig halvt op i Leiet og lyttede. Det blev atter stille. Maanen skinnede ind i Værelset og belyste Skilderierne paa Væggen ligeover for ham. De forestillede endeel Rædselsoptrin fra den første franske Revolution, Kongens og Dronningens Henrettelse — de saakaldte republikanske Bryllupper og slige Afskyeligheder, der alle vare colorerede ligesom med Blodfarver. Han følte sig dog saa betynget af den altfor længe tilbageholdte Søvn, at Verdenslivet med alle dets smaa og store Tanker og Billeder hensvømmede i Taager for hans drømmende Blik. Han sank atter tilbage paa Leiet og sov fast.

Hvorlænge han havde sovet, vidste han ikke, da han hørte en sagte Mumlen og Hvisken omkring sig. „Skynd Jer! — han vaagner!" — sagde nu en myndig befalende Stemme paa Italiensk — „Vegplastret for hans Mund! — Arme og Ben sammen! see saa!"

I samme Øieblik følte han sig berøvet Magten til at raabe eller røre sig. Han saae sig i Hænderne paa tre stærke Mennesker i et Slags Uniform. De slæbte ham ud af Sengen, svøbte Tæppet om ham og bare ham ud af Stuen saa stille og sagtfærdigt, som han kunde være en Gibsstatue. En fjerde Person i Uniform havde taget hans Klæder fra Stolen ved hans Seng og var gaaet forud. Den Mand, som havde udstedet hine strenge Befalinger, greb Tegnebogen og Koffertnøglen, der havde ligget under Klæderne paa Stolen. Hotellets Vert stod meget ærbødig for denne Mand, med et Lys i Haanden, der i samme Øieblik maatte være tændt, og der stod endnu en taus

Person i Stuen, hvis Ansigt og skarpe Blik Sundby gjenkjendte fra Dampskibet og Reisen til Triest.

Med den største Forsigtighed og Stilhed blev den saaledes overraskede Fange baaren ned ad Trappen. Ved Forsalsdøren stod Hotellets Huskarl med en Lygte; han aabnede Døren til den store Udgangstrappe og bukkede taus. Nedenfor den brede Stentrappe laae en lukket Gondol i Kanalen, der skyllede sine maanebestraalte Smaabølger helt op til Trappen. Den tæt indsvøbte Fange blev baaren ind under det sorte Skur paa Gondolen. To af de Personer, der havde baaret ham, toge Plads med under Skuret. En sad der allerede med hans Klæder. Gondolen gled nu med næsten lydløs Fart ned ad den store Kanal, forbi de prægtige, maanebelyste Paladser og Basilika-Kupler, til den endelig standsede ved en Stentrappe. Her blev Fangen baaren op og derpaa over en lang, smal Træbro hen til en stor, skummel Bygning, med enkelte Gittervinduer i de høie, tykke Mure. Han hørte med et dybt Suk Broen knage under sine Bæreres Trin og de svære Porte knirke, som lukkede sig efter ham. Han tænkte paa, hvad han saa ofte havde læst om „Sukkenes Bro“, om de grusomme Fængsler under Blytagene i den aristokratiske Republiks Tider, og han syntes nu selv at skulle erfare hvad disse Fængsler brugtes til i denne det unge Italiens nye bevægede Tid.

Inden Sundbys Forsvindelse, Morgenen efter det natlige Overfald, endnu havde forfærdet Anton og de unge Grever, lod Hotellets Vert sig melde til dem i et vigtigt Anliggende.

Anton var kommen ud af Sovekamret og laae paa

Sofaen i Sideværelset, hvor de unge Grever sade ved The-bordet.

Verten traadte ind til dem med en høitidelig Mine og bukkede meget dybt. Han underrettede sine „høigunstige Herrer Gjester" i et Slags sirlig Tale om, at „Deres meget ærede Reise-Compagnon, den lærde Herre, paa den velvise Øvrigheds Foranstaltning, i den kongelig-keiserlige Krones Navn, tvende Timer efter Midnat, var lovlig og i bedste Form arresteret. Kun hans hemmelige Papirer havde man seet sig nødsaget til at borttage, til nærmere retlig Undersøgelse. Alt Øvrigt var urørt; og saavel hans Vexler og rede Penge, som alle Smaating af Værdi, ham tilhørende, vare nedlagte i den lærde Herres Koffert, hvortil han gav sig den Ære, under den høie Øvrigheds Omslag og Segl, at overrække de høitærede Excellencer Nøglen."

Anton var faret op fra Leiet, og hans saarede Arm blødte. Han var bleven dødbleg. „Sundby er fængslet!" raabte han til de forbausede unge Grever, som ikke havde forstaaet den høitidelige Vert.

Uden videre Forklaring og uden at forstaae de Udbrud af Forfærdelse og Harme, der udstrømmede paa Dansk, blandet med nogle tydske og franske Kraftord, fra de fremmede Signorers Mund, bukkede Verten alvorlig og høitidelig, som før, og forlod dem.

Anton bad Grev Ferdinand, uopholdelig sende Bud ind til Spontani, som var den Eneste, de her kunde vente Raad eller Hjælp af.

„Ah! per Bacco!" — udbrød Virtuosen, saasnart han var kommen og havde hørt hvad der var skeet — „det kan blive en slem Sag for Deres lærde Landsmand. Er hans hemmelige Papirer i Ørnens Klo, kan de blive ligesaa farlige for Frihed og Liv, som de, her fordum nedlagdes

i Løvesvælget. Her var slemt under den gyldne Løves Vinger" — vedblev han — „men Ørnen slipper heller ikke sit Bytte. Dog" — tilføiede han — „en Filosof som den lærde Signor mentore vil vide at bøie sig rolig under Jernspiret."

„Han skal — han maa befries, om det skal koste mit Liv!" — udbrød Anton heftig — „bedste, kjæreste Signor Spontani! De maa raade og hjælpe os! De kjender Deres Landsmænd her. — De har sikkert Forbindelser af Indflydelse! — Tænk! grund! find paa Raad! Vi vil takke Dem, som det var vort eget Liv, De havde frelst!"

„Taalmodighed! min allerbedste Ven! skaan Deres kostbare Sundhed, dyrebare Genius og Tonedigter!" — svarede Spontani og kunde ikke tilbageholde et veltilfreds Smil. — „Ja vist! nogle formaaende Velyndere har en Virtuos med Navn allevegne. Nogen Menneskekundskab har man ogsaa. Ved Venskab og de rette Argumenter kan der allevegne udrettes Noget. Fortvivle maa den store Genius aldrig. Jeg skal tænke derover! — jeg skal see hvad man kan gjøre! men — den hellige Jomfru staae os bi! — Deres Forbinding er jo gjennemblødt, Bedste! og, per Bacco! De seer jo ud som den døende Adonis! Deres allermindste Finger er tusinde Gange meer værd for Konsten og Verden, end hundrede saadanne tørre Mentorer og Penneførere. Forhold Dem rolig, min Dyrebare! Jeg maa allerførst skaffe Dem Doctoren herop. Siden vil jeg see til Dem med min elskværdige Søster — og saa vil vi see hvad vi kan udfinde og tænke lidt paa den arme fangne Signor mentore!"

Han skyndte sig bort, og strax efter kom Lægen, som med betænkelige Miner nødte Anton til at lægge sig paa Sofaen og forholde sig aldeles rolig.

Stamherren var imidlertid bleven meer og meer usty-

lig. Han løb op og ned i Stuen som en vred Løve i sit Bur. Han udstødte de voldsomste Forbandelser mod det Land, han var kommen til, og vilde baade have Folket og Øvrigheden pidsket ud af Landet. Til Lykke forstod ikke nogen Italiener et Ord af hvad han frembuldrede.

„Han er jo en Orlando furioso, Deres unge, herculiske Ven, Signor Antonio!" — sagde Lægen. — „De har sikkerlig Feber, Signor Conte!" — sagde han til den blussende og larmende Greve Magnus. — „Lad mig undersøge Deres Herskabeligheds Puls!"

„Gaa Fanden i Vold og føl Pulsen paa hans Oldemoder!" — raabte Stamherren. — „Jeg er ingen Kjærling! Hvem maa ikke blive gal i Hovedet i et Land, hvor man ikke kan sætte Fod paa Jorden før man har en Dolk i Livet — og ikke kan lægge sig i en Seng, før man trækkes ud af den og slæbes til jeres fordømte Røverhuler, hvor I har pint og plaget Folk tildøde før Verden blev skabt!"

„Nei, Magnus!" — sagde Ferdinand — „saalænge siden er det ikke — det var i Dogernes Tid, da her var Republik."

„Ja, det veed jeg nok!" — raabte Magnus — „det er Republik, de har havt her, og derfor er de saa gale. Røde Republikanere har de altid været — blodrøde — og det er de endnu — de gaae med Gift og Dolk i Lommen — de koge Folk levende i smeltet Bly i deres Røverkuler. Saaledes vil de nu pine vor kjære Sundby — og det skal vi Danske see paa og taale? — Nei saalænge der er en ærlig dansk Blodsdraabe i mig vil jeg slaae ned mellem det Røverpak, til de slippe ham løs, disse fordømte blodrøde Republikanere!"

„Men Republiken er jo Pokker ivold for længe siden,

Magnus!" — sagde Ferdinand — „nu staae de jo under Keiserens Tøffel og maae lystre som Hunde."

„Fanden heller! Er det at lystre, naar de stikke Anton Knudsen med Dolk og slæbe Sundby til Pinebænken, naar de vil pille hans Tanker ud af hans Koffert og vil brænde ham i gloende Ovne for dem? — har nogen Keiser befalet dem det? Nei, det skal Ingen bilde mig ind! Det er sagtens vor egen Hr. Svoger, det kommer fra, baade det Ene og det Andet — han har altid været mig en Lur — han staaer i Complot med alle Gavtyve, kan du troe, med disse fordømte Republikanere med; men jeg skal lære dem!" —

Lægen greb nu Stamherrens knyttede Haand ved Ledet, for at føle hans Puls, og rakte ham meddetsamme et Glas Brusvand, som han imidlertid rolig havde tilberedet. — „Drik, drik! bedste Signor Conte! skynd Dem før det har afbruset!" — sagde han — „det beroliger det unge Blod og stiller Feberparoxysmen" —

„Fanden ivold med det Jux! og hold sine Labber fra mig, eller Han skal faae mine at føle! Han! Røver! Morder! Bandit! Republikaner!" — raabte Magnus og slog til Glasset, saa det fløi hen ad Stengulvet.

„Kom! kom, Magnus! du tager bestemt feil: han er hverken Bandit eller Republikaner" — sagde Ferdinand — „jeg siger dig jo, her er slet ingen Republik meer — og de kogte heller ikke Folk i Bly." — Han trak nu sin Broder ind med sig i den næste Stue, hvor Magnus lod sin Harme gaae ud over Stole og Borde.

„Et betænkeligt Tilfælde med Deres unge, herculiske Ven, Signor Antonio!" — sagde Lægen — „pleier han ofte at have slige Anfald? gjør han Ingen Fortræd i sin Voldsomhed? — Dersom De ønsker det, kan jeg ringe, og vi skal i al Hast med største Behændighed faae hans Arme

i et eget Slags Trøie med meget lange Ærmer, som vi kan binde sammen paa hans Ryg, saa han ikke kan røre sig. Jeg veed ikke, om man kjender denne fortræffelige Opfindelse i Deres ærede Fædreland. I Videnskab og Cultur staaer man dog nok der noget tilbage."

Anton forsikkrede ham, at man meget godt kjendte Spændetrøien i Danmark, men at den unge Greve var fuldkommen ved sin Forstand. Det var kun hans Maade at ytre sig paa, naar han var vred. Han fortalte nu Lægen hvad der i saa høi Grad havde foruroliget dem Alle og spurgte, om han intet Middel vidste til at faae deres lærde Landsmand løsladt, siden han dog var aldeles uskyldig.

„Har man beslaglagt hans Papirer, som De siger, vil deres Indhold vel fornemmelig afgjøre hans Skjæbne" — svarede Lægen med en vigtig Mine. — „Findes der intet Lovstridigt i bemeldte Papirer, kan De være ganske rolig, Signor!"

„Hvo kan vide, hvad han kan have nedskrevet, for nærmere at overveie det?" — sagde Anton, høist urolig. — „Skulde man af Mennesker drages til Ansvar for sine hemmeligste Tanker, saae det galt ud for den Retsindigste i Verden — det var et utaaleligt Tyranni!"

Lægen foer, ligesom forskrækket, tilbage ved dette Ord. „Forstaaer sig" — sagde han — „Enhver kan tænke frit hvad han vil saavel her, som andensteds i Verden, Signor Antonio! naar Tankerne kun smukt forblive i deres respective Hoveder; men komme de ud af Mund eller Pen, er det en ganske anden Sag. Skrevne Tanker ere altid farlige Varer at reise med i vore Tider. Urolige Hoveder maa en klog Regjering passe paa — det er dem, der tilsidst gjøre alle Kroppe og Hænder urolige — og vort kjære, unge Italia er en Nation af urolige Hoveder. Strenghed,

Strenghed er nødvendig, Signor! Den unge, vrede Signor Conte raabte ogsaa meget heftigt paa Republik — saameget forstod jeg dog nok af hans umenneskelige Sprog. Den anden unge Herre raabte ogsaa paa Republiken. Det er et Ord, som har en farlig Klang her i disse Tider — og jeg raader Dem, Signor Antonio!" —

„Hvad raader De mig? hvad skal jeg gjøre? hvorledes kan jeg redde ham?" — udbrød Anton heftig og sprang atter op. — „Sig frem! jeg vil vove det Yderste! Viis mig kun en Udvei! hvad raader De mig?"

„Jeg raader Dem at lægge Dem paa Sofaen og forholde Dem aldeles rolig, Signor! til Deres Arm er lægt, og saa skynde Dem herfra, baade med Deres eget og begge de andre urolige Hoveder, inden De Alle tilsammen blive arresterede. Den, der eengang er sat fast, veed jeg aldeles ingen Redning for. — Høist farlige Folk, disse Danske! aldeles revolutionaire!" — mumlede Lægen for sig selv — „de kunde føre mig i en net Ulykke, hvis jeg ikke" — Han bukkede taus og skyndte sig bort til sine andre Patienter i Hotellet.

Anton saae urolig til Døren og længtes nu kun efter det Besøg, Signor Spontani havde lovet ham med sin fortryllende Søster. Den Uro og Spænding, hvormed han tænkte paa Sundbys Frelse, hindrede ham dog ikke i at kaste et Blik i Speilet, der hang skraa for Sofaen, og ordne sin Klædebragt saa net, som det i hans liggende Stilling var muligt. Fioribellas smukke Navn fløi ogsaa sagte og uvilkaarligt fra hans Læber.

Kort efter aabnedes Døren, og den yndige Hebeskikkelse svævede ind af den ved sin Broders Arm.

Ottende Kapitel.

Anton modtog nu en saa levende Deeltagelse i hans egen og hans fængslede Vens Ulykke, at han manglede Ord til at udtrykke sin Taknemlighed. Den skjønne Fioribella var uudtømmelig i Forslag og dristige Planer til at sprænge den lærde Herres Fængsel. Hun aabnede Anton selv Udsigten til en hastig, meer end europæisk, Berømmelse. Hun var overbeviist om, at blot det ene af hans mageløse Talenter, som hun allerede havde havt Leilighed til at beundre, vilde i en eneste Maaned gjøre ham udødelig. Indtil han atter kunde bruge sin Haand, bad hun ham nu dog, for Himlens og alle Helliges Skyld, slaae al Uro af sit Sind og kun tillade sine oprigtige Venner og Beundrere at sørge for hans Opmuntring. Der var en stor Concertsal i Hotellet. Der agtede hun og hendes Broder saasnart muligt at give nogle Concerter. Saasnart deres geniale Ven kunde deeltage deri med sin Sang eller sin Fløite, vare de sikkre paa et stormende Tilløb og almindelig „Furore" blandt deres konstelskende Landsmænd.

At Fioribella selv var en udmærket Sangerinde, lod hun Anton ikke længe være i Uvished om. Paa sin Broders Opfordring hentede hun sin Guittar og sang et Slags Bravour-Aria, der næsten syntes improviseret. Den passede idetmindste til Situation og Stemning. Det var en Klagesang af Aphrodite ved den saarede Adonis' Leie.

Anton vidste ikke, om han vaagede eller drømte: — det var ham som Sangens og Poesiens Engel i den yndigste Skikkelse var stegen ned til ham.

„Det var uheldigt valgt!“ — sagde Fioribella og lagde Guittaren fra sig — „det passer kun halvt paa hvad jeg vilde sige Dem i det Tonesprog, der er vor fælleds rette Modersmaal. Jeg er desværre ingen Aphrodite, og — — den hellige Jomfru være priset! — De blev heller ikke dødelig saaret af hint vilde Udyr; men vær forsikkret!“ — vedblev hun med et skjelmsk Smil og greb hans Haand — „var jeg hin Gudinde og holdt nu Anemonen i min Haand, hvortil de milde Guder forvandlede hin ædle Yngling, jeg vilde pleie den til dens hastige Afblomstring og vande den med mine Taarer!“ — Der faldt virkelig en lille Taare paa hans Haand. — „Jeg vilde altid sidde sex Maaneder i Sorg, medens min guddommelige Vens Sjæl var i Hades, for i sex deilige Sommermaaneder at kunne glæde mig med ham paa Olympen!“

Hvad Anton ikke havde Ord til i det fremmede Sprog, brød sig nu Vei i en Tonestrøm fra hans bevægede Bryst, og han takkede hende i en Sang, han selv i Tankerne havde componeret den forgangne Nat, da han gik ene paa Skibsdækket i sine romantiske Drømmerier; den var føiet til Ordene af en dansk begeistret Sang over Italien, som Musikens og Skjønhedens evige Fædreland.

„Har du hørt noget Skjønnere, Fioribella!“ — hviskede Spontani — „hvad kunde saadan en Stemme ikke“ —

Han taug pludselig; men Fioribella tog nu Ordet, og hendes Beundring over Antons Tenor og „geniale Composition“ var ham en salig berusende Guddomsdrik.

Endelig afbrødes denne Formiddags-Underholdning af de unge Grever, som med en tydsk Leietjener havde tumlet

om paa en Gondol den hele Formiddag og kun spurgt om hvor der var Fængsler. De havde ogsaa havt den sørgelige Tilfredsstillelse, at see mange skumle Bygninger med smaa, høie Gittervinduer, hvor man forsikkrede dem der var fortræffelige, uigjennembrydelige Fængsler, og hvor de ogsaa havde seet mange gruelige Forbryderansigter, som loe vildt med lidet høviske Tegn og Miner og forhaanede dem bag Gitterstængerne.

Stamherren var saa oprørt derover, at han, uden Hensyn paa den italienske Dames Nærværelse og uden at hilse hende og hendes Broder, strax udbuldrede endeel drøie danske Kraftord om det skammelige Folkefærd, de vare komne til.

„Det er jo ikke hele Folket, der sidder i Fængslerne her" — afbrød Anton ham. — „Vil man søge Repræsentanter for Folkenes Dannelse og Sædelighed, Grev Magnus! saa maa man virkelig gjøre andre Bekjendtskaber."

Spontani, som havde forstaaet nogle af Stamherrens stærke Ottringer, skyndte sig at række sin Søster Armen og tage Afsked. De lovede imidlertid Anton, at besøge ham hver Formiddag, naar d'Hrr. Grever vare ude, og hver Aften, de selv fik tilovers fra Selskaber og Concerter.

Anton takkede dem med den inderligste Hengivenhed og kunde ikke sige dem hvor lykkelig han følte sig ved deres Deeltagelse og uskatteerlige Selskab. Han skammede sig over sin plumpe Landsmands Adfærd, og neppe var Spontani med sin Søster ude af Døren, før han uforbeholdent lod Grev Magnus forstaae, at hans unegtelige Overlegenhed blandt Fremmede i vort djærve danske Sprog dog ikke gav ham Ret til at hæve sig over alle selskabelige Hensyn.

„Det kan nok være!" — brummede Magnus — „men hvad Pokker bryder jeg mig om den skægløse Kvinkelerer og hans Mamselle! Han er jo en af Pavens casserede Tre-

mulantmagere — det sagde vor gamle Professor — det kunde man jo ogsaa høre, naar han tudede for os hjemme i Moders Lirumlarumsal — det gik jo saa himmelhøit, som Qvinten skulde springe i hans fede Hals — men det skulde nu være saa rart og konstigt. Bah! nei, saa hører jeg ti Gange heller en dansk Tyr brøle eller en rigtig Hingst vrindske — det er der dog Kraft og Natur i!"

„Det synes mig ogsaa!" — sagde Ferdinand — „jeg lider heller ikke hans underlige skrigende Stemme; men hans Kone maa du dog tilstaae er deilig! — Nu, ja! er hun ikke rigtig hans Kone? — hvad veed jeg? — hvad er det at lee af? Magnus!"

Stamherren havde glemt sin Vrede; han var færdig at kvæles af Latter. „Du er lovlig dum, Vindspiller!" — sagde han, mens Taarerne randt ham ned ad de store Kinder — „veed du ikke" — han loe atter og tørrede sine Øine — „veed du ikke, for Fanden!" —

„Jo vist, veed jeg — det er ogsaa sandt!" — vredsede Ferdinand og vendte sig ærgerlig bort.

„Signora Fioribella er hans Søster og en høist agtværdig Dame" — sagde Anton meget alvorlig og studsede — „hvad De saa kan have mod Broderen og hvordan det hænger sammen med ham, beder jeg Dem, kjære Grever! baade for min og Sundbys Skyld, være høflige mod dem begge! Her er jo ingen dansk Gesandt, vi kan tye til — alt mit Haab om Sundbys Frelse har jeg sat til disse velvillige Fremmede. Vi kan jo ligesaalidt bryde Fangetaarne ned med vore Hænder, som vi kan dømme Folket her efter deres Forbrydere" —

„Deri har Knudsen dog nok Ret, Dogge!" — sagde Ferdinand. — „Leer du nu meer over min Dumhed, hjælper jeg dig ikke med at forklare Tjeneren, om du vil

have Barbervand eller Øl, naar du snakker Tydsk til ham."

„Nu, saa lad det være godt!" — sagde Magnus og dæmpede sin raae Latter, som vilde begynde paany. — „Mon vi snart skal have Middagsmad? — Jeg er saa sulten som en Hund — og saa maae vi ud igjen og see paa Fængsler! Herregud! hvordan skal vi dog faae ham ud?"

„Knudsen har jo godt Haab" — sagde Ferdinand beroligende. — „Lad os nu dog ogsaa være fornuftige og see Tiden an! De stege eller koge ham vel ikke strax."

Der blev nu ringet til Table d'hôte — og begge de unge Grever skyndte sig til Spisesalen.

Anton spiste paa sin Stue. Han var den hele Dag i en urolig Spænding. Sundbys uvisse Skjæbne laae tungt paa hans Sind. Enhver Plan til hans Befrielse, der havde klinget ham saa fortræffelig i Fioribellas yndige Sprog og ved hendes livlige Deeltagelse, syntes ham nu altfor eventyrlig og fantastisk. Stamherrens Formening om Grunden til Spontanis høie Sangstemme og det Usædvanlige i hans glatte Kinder havde ogsaa givet ham et Slags Modbydelighed for denne hans fremmede Ven og Beskytter, hvad han dog selv fandt aldeles uretfærdigt. „Skulde det ogsaa være Tilfældet" — sagde han ved sig selv — „hvad kan det arme Menneske da derfor? er han mishandlet i sin Barndom af unaturlige, egennyttige Forældre — saa er det jo deres, men ikke hans Brøde." Han foresatte sig at overvinde enhver ubillig Modbydelighed for den vistnok altfor konstlede Sanger, der viste ham saa inderlig en Hengivenhed — selv om han virkelig skulde høre til hine ulykkelige Offre for en falsk og egennyttig Konstiver.

Lægen saae om Aftenen til Antons Saar og foreskrev

ham en kølende Mixtur, der skaffede ham en roligere Nat, end han havde ventet.

Næste Formiddag modtog han atter et musikalsk Besøg af de deeltagende Søskende. Fioribellas Sang og elskværdige Lune — hendes Begeistring for hans Talent, baade som Sanger og Componist, satte ham nu atter i den lykkeligste Stemning. Ethvert skjelmsk og venligt Blik af hendes fortryllende sorte Øine henrev ham. Han kunde ikke see hende bevæge en Haand eller en Fod, uden at beundre den uendelige Ynde deri. Der laae en uimodstaaelig Tillokkelse for ham i hele hendes Skikkelse og Væsen. Hun syntes dog paa det Omhyggeligste at undgaae enhver Tilnærmelse, der kunde synes koket. — Det var kun i bevægede eller begeistrede Øieblikke, at hun kunde berøre hans Arm eller række ham sin Haand; men disse Øieblikke indtraf, hvergang et smukt Digt eller en musikalsk Nydelse eller hvilkensomhelst Konst- eller Naturgjenstand bragte deres Forestillinger til at mødes. „Bella idea!“ — udbrød da Fioribella, og Anton maatte finde Alting skjønt, hvad hun saaledes begeistredes ved. Det var som hun electrisk meddeelte ham sin Smag og Begeistring ved sit Blik eller den mindste Berørelse af hendes nydelige Fingerspidser.

Spontani havde faaet et Pianoforte bragt ind i Antons Stue. Han vilde nu spille og synge her daglig med sin Søster. I deres geniale nordiske Vens Nærværelse vilde de forberede sig til deres Concerter. Hans Dom, mente de, skulde sikkert være dem veiledende. De behandlede ham bestandig som en Autoritet, en overlegen Genius, og satte hans Beskedenhed paa de haardeste Prøver ved deres ubetingede Hyldest.

Hvad der dog endnu syntes at værne Anton mod de Forfængelighedens og Indbildskhedens latterlige Dæmoner, der

hemmelig lure i ethvert Konstnerbryst, var Erindringerne om den gamle Professors ofte bidende Spot og Ironi over denne sædvanlige Virtuosfvaghed. Hvergang han følte sig i nogen høi Grad smigret eller med altfor stor Tillid lyttede til de begeistrede Søskendes Spaadomme om den mageløse Konstnerlykke, der upaatvivlelig ventede ham, hørte han gjerne den gamle Professors Stemme lee i hans Inderste. Han kunde da pludselig blive ildrød i sine Kinder og føle sig dybt ydmyget i sin egen Bevidsthed.

Saaledes gik det ham denne Dag og alle de følgende i tre hele Uger.

Det Første, Anton spurgte om, hvergang han saae Spontani, var om han endnu ingen Udvei havde fundet til at befrie Sundby. Virtuosen trak da gjerne paa Skuldrene og meddeelte nogle mislykkede Forsøg hos de formaaende Herrer af hans Bekjendtskab, der henhørte til Autoriteterne.

„Per Bacco!" — sagde Spontani en Dag efter Beretningen om et nyt mislykket Forsøg — „den Vei opgiver jeg! De hade Alle hemmelig den Regjering, i hvis Navn de handle. Det er vist nok. De ønske i deres Hjerter den gamle Republik og dens tabte Storhed tilbage; men de bøie sig betimelig for Nødvendigheden og ere ligesaa strenge i den bestaaende Magts Tjeneste, som de vilde været i Dogernes og Oligarchiets Tid. Jeg kommer nu til at vende mig til dHrr. aabenbart Misfornøiede af Folket! — til Patrioterne af det unge Italias Farve! — men det er farligt — det er halsbrækkende! — Opgiv dog ikke Haabet, dyrebareste Signor Antonio! for Deres Skyld vil jeg vove det Farligste! — kun Taalmodighed! Rom blev ikke bygget paa een Dag eller i en hel Maaned. Nu maae vi allerførst have Dem fuldkommen rask og vore Concerter i Gang!" Saasnart han var kommen til denne sædvanlige Vending i sin Tale, sad

han atter ved Pianofortet, og nu blev der kun tænkt paa Musik og Konst. Fioribella svævede ind ad Døren og applauderede. Hun var endnu mere indtagende, end nogensinde. Hun sang en af Antons Compositioner, og han sang selv sine allernyeste Melodier til et Par af Petrarks og Dantes Sonnetter. Lauras og Beatrices Navne skjulte for Anton Fioribellas Skikkelse og Væsen, og han kunde saaledes uforbeholden udgyde hele sin flammende Sjæl i den mest platoniske Beundring af hendes Elskværdighed.

„Herligt! guddommeligt!" — udbrød Fioribella — „De har forstaaet hin ophøiede Kjærlighed! Kun vore Digtere have følt hvad den ideale, den sande konstneriske Kjærlighed betyder. I deres rene Begeistring kunde det aldrig falde en Petrark eller Dante ind, at fordærve dem den høieste aandelige Nydelse ved at tage deres Idealer spidsborgerlig tilægte eller sætte Bo i en Hovedstad, med deres guddommelige Muser til Husholdersker. Ah! Signor Antonio!" — vedblev hun — „med Deres Følelse for den rette frie Konstnerkjærlighed — med Deres mageløse Genie, vil De blive den største Componist og Virtuos i Verden. Fru Fortuna vil vist heller ikke negte Dem Guldnøglen til den fineste Nydelses Morganaslot og det skjulte jordiske Paradis."

„Gjør mig ikke forfængelig ved Deres venlige, overbærende Deeltagelse!" — svarede Anton — „og tro for Alting ikke, jeg vil gjøre min Konst til en Ønskekvist, der skal aabne mig Guldgruber og et yppigt Levnets Feeslotte! — Naar jeg deler Deres store Digteres Begeistring for den ideale Skjønhed" — tilføiede han med et brændende Blik i hendes sorte, ildfulde Øine — „saa mener jeg dog derfor ikke, at en saadan Begeistring er uforenelig med den virkelige Lyk-

salighed i et skjønt, naturligt og menneskeligt Forhold til den Elskede."

„Ah! slap det derud? min ideale Hr. Componist!" — udbrød Fioribella med et skjelmsk og listigt Smil — „det er dog kun halvt Alvor, naar de gode Herrer Genier i denne Verden blive Paradisfugle og flyve hen over Jorden uden Ben, som det synes, og uden at hvile paa den platte Jord. De gjemme kun begge Benene, som Storken i deres nordiske Vise det ene, naar den staaer paa Taget og vil forøge den huslige Glæde hos en lille idyllisk Familie i Danimarca."

Der var en Blanding af Skjelmeri og Naivetet i Fioribellas Miner, som fortryllede Anton og gjorde ham dristig. „Tilstaa mig, deiligste Fioribella!" — sagde han og greb hendes Haand — „det var vist heller ikke Deres Alvor, hvad de før yttrede om den ideale Konstnerkjærligheds fuldkomne Uforenelighed med enhver Attraa efter Familielykke i ganske simple, naturlige Forhold" —

„Jo, tilvisse var det mit Alvor!" — svarede Fioribella og trak hastig sin Haand til sig. — „Flerguderi forkaster jeg aldeles i Konstnerlivet; der maa Genien være den eneste raadende Guddom. Den kan paatage sig alle mulige Skikkelser — den kan snart være Mand og snart Kvinde, at see til; men igrunden er den ingen af Delene; og — forlad mig, min geniale Ven! den sande Konstnersjæl er en virkelig Paradisfugl: den behøver aldrig nogen smaalig sammenlappet Rede at hvile i, som Spidsborgerfuglene, naar de ret skal have det godt. Har Konstnersjælens Paradisfugl kun tilstrækkelig store Vinger, kan den allerdeiligst svæve hen mellem Himmel og Jord; den strækker kun Vingerne ud og hviler særdeles behageligt — i Luften."

Hun loe og sprang bort. Han saae hende ikke meer

den Dag; men hendes Væsen var blevet ham ligesaa gaadefuldt, som det var og blev ham fortryllende. Han tog Faustinas Portrait frem og sammenlignede det med Datterens, saaledes som den unge Pige nylig havde staaet for ham, med det tilsyneladende naivt uskyldige, men dog brændende Blik — den stolte Opløftelse over al jordisk Lidenskab, og dog dette skjelmske, listige Smil, hvori alle Elskovsguders Underfundighed skjulte sig. Han lagde Portraitet atter paa Bunden af sin Koffert og drog et dybt Suk.

Antons Helbredelse gik nu frem med stærke Skridt. Om faa Dage havde han Haab om at kunne kaste Armbindet og tage fat paa sin Fløite. Spontani og hans Søster havde allerede givet et Par Concerter i Hotellet, men uden noget betydeligt Tilløb. Publicum ventede derimod med spændt Opmærksomhed paa den fremmede Konstners Optrædelse, som Spontani allerede med de stærkeste Udtryk havde bebudet i sine Placater. Fra hans Ophold i Wien var Antons italieniserte Navn allerede fløiet over det adriatiske Hav i et Par glimrende Anmeldelser af hans Frembringelser. Det Dolkestik, hvormed han var bleven modtaget paa italiensk Grund, havde vakt Opsigt og gjort ham til en interessant Person, en misundt Konstner eller en forfulgt Elsker. Den sidste Formodning vakte mest Deeltagelse. Hans Skjønhed var der megen Tale om, og de venetianske Damer sværmede allerede for den smukke, geniale Eventyrer. „Den berømte Antonio Canuti" — hed det alt nu i et venetiansk Blad — „den mageløse Tenorist og Fløitenist, som har sat hele Keiserstaden i Forbauselse og er Damernes erklærede Yndling, er tillige vor Tids største Componist i den nyeste

italienske Smag. Han lader allerede sine største Forgængere langt tilbage efter sig i Originalitet og Tilegnelse af de Tonekonstens Hemmeligheder, der gjør den til Sjælenes udødelige Beherskerinde. Han agter nu ogsaa at glæde Venetianerne med sin Konst i Forening med den berømte Spontani og hans almindelig beundrede Søster."

Antons Kinder blussede, da han læste denne overdrevne Berømmelse, og det var ham som han hørte den gamle Professor lee og raabe: „Bravo, Trompeter!" Det klang ham imidlertid ret smukt paa Italiensk, og han lod sig ikke synderlig forstemme af Ligheden i Sprog og Tone med de Lovtaler, han daglig hørte af sin begeistrede italienske Ven.

Næsten i fire Uger havde nu hverken Anton eller Greverne Høg erholdt nogen Underretning om den forsvundne Sundby. Ethvert Haab om hans Befrielse syntes at forsvinde. Anton fik hver Dag kun Skuldertræk og Opfordringer til Taalmodighed af Spontani, og Greverne havde daglig gjentaget deres frugtesløse Gondolfarter til alle Stadens Fængsler.

Dagen for Anton skulde fremtræde første Gang i den store bebudede Concert, styrtede Grev Magnus med sin Broder ind til ham med straalende Ansigt og raabte: „vi har ham! — vi har seet ham!"

„Sundby? hvor? hvor? er han fri?" — raabte Anton sjæleglad og omfavnede den ærlige Stamherre.

„Fri er han vel ikke endnu" — svarede Magnus — „men vi kan roe hen til ham paa en halv Time, og saa er der kun en Bro, man skal over, og et Stakit, man skal igjennem, og et stort Hus med tykke Mure, man skal ind i, og saa er der sagtens en Trappe — for han stod høit oppe ved et Gittervindue og saae ned til os i Gondolen, og da jeg kjendte ham og viftede med mit Lommetørklæde, nikkede

han saa glad til os, at jeg kom til at græde af bare Glæde — og Ferdinand gjorde ligesaa" —

„Men det var indenfor Fængselsgitteret, Sundby stod?"

„Ja, det var det rigtignok — og der stod en Skildvagt lige under ham og en anden ved Broen, og vi maatte strax roe bort, for Skildvagterne havde seet os og truede med Bajonetterne; men nu veed vi jo hvor han er — og saa kan vi vel sagtens faae ham ud!"

„Ak! fordi vi veed hvor vi kan finde vor bedste Vens Grav" — sukkede Anton — „derfor kan vi jo dog ikke føre ham tilbage til de Levende."

„Vi saae ham jo lyslevende" — svarede Stamherren — „og han nikkede ned til os ret ligesom hjemme, naar han stod i sit Vindue i Kronprindsessegaden og saae os ride forbi. Ud skal vi nok faae ham, om vi saa skal slaae alle Skildvagterne ihjel" —

„Paa den Maade gaaer det ikke!" — sagde Anton bekymret. — „Lad os tage Spontani paa Raad med i hvad vi foretage!"

„Aa! den Karl vil jeg ikke have med at gjøre!" — svarede Magnus. — „Nei! vor tydske Leietjener vil finde paa Raad! — jeg har betalt ham forud for en hel Maaned" —

„Nei, Magnus! ham skal du ikke troe!" — afbrød Ferdinand ham — „saae du ikke, han vinkede til Skildvagterne, da vi viftede op til Sundby med vore Lommetørklæder?"

„Jo vist! det saae jeg nok; men det var, for at de skulde lade os komme iland strax og komme over Broen."

„Nei, Magnus! Knudsen har Ret!" — sagde Ferdinand — „med Vold og Magt faae vi ham ikke ud. Ved Porten stod der jo to andre Skildvagter, og den store Gitterport mellem dem og Broen var jo lukket. Roer du derhen om

Natten, gaaer det galt! — men hvad du saa gjør, skal du tage mig med, Dogge!"

Magnus nikkede trodsig med en meget bestemt Mine. Han gik hastig, og Broderen fulgte ham. Anton blev tilbage i største Uro for hvad den ligesaa dristige, som ærlige, men lidet fløgtige Grev Magnus syntes at ville foretage sig.

Niende Kapitel.

Medens den største Concertsal i Venedig næste Aften gjenlød af Jubel og stormende Bifaldslarm ved den beundrede Antonio Canuti's og de berømte Søskende Spontani's Concert, steg Grev Magnus med sin Broder og deres tydske Leietjener, Conrad, ned ad den brede Stentrappe, der førte fra Hotellet ved Havnen til den store Kanal. Her traadte de over paa en lukket Gondol, hvori der stod en Roerkarl i hver Yderstavn, med sin lange Aare i Hænderne og Huen trykket dybt ned over Panden. Hotellets Huskarl kom strax bag efter dem og satte tre Læderkofferter ind i Gondolen. Paa den ene stod med Messingbogstaver: Chr. Vald. Sundby. Stamherren rakte Karlen en Haandfuld Scudi og mumlede paa Dansk: „hold nu Mund, Køter! eller jeg skærer Halsen af dig!" For større Tydeligheds Skyld lagde han Fingren paa Munden og lod den glide tværs over Halsen. Hans Kappe gled tilside, og Karlen saae lidt sky til den unge, stærklemmede Herre. Saavel Magnus, som Broderen og den tydske Leietjener, havde en Sabel og to Pistoler under Kappen. Grev Ferdinand overrakte den venetianske Huskarl et Brev fra Magnus og ham selv, med Udskrift: „al celeberrimo amico, Signor Antonio Knudsoni di Danimarca." „Ikke før imorgen!" — sagde han med tre Sprogs forenede Ord: — „Iaften ere vi paa Abekattekomedie!"

„Jeg forstaaer! — jeg forstaaer! Excellencer!" — sva-

rede Venetianeren med et fiffigt Ansigt og bukkede meget underdanigt. Gondolen gled forbi Trappen og forsvandt i Skyggen under de høie Paladser, medens Maanelyset blinkede paa Kanalens modsatte Side.

Imidlertid sad Sundby i sit Fængselskammer paa fjerde Stokværk af den taarnagtige Bygning, hvor de unge Grever forrige Dag havde seet ham bag det lille Gittervindue. Der brændte en høi Kobberlampe med to Bæger paa et Bord foran ham. Bordet var fastnaglet i den tykke Mur, hvorpaa der hang et Madonnabillede og et lille Vievandskar. Paa Bordet laae der et opslaget Breviar, mellem et Træcrucifix, et Timeglas og et Dødningehoved. Ligefor ham stod en ung, alvorlig Mand i Capucinerdragt, med en sort Kallot paa Issen. Et kruset, kulsort Skæg, der synlig var falsk og var gledet lidt fra sin Plads, skjulte den nederste Deel af et smukt, men gulblegt Ansigt. Han lod til nylig at have reist sig fra den Bønskammel, han nu med Foden skjød tilside, medens han lettede Kalotten fra det sortkrøllede Hoved, uden Tonsur, og satte det løsnede Skæg fast.

Sundby reiste sig ogsaa, og som han stod der, taus og anseelig, i sin sorte, tæt til Halsen knappede Frakke, saae han mere ud som en virkelig Geistlig, end den blege, unge Mand i Munkedragten.

„Ceremonierne med Eden kunde De have sparet og Deres Bøn i det Costume ligeledes!" — sagde Sundby paa Latin. — „Jeg holder mit Ord, naar De har opfyldt Deres! men glem ikke den første og sidste Betingelse! Den Frihed, jeg kæmper for, er Guddomstankens i Folkenes Naturer — og de Vaaben, jeg kæmper med, ere de rent aandelige."

„Vi ere aldeles enige i den store, evige Ide!" — svarede den Fremmede høitidelig, ligeledes paa Latin. — „Formen, hvorunder den fremtræder i Endeligheden, tilhører Tiden og dens Omskiftelser. De har svoret, med Livets og Dødens, med Tidens og Evighedens Symboler for Øie — De har svoret, at sætte Livet paa Ideen, som vi, det unge Italiens Edsvorne, i de store Folkeaanders Tjeneste, trods de Verdensmagter, der true med at knuse os. Hvad jeg har givet Ungdomsblodet i disse Kinder bort for og Haabet om al Livslyst og Glæde i Verden — det vil De ogsaa stride for til Deres sidste salige Ende!"

„Ja vel! det har jeg svoret, men kun under Gudsaandens evige Banner! — glem ikke det!"

„Folkenes Røst er Guds Røst!" — svarede den Fremmede. — „Jeg har Deres Ed! — Jeg skal nu opfylde min! — Om en halv Time skal De høre Tegnet! saa venter jeg Dem ved Nedgangen af den sidste Trappe og fører Dem til Gondolen, Deres Venner vil vente Dem med. Der ligger Franciskanerkutten, De maa svøbe Dem i! Kun taus og stille! og det maa lykkes! Løsnet er kun det ene Ord, De veed." Derpaa gik han med langsomme, næsten lydløse Trin ud af Fængselsdøren, der ligesom af sig selv aabnedes og lukkede sig efter ham.

Sundby satte sig paa Brixen ved Bordet og heldede sit Hoved til sin Haand. Han tog nogle sammenheftede Blade frem fra sit Bryst og saae i dem. Det var Grevinde Camillas „Aftenbogsblade", som han nu mange Gange i sin Ensomhed havde gjennemlæst. Hans Blik dvælede paa nogle Steder, han isærdeleshed havde lagt Mærke til.

„Moder har Ret!" — stod der paa et Blad, der var skrevet Aaret efter hendes Confirmation, da hun allerede var en berømt Skjønhed og spillede en Hovedrolle i Salonlivet

— „Mændene kjende ikke Kjærligheden. Det er en uhyre Skuffelse, naar en Kvinde troer sig virkelig elsket — alene for sin egen Skyld — for Eiendommeligheden i hendes evige Væsen og dets nødvendige Forhold til Gud. — Saaledes vil dog en Kvinde kunne elske; men sætter hun sit Liv og sin Salighed deri, bliver hun en Afgudsdyrkerinde — hendes Afgud var et Stenbillede, som kun hendes egen Tanke og Begeistring gav Liv — det vil blive til Sten igjen, som det var — det vil styrte, naar hun vaagner af sin Drøm, og sønderknuse hende i Faldet."

Han opslog et andet Sted:

„Jeg vil herefter kun lege med den Kjærlighed, der dog kun er en skjøn, romantisk Drøm. — Jeg har læst Werther; — jeg er naturligvis Charlotte og leder om min Werther. — Hr. Gemalen kan man altid finde!"

„Jeg har fundet ham, troer jeg næsten, den stille, romantiske Tilbeder — Sundby kunde dog maaske nok spille den Gjesterolle for mig. — Jeg vil ganske umærkelig instruere ham — men den fatale Catastrophe med Pistolerne maa han udelade" — —

„Nei!" — stod der senere — „han duer dog ikke dertil — han er for tør og politisk — han skriver om Folk og Stat — han vover at sværme for Andet, end sin Lotte! — Jeg giver ham Afsked, den Filister!"

„Jeg vil gjøre et glimrende Partie. — Livet er et Stjerneskud. — Lad det bortfare med Glands! — Stjerne-

skud ere jo smaa, begyndende Planeter, uden fast Kjærne — vil man sige. Den romantiske Maane er jo heller ikke stort Andet, hører jeg nu. — Det er Verdner, som forgaae, før de rigtig fødes. — Lad dem glimre, mens de forgaae! — Jeg er ogsaa et Stjerneskud. — Jeg maa have Glands, mens jeg henfarer! — Jeg gjør et glimrende Partie!" — —

„Arme, arme Camilla!" — sukkede Sundby og gjemte atter det lille Haandskrift ved sit Bryst. Han lyttede og hørte en Gondoliere synge en Strophe af Ariost. „Det er Tid!" — sagde han og reiste sig hastig. Han kastede Munkekutten om sig, trak Hætten over Hovedet, bandt Snoren om Livet og greb i Dørlaasen. Den aabnede sig udenfra. En Skildvagt stod i Gangen med Haanden paa Dørnøglen. Han laasede hastig Døren igjen, bøiede andægtig det ene Knæ og lod Munkeskikkelsen gaae forbi. Sundby steg ned ad den første Trappe. Paa dens nederste Affats stod en anden Skildvagt. Han bøiede ligeledes med andægtig Mine det ene Knæ, medens han dog fremstrakte Bajonetten. „Ora pro nobis!" — sagde han.

„Ora!" — gjentog Sundby.

Skildvagten skuldrede, med bøiet Hoved, og den forklædte Franciskaner gik uhindret ned ad de øvrige Trapper.

„Ora pro nobis!" lød det ogsaa ved Enden af den sidste Trappe, men fra den unge, fortskæggede Capuciners Hætte. Sundby gjentog det første Ord, og de skrede tause sammen gjennem en lang Corridor til den store Udgangsport. Her stod atter en Skildvagt, som Portner. Det samme Løsen gaves og besvaredes. Porten blev aabnet og lukket efter dem.

Begge Munkeskikkelserne bevægede sig tause og stille over Fængslets Forgaard til den høie Jerngitterport. Den aabnedes og lukkedes ved samme Trylleord, og nu havde de kun nogle faa Skridt til Broen. Udenfor Vagthuset i denne ydre Forgaard stod en Flok Soldater i det smukke Maanelys i fuld Iver med deres Fingerspil. De vare ikke her paa Post, men hørte til den næste Afløsning, der ventede paa Klokkeslaget. De standsede kun et Øieblik i deres Spil, for at bøie sig for de ærværdige Fædre. En Klokke slog; de grebe hastig deres Geværer og ilede til forskjellige Sider.

Sundby og hans Ledsager havde paa geistlig Vis besvaret Soldaternes Hilsen og gik stille over den knagende Træbro. De nærmede sig nu langsomt og noget urolige den brede Stentrappe, der førte ned til Kanalen. Her bleve Skildvagterne nu just afløste. Der stod en Soldat paa hver Side af Trappen. De bøiede sig ligeledes med andægtig Mine for Munkeskikkelserne, men stillede sig iveien for dem med krydsede Bajonetter, uden at udsige noget: „Ora pro nobis!"

Den unge Mand i Capucinerkutten studsede. Sundby saae betænkelig paa ham.

„Gondolen er der!" — hviskede Capucineren — „men det gjælder et dristigt Spring! — vi ere forraadte!"

I Gondolen, der laae nedenfor Trappen, stod Grev Magnus, med en spændt Pistol under Kappen, i den høieste Uro — han vilde op ad Trappen og skyde paa Soldaterne; men Ferdinand og den tydske Leietjener holdt paa hans Arme.

„For Guds Skyld, rolig! — skyd ikke før vi angribes!" — hviskede Leietjeneren — „der er de! — nu gjælder det!"

Capucineren opløftede nu sin høire Haand med de tre udstrakte Fingre, som naar Velsignelsen uddeles. Begge

Soldaterne faldt paa Knæ, men holdt dog deres krydsede Bajonetter tæt sammen. „In articulo mortis!“ (i Dødens Øieblik!) mumlede de, og i samme Øieblik slog Capucineren med et voldsomt Slag af en hidtil skjult Knippel begge Geværerne tilside. — Med nogle dristige Spring naaede baade han og Sundby Gondolen. Soldaterne stak efter dem og gjorde Anskrig; men Gondolen var alt stødt fra Trappen. Soldaterne lagde Kolben til Kinden og raabte: „tilbage! eller vi skyde!“ Men nu knaldede det fra Gondolen. Grev Magnus havde skudt. En Pistolkugle havde truffet den ene Soldat i Armen, og han kastede Geværet med et Brøl. Den Anden løsnede sin Bøsse. Kuglen traf Grev Magnus i Siden, og han styrtede tilbage i Gondolen med den afbrændte Pistol i sin Haand. Nu greb Ferdinand en Pistol i hver Haand og affkjød dem begge paa eengang, medens Gondolen skjød sig med Pilens Fart hen ad Kanalen. Man hørte Larm, Raab og Trommeslag paa den anden Side af Broen. Mange Soldater ilede over den. De sprang hastig i en Gondol og forfulgte de Flygtende; men de vare for mange i Gondolen — Flygtningerne havde allerede et betydeligt Forspring. Snart tabtes begge de smaa Fartøier af Syne. Paa Kanalbredderne stod hist og her et enkelt Menneske og saae efter dem i den maanelyse Nat.

Næsten bedøvet af det stormende Bifald, var Anton kommen tilbage fra sin glimrende Triumf i den store, overfyldte Concertsal. Han undrede sig ikke over at høre af Hotellets Huskarl, at de unge Grever havde foretrukket at gaae paa Abecomedie. Deres Smag kjendte han, og deres Bifald

trængte han ikke til. Han var ogsaa altfor lyksalig til at kunne nære nogen Uvillie imod dem for deres Mangel paa Deeltagelse i hans Lykke. Deres fuldkomne Udeblivelse fra Hotellet denne Aften gav han ikke Agt paa. Det blev ham nu den herligste Aften, han havde glædet sig ved i den skjønne Fioribellas Selskab. Hun og hendes taknemlige Broder, der var den egenlige Concertgiver, havde ham til Gjest i deres smagfuldt decorerede Sal, hvor han sad i Skyggen af to store Laurbærtræer. De overøste ham med Beundring og Taksigelser, og han svømmede i Henrykkelse. Naar Tanken om den kjære Sundbys Skjæbne, med Forestillingen om hans sørgelige Ensomhed i et mørkt Fængsel, undertiden faldt ham ind, blev han vel pludselig alvorlig og noget sorgmodig; men Fioribella tillod aldrig denne Stemning atfaae Magt over ham i mange Secunder.

„Ingen Rynke i den fortræffelige Pande, vor nordiske Apol!" — udbrød hun, da hun saaledes ved Deserten saae en bekymret Mine i hans Ansigt. — „Nu maa De kun tænke paa Guddomslivet paa vort Stue-Parnas! Her er De Guden iaften. — Jeg og min Broder ere kun tjenende Genier."

„De fordærver mig aldeles, skjønneste Fioribella!" — svarede Anton med en beskeden Rødme, der endnu mere blev forhøiet ved den electriske Fornemmelse af hendes Fingerspidser paa hans Arm: — „Deres forekommende Broder har nylig gjort mig til en døende Adonis; gjør De mig nu til en Apol, maa jeg idetmindste blive levende, om end ikke udødelig; men skulde jeg spille Sangguden Rolle paa denne lyksalige Aften, hvad maatte De saa være?"

„Ih, naturligvis hans høitelskede Daphne — om De saa synes!" — svarede Fioribella skjelmsk. — „See! jeg er

Skovnymphen, der sidder ved Kilden og drømmer nok saa net!" — Hun heldede sig i en yndig drømmende Stilling over en straaomvunden Orvietoflaske og lod Vinen strømme hen over Stengulvet.

Spontani studsede og trak sin Fod tilbage fra Vinstrømmen. — „Ja vel! meget sindrigt, lille Søster!" — sagde han og nikkede. Anton saae kun den yndige Skikkelse. Hun smilte listelig til ham mellem de nydelige Fingre, hvormed hun halvt skjulte sit Ansigt og tilbageholdt de opløste, langt nedrullende Haar.

Anton foer op og greb hendes Haand; men hun rev den hastig fra ham og hvirvlede sig hen ad Gulvet, som den flygtende Daphne. Hans Kinder blussede. Han kunde ikke modstaae det Piquante i denne skalkagtige Overgivenhed. Det opfordrende Lune henrev ham, og han sprang efter hende med udbredte Arme, som de skulde lege Tagfat; men hun snoede sig let og smidig forbi ham, hvirvlede sig hen gjennem Salen, som en Sylphide, og saae bestandig i Flugten tilbage over Skuldren, hvorfra det lille Silketørklæde var nedgledet, medens de sorte, glindsende Lokker i yppig Fylde omflagrede Hals og Barm. „Husk paa, jeg er ubønhørlig!" — sagde hun — „selv Sangguden kan ikke smelte mit Stenhjerte. — Ak! der er han!" — vedblev hun, som forskrækket — „skjul mig, Jord! modtag mig i dit Skjød! lad mig blive til det Træ, han elsker høiest! men lad ham aldrig røre nogen Flig af mit Bælte!"

Hun smuttede om bag det ene store Laurbærtræ, skjulte sig bag ved det og tittede gjennem dets Grene. „See! jeg blev bønhørt!" — vedblev hun strax efter og fremtraadte, stille, høitidelig, med en Laurbærgren i Haanden, som hun hastig snoede sammen til en Krands — „nu er jeg Laur-

bærtræets Dryade, der bekrandser sin guddommelige, men evig udonhørte Elsker med Konstens evige Seierskrands!"

Anton havde uvilkaarlig, i en Blanding af Alvor og Spøg, bøiet sit Knæ for den høitidelig skjønne Skikkelse. Hun trykkede Krandsen paa hans brune Lokker og lod med det Samme sin fine, bløde Haand glide ned over hans blussende Kind.

„Bravo! Brava!" — raabte Spontani og klappede — „per Bacco! en nydelig Gruppe! nu et Viva for Berømmelsen — for Konstens Seierskrands paa vor geniale Vens Isse! den klæder ham fortræffeligt, og jeg priser dit vakkre Indfald, lille Søster! Den Krands er det dog, vi Alle hige mest efter, og den er De nu sikker paa, Signor Antonio! De Basunengle, der fløi over Adria foran os og forkyndte Deres Berømmelse, skal nu flyve over hele det skjønne Italia og bebude hvorledes det stolte Venetia, Havets herlige Dronning og evigunge Brud, har bekrandset Dem iaften!" Med disse Ord lod han en Champagneprop knalde mod Loftet og fyldte Glassene. Anton klinkede med de artige Søskende, og de toge atter Plads ved Bordet med de yppige Frugter.

„Du har vel behørig tænkt paa Basunenglene? min snilde Broder!" — spurgte nu Fioribella med en listig Mine og gjorde en Bevægelse med Hænderne, som hun uddelte Penge.

„Det forstaaer sig! min Kjære! dem glemmer jeg aldrig: de maae have deres Vinger forgyldt, de Skabhalse, naar de rigtig skal flyve og blæse høit i Ærens Trompet!"

Anton studsede med en næsten nedslaaet Mine. „Ja saa!" — sagde han — „Journalisterne, som berømme os, faae Honorar for deres Uleilighed?"

„Naturligvis!“ — svarede Spontani — „de Karle gjør Skam Ingenting gratis; men det maa en Konstner aldrig see paa! Æren er meer værd, end en Haandfuld Ducater.“

„Men den Berømmelse, man ligefrem kjøber for Penge, som Støvler og Sko“ — udbrød Anton, inderlig oprørt, og var nu bleven rød af Harme —

„Ih! den har man fuld Ret til, som sin allervirkeligste Eiendom!“ — afbrød Spontani ham og loe. — „Hvad man har kjøbt og betalt og ovenikjøbet faaet Sort paa Hvidt for, det er meget solidere Gods, end hvad man skal smigre og tigge sig til af det dumme, lunefulde Publicum.“

Anton reiste sig heftig fra Bordet; men Fioribella lagde Haanden beroligende paa hans Arm, og han satte sig atter stille ned ved hendes Side.

„Vor ædle, fintfølende Ven har Ret, min Broder!“ — tog hun hastig Ordet: — „den kjøbte Berømmelse maa den sande Konstnersjæl foragte dybt i sit Inderste. Det gjør du jo, som jeg og vor ædle Ven her. Det gaaer med Konstner-Æren som med Kjærligheden — den er kun sin egen Priis — som en stor Digter nok har sagt — den vil kun skyldes sin egen Genius-Magt i vort Indre og i de Sjæle, vi berøre med Konstens usynlige Tryllescepter. Men, vor kjære Signor Apollino! vær ikke saa pirrelig!“ — vedblev hun og saae Anton skjelmsk ind i Øinene — „man skal ikke alene være stolte som Kongeørne og — det forstaaer sig — fromme som Turtelduer, men tillige snilde, som vevre, nydelige Slanger, af det uskyldige Slags, mener jeg, som ingen Gifttænder har. Naar vi bestikke vore Konstdommere, enten med Ducater eller smigrende Artighed — hvad jo kommer ud paa Eet — saa foragte vi Trompeterne og al den Ære,

der kan vindes ved Kneb og Cotterier, igrunden, medens vi kun benytte Jammerligheden og Lavheden i det fordærvede Selskabsliv til at aabne Sandsen hos den sløve Mængde for det Store og Skjonne" —

„Eller putte den Blaar i Øinene, lille Søster!" — bemærkede Spontani og loe — „men det kommer ogsaa ud paa Eet. Hverken Publicum eller Avisskriverne eller al Verdens Partier og Cotterier kan virkelig afgjøre hvad en Konstner duer til, men kun hvad han skal gjælde for; dog Andet kommer det heller ikke an paa, saalænge man nødes til at bruge Konsten som Middel til engang at blive dens frie, lyksalige Dyrkere paa en smuk Villa eller et fyrsteligt Slot, hvor man kan give alle Publicummer Døden og Djævelen."

„Er da en udvortes fyrstelig Rigdom Dem et værdigt Konstnermaal?" — spurgte Anton med et temmelig koldt Blik. — „Jeg er dog vis paa, Deres ædle Søster ikke tænker derpaa, naar hun fortryller os med sit skjønne Talent, som med sit hele Væsen."

„Det tør jeg dog ikke sværge nogen meget hellig Ed paa, Signor Antonio!" — greb Fioribella hastig Ordet med sit skalkagtigste Smil — „hvad om det gik mig med Konsten, som Dem med den ideale poetiske Kjærlighed, og jeg nok vilde tage en god Slump af dens jordiske Frugter med, til et comfortabelt ydre Liv i det romantiske Paradis?"

Anton følte sig atter noget forstemt; men Fioribella afbrød nu denne mindre heldige Samtale med en italiensk Sang, som hendes Broder og tilsidst ogsaa Anton istemte Omkvædet til. Det var et Slags begeistret Dithyrambe til de frie Konsters Pris, hvori hver Strophe endtes med et Gloria for den udødelige Guddom i Tone, Billed og Ord.

Med denne Sang brød det lille Selskab op, i den ypperligste Stemning. Fioribella bortfjernede sig med begge Arme paa Kors over Brystet, idet hun bøiede sig for Anton, som Festens bekrandsede Konge.

Anton tumlede ind i sit Værelse, med Laurbærkrandsen i Haanden og med Sjæl og Sind opfyldt af den mest brændende Lidenskab.

Tiende Kapitel.

Med stor Uro læste Anton Morgenen efter sin Triumf og Bekrandsning følgende korte og maadeligt bogstaverede Brev, som Hotellets Huskarl havde bragt ham.

„Kære Anton Knudsen!!

Naar Du Læser dette Brev — lad Os Sige du heræfter, vis Vi Modes J Denne verden — Saa er enten Sundby Ude af Sit Fængsel og Vi med Ham i Behold eller oste Jeg og Ferdinand sidder i et fangehul, vis vi ikke har sat vores unge Liv overstyr paa Dette eventyr — Hvad jeg dog ikke vil Haabe. Din Ven ihast

Magnus.

Kære Ven!

Meer en anden Gang, hvis Vi kommer vel derfra!! — God Lykke til Konserten!! vi havde gærne hørt paa Dig og klabbed af Livsenskræfter, men nu fik Vi andet at gjøre. For Magnus var ikke til at styre, og Jeg vilde ogsaa gærne have Sundby ud. Farvel din Ven

Ferdinand v. Høg.

E. Sk. At vi var Gaaet paa abekatkomedie var Løgn paa en maade; Men det lod vi sige, for at du kun skulde blive lidt Ærgerlig paa Os, men hværken Angest eller Bedrøved.

Magnus."

Medens Anton atter med stor Bekymring gjennemlæste dette Brev, kom Spontani og lagde nogle store Tutter med

Ducater paa hans Bord. Det var kun Trediedelen af den glimrende Aftens Netto-Indtægt, sagde den taknemlige Concertgiver. Han paastod, det var det Allermindste, der tilkom Aftenens største Seierherre, og hvis den altfor noble Ven ikke vilde fornærme ham og hans Søster, maatte han ikke afslaae at modtage dette saa velfortjente Honorar. „Og nu" — vedblev Spontani — „nu kun to saadanne Guldhøst-Aftener til her! og vi flyve videre frem efter vor Berømmelses Fugl. Den flagrer nu alt forud med dette Laurbærblad i Næbbet til Padua og Bologna, til Firenza, Roma og Napoli — til England og Amerika tilsidst! Der er det rette Guldgrubeland — og saa — saa ere vi Millionairer alle Tre inden tre Aar er' omme."

„Ak! kjære Signor Spontani!" — sagde Anton uden at høre efter — „jeg har faaet et Brev — veed De Noget om Det? er Sundby befriet? eller har de unge Grever styrtet sig i Ulykke?"

„Ah! nu forstaaer jeg. — En lille Billet har jeg ogsaa her faaet om det Galskab" — sagde Spontani. — „Ja vist! Signor Mentoren maa nu enten være fri — eller dHrr. Grever og en tredie god Ven sat ved Vingebenet. Et halsbrækkende Foretagende! ganske vist! En ung, fantastisk Ven af mig, en af det unge Italias futtende Heroer, staaer i Spidsen for det hele Eventyr. Jeg vil Intet vide deraf! Et lille Vink, forstaaer De? kun en lille Gnist i saadan en Krudttønde — og Puf! — Explosionen er der! — og Vinket — Gnisten kom fra mig — men taus som Graven! Bedste! Det var for Deres Skyld, ene og alene for Deres Skyld, Allerbedste! men De skulde Intet vidst derom, før vi saae Resultatet. Vi skal snart faae at vide, om det er lykkedes — eller de selv er sprængt i Luften, de unge, gale Mennesker!"

Han løb hastig bort. Anton saae ham kaste sig i en Gondol og fare ned ad Kanalen. I sin Uro og Spænding gik Anton ud paa Gangen og bankede paa Signora Fioribellas Dør.

„Ah! saa tidlig og alene tager jeg ikke mod Herrebesøg!" — sagde Fioribella, medens hun dog aabnede Døren halvt og lod ham komme ind. — „De maa da undskylde mit Morgencostume!" — tilføiede hun — „dog, seer jeg ret, kommer De jo selv i Morgensko! — Nu ja, paa Reiser maa man ikke være ceremoniel! Hvad maa jeg ellers tilskrive denne Overraskelse?"

Anton bemærkede nu først det Upassende i sit Besøg, og sin skjødesløse Dragt. Han saae Fioribella med det lange sorte Haar over Skuldrene i en let, flagrende Morgenmantille af blegrødt Taft. Han var bleven blussende rød. Han fremstammede en forvirret Undskyldning og vilde strax gaae tilbage; men hun loe nu og greb hans Haand. „Nei!" — sagde hun — „De maa nok blive, siden Skjæbnen eller en anden mægtig Guddom nu vil det! men under een Betingelse! De maa staae ganske stille og see ud af Vinduet, til jeg har sat mit Haar og ordnet min Halskrave!"

Han adlød. Han stod ganske stille og ærbar nogle Minutter og saae ud af Vinduet. Han stod dog som paa Gløder, og han havde glemt hvad han var kommen for. Brødrenes Brev holdt han sammenkrøllet i Haanden. Han tænkte ikke meer paa de unge Grever eller Sundby. Om dem kunde Fioribella heller Intet sige ham. Han var nu kun opfyldt af det deilige Billede, han nylig havde seet. — Han havde drømt om hende den hele Nat, og, da han stod op, sammenlignet hende med Faustinas Billede, som han nu følte sit Hjerte banke mod. Hun havde været henrivende den forrige Aften; men aldrig havde hun endnu staaet saa

fortryllende for ham som i den yndige Morgendragt. Han følte en umaadelig Lyst til at vende sig om; men han vilde det ikke. Dog nu hørte han en skjelmsk Latter bag ved sig. Det var ham umuligt længer at see ud af Vinduet — han vendte sig; men hvad han saae af hende, vidste han ikke. Stuen løb rundt med ham. Han saae kun hendes yndige Haand true fra Døren til et Kabinet, som hun hastig var smuttet ind i og nu lukkede Døren ilaas for. „Ugudelige!“ — hviskede hun gjennem Nøglehullet — „kan man ikke anderledes stole paa Deres ridderlige Ord? Jeg skal aldrig troe Dem mere!“

„Jeg har jo Ingenting lovet — jeg har jo ikke sagt et Ord!“ — svarede han modigere. — „Jeg troede, De var færdig. Jeg hørte Dem lee“ —

„Nu synger De mig Deres deilige Sonnet til Beatrice!“ — hviskede hun — „medens jeg udruster mig til at møde Deres afskyelige Øine! — Synger De ikke strax, kommer jeg slet ikke tilbage!“

Anton sang, men med dæmpet Stemme. Da Sangen var endt, aabnedes Kabinetsdøren, og Fioribella traadte frem i et Slags Maskerade-Nonnedragt, med et sort, gjennemsigtigt Slør for Ansigtet, og Haaret skjult under en lille, sort Hætte. „See! saaledes vil jeg kun vise mig for Dem, Ugudelige! naar jeg er ene!“ — sagde hun i en streng Tone, hvorigjennem dog Skalkagtigheden halvt røbede sig, ligesom det lille nydelige Ansigts uendelige Skjelmeri gjennem Sløret. — „Jeg er Priorinde i Konstens hellige Kloster!“ — vedblev hun. — „See! her er Talestuen! — Gitteret maa De tænke Dem imellem os! Denne Gulvflise maa De paa ingen Maade overskride! Lad mig nu høre, min tilbedende Hr. Ridder! hvad ligger Dem paa Hjertet? hvad har De at aabenbare Deres Hjertes stille Dame, som hun kan høre

uden at rødme bag det Slør, hun har svoret aldrig at løfte for nogen Mand!"

„Tilbedede Priorinde!" — svarede Anton og gik et Øieblik ind i Spøgen, idet han krydsede Armene over sit Bryst og bøiede sig dybt — „jeg staaer her, som en Bodfærdig. Jeg styrtede herind i Deres klosterlige Helligdom i mine verdslige Sorger, for at søge Trøst for hvad der ligger langt udenfor denne indviede Tærskel. De unge Grever Høg" — vedblev han med alvorlig Bekymring — „har villet befrie vor kjære Ven, Sundby — men jeg frygter" —

„De har Ret!" — afbrød hun ham — „det hører til den tomme Verden og dens Forfængelighed! derom maa De henvende Dem til min Broder, den Verdensfugl! — hvor er han fløiet hen? — hvor bliver han af?"

„Han er faret bort paa en Gondol, for at skaffe mig Underretning" — svarede Anton. — „Men tag nu det Slør bort og lad mig helt see Deres skjønne, deeltagende Øine!"

„Det strider mod mit Klosterløfte!" — sagde Fioribella og traadte et lille Skridt tilbage — „men sig frem! hvad har De ellers at skrifte? Hvad er det for et Portrait, jeg et Par Gange har seet Dem skjule, naar jeg under min Broders Bevogtning besøgte Dem, som barmhjertig Søster! — Skrift oprigtig! — De har det hos Dem — der seer jeg Silkelidsen! — Lad mig see det og bekjend, Sommerfugl!"

„Her er det!" — svarede Anton og fremtog Faustinas lille Portrait. — „Kjender De det ikke? — har De seet dets paafaldende Lighed i Deres Speil?"

„Himmel! min Moder! min Moder!" — udbrød Fioribella og trykkede Billedet heftig til sine Læber, idet hun rev Sløret tilside, og en Strøm af Taarer styrtede ned ad hendes blegnende Kinder. — „Hvor kommer det Billed i Deres

Haand? — saadan saae hun ud i hendes sidste Time. Jeg var et lille Barn — jeg var neppe fire Aar — af den hele Verden husker jeg kun hende. — Jeg laae knælende ved hendes Seng — hun saae paa mig med disse Øine — hun var deilig som her — hun løftede Haanden, for at velsigne mig — men saa udslukkes de, disse mageløse Øine — saa udstødte hun et forfærdeligt Skrig, som jeg aldrig kan glemme — og saa — saa — saa" — — Hun sank bevidstløs tilbage i en Stol, med Portraitet krampagtig knuget til sit Hjerte.

Anton stod i høi Grad rystet og forfærdet over dette Optrin. Han greb en Flaske fra Bordet med Rosenvand og heldede den over hendes Isse. Hun slog de deilige Øine op, men stirrede vildt paa ham: „Hvad var det?" — sagde hun — „saae jeg ikke min Moder? Ak, ja! ak, ja!" — vedblev hun og hendes Blik faldt paa Portraitet i hendes Haand — „De fremmanede hende for mig — fra Dem kom dette Billede — men, min Gud! forklar mig" —

„Det er et dyrebart Arvegods!" — sagde Anton: — „min bedste faderlige Ven, en stor Componist i mit Fædreland, efterlod mig det, for at erindre mig om" — han standsede.

„Hvorom? hvorom?" — spurgte Fioribella med lidenskabelig Heftighed — „dog ikke om noget Ondt? — intet Ondt om min Moder? — sig nei! eller jeg hader Dem! — sig nei! eller jeg maa afskye Dem som min dødelige Fjende!" —

„Nei, nei! kjæreste Fioribella!" — sagde Anton med usikker Stemme — „han havde elsket hende lidenskabelig — han glemte hende aldrig — men han var meget ulykkelig — han havde tabt Troen paa Kjærlighedens Sandhed — han kastede sig i den kolde, bittre Ironies Arme, og dog —

dog var der en uendelig Kjærlighed i hans Bryst — og han saae den Elskede i en høiere Verden som en luttret, salig Engel" —

„Luttret? — luttret?" — udbrød Fioribella heftig og foer op — „altsaa her var hun besmittet, falsk — troløs — et foragteligt Væsen? — Jeg veed det — jeg veed det — og dog den skjønneste, den herligste Kvinde! — Gaa!" — vedblev hun. — „Jeg seer Dem aldrig meer, hvis De ikke lover mig, som ved Deres helligste Ed, at De aldrig siger et ondt eller foragteligt Ord om min Moder!"

„Jeg elsker — jeg tilbeder hende jo" — — „i Dem" — vilde han have sagt; men det var som en pludselig Gru gjorde ham maalløs. Han saae nu et Blik i Fioribellas Øine, som forfærdede ham, og den gamle Professors Skildring af Faustinas Øine og deres dæmoniske Magt faldt ham ind. Han styrtede ud af Stuen og lod Portraitet blive i Fioribellas synkende Haand.

En halv Time efter kom Spontani tilbage med den glædelige Efterretning, at Sundby virkelig var undkommen af sit Fængsel, og at en Gondol, fuld af Soldater, der havde forfulgt ham og hans dristige Befriere langt ned ad Brentafloden, var vendt tilbage i Morgenstunden uden at have indhentet dem.

Uagtet Antons Glæde herover, var dog hans spændte, urolige Væsen Spontani paafaldende. „See! nu er De jo den Bekymring kvit, Signor Antonio!" — sagde han — „en lykkelig Skjæbne har med eetsamme befriet Dem fra den kedsommelige Mentor og hans dumme Grever Øg. Med saadanne Træklodser paa Vingerne var Deres Genius aldrig

kommen ret til at flyve frit og høit. Lad ham nu trække om med sine Klodser og sætte Skik paa dem, om muligt! men nu flyver De med mig og min Søster over Verden! og, De skal see! Alt, hvad det urolige Konstnerhjerte higer efter, skal De vinde — baade Rigdom og udødelig Ære! — Berømmelsen først og sidst! det forstaaer sig!" — vedblev han og rakte sin unge Ven et italiensk Dagblad. — „See! her staaer Anmeldelsen om Deres glimrende Triumf igaar! — Jeg glemte før at lade Dem see den. — Jeg og min Søster faae ogsaa vor Virak; men De staaer dog med Palmer i Hænderne, som en stor vidunderlig Helgen i Konstens Rige."

Anton greb Bladet og kastede et begjerligt Blik deri. — Hans Ansigt opklaredes; men snart krøllede han Avisen harmfuld sammen, og hans Kinder blussede. „Det er jo lutter Usandheder og Overdrivelser!" — udbrød han — „det maa jo klinge som Spot og Forhaanelse for Enhver, som kjender mig. Jeg har jo ingen stor Opera componeret og heller ingen Kirkemusik; Ridder er jeg jo heller ikke — og der nævnes Ordener, som ingensteds er til — det er det mest uforskammede Charlataneri, jeg kan tænke mig! Jeg maa staae som den største Bralhals og Nar for Alverden — og det er ovenikjøbet vist Lovtaler, De har kjøbt og betalt."

„Ah! hvad siger det? allerbedste Signor Antonio! Lad de Smørere kun lyve som Heste og smøre saa tykt paa som de kan, naar det kun er til vor Glorie! saadan maa det just være, naar det skal blive bemærket. Har De ingen store Sager componeret endnu, saa har De jo componeret guddommelige Ting i det Mindre, som disse himmelske Sonnetter til Laura og Beatrice, det er smaa men kostelige Perler og uskatterlige Diamanter i Deres Krands. Disse smaa Mesterværker alene vil gjøre Deres Navn udødeligt — og

er De ikke Ridder endnu — per Dio! saa burde De være det, og De vil upaatvivlelig snart blive det. Med de gale Ordener, her er nævnt, har det heller Intet at betyde. Hvad kjende mine Landsmænd til Deres nordiske Baand og Stjerner? kan det ikke ligesaagodt være en Dromedar, som en Elefant, man der hænger Hædersmænd om Halsen? og kan den store Bjørn ikke være nok saa hæderlig som en lille Stjerne i den lille Bjorn? — og Andet er jo den berømte Nordstjerne ikke! — Slaa Dem tiltaals, Allerbedste! og tag mod Æren, i hvad Skikkelse den kommer! — Et Slags Ridder er De jo dog virkelig. Jeg har jo selv seet det smukke, røde Baand med det hvide Kors, hvori De har en stor Medaille hængende — hvorfor Pokker bærer De ikke det Baand i et Knaphul? det har De jo Ret til! — Medaillen kan De jo lade ligge i Kofferten — saa troer hele Verden, det er et Ridderbaand" —

„Men saa var det jo dog Løgn og Bedrag" — svarede Anton.

„Ei! hvad siger det? Verden vil bedrages! — Lad mig see det, Bedste! det vil bestemt klæde Dem fortræffeligt — og Anseelse giver det altid. Hvor mener De, det lille blaae Baand er kommet fra, jeg lader beskedent titte frem af mit Knaphul? det er fra min lille Søsters Toiletskuffe; men det er allerkjæreste, og det gjør samme Nytte, som det var kommet fra en Keiser."

Spontani tog nu selv Antons Medaille for ædel Daad op af hans aabne Koffert og løste Baandet af den. „See kun!" — sagde han og stak det gjennem sit eget Knaphul — „vilde det ikke tage sig ypperligt ud paa en sort Kjole? Kom, kom! — Beatrice — min lille Søster mener jeg — skal med sin egen skjønne Haand pryde Dem dermed! — rødt er netop hendes Farve — hendes Ridder kan De

dog aldrig undslaae Dem for at være! — og — pas paa! — det skal snart yngle, det lille Baand! — De har jo Anbefalingsbreve med til flere Hoffer. Jeg lader kun et lille Ord falde til vedkommende Marskalker om, at det vil være Deres Monark kjært, at see Dem hædret og opmuntret af hans kjære kongelige Herrer Fættere, ligesom af ham selv — og De er en rigt decoreret Mand i en Haandevending!"

„Nei!" — svarede Anton med inderlig Indignation — „før jeg skulde bruge saa foragtelige Midler til at blive hædret — vilde jeg aldrig tænke derpaa!"

„Nu ja! saa tænk heller ikke derpaa! det er jo kun min behagelige Spøg, kan De nok vide! Men kom nu dog ind med til min Søster!" Med disse Ord trak den italienske Virtuos nu Anton ind med sig til Fioribella, men fandt hende til sin Forundring i Nonnedragten, skjødesløst henstrakt paa Sofaen, i en vistnok yndig, men sørgmodig Stilling, og med det lille Portrait i Haanden. Hun stirrede paa det, og hendes Øine svømmede i Taarer.

„Ah! hvad seer jeg? min lille Søster forvandlet til en bedende Magdalene!" — udbrød Spontani — „og hensjunken i Andagt ved den hellige Jomfrues Billede!"

„See!" — sagde Fioribella — „kjender du hende?"

Spontani foer pludselig tilbage, som ved et Skorpionstik. Han var bleven dødbleg. „Hvilken Djævel i Helvedes dybeste Afgrund har bragt det Aasyn tilbage fra de Fordømte?" — raabte han, som rasende, og rev Billedet ud af Haanden paa sin Søster; han kastede det hen ad Gulvet og stampede. Han stirrede med et glubende Blik omkring sig, som han kunde myrde hvem der kom ham nær.

Fioribella foer op og klappede ham smigrende paa den gulblege Kind. „Broder! kjære, lille Broder! myrd mig nu dog ikke! — hun er jo død og borte for længe siden —

hun gjør dig aldrig meer Fortræd. Du haver hende, selv i Døden — det veed jeg nok, og jeg skulde ikke viist dig hendes Ansigt. — Din Moder var hun jo heller ikke — men mig elskede hun — min Moder var hun dog — og hvor deilig! hvor deilig!"

Anton havde taget Portraitet op og forvaret det. Spontani havde fattet sig; men hans blaae Læber sittrede endnu. „Ja saa!" — sagde han med sammenklemte Tænder — „det er Dem, Signor Antonio! der har bragt den Skat i min Søsters Hænder? Ah! jeg begriber det! Deres gamle Professor har lyksaliggjort Dem dermed — han var engang hendes Hyrde. Han var en af de lyksalige Circe-Tilbedere, der siden gik omkring i Verden og gryntede."

„Nu, vær god igjen, lille Broder! — krænk ikke vor geniale Ven med nogen Bitterhed mod hans gamle Lærer! — Sig heller intet Ondt meer om min Moder! eller" — tilføiede hun med et bestemt, næsten truende Blik — „jeg reiser fra dig og seer dig aldrig meer — og hjælper dig ikke til" — —

„Om Forladelse, lille Søster! — tilgiv mig, Signor Antonio"! — afbrød Spontani hende pludselig. Han syntes fuldkommen rolig og i sit sædvanlige Lune, idet han hastig foer med Haanden over Ansigtet. — „Det var en Overgang" — vedblev han — „et lille Raseri, som undertiden kan overraske mig ved visse fatale Erindringer; men det har Intet at sige! — See her, lille Søster!" — blev han ved i munter Tone og blinkede listig til hende bag Antons Ryg — „betragt engang dette deilige Baand! det vil vor geniale Ven ikke bære, uagtet han er berettiget dertil. Det hører til den kongelige danske Orden for Dyd og nobel Bedrift. Der hører en Guldplade dertil, hvorpaa det staaer at læse paa Dansk; men den er for stor til at slæbe paa. Sæt du

ham Baandet i Knaphullet! han vil være stolt af at bære din Farve."

„Prægtigt! prægtigt!" — udbrød Fioribella og klappede i Hænderne — „det har jeg netop tænkt paa. Havde han ikke allerede havt et saadant Baand, skulde jeg udsøgt ham et andet i min Skæske! — Kom! knæl, min Hr. Ridder!" — vedblev hun med yndig Overgivenhed og lagde sin Haand paa Antons Arm — „fra denne Time er De indviet til at følge mig, som min troe Ridder, og forsvare min Dyd og min Ære, saavel mod alle Andre, som — mod Dem selv, hvis De nogensinde skulde blive saa ugudelig, at have slette Tanker om mig — eller — hvad der endnu var værre — altfor gode og venlige Tanker."

„Uimodstaaelige!" — udbrød Anton og bøiede sit Knæ halvt, medens han greb hendes Haand og trykkede den til sine brændende Læber.

Hun knyttede Baandet hastig i hans Knaphul. „Staa op, Ridder af Dyden! Ridder af den noble Bedrift!" — sagde hun — „Du er indviet til min beskjermende Dydsengel for Liv og Død" — —

„Lad det være nok med Livet!" — afbrød Broderen hende — „Døden og de Døde vil vi aldrig meer tænke paa! — Og nu til Arbeide! til den noble Bedrift, der er vort fælleds Livsmaal! Noderne frem, Fioribella! Vor næste Concert averterer jeg allerede idag!"

Snart vare de nu alle Tre dybt inde i Musiken. Alle Mislyd fra Fortid og Nutid opløste sig i de lyksaligste Forestillinger om den store Fremtidslykke, de hver paa sin Viis saae imode.

Ellevte Kapitel.

Paa Bagsædet i en tæt lukket Reisevogn, der, med fire raske Hingste, foer hen ad Veien mellem Padua og Bologna, sad nu den befriede Sundby ved Siden af sin tause, ubekjendte Befrier. I Padua havde Italieneren ombyttet sin Kapucinerdragt med en hvid Jesuiterkappe. Han havde trykket den trekantede Hat dybt ned over Panden. Han holdt bestandig en Stiletstok i sin Haand, mellem begge Knæ, og stirrede ofte gjennem det halvt tildækkede Vindue, især naar der kom Vogne eller Ryttere forbi, der fulgte samme Vei. Sundby havde, efter Italienerens Raad, affastet Munkekutten, men anskaffet sig en skotsk, tærnet Reisekappe og en lignende Hue med bred Skygge. Et grønt Dienskjerm skjulte desuden største Delen af hans Ansigt.

Paa Forsædet ligefor dem sad Grev Ferdinand, med en stor Ryttersabel ved Siden. Dette aabenbare Vaaben havde han nu foretrukket for nogetsomhelst skjult, og det gav ham, i Forening med hans blaae Slængkappe og den lille Friskfyrshue, Udseendet af en rask Officeer. Magnus sad, som sædvanlig, paa Bukken. Han smældede dog ikke dennegang med Firhestepidsken. Han bar et stort Plaster med et tykt Lag af Linned paa sin høire Side, og det smertede ham hvergang han rørte sine Arme. Hans Skudsaar var forresten ikke farligt, og han sang lystig hele Veien. Han for-

nøiede sig især over de stolte, fyrige Dyr, der foer afsted med dem. „Naar jeg kommer hjem paa Høgholm, vil jeg altid kjøre med Hingste!" — forsikkrede han Kudsken paa galt Fransk, som han troede blev forstaaeligt, naar han raabte høit. — „Det er dog usselrygget og tyrannisk" — tilføiede han paa et Slags Tydsk — „at mishandle de stolteste Skabninger, Vorherre har skabt, bare for at kunne styre dem mageligt!"

„Det var et sandt Ord, Hr. Greve! ja, ned med Tyrannerne! til hede Helvede med dem, de Uhyrer!" — raabte en barsk Stemme paa Tydsk bag ved dem. Det var et begeistret Udbrud af den tydske Leietjener fra Venedig, der nu, i de unge Grevers Tjeneste, sad bag paa Vognen mellem Kofferterne i Kurven. Han kaldte sig Conrad, som hans overgivne Herrer lidt lapset havde forkortet til: Rad, hvis Betydning, som dansk Ukvemsord, dog var ham ubekjendt.

„Bliver du nu gal? Rad!" — spurgte Stamherren og saae sig tilbage.

„Freilich, Herr!" — svarede Conrad, og den lystige Greve loe.

I Vognen, ligesom i Gondolen hele den forrige Nat, havde den Fremmede ved Sundbys Side siddet taus eller høist ordknap. Det lod til, at han maatte have ligesaa megen Grund, som Sundby, til at ile og komme over den østerrigske Grændse i Norditalien.

Ferdinand kedede sig ofte og sov. Sundby sad tidt fordybet i Tanker, medens han i Erindringen gjennemgik sit nu aldeles forkomne Skrift om Statsideens Forhold til Frihed og Nationalitet. Saasnart han kom i Ro, vilde han paany behandle og tildels omarbeide det Hele. Af og til benyttede han den sparsomme Lysning i Vognen til at kaste et Blik i Camillas lille Haandskrift. Dette skete dog

kun, naar han kunde høre, at Grev Ferdinand sov, og hans egen tause Sidemand ogsaa syntes at blunde. Naar Sundby saae i hine „Aftenbogsblade", steg der ofte dybe Suk fra hans Inderste; men det var dog som han elskede selv de smertelige Forestillinger, han derved fremkaldte.

Reisen fortsattes uden Ophold saaledes Dage og Nætter, indtil de naaede Florents. Selv der var deres Ophold dog meget kort. Først da de havde naaet Kirkestaten og nærmede sig Rom, hvor deres fremmede Ledsager vilde forlade dem, syntes Italieneren at ansee sig selv og sit Reiseselskab for nogenlunde i Sikkerhed. Hidtil havde deres Samtaler indskrænket sig til det Allerfornødneste, hvad der vedkom Reisen eller de Steder, hvor man vilde standse. Nu begyndte den Fremmede at blive noget mere selskabelig. Da man var forbi La Storta, nogle faa Mile fra Rom, spurgte Sundby, under hvilket Navn han skulde mindes den ædelmodige Ubekjendte, som han skyldte sin Frihed eller maaske sit Liv.

„Kald mig Ludovico Speranza!" — svarede den unge smukke Italiener, med et tungsindigt Blik. — „Det er et falsk Navn — det Haab, det betegner, er maaske ogsaa falsk; men det Navn har jeg faaet Pas paa: under det vil jeg kun kjendes blandt Fremmede."

„Er det Haab, De frygter kan være falsk, af den Beskaffenhed, Signor Speranza! at det kan meddeles en taknemlig Fremmed?"

„Ja vel! De kjender det allerede! Dem og Deres brave Landsmænd her tør jeg nu helt betroe det. Den djærve, frisindede Germaner her bag paa hører til vore Indviede. — At jeg, med Aand og Haand, med Liv og Blod, tilhører Fremtiden og vort unge Italia, maa De have formodet. Det Haab, hvori vi Edsforbundne leve og døe, er naturlig-

viis Livets Seier over den grimme Død, Sandhedens over Løgnen, Frihedens over Despotiet, Folkenes over de unaturlige Stater, der skylde Uretfærdighed og raa Magt deres Oprindelse — alle Throners Fald, der hvile paa Ruinerne af adsplittede og opløste Nationaliteter" —

„Et saadant Haabs Berettigelse, ligeoverfor det Bestaaende og historisk Begrundede, var netop det store Spørgsmaal, jeg havde drøftet i det Skrift, man fraranede mig i Haandskrift og lod mig fængsle for" — sagde Sundby.

„Det veed jeg!" — svarede Speranza og nikkede — „Resultatet af Deres Undersøgelse var til Frihedens og Folkenes Fordeel. Et Vink derom var den eneste Grund til mine Bestræbelser for Deres Befrielse. Det er de aandelige Kæmper hos alle ædle Nationer, der skal gaae forud i vor store Kamp. Vi vil Alle falde først. Derpaa maae vi være beredte; men vi maae slutte os sammen saalænge vi aande! Over Moses-Grave gaae først Folkene gjennem deres Ørkener til de forjættede Lande."

Der var en skjøn, storartet Begeistring i den unge Italieners bleggule, sygelige Ansigt, idet han sagde Dette.

Sundby saae paa ham med stor Deeltagelse. „Ædle, unge Mand!" — sagde han — „De har selv allerede lidt Meget, kan jeg see, for den Forgænger-Bedrift, hvortil De ogsaa har villet bevare mit Liv. Om vi virkelig skal mødes paa vore Veie til det fælleds Maal, er dog uvist. Maalet selv kan sees anderledes fra forskjellige Udgangspunkter. Mit Værk var ikke fuldendt. Undersøgelsen er endnu ikke i dette Øieblik sluttet i min Sjæls Forskning. Det fuldstændige Resultat vil først blive klart for mig selv, naar alle nødvendige Forudsætninger ere drøftede, naar alle grundede Indvendinger ere prøvede" —

Den Fremmede saae studsende paa ham med et næsten uhyggeligt Blik.

„Spørgsmaalet om Frihed og Nødvendighed“ — vedblev Sundby — „er vist ligesaa vanskeligt at besvare i politisk, som i psychologisk og moral-filosofisk Forstand. Hvo elsker ikke Friheden og ethvert Folks naturlige Rettigheder? men hvo erkjender derfor ikke tillige en vistnok berettiget Magt i den store Nødvendighed, der nu eengang er Grundpillen for de colossale, folkehistoriske Bygninger, vi kalde Stater!“

Det var som den unge, fremmede Mand vilde gjennembore Sundby med sine sorte Ildøine. „Hvorledes?“ — udbrød han — „De nærer Tvivl om Folkenes evige Ret til at bryde deres Lænker, til at sprænge de unaturlige, med Vold paatvungne Statsmaskiner, der har sønderlemmet dem?“

„Jeg indrømmer den Tidernes og Magternes Uretfærdighed, hvorpaa næsten alle bestaaende Statsforhold grunde sig“ — svarede Sundby rolig, uden at bemærke Forandringen i den Fremmedes Aasyn — „men en practisk Revision af Historien, hvorved Folkene maatte leve deres Liv om og opgive enhver ubillig Fordeel over hverandre gjennem Aarhundreder — det hører til de skjønne Umuligheder, hvorom man kun kan — drømme.“

„Skal da Trællen evig blive ved at være Træl? skal ikke de sønderhuggede Folk samle deres adspredte Lemmer og knuse de Bødler, der har lemlæstet dem?“ — spurgte Italieneren med flammende Blik og knugede Haanden om sin Stilet.

„Enhver Træl skal visselig frigives eller frigjøres, naar hans sande Frihedstime slaaer — men intet Øieblik før!“ — svarede Sundby.

„Ha! usle Trøst for feige Slavesjæle!" — mumlede Italieneren.

„Slaven, der bier paa sin Frihedstime, kan være større og virkelig friere, end den Magt, han maa adlyde."

„Elendige Vuggesang for sovende Trælle!" — hviskede Speranza. — „De vil dog vel ikke forsvare Slaveriet?"

„Ingenlunde! naar det ikke er Forbryderens Slaveri. Enhver Trældom er dog som oftest forskyldt, selv naar Talen er om undertvungne Folkestammer. Grækernes Aand var udslukt før Friheden tabtes" —

„Men naar Aanden opflammer paany, fortærer den sine Tyranner med Ildsluer" —

„Selv da har Æren og Pligten en Stemme!" — svarede Sundby. — „Den overvundne Krigsfange, der paa sit Æresord har beholdt sit Værge, har ikke Ret til dermed at myrde sine Overvindere."

„Men kommer der Liv tilbage i de afhuggede Lemmer, vil de allerførst sønderrive og nedtrampe deres Bødler" —

„Kunde Invalidens afhuggede Arm faae Liv og Kraft tilbage, maatte den dog vente paa Hjernens Ordre til at røre sig!" — svarede Sundby. — „Hvor en uforskyldt Trældom eller Lemlæstelse kunde gribe ind i det aandelige Liv, vilde der ingen Tvivl være om Retten til Selvfrigjørelse og Selv-Reproduction, hvor den var mulig; dog det er ikke Folkenes legemlige Masser, men deres Aand, jeg anseer for ubetinget hellig og ukrænkelig. Hvor Folkeaanden kan røre sig frit i sine høieste Retninger, hvor hverken Religion, Sæder eller Modersproget bliver krænket, har jeg nu megen Tvivl om Nationalitetens Berettigelse til at omstyrte Staterne, hvor ingen Grundlov er overtraadt" —

„Jeg fortryder, at jeg har rørt en Finger, for at frelse Dem, Signor!" — udbrød nu Speranza med et ly-

nende Blik — „ha! De har skuffet mig — De har skammelig bedraget mig! — men vogt Dem!“

Grev Ferdinand var vaagnet ved den høirøstede Tale i Vognen. Han forstod ikke hvad der taltes om, men saae de truende Lyn i den unge Italieners Øine og hvorledes hans magre, hvide Haand hvert Øieblik krummede sig om Stiletten. Uden at blande sig i den ivrige Samtale, greb Ferdinand uvilkaarlig til Sabelheftet, men slap det igjen. Han viklede kun begge sine Hænder ud af Kappen og gav nøie Agt paa enhver af den fremmede Herres Bevægelser.

„Jeg har ikke bedraget Dem med min Villie, Signor Speranza!“ — sagde Sundby nu i sin sædvanlige rolige Tone. — „Føler De Dem skuffet i Deres Forventninger om mig, maa De have misforstaaet mig. Jeg har paa det Bestemteste sagt Dem, at jeg kun er en Aandens Stridsmand i Verden. Jeg betragter enhver Hævdelse af Ret og Sandhed med raa, legemlig Magt som et Slags Vanvid. Kun Selvforsvar mod sligt Vanvid gjør Vaabenmagt nødvendig for den Angrebne. Jeg har udtrykkelig sagt Dem“ — vedblev han — „at jeg ærer og elsker de store, herlige Aander, der aabenbare sig i Folkenaturerne, som i Alverden, men tillige, at Tidens og Historiens Aander ogsaa ere mig agtværdige, betydende Magter. Jeg har paa det Bestemteste erklæret, at hvor dybt jeg bøier mig for enhver stor, guddommelig Tanke i Tidens og Verdens Aander — hvor gjerne jeg lever og virker for Folkeliv og Folkefrihed — nærmest for det Land og den Stat, jeg tilhører, — saa er der dog et større Rige og en større Aand, jeg først og fremmest tjener og kun bøier mig ubetinget for — Gudsriget — den evige Gudsaand selv!“

„Ha! hykkelske Forræder!“ — raabte nu Italieneren, som rasende, og Dolken foer ham af Stiletstokken; men i

samme Dieblik havde Grev Ferdinand ham i Brystet med den venstre Haand, medens han med den høire fravristede ham Stiletten og kastede den ud af Vinduet.

Sundby saae forbauset paa de unge Menneskers voldsomme Bevægelser. De taug begge, og deres Brydning varede kun et Dieblik. Ferdinand var, med sin lette, ranke Bygning, sin langt spinklere Modstander overlegen baade i Behændighed og Kraft. Han fandt det ikke her fornødent, at tye til andet Vaaben, end sine Hænder. Sablen var falden klirrende ned i Vognen, medens han med faa, raske Greb afvæbnede den i sin Forbittrelse og Følelsen af sin Afmagt ligesom forstenede Italiener, der bed sine Læber tilblods og nu blev siddende, som en bleg Billedstøtte, med krampagtig sammenknyttede Hænder, uden at mæle og røre sig.

Sundby begreb strax hvad der maatte være skeet. Han saae Ferdinands høire Haand bløde; med den venstre havde han taget sin Sabel op fra Vognbunden. Han svøbte nu sit Lommetørklæde om den saarede Haand og sagde paa Dansk: „Det har Intet at betyde, Sundby! — jeg skar mig kun lidt. Nu kan De tage fat igjen, hvor De slap! Vor gode Ven gjorde kun nogle slemme Miner — og jeg smed hans Smørstikker ud paa Veien."

„Undskyld, Signor Speranza!" — sagde nu Sundby til sin stille, rasende Sidemand: — „vi skylde Dem Alle Taknemlighed. Vor Meningsstrid vil vi nu helst udfegte en anden Gang, om De saa synes, og uden saadanne Vaaben, som det, min unge Ven her har tilladt sig at bortfjerne!"

Italieneren svarede ikke. Han forblev taus hele den øvrige Vei.

Det var sildigt om Aftenen, da de endelig stege af ved den store „Doganagaard", Toldstedet, der fordum har

været et Mars-Tempel, og som strax drog Sundbys Opmærksomhed til sig. Han var opfyldt af Tanken om, at han nu var i Rom, og af Forestillingen om det stille, indholdsrige Liv, mellem Verdens berømteste Konstskatte og Alderdomsminder, han her i flere Maaneder skulde leve. Han bemærkede først sin lidenskabelige Medreisendes Fraværelse, da han steg i Vognen igjen, for med de unge Grever og det undersøgte Reisegods at kjøre hen til det store Corso-Hotel. „Men hvor blev han af, Hr. Speranza?" — spurgte han.

„Ih! han var jo som blæst bort, saasnart han var ude af Vognen!" — svarede Ferdinand. — „Den Eneste, han vilde see til, var vor tydske Rad: ham rakte han Nøglen til sin Vadsæk."

„Har I havt Klammeri med Munke-Manden i Vognen?" spurgte Magnus.

„Jeg maatte tage et lille Tag i ham" — svarede Ferdinand og nikkede veltilfreds — „for han vilde dolke Sundby ihjel."

„Var det hans Alvor, burde han dog ikke sluppet saa nemt" — mente Magnus, og Broderen maatte paa Veien til Hotellet fortælle ham hvad der var hændet.

Da de sade ved Aftensbordet i Hotellet og den tydske Tjener kom ind med deres Reisetøi, bemærkede Ferdinand, at han havde Speranzas Stiletstok under en af Kapperne. „Hvor har du faaet den fra? du Rad!" — spurgte han — „den Smørstikker smed jeg jo ud af Vognen" —

„Men jeg sprang ned og tog den op" — svarede Conrad. — „Jeg glemte siden at levere den til Hr. Speranza."

„Hvad hviskede Jesuiten dig i Øret der ved Toldhuset?" — spurgte Ferdinand — „bad han dig hilse mig?"

„Nei!" — svarede Conrad mut og skyndte sig ud af Døren, uden at see paa Nogen i Stuen.

„Den Karl hover mig ikke!" — sagde Ferdinand til sin Broder: — „han og Jesuiten stak Hovederne sammen. Vi maae nu have Øinene med os!"

„Men den fremmede Herre var jo ingen virkelig Jesuit!" — sagde Magnus — „det var jo kun en ny Maskeradedragt, han stak i, ligesom de andre Munkekutter, han hjalp Sundby ud af Fængslet med. Det var dog meget kjønt af den lille, blegnæbbede Fyr! Du har vist ikke forstaaet hans Mening, Ferdinand! du er jo heller ikke stiv i de dumme Sprog, de snakke her udenlands."

„Men paa en Kat kan jeg nok see, naar den bliver gal og vil springe os i Øinene, enten den er udenlandsk eller ei. — En Hund, der skuler, troer jeg heller ikke, hvad Sprog den saa gjøer i. Tro du mig, Magnus! det er ikke for Ingenting, vi har nappet den Landstryger Conrad ved Halen af hans Navn: for en hul Rad er han."

Sundby havde ikke lagt Mærke til hvad Brødrene talte om. Han beklagede nu, at de vare skiltes fra deres frisindede Velgjører paa saa uvenskabelig en Maade, og spurgte Ferdinand, om han ogsaa var vis paa, at den unge Mand i sin Heftighed havde havt noget Ondt isinde. Det var dog næsten utroligt, mente han, af en Mand med saa megen Finhed og Dannelse.

„Ja, er det ikke det Samme, jeg siger?" — udbrød Magnus og loe — „du har bestemt gjort blind Allarm, Vindspiller! du har kun ikke forstaaet de italienske Grimasser."

„Det vil jeg tage mig paa, uden Grammatik og Lexikon!" — svarede Ferdinand. — „Vil hverken du eller Sundby troe mig, saa faaer det, Skam, være det Samme!

men pas paa!" — — Han taug nu pludselig, da Conrad gik gjennem Værelset med to Lys.

„Jeg har bragt Hr. Sundbys Tøi ind i dette Kammer" — sagde Tjeneren og standsede ved Døren til et mindre Sideværelse. — „De to andre Sovekamre ere ovenpaa" — tilføiede han. — „De er meget ordenlige; men her er mange Gjester; det var ikke muligt at faae to Værelser, der stødte sammen."

„Det er det Samme!" — svarede Magnus. Conrad bukkede og gik.

„Saa ganske det Samme synes mig dog ikke det er!" — bemærkede Ferdinand: — „naar vi kun har een Dør imellem os og lade den staae helt aaben, er Enhver af os bestemt dobbelt saa sikker, saavist som fire Øine, Øren og Arme er akkurat dobbelt saa mange som to."

„Du har lært ganske godt at regne, Vindspiller! og du kan prægtigt tælle til Fem!" — sagde Magnus og loe. — „Mine Arme kan du ellers ikke regne for to hele, saalænge det svier i min Side, naar jeg rører dem. Din ene Haand maa du nok ogsaa regne fra, seer jeg. Den kjæler du jo for, som for et Svøbelsebarn. Men — hvad der er allerværst — jeg skulde næsten troe, dit tappre Generalhjerte var sjunket lidt nedenfor din Buxelinning siden vi er' komne til Italien."

„Feighed skal Ingen beskylde mig for!" — svarede Grev Ferdinand vred — „det taaler jeg ikke engang for Spøg af dig, Magnus!" Han taug nu og saae surt. Riften i hans Haand var ubetydelig, og han rev Klædet af den.

„Gjør ikke din Broder Uret!" — sagde Sundby til Stamherren: — „er han urolig for Nogens Sikkerhed, er det mindst for hans egen. Vi maae nu finde os i Leiligheden her, som den er, forbetførste; men det skader aldrig

at være forsigtig! Siden det Nattebesøg, jeg blev overrasket med i Venedig, lader jeg nu altid Nøglen sidde indenfor i min Dør, naar jeg har lukket den ilaas. Det Samme vil jeg raade mine unge Herrer til."

Conrad kom nu tilbage fra Sideværelset. Han havde saa let en Gang, at man sjælden kunde høre, naar han kom og gik.

„Er der ingen anden Udgang fra mit Værelse, siden De gaaer denne Vei?" — spurgte Sundby.

„Jo" — svarede Conrad — „men den er aflukket, og Nøglen er ikke i Laasen."

„Saa maa De skaffe mig den!" sagde Sundby.

Tjeneren bukkede og gik.

„Nu lurer han bestemt derudenfor ved Døren!" — — hviskede Ferdinand til Broderen — „see selv ad!"

Magnus sprang over Gulvet og rev Gangdøren voldsomt op. Den gik udad. Han hørte et Bulder og et dæmpet Skrig. Ferdinand kom med et Lys, og de saae Conrad med blødende Næse reise sig op fra Gulvet i Gangen.

„Saa skal du have, naar du lurer, Rad!" — sagde Magnus. — „Du kom dog vel ingen stor Skade til?"

Tjeneren mumlede Noget, som Ingen af dem forstod, og skyndte sig bort. Brødrene traadte ind igjen i Værelset, hvor Sundby nu sad med en Blyant og en Optegnelsesbog i Haanden, uden at have bemærket det lille Optrin paa Gangen.

„Dengang havde du Ret, Vindspiller!" — sagde Magnus til Broderen og klappede ham venligt paa Skulderen. — „Jeg veed jo nok hvor Hjertet sidder paa dig! du maa ikke være saa vrippen!"

„Ja, vil du saa troe mig en anden Gang, Dogge!" — sagde Ferdinand fornøiet — „og nu have Dinene med

dig? Maa jeg raade, beholde vi heller ikke denne Knegt længer, end til imorgen!"

„Ih! Herregud! han er lidt nysgjerrig, den Rad! Det er da ikke Noget at jage ham bort for!" — svarede Magnus. — „Han børster ypperligt Støvler og forstaaer strax hvad man mener. — Han snakker dog ogsaa af og til saa manerligt et Sprog, saa man kan forstaae det Halve. Det er jo en Skam saa uvidende og dumme alle andre Folk er hertillands!"

Kort efter gik nu Brødrene op til deres Sovekamre paa anden Sal. En af Hotellets Tjenere gik foran dem med Lys. Magnus var meget vel fornøiet med sit Værelse. Han var træt og vilde strax tilsengs. Ferdinand bad ham huske paa Sundbys Advarsel om Døren.

„Aa! du er alt for mistænkelig!" — svarede Stamherren og gabede. — „Jeg skal ellers nok huske det! — Godnat!"

Ferdinand gik til sit Sovekammer, der laae ved den modsatte Ende af den lange Gang. Han betragtede Værelset nøie. Der var kun een Dør. Det var sidst i Februar. Det havde været en usædvanlig kold Dag, og der var sat et Par Varmekrukker med Gløder ind i begge Sovekamrene. Det gav en ganske behagelig Varme; men Gløderne osede noget. Tjeneren spurgte, om han skulde tage den altfor store „Ægtemand" ud, og tilføiede forklarende, at saaledes kaldte Pigerne for Spøg de Varmekrukker, den fremmede Tjener havde forlangt herop, fordi de gode Herrer vare forfrosne. Ferdinand forstod ham ikke. Han tilkjendegav kun, at han ingen videre Opvartning behøvede. Han gav Tjeneren Vink til at gaae, laasede Døren efter ham og lod Nøglen sidde indvendig.

Uden at bekymre sig om den ubetydelige Os, der var

i Stuen, lagde Grev Ferdinand sig tilsengs og slukkede Lyset. Det var blevet sildigt. Der var temmelig stille i Hotellet. Endnu blev der kun et Par Gange ringet paa Porten; nogle Døre bleve aabnede og lukte paa Gangen. Endelig var der fuldkommen Ro. Den meget lydhøre Ferdinand, der, som ivrig Jæger, havde skærpet denne Sands, laae dog endnu vaagen og lyttede. Han syntes endnu at høre nogle ganske lette Trin paa Gangen og troede at kjende Conrads listende Kattetrin. Han havde sin Sabel staaende ved sit Hovedgjærde og følte ingen egenlig Frygt; men han var spændt — hans Blod var ophidset. Han tænkte paa, at hverken Sundby eller Magnus havde noget Forsvarsvaaben. Broderen var desuden ikke istand til at føre noget Værge, saalænge hans Saar endnu ikke var lægt. I Speranza saae han nu en uforsonlig, dødelig Fjende. Conrad var den vistnok hevngjerrige Italieners Fortrolige og nu selv fornærmet af Magnus. Disse Tanker og de mistænkelig listende Fodtrin paa Gangen, som han bestandig vedblev at høre, og som undertiden standsede ved hans Dør, bortjog Søvnen fra hans Øine, uagtet han følte sig tung i Hovedet og i høi Grad søvnig. En usædvanlig Beklemthed overfaldt ham nu; han følte sit Aandedræt besværet og ligesom en Lamhed i alle Lemmer. Han vilde springe op, men følte sig svimmel og sank tilbage.

Sundby havde siddet en Timestid og skrevet i sit Sovekammer, da han ligeledes følte et Ildebefindende og en besynderlig Svimmelhed. Han var bleven opmærksom paa en Leerkrukke med Gløder, der stod paa Gulvet ved hans Seng, og bemærkede snart, at den udbredte en bedøvende Kuldamp i Værelset. Han satte strax Ildkrukken ind i Kaminen i den næste Stue og aabnede et Vindue. Saasnart den friske Luft strømmede ind, befandt han sig bedre.

Da Sove-Værelset tilstrækkelig var udluftet, var han fuldkommen vel og tænkte paa at gaae til Ro. Men nu faldt det ham pludselig ind, at man mulig paa samme Maade havde villet opvarme de unge Grevers Sovekamre. Han erindrede det Raad, han havde givet dem om at lukke sig inde paa dette fremmede Sted og lade Dørnøglen sidde indvendig. En pludselig Uro overfaldt ham. Han kjendte Kuldampens farlige, ofte dræbende Virkninger. Han betænkte sig intet Øieblik, men greb Lyset, for at gaae op til dem og advare dem. Gangdøren var aflukket; Conrad havde ikke bragt ham Nøglen. Han skyndte sig, med stigende Uro, gjennem det næste Værelse, hvor Nøglen til Lykke sad indvendig i Gangdøren. Snart stod han paa Gangen. Han vidste, Grevernes Soveværelser vare paa anden Sal, og steg hastig derop. Nummerne paa deres Værelser vidste han ikke, men haabede at træffe Nogen, han kunde spørge derom. Det var imidlertid over Tjenerskabets Sengetid. Der var saa stille, som Huset var uddøet. Paa anden Sals lange Gang saae han nu dog en Skikkelse bevæge sig med sagte, næsten lydløse Trin. Han tænkte, det var en af Hotellets Tjenere, der gik saa sagte af Omhu for de sovende Gjester. Han nærmede sig hastig med Lyset den ubekjendte Skikkelse, der syntes at ville undvige ham, men nødvendig maatte indhentes ved Enden af Gangen. Endelig stode de ligeoverfor hinanden og saae begge forbausede paa hverandre.

„Conrad!" — udbrød Sundby og stillede sig i Veien for den tydske Leietjener, der vilde skjule sit Ansigt og trænge sig forbi. Han havde en Nøgle i den ene Haand og Speranzas Dolkestok i den anden.

Sundby saae ham streng med overlegen Aandsmyndighed i de blinkende Øine. „Bliv!" — sagde han — „hvad gjør De her saa silde? Conrad!"

„Jeg leder om Grevernes Værelser" — stammede Conrad. — „Der er sat nogle Ildkrukker ind; — jeg er bange, de skal ose — det skal være farligt — jeg vilde just tage dem ud. Her er No. 13 — der ligger den ældre Hr. Greve."

„Godt! saa luk op! De har jo en Hovednøgle! Skynd Dem! Ræk mig den Stok! den generer Dem" —

Conrad kastede et forskende Blik i de mægtige Øine, der betragtede ham, og syntes et Øieblik at betænke sig; men det var som den moralske Kraft i Sundbys hele Væsen og Adfærd lammede ham. Han skjælvede og rakte Dolkestokken fra sig. Han satte Nøglen i Døren — og den sprang op. Grev Magnus havde, efter gammel Vane, taget Nøglen af indvendig og lagt den paa sit Bord. Sundby skyndte sig ind. Tjeneren blev staaende i den aabne Dør, men gjorde Mine til at fjerne sig. — Værelset var opfyldt af Kuldamp. Grev Magnus laae dødsstille; men han aandede svagt — det var en halv Bedøvelse. — Conrad stirrede bleg ind paa ham.

„Vinduet op strax!" — raabte Sundby og løftede Stamherren op i Sengen. Conrad adlød, med et sky, uroligt Blik.

„Luft! Luft!" — raabte nu Magnus og slog Øinene op. — „Det var da Satan til Drøm! Der laae en stor Ore over mig. — Hvad er du for en Karl?" — Han løftede den knyttede Haand mod Sundby; men den sank mat tilbage.

Luften fra det aabne Vindue bragte strax Magnus baade til Samling og Kræfter. Han kjendte saavel Sundby som Conrad. „Tak!" — sagde han og nikkede. — „Det var et prægtigt Indfald! Jeg kan sluge al den Luft, der er udenfor. — Du kan da gjette Alting, Sundby! selv hvad jeg ligger her og vrøvler sammen i Drømme."

„Sæt Kullene ind i Kaminen! Conrad! viis mig saa strax den anden Greves Kammer!" — bød Sundby og skyndte sig ud paa Gangen igjen med Lyset i Haanden. — „Jeg kommer strax igjen, Magnus!" — raabte han tilbage gjennem den vidt aabnede Dør og rev Hovednøglen af Laasen.

Conrad havde listet sig forbi ham og var kommen nogle Skridt foran. Han løb nu hastig hen mod Trappen.

„Løb kun og kald Folk herop! — hent en Læge!" — raabte Sundby — „men viis mig først det andet Sovekammer!"

„Der!" — svarede Conrad — og pegede hen mod Enden af Gangen, men var i samme Øieblik ved Trappen, som han i lette, hastige Spring foer ned af.

Sundby vidste ikke, hvilken Dør han havde peget paa. Han greb i flere Døre og fandt dem lukkede; han aabnede dem ikke med Hovednøglen, men indaandede kun Luften fra Kamrene gjennem Noglehullerne og gik hastig fra det ene til det andet. Allersidst kom han til en Dør, som ogsaa var lukket, og som han ved Lyset kunde see der sad en Nøgle i forinden. Han fornam en meget stærk Kuldamp gjennem en Sprække, og bankede nu paa Døren af alle Kræfter, medens han forfærdet raabte paa Grev Ferdinands Navn. Der kom intet Svar. Der var dødsstille i Kamret. Han stod et Øieblik raadvild og næsten fortvivlet; men pludselig kastede han Lyset fra sig og styrtede sig ind paa Døren med hele Vægten af sit Legeme. Døren sprængtes, og han tumlede derind. Der var mørkt, og Lyset paa Ganggulvet var slukt. Kuldampen slog ham kvælende imøde. Nærved Døren snublede han over et menneskeligt Legeme. Det var Grev Ferdinand, der her laae, uden at røre sig og uden Tegn til Liv. Sundby opløftede ham i sine Arme, og bar ham ud paa Gangen. Han bar ham gjennem hele den

lange Gang til Broderens Værelse. Der var Magnus nu kommen paa Benene. Ferdinand blev lagt paa hans Seng. Sundby greb i en Klokkestræng og ringede voldsomt, medens Magnus raabte paa Hjælp af alle Kræfter.

Bulderet ved Dørens Sprængning havde imidlertid vakt baade Gjester og Husfolk. Man kom styrtende med Lys. Man kom med Vand og med Draaber. Men Ingen kunde komme den Livløse nær for Magnus, som, trods Smerten i sit Saar, rystede og tumlede sin Broders Legeme, som det var en Flaske Livs-Essens, der var størknet og kun skulde rystes i Bevægelse.

Grevernes egen Tjener var løbet efter en Læge — blev der sagt. Der kom dog ingen Læge. Tjeneren kom heller ikke tilbage. Sundby havde sendt et andet Bud efter Lægehjælp; han holdt Ferdinands Haand i sin og mærkede nu Pulsslag.

„See! see!“ — raabte Magnus — „han slaaer de velsignede Glugger op! Hurra! han er levende igjen!“

Nu kom endelig en Læge. Han erklærede Faren for overstaaet, og der blev atter roligt den Nat i det store Corso-Hotel.

Tolvte Kapitel.

Virkningerne af Kuldampen vare lykkelig overvundne, og den første Dag i Rom blev ikke ubenyttet. Opad Formiddagen var Grev Ferdinand alt saa frisk, at han, med sin Broder og Sundby, kunde bestige Capitolet. Fra dets Taarn oversaae de baade det gamle og det nye Rom. Sundby stod længe taus med sammenslyngede Arme og tabte sig i et Hav af Tanker. Det var som en begravet Verden opdukkede for ham med hele dens forgangne Herlighed, med den store Republiks Helte, med Cæsarernes og Gregorernes Storhed. Han var usædvanlig bevæget. Grev Magnus saae paa ham med Forundring og rystede sit store Hoved.

Sundby havde medtaget et Kort over den hele mærkelige Stad. Han opsøgte nu de syv gamle Høie, og han fandt meer Deeltagelse hos sine Grever, end han havde ventet, for hvad han selv førstegang beskuede med dyb, stille Begeistring. De taug og syntes grebne med ham af den store aandelige Magt i det dobbelte Verdensherredømme, der dog ingensteds i Verden har saadanne Mindesmærker.

Efter en Oversigt fra dette Høidepunkt over Forum og Colosseum, Fredens Tempel, Keiserpaladserne, Triumfbuerne og alle de meest fremragende Ruiner af det gamle Rom, saae de hen over det nye Rom med den store Mængde Kupler og Kirketaarne, der alle syntes at bøie sig for St.

Peders mægtige Middelalders-Colosseum, der oploftede sig paa den modsatte Side af Tiberen. Endelig stege de ned af Taarnet og gave sig dennegang kun kort Tid til at beundre Antonins Ridderstatue og de berømte Dioscurer. Castors og Pollux's Malmheste havde Grev Magnus ondt ved at løsrive sig fra. Han ønskede kun, de „havde Kjød og rigtigt Blod", og at han saa kunde tumle dem, som Forløbere, med hans egne to jydske Stangheste og smælde over dem med den nye, store Firhestepidsk, han havde kjøbt sig i Florents.

„Store Barn!" — udbrød Sundby — „er da Firhestepidsken din eneste Lidenskab — og Heste det Eneste i Verden, du kan begeistres for!" — Han nikkede imidlertid venligt til den firskaarne Stamherre, som han med alt Det dog erkjendte et eget Slags Dygtighed hos.

„Aa! er I sprænglærde Folk da ikke ogsaa store Børn, naar I kan blive saa rørte over dette forbandede Røverfolks Ulvehuler fra gamle Tider?" — sagde Grev Magnus, lidt muggen — „og hvad er Konstnerne ikke for smaabitte Børn med Alt, hvad de kan hitte paa? Læste du ikke selv for os i Avisen, hvorledes vor gode, kjære Anton Knudsen nu kalder sig Ridder af Dromedaren og den store Bjørn? Havde han kaldt sig Ridder af Fløiten og Hæsselkæppen, kunde jeg dog forstaae det."

„Alt det taabelige Vindmageri kommer naturligviis ikke fra ham — det kan du nok begribe!" — sagde Sundby — „men fra den Nar af Virtuos, han uheldigviis er falden i Hænderne paa. Jeg vil skrive til Anton endnu iaften! Han maa rive sig løs fra det Selskab, han tumler om med!"

„Ridder af Dyd og nobel Bedrift hedder han jo ogsaa!" — bemærkede Ferdinand — „det kunde være godt nok,

naar det var sandt, og naar man virkelig kunde ride paa Dyden. Nei, jeg vil helst være Ridder af en virkelig Fuldblodshest. Jeg gad nok sidde paa den Hr. Castors Hest, naar der var Liv i den, men ikke splitternøgen, som den hedenske Afgud, nei, med en smuk Husaruniform og et Baand i Knaphullet — helst naar jeg saa kunde galoppere hjem, efter en stor, prægtig Seier, og der regnede Krandse ned over mig fra smukke Frøkeners og Comtessers Hænder" —

„Hvormange Arme eller Ben vilde du saa give, for at have fortjent al den Hæder af Frøkener og Comtesser?" — spurgte Sundby.

Ferdinand betænkte sig lidt. „Nu, den venstre Arm vilde jeg give derfor. Kunde det ikke være nok?" — sagde han — „uden Ben kunde jeg jo ikke godt ride, og een Arm maatte jeg dog have til at omfavne min smukke Gemalinde med — og det skulde være den Frøken, der var allermest begeistret over min Tapperhed!"

„Aa! du er dog en topmaalt Nar, Vindspiller!" — sagde Magnus — „skulde det endelig være en Frøken eller Comtesse? kunde du ikke nøies med en kjøn lille, skikkelig Jomfru, som holdt rigtig af dig?"

„Jo, maaske dog!" — svarede Ferdinand — „naar hun holdt ganske grueligt af mig; men saa maatte hun rigtignok ogsaa være overmaade deilig" —

„Nei, udsee dig heller til Gemalinde en stor, høiadelig Nøddeknækkerske, med et Fuldblodshjerte, der rigtig paaskjønner dine og dine Forfædres Fortjenester!" — sagde Sundby med et Smil. — „Det var stor Synd, skulde nogen elskværdig Pige af borgerlig Stand fornedre sig til at tages til Naade af din Selvforelskelse og Skjønhedssands!"

„Nu er du vred paa mig, Sundby!" — sagde Ferdinand noget nedslaaet — „og det har jeg sagtens fortjent.

Du har lært mig i saamange Aar, at man er hestedum og gjør sig gruelig til Nar, naar man holder paa sit Adelskab eller sin Fornemhed i vore Tider. Men hvad kan jeg gjøre ved, at jeg er saa dum? det maa være Arvedumhed, ligesom vi jo Alle har Arvesynd."

„Deri vil jeg tildeels give dig Ret!" — svarede Sundby — „for din Skrøbelighed i det Stykke vil jeg dog frikjende din ædle Moder. Naar du selv erkjender Grunden til din Svaghed, taber den strax en stor Deel af det Uelskværdige. Den, der saa bliver vred paa dig for Alvor og vil pidske dig med sit Lunes Skorpioner, beviser kun, at han hverken har Aand nok til at lee uden Bitterhed, eller Hjerte nok til at have Medlidenhed, uden at hovmode sig." —

„Ja, det kan nok være!" — sagde Ferdinand og nikkede.

„Det er mig for lærdt! det forstaaer jeg ikke!" — sagde Magnus — „men det veed jeg: det kommer ikke an paa, om Folk er fuldblods, men om de kan holde ud — og — lad mig see! — og være vor Alderdoms Støtte paa Livets slibrige Bane. See saa! var det ikke pent sagt? saadan snakke de Lærde jo i Bøgerne."

Under denne lille pædagogiske Samtale med sine store Elever, som idetmindste ingen Fordring gjorde paa at være store Hoveder — førte Sundby dem ned til Forum Romanum og alle de storartede Ruiner, de nylig havde seet i Frastand. Han glemte nu rigtignok sine pædagogiske Pligter og hengav sig til sin egen stille Beundring og til de alvorlige Tanker om Forgængeligheden i al jordisk Høihed og Magt, uden at bekymre sig om hvad Indtryk disse Mindesmærker gjorde paa de unge Grever. Først da Magnus gabede alt for lydeligt og de begge klagede over, at de kunde „slaae Knuder paa deres Maver af Sult", fulgte

han dem tilbage til Hotellet og til det sildige Middagsmaaltid.

Saaledes gik det en hel Uge. Rom blev daglig større og betydningsfuldere for Sundby. De unge Grever havde allerede Meer, end Nok, af al dens Herlighed. Carnevallet vilde de dog gjerne see og saa reise til Neapel i Fasten. Den „fromme Sultetid", havde de hørt, skulde være allerkedeligst i Rom. De gjorde imidlertid Bekjendtskab med en sær, men meget agtet ung Englænder, der talte ligesaa slet Tydsk og Fransk, som de selv, og i hans Selskab lærte de, hvorledes man med en Leietjener kan see Rom og alle dens Mærkeligheder paa nogle faa Dage. Sundby opgav at bibringe dem den Smag og Sands, som dog ikke lod sig indpræke. Han saae dem ypperligt komme ud af det med den stive, alvorlige Lord Hardly, som altid filosoferede over Skjæbnen og var altid lige rolig og tilfreds. Han var en berømt musikalsk Konstdommer og Lærd; men Sundby kedede sig over hans crasse Determinisme og gik som oftest alene til Ruiner, Musæer og Kirker, medens Greverne fulgte Lord Hardly og morede sig over hans Underligheder.

I Carnevalsdagene saae Sundby næsten slet Intet til dem. Den storartede Folke-Maskerade fornøiede dem. De tumlede om med deres Englænder i de lystigste Masker, baade tilfods og tilvogns, og overdyngede Folk med „Confetti", de smaa Gibskugler, som den alvorlige Englænder havde med sig i Skjeppeviis. Denne Deel af Folkelegen, hvortil slet ingen Tale behøvedes, mente de at forstaae allerbedst.

At Grev Ferdinand under Carnevalsløierne dog ogsaa havde indladt sig i et lille romantisk Eventyr, mærkede Sundby først den sidste Carnevalsaften, da han selv var kommen hjem fra den store Leg med Smaa-Lys paa Corso, hvorved han uimodstaaelig var bleven henreven af den mæg-

tige Overgivenheds-Strøm. Han hørte nu Sang og Guittar-musik udenfor Hotellet. Han aabnede Vinduet til Sidegaden ved Corso og saae et af de smaa Carnevals-Optrin, som undertiden finde Sted paa Veien til eller fra Corso-Gaden, der er Hovedskuepladsen for den store Folkemaske-rade. En græsk-costumeret ung Hyrde, med en særdeles kjælen Maske, og en lille nydelig Gartnerpige, med sort Halvmaske, dandsede den italienske Folkedands, „Saltarella", i Sidegaden lige udenfor Hotellet, medens et andet masferet Par, der syntes at forestille Gartnerpigens gamle Forældre, spillede paa Guittar og Tamburin dertil, under en improviseret Sang og under Husfolkenes Latter og Klappen.

Sundby havde seet Grev Ferdinand gaae ud i den arcadiske Hyrdedragt og kjendte nu hans ranke, lette Skikkelse i den forelskede Hyrde, der lod til at have fundet sit Hjertes Udvalgte i denne muntre, skjelmske Gartnerpige, som overøste ham med Blomster under Dandsen og stedse meer og meer vidste at bringe ham til at røbe det store Indtryk, hun gjorde paa ham. „Gjør som jeg! — bestandig som jeg!" — sagde hun til ham, hvergang de mødtes i Dandsen, og han efterlignede ret smukt hendes Bevægelser. Endelig tog hun Halvmasken fra sit Ansigt og svingede den i Haanden. Hatten lod hun glide ned i Baandet ad sin Nakke, hvorved et meget nydeligt Ansigt og lange, sorte Haarfletninger kom tilsyne. Han gjorde troskyldig det Samme. Hun nærmede sit lille, skjelmske Ansigt til hans, ligesom hun vilde indrømme ham en meget øm Gunstbeviisning. Den Fristelse kunde han ikke modstaae — og Carnevalsscenen endtes nu med en dobbelt Explosion. Under den gjensidige ømme Tilnærmelse, hørtes der et skraldende Smæk — en Raket fløi op fra den Krands, hun med et stærkt Smækkys havde trykket paa hans Hoved. En af de lange, sorte Haarfletninger blev

hængende om hans Hals, og alle Husfolkene med de to andre Masker loe og raabte: „Bravo, Carlo! Bravo, Dreng!" — Under den almindelige Latter smuttede Gartnerpigen ind ad Porten til Hotellet tilligemed begge de andre Masker, og Ferdinand kjendte i Gartnerpigen den lille, lystige Dreng, der pleiede at opvarte ham ved Table d'hôte.

Ferdinand var bleven flau og rød, men skyndte sig at istemme Hotelfolkenes Latter, og det lykkedes ham at bringe de Fleste af dem til at troe, det Hele ogsaa fra hans Side havde været et aftalt og heldig udført Carnevals-Optrin, hvori han med Villie havde spillet den forelskede, men listelig gjækkede Hyrde.

Kort efter stod Grev Ferdinand i Stuen hos Sundby. Han kastede Masken, Hyrdehatten og den lange, løse Haarfletning ærgerlig fra sig, men vilde dog ikke lade sig mærke med sin Ærgrelse.

„Bravo, Ferdinand! det gjorde du virkelig godt!" — sagde Sundby.

„Ja! ikke sandt? — jeg tog mig ikke saa galt ud!" — svarede den unge Greve i ligegyldig Tone og bed Tænderne sammen — „hjemme havde det ikke gaaet an; men her og i denne overgivne Carnevalstid" —

„Her var det overmaade passende! det forstaaer sig! Men blev dit Haar ikke svedet af Raketten?"

„Aa! nei — ikke synderligt! — Du saae da nok hvem min Dame var? Det var et meget morsomt Indfald af Drengen — den Satans Carlo!"

„Og han gjorde det ypperligt!"

„Forbandet ypperligt!"

„Men det maa jeg tilstaae: du gjorde det endnu langt naturligere" — vedblev Sundby tørt: — „naar man ikke vidste, din Elskede var en Opvartningsdreng, skulde man

troet, du var virkelig forelsket. Du maa dog ikke glemme at give Drengen en klækkelig Drikkeskilling! Du høstede selv jo det største Bifald af alle Hotellets Folk!"

„Ha! Sundby! dril mig ikke med den Satans Historie!" — udbrød nu Ferdinand — „men hjælp mig at holde gode Miner! Jeg var en Nar! — Jeg blev som forheret af den lille Satan! — jeg troede, det var en deilig, fornem Frøken, der var bleven forelsket i mig; — men det kunde jeg dog nok begrebet, naar jeg havde tænkt mig om" —

„Det var for tidligt, mener du dog, at blive bekrandset paa Gaden af Frøkener og Comtesser" —

„Aa! skal jeg nu høre det igjen? — Men veed du hvad Magnus har for? Det er endnu meget galére" —

„Nu! hvad er det?"

„Han vil hjælpe vor Englænder med at føre en virkelig Nonne bort for ramme Alvor! Er det ikke forskrækkeligt —?"

„Er de gale!" — udbrød Sundby. — „Naar skal det skee — og hvor?"

„Klokken Tolv inat — saa skal vor Englænder reise — han tager til Neapel og seiler derfra til England. En deilig, ung Nonne i St. Claras Kloster, hist ved de fire Vandspring, har verlet Breve med ham derom. En gammel Kjærling har skaffet dem Stævnemøder. Alt er aftalt og beredt. Magnus skal komme med hans Reisevogn og holde tæt ved det første Vandspring. Resten besørger Englænderen og den gamle Kjærling selv. Saasnart han er kommen i Vognen med sin Skat, skal Magnus kun sørge for at skaffe ham en halv Times Forspring, inden der Nogen kan komme ud af Klosterporten og forfølge dem" —

„Og hvorledes skal han hindre det? Han vil dog

vel ikke holde hele Klosteret i Beleiringstilstand med sin Firhestepidsk?"

„Det kan gjerne være!" — svarede Ferdinand og loe. — „Han er jo et rent galt Menneske, Magnus, naar han engang faaer Noget i Hovedet, som ingen Anden vil tage sig paa" —

„Vi gaae derhen sammen lidt før Tolv!" — sagde Sundby. — „Kan vi forebygge et saadant lovløst Galskab, er det heldigt! ialtfald maae vi sørge for at faae Magnus i Sikkerhed!"

„Jeg tager min Sabel med! — Jeg skal hente dig i rette Tid!" — sagde Ferdinand og løb ud.

Sundby rystede paa Hovedet over sit vanskelige Kald med at være de to ubesindige unge Herrers Mentor.

Lidt før Midnat gik Ferdinand og Sundby, tæt indsvøbte i deres Kapper, ud fra Hotellet ved Corso henad Sidegaden, der fører til „de fire Vandspring".

„Det er en snurrig Karl, den Englænder!" — sagde Ferdinand. — „Han troer paa Ingenting uden det græske Fatum — siger han selv — og paa sine Drømme. Derfor er han ligegodt fornøiet med Alting. Hvad der skeer er altid bestemt forud, siger han, og hvad han drømmer gaaer altid paa en eller anden Maade i Opfyldelse. Han har nu drømt, at han skal finde sig en Kone her i Rom — at hun skal være ung og deilig og uskyldig og komme ud til ham af et Klostervindue. Dersom Skjæbnen nu vil have det, maa det jo skee — siger han — og vil Skjæbnen have det noget anderledes — maa det dog saaledes være det Rette. Det er ham Altsammen tilpas. Man kan gjøre hvad man

vil eller ogsaa lade det være — siger han — det kommer Altsammen ud paa Eet. Det er en dum Snak, at man skal bruge sin Forstand. Man behøver slet ingen Forstand igrunden. Verden staaer ligegodt alligevel. Skal man være viis eller lykkelig, maa man jo blive det, om man aldrig er saa dum eller uheldig. Hvad der skeer maa dog skee, og det er det eneste Fornuftige og Rette" —

„Det er en god Tyrketro!" — sagde Sundby. — „Den har Lord Hardly dog vel ikke præket dig og Magnus ind i?"

„Nei!" — svarede Ferdinand — „men han seer saa prægtig ud, naar han rynker Panden og præker derom med nogle af de danske Ord, vi har lært ham. Baade Magnus og jeg er da færdig at briste af Latter; men vi maae holde Tørklædet for Munden og lade som vi har Hoste, for han er saa grumme alvorlig."

Inden Ferdinand og Sundby vare komne Halvveien til „de fire Vandspring", foer der en let Reisevogn med fire Heste dem forbi, og paa Bukken ved Siden af Kudsken kjendte de Stamherren, der nu ret syntes i sit Es, medens han, med hel Side og kraftig Arm, svingede sin nye Firhestepidsk hen over Hestenes Hoveder og smældede.

„Vi maae skynde os!" — sagde Ferdinand. — „Saae du Magnus?"

„Ja vel!" — svarede Sundby. — „Jeg kunde nok vide, Firhestepidsken maatte med, naar han skulde tage Deel i et romantisk Eventyr."

Inden de naaede Pladsen med Vandspringene og St. Claras Kloster, stod Grev Magnus ved det første Vandspring ved Siden af den aabnede Reisevogn og gav nøie Agt paa hvad der foregik omtrent 40 Skridt fra ham. Der var ganske stille paa Pladsen og intet Menneske at see, undtagen en høi, mandlig Skikkelse i en stor Kappe, der stod

nedenfor et aabnet Vindue ved en stor, skummel Hjørne-Bygning med røde Mure og gammeldags Gesimser. Den høie Kappemand var hans Englænder, den filosofiske Lord Hardly. Magnus saae to kvindelige Skikkelser i det aabne Vindue paa anden Sal, hvorfra der nedhang en Rebstige og blev nedhisset en temmelig stor Kurv, medens der taltes med dæmpede Stemmer ned til Englænderen. Magnus saae ham nikke og gribe Kurven. Den høie, alvorlige Mand, med det unge, men høitidelige Ansigt, kom med lange Skridt med Kurven og bad Magnus sætte den ind i Vognen.

„Æsker og Kasser skal nu de Damer altid have med, selv naar de skal bortføres!“ — mumlede Englænderen — „men det er uundgaaeligt! det er nu deres Skjæbne, og den gaaer ud over os Andre!“ Han gik hastig tilbage til det aabne Vindue med Rebstigen, som der nu blev hisset en lille Kasse ned fra. Englænderen syntes at gjøre alvorlige Indvendinger; men det hjalp ikke, og han tog mod Kassen. Der blev nu holdt en Tale til ham fra Vinduet, som Magnus ikke kunde forstaae noget Ord af, men som endtes med en lydelig Latter, medens Rebstigen blev dragen op, Vinduet smældedes i — og begge de kvindelige Skikkelser pludselig forsvandt.

I samme Øieblik forbausedes Magnus ved at høre en Lyd fra Reisevognen, som af et lille Barn, der græd. „Hvad Pokker er det? der er bestemt et Barn i Kurven!“ — sagde han til Englænderen, som nu kom farende med en lille Kasse under Armen.

„Jeg veed det!“ — brummede Lorden. — „God dam! Hun har drevet Spot baade med mig og den uundgaaelige Skjæbne, den letsindige — den uhøviske Kvinde! Hun har givet mig sit Barn at bortføre, istedetfor sig selv, og leet mig ud for min Tro til hendes Kjærlighed og Dyd. Nu

ja!" — tilføiede han og saae ind i Vognen — „saaledes har altsaa Skjæbnen villet skaffe mig en virkelig ung, ren og uskyldig Brud! — det var godt, jeg ikke fik den moralsk fordærvede Moder! Er det virkelig et fromt og elskværdigt lille Vigebarn, som hun siger — nu vel! saa opdrager jeg mig en dydig Kone af hende aldeles efter mit Sind! See! her er hendes lille Garderobe, min forudbestemte Brud." — Han satte den lille Kasse ind i Vognen og steg selv ind bag efter. — „Det Allerførste, jeg nu har at sørge for, er at faae en Amme eller ialtfald en Ged, indtilvidere. For sine Penge kan man jo faae Alting! — Den første, den bedste Jordemoder maa vide Raad! Farvel, Count Høg! Tak for god Assistance! Nu fik jeg dog den Brud i Rom, jeg skulde have, og jeg har nu ingen Forfølgelse at befrygte ved denne Bortførelse! — God dam! — den har dog underlige Indfald — den uundgaaelige Skjæbne!"

„Ah! nu forstaaer jeg først det Hele!" — udbrød Magnus og anstrengte sig umaadelig, for ikke at briste i Latter: — „Det er altsaa Deres Nonne — Deres unge, uskyldige Brud, mener jeg, Pattebarnet, som skriger paa en Amme der i Kurven?" — Nu brød den tilbagetrængte Latter voldsomt ud, uagtet Magnus holdt sit Tørklæde for Munden.

„God dam! Skjæbnen er ikke at spøge med, min gode, letsindige Ven!" — brummede Lorden, dog i ret godmodig Tone. — „Farvel! — Kjør til, Kudsk! og hold ved det første Jordemoderskilt!"

Vognen rullede allerede bort, da Sundby og Grev Ferdinand naaede Pladsen og saae Grev Magnus staae ved det første Vandspring i den voldsomste Latter. Det var dem ikke muligt at forstaae et Ord af hvad han vilde fortælle dem, medens han bestandig afbrødes af sin Latter.

Han holdt sin Firhestepidsk i Haanden og slog et Smæld udenfor Klostervinduerne, saa de klirrede. „See saa!“ — sagde han — „det skal I have til Ære for jeres Dyd og gode Indfald, I Nonnetøiter!“ Derpaa tog han Sundby under Armen og begav sig med ham og Ferdinand tilbage til Hotellet, medens han underveis, saa godt, Latteren tillod ham det, gav dem en sammenhængende Beretning om den fatalistiske Englænders Elskovs-Eventyr og hvorledes Lord Hardly, ligesom han havde drømt, nu dog virkelig bortførte et ungt, ganske uskyldigt Pigebarn af et Nonne-Kloster i Rom, for engang at faae en dydig, engelsk Kone efter sit Sind — naar han havde lært hende Engelsk og hvad hun ellers endnu stod tilbage i.

„Du kom altsaa ikke til at sætte Klostret i Beleirings-tilstand!“ — sagde Ferdinand. — „Hvorledes vilde du baaret dig ad dermed?“

„Ih! det havde ingen Sag været! Jeg havde bare fornaglet Portlaasen med det Søm, jeg har i Lommen — eller holdt den lukket en halv Time med begge mine Næver. — Det var da intet Hexeri! Det var dog engang noget Spænd! Men hvad har du havt for Løier i din kjælne Hyrdedragt? Vindspiller!“

„Aa! Ingenting! — Jeg har kedet mig forbandet! lad os ikke snakke derom!“ — sagde Ferdinand hastig med et bønligt Sideblik til Sundby. — „Der var ikke en eneste kjøn Pige, der saae til mig.“

„Ikke det? da saae jeg dig dog paa Corso med en lille Gartnerpige under Armen, der klyngede sig nok saa kjælent til dig“ —

„Aa! hun? — ja hun var rigtignok ganske net; men hun var dog ingen rigtig — ingen fin Dame — hende

blev jeg ogsaa strax ked af." — Han hostede og vendte sig bort, for at skjule sin Ærgrelse og Forlegenhed.

Sundby reddede ham nu for Broderens Latter, hvis han fik Meer at vide. „Skal jeg hilse Anton fra dig? Magnus!" — spurgte han. — „Jeg skriver til ham, veed du."

„Ja, ja! hils ham mange Gange!" — sagde Magnus. — „Bed ham, snart komme til os i Neapel! — Jeg vilde ogsaa gjerne lykønske ham, som Ridder af Dyden, Dromedaren og den store Bjørn. — Dog, nei! det er Synd at drille ham dermed, naar det kun er de Andre, der har gjort ham til Nar! — Sig ham, at vi reise imorgen! Kl. Fem komme vi vel afsted?"

„Ja, lad os endelig komme tidlig herfra!" — sagde Ferdinand ivrig. — „Jeg har faaet Nok af denne tossede By."

„Du fandt maaske Rom mindre tosset" — bemærkede Sundby — „naar vi blev her til vi Alle havde faaet Øinene rigtig op for hvad den betyder. Roma er en virkelig og fornem Dame."

Ferdinand rødmede og kneb ham lidt i Armen. — „Sundby har bestilt Vognen til Kl. Fem, og med fire Heste, Magnus! er det ikke prægtigt? — og dennegang skal du ikke vente paa mig!"

I Hotellet bleve de lyste op til deres Værelse af den lille lystige Carlo. Han smilede polisk til Grev Ferdinand, men var meget ærbødig.

„Jeg kjendte dig strax paa Corso!" — hviskede Ferdinand ham i Øret. — „Det var en ypperlig Spøg! du skal faae gode Drikkepenge!"

Sundby gik ikke til Ro før han havde skrevet et ligesaa venligt, som alvorligt Advarselsbrev til Anton og er-

indret ham saavel om „den skinnende Paafugl", han vidste, den gamle Professor saa ofte havde hentydet til, som om Faustinas farlige Dine, der nu atter vare blevne levende og truede med at berøve ham Sands og Samling.

Dette Vennebrev og to lignende kom dog aldrig i Antons Hænder. Derfor sørgede hans Beundrer og Leder, den snilde Signor Spontani.

Trettende Kapitel.

Morgenen efter den sidste Carnevalsaften i Rom vaagnede Grev Ferdinand først rigtig, da han hørte Magnus smælde fra Reisevogns-Bukken i Gaarden op mod hans Vindue. Hvormeget han skyndte sig med sin Paaklædning, maatte dog, som sædvanlig, Broderen og Sundby vente noget paa ham i Vognen.

„Man skulde troe, han var en fin Dame!" — brummede Magnus. — „Han kan aldrig blive færdig! — Men pas paa, Sundby! han skal ikke døe i Synden! — Jeg faaer en god Ide!" Stamherren nikkede nu veltilfreds og ventede taalmodig til Broderen kom springende med sin Slængkappe over Armen.

I sin nylig anskaffede Snorefrakke med militairt Snit, den røde, fiffige Reisehue, det fine, begyndende Mundskæg og med den lange Sabel, slæbende efter sig, saae den smækkre, unge Greve meget godt ud. Da han sad i den nedslagne Wienervogn hos Sundby, stod Carlo blandt flere Tjenere og et Par skjelmske Piger ved Vognen. Ferdinand skyndte sig, at række den listige Dreng en Ducat. „Til Tak for igaar!" — sagde han høit. — „Jeg kjendte strax dine Lureøine. — Hils dine værdige Forældre! — der er ogsaa en Præmie til dem!"

Hans Ære var nu fuldkommen reddet hos Tjenerskabet.

„Ah! ham var det — den smukke, blonde Lieutenant!" — udbrød en af Pigerne temmelig høit, da de rullede bort. — „Gid jeg havde været i dit Sted igaar, Carlo!"

Dette Udbrud af Skjønsomhed forsonede Ferdinand baade med Rom og med Carnevalet, og han morede sig ret over, at man tog ham for en rigtig rask Officeer.

„Jeg skal give dig en Nød at knække, Vindspiller!" — raabte Magnus ned til ham fra Bukken, saasnart de vare komne ud af Byen. — „Jeg lavede en Charade om dig, da jeg før blev ked af at smælde og vente paa dig. Kan du gjette den?"

„Ja jeg kan, og uden at du behøver at sige mig den!" — svarede Broderen og loe — „dens Opløsning er bestemt Ferdinand."

„See! see! det var godt gjettet — men jeg forsnakkede mig jo, det var ingen Sag! Nu skal du dog høre den! Mit Første og mit Andet og — mit Hele kan aldrig blive færdig — mit Sidste er kun et daarligt Stykke af en Lieutenant."

„Gud bevare's hvor du er taabelig, Dogge! du kan jo ikke engang stave mit Navn rigtigt" — sagde den yngre Broder, mod Sædvane noget ærgerlig og stødt: — „skulde den Charade passe, maatte jeg jo hedde Færdignant istedetfor Ferdinand."

„Ja saa! var det saa dumt? har jeg stavet saa galt?" — sagde Magnus, nedstemt, og var bleven noget lang i Ansigtet.

„Nei vist har du ikke, Magnus!" — tog Sundby hastig Ordet. — „Jeg vil forsvare din Charade baade fra Klogtens og Orthographiens Side, som Ferdinand er saa stiv i."

„Det gad jeg dog nok høre!" — sagde Ferdinand og saae forundret paa Sundby.

„Har han ikke i Charaden meget kløgtig angivet baade din Skjødesynd og Egenskaberne ved dit Navn, som rigtig passe til dig: — Ferdi kan jo, ligesom du selv, aldrig blive færdig" —

„Nu ja" — afbrød Ferdinand ham og blev rød — „men hvor vil han saa hen med den Snak om et Stykke af en Lieutenant — den sidste Stavelse af mit Navn? det kan jeg dog skrive uden Feil, og det veed jeg skal ende med d."

„Ganske rigtig! men derfor kalder han jo ogsaa meget kløgtig Halen af dit Navn kun et daarligt Stykke af en Lieutenant. t er jo en meget kraftigere Endekonsonant, end det bløde d — og nu hvad det Hele angaaer, betragtet baade logisk og grammatisk, baade filosofisk og æsthetisk" —

„Det er nok! det er nok!" — udbrød Ferdinand heftig. — „Jeg seer nok, du holder med Magnus og vil gjøre ham saa forfærdelig kløgtig og lærd, bare for at ydmyge mig og lade mig høre, jeg er for fin og blødagtig og sover for længe om Morgenen — og holder for meget af Pynt og bilder mig for meget ind af mit glatte Ansigt og af mit Adelskab og meget Meer — men har dog aldrig gidt lære Noget — det kan nok være! men det forsikkrer jeg dig — jeg kan blive aarvaagen, som en Gaard-Hane, og haardfør, som en Tyr, og flittig med, naar jeg vil og naar det skal være — og jeg vil ikke holde mig for bedre, end den Ringeste" —

„Nu, nu!" — afbrød Sundby ham — „den stærke Villie, du kan faae, har jo hverken Magnus eller jeg tvivlet paa."

„Jeg troer, Ferdinand har Ret, Sundby!" — raabte Magnus nu i sin allergodmodigste Tone fra Bukken: —

„Jeg har dog nok været et Fæ og stavet hans Navn galt; hvad du siger om bløde eller haarde Bogstaver, Sundby! og hvad Ferdinand siger om alle de Feil, han har, derpaa har jeg slet ikke tænkt."

„Dogge! du er dog hundrede Gange bedre, end jeg!" — raabte nu Ferdinand og sprang helt op paa Bukken til Magnus for at omfavne og kysse ham. Han havde derved nær revet Kudsken af Sædet og gjort Hestene gale. Magnus holdt dog fast paa Kudsken og greb Tømmen, han var i Begreb med at tabe. „Gud velsigne dig, Vindspiller!" — raabte han — „men al den Kjærlighed gaaer, min Sjæl, ikke an, naar man kjører med Fire! Herefter gjør jeg aldrig Charader meer!" — vedblev han, da han atter havde bragt Hestene i rolig Gang. — „Hør, Sundby! du maa love mig een Ting! skulde jeg, mod al Formodning, blive et vittigt Hoved og fornøie mig med at gjøre Nar af Folk og sige Spydigheder om mine bedste Venner, saa tjen mig i at give mig en rigtig Drenge-Lussing, som den, du var saa god at give mig for tre Aar siden, da jeg var kommen for Skade at sige Noget, der gjaldt for en stor Vittighed — jeg troer det var om vor gamle Professors Abekatløier, som Moder græd over" —

„I er dog to velsignede, prægtige Mennesker!" — udbrød Sundby, inderlig bevæget, og trykkede begge de unge Menneskers Hænder. Snart sang de nu begge lystig. De fire muntre Heste sprang i Tøiet, og Magnus smældede over dem med sin Pidsk.

Man kjørte nu gjennem den store, øde Landstrækning omkring Rom, som kaldes „Campagna Romana", forbi Ascanius's Grav og det yndige Albano, forbi Pompeius's Grav eller, efter et andet Sagn, Horatiernes og Curiatiernes Gravmæle. Sundby fortalte sine unge Venner nogle

af de store historiske Bedrifter og Sagn, hvorom ethvert mærkeligt Sted mindede ham. Ved Ariccia havde han fortalt dem det rystende Sagn om Fyrsten af Savelli, som ved en ringe Hyrdes Bryllup forelskede sig i Bruden og dandsede, naadig nedladende, med hende, medens han smilende tilhviskede hende en nederdrægtig Trudsel mod hendes Brudgoms Liv, hvis hun ikke vilde love ham et Stævnemøde til Midnat i Lunden. Brudgommen mødte, efter Sagnet, i hendes Dragt, og da Fyrsten løftede Brudesløret og troede at omfavne den unge, smukke Brud, faldt han for Dolken i den forklædte Brudgoms Haand og blev den Sidste af sin Stamme — medens Brudeparret lykkelig undkom. Sundby havde fordærvet det Romantiske i Sagnet, ved den haandgribelige moralske Tendents i Fortællemaaden.

„Den Historie mener du nok et Par unge, adelige Lømler kan have godt af at høre!" — sagde Magnus og nikkede. — „Det var tilpas til ham, den fornemme Slyngel! Den Hyrde var min Tro baade rask og snild."

„Men lumsk er det dog altid at støde Dolken i Livet paa Den, man lader som man vil omfavne" — bemærkede Ferdinand — „og feig har han dog været, siden han forklædte sig."

„Enhver Forklædning, der forvexler Kjønnene, er der noget Misligt ved" — sagde Sundby med en lun Hentydning til Ferdinands lille Carnevalsscene — men Ferdinands Rødme og bedende Blik bragte ham strax til at afbryde denne Betragtning.

Ved Veletri fortalte Sundby henad Aften om de gamle Volscers Tapperhed og blodige Kampe, og Dagen gik hastig for dem Alle.

Den følgende Dags Morgen rullede de hen ad Stenveien ved de berygtede pontinske Sumpe, hvor de smaa, vilde,

stikkelhaarede Bæster ofte mødte dem og stirrede glubsk paa dem med de fæle ildrøde Øine, medens de dog vege skye tilbage for de raske Heste. Ved Veien sad en enlig Hyrde med sin spidspullede Hat, sit bleggule Ansigt og sin Gedeskinds Klædning, paa en stor Sten, blandt sine Geder, og delte sit tarvelige Maaltid med sin Hund.

„De To har det godt sammen! Men her er stygt!" — sagde Magnus og smældede. — „Lad os komme herfra!"

De vare komne til et Stykke af den gamle Appiske Vei og maatte standse ved en Sten-Cisterne, hvor den smalle Vei var spærret af en stor, besynderlig Rustvogn, som der var gaaet Noget istykker paa. Kudsken maatte stige ned, for at faae Rustvognen skubbet tilside. Grev Magnus greb Tømmen og tæmmede de urolige Heste. Kudsken havde Vanskelighed ved at skaffe Plads og blev skammelig overfuset af en lang, mager Mand i en graa lurvet Kappe, der stod ved Siden af Rustvognen. Da Magnus endelig kunde lade Hestene gaae frem og han kom tæt forbi Rustvognen, kjendte han den. Han saae, den var fuld af Abekatte, som snærrede og strakte Kløerne ud efter ham. Nu fik han Øie paa Manden i den graae Kappe og kjendte ham fra Dampskibet fra Triest. „Ha, jee! Abekatmanden! — Banditten!" — raabte han og løftede sin Pidsk — „ham, der stak Anton!"

Baade Sundby og Grev Ferdinand kjendte ogsaa den gule, skelende Karl i den lasede Kappe, som de vidste havde bibragt Anton hint Dolkestik. Ferdinand greb uvilkaarlig til sin Sabel.

„Giv Jer ikke af med ham!" — advarede Sundby. Magnus kunde dog ikke lade være at true ham med Pidsken. „Din lumske Satan!" — raabte han — „Du skulde rigtignok have Stryg! — det var bedre, du sad i Abeburet og

dine stakkels Marekatte vare frie! Fy, Bandit! hvor du skeler fælt!"

Vognen skulde tæt forbi Abekatføreren. Ordet Bandit syntes han at have forstaaet. Hans Hyæneansigt var blevet hvidgult; hans Haand foer til Dolken ved hans Bryst, og han syntes ifærd med et Spring op paa Vogntrinet, i det Øieblik den brede Reisevogn langsomt rullede ham forbi. Men han betænkte sig hastig, greb en Flintesten fra Veien og udkylede den med voldsom Kraft lige efter Hovedet paa Magnus. Den strøifede dog kun hans Kasket. Kudsken var atter kommen op ved hans Side og havde grebet Tømmen. Magnus smældede nu med den lange Pidsk hen over Forløbernes Hoveder, og da han saae Stenen flyve hen imellem dem, gav han Pidskesnærten et Sving tilbage, saa den ramte Banditens Ansigt og snoede sig om hans Hals. Idet Magnus nu rykkede kraftigt til, for at faae Snærten løs, styrtede Banditten hovedkulds ned paa Stenveien og slæbtes nogle Skridt efter Vognen.

„Hilledød!" — raabte Magnus — „det var næsten for drøit."

Sundby og Ferdinand saae forfærdede tilbage.

„Han er paa Benene igjen!" — raabte Ferdinand — „han feiler Ingenting — han rækker Tunge!"

Magnus saae dog, der var Blod paa Pidskesnærten, og han taug alvorlig, medens han endnu et Par Gange saae sig noget urolig tilbage. „Nu ja! stor Skade har han vel ikke faaet!" — sagde han endelig beroliget — „han prøver hvor langt han kan stritte!"

Kudsken saae betænkelig paa sin Sidemand. „Tag Dem nu iagt, Signor Englænder!" — sagde han — „den Karl reiser samme Vei, som vi; han er ikke god at have til Uven!"

„Det vil jeg dog heller, end have ham til Ven!" — svarede Magnus, som nogenlunde havde forstaaet Kudskens Mening. — „Nu fik han dog en lille Forsmag paa den Strikke, der venter ham! Det har han nok fortjent for Anton Knudsens Skyld" —

„Og veed han, det var en grevelig Stamherre, der gav ham den Forsmag paa Strikken, maa han naturligvis ansee det for en stor Ære" — sagde Sundby fortrydelig. — „Hør, Magnus!" — tilføiede han — „den Firhestepidsk kunde dog let givet dig Patent, som en meget duelig Bøddel!"

„Fy for Fanden!" — raabte Magnus og kylede Pidsken hen ad Veien, som den havde brændt ham i Haanden. „See saa!" — vedblev han — „nu er min bedste Fornøielse i Verden forbi! Jeg maa nu see, jeg hitter paa noget Andet at forslaae Tiden med! — et andet Slags Lidenskab, Sundby! ikke sandt? — et andet Slags Begeistring kunde ikke være afveien?"

„Ja vel!" — svarede Sundby — „helst en Begeistring, der er lidt Aand i! Hvad siger du om den Kjærlighed, der agter Levningen af Guds Billede selv i Forbryderen? En ædel Mand behandler selv ikke det foragteligste Menneske som et vildt Dyr" —

„Saaledes vilde jeg ikke have snærtet nogen Ræv" — sagde Magnus. — „Han var rigtignok et fælt Udyr; men det var dog for grovt! jeg havde jo nær faaet hans Hoved med i det Ryk. — Du har dog Ret!" — vedblev han efter et alvorligt Ophold: — „kan Vorherre lade saadan en Rad beholde sit Hoved, saa kan jeg vel ogsaa! Men det kan jeg ikke forstaae, Sundby! skulde saadant et lumpent Banditfjæs endnu have den allermindste Lighed med Vorherres Ansigt?"

„Det maa der andre Øine til at see, end vores!" — svarede Sundby — „men naar vi see os selv i Speil, enten det er legemligt eller aandeligt, kunde vi vel ogsaa, med rigtig Ydmyghed, lede om Gudsbilledet" —

Magnus sad nu længe taus. Ferdinand syntes ogsaa at sidde i dybe Tanker: han strøg undertiden sit lille, haabefulde Overlæbeskæg, og efterhaanden opklaredes hans Ansigt. „Hør, veed du hvad? Sundby!" — sagde han og nikkede — „naar mit Skæg bliver noget stærkere, vil jeg rage det ligesom paa det Billede, du holdt saa meget af i Móders Stue — det, hvor han synker under Korset! Saadant er det nu jo ogsaa Mode i Rom."

„Paa det Billede var der jo intet konstig raget Skæg!" — svarede Sundby med et halvvemodigt Smil. — „Vil du ligne Vorherre, min unge Ven! vil jeg forresten raade dig til at begynde fra inden og uden alle Toiletkonster! Det var Noget, de gode, unge Konstnere i Rom ogsaa skulde betænke!"

Enhver henfaldt nu i sine egne Tanker, medens Vognen rullede bort fra de pontinske Sumpe, forbi Castellazio's store Ruin og Forbjerget Circello, hvortil Mythen om den forføreriske Troldkvinde, Circe, og Sirenernes lokkende Sang knytter sig. Sundby kjendte Stedet efter Beskrivelserne; han greb dog ikke denne Leilighed til nogen pædagogisk Advarsel til sine ufordærvede Venner mod den sydlige Naturs Fristelser. Deres friske Livslyst havde ingen farlig Retning. Det lod ikke til, at Sydens Toner og yppige Skikkelser for dem vilde blive til Sirenesange og Circetryllerinder. Men ikke uden Bekymring tænkte Sundby nu paa Anton og paa de aandelige Farer og Lidelser, denne hans kjæreste unge Ven nærmest var udsat for i den skjønne Fioribellas og

hendes listige Broders Selskab. Fra Neapel agtede han at sende ham et Brev imøde til Florents.

„Havet! Havet!" raabte nu Magnus og klappede, saa Hestene sprang. Ferdinand jublede ogsaa ved det kjære, herlige Syn, og Sundby delte deres Glæde. De nærmede sig den prægtige Havkyst ved Teracina og sang: „Kong Christian stod ved høien Mast".

Dagen var imidlertid næsten rullet hen. Snart saae de dens sidste Solstraaler oplyse de storartede Ruiner af Theodoriks Borg paa det høie Fjeld. Sundby fortalte om den mægtige Østgothekonge, hvis Navn ogsaa, som Didrik af Bern (ↄ: Verona), var de unge Grever bekjendt fra et Par Kæmpeviser, de havde hørt af en gammel Røgter paa Høgholm.

„Det var da morsomt!" — udbrød Magnus — „har han levet her? hvorlænge er det siden han døde, den gamle Konge? — saa deroppe har han siddet og fortrydt, at han havde slaaet sin bedste Ven ihjel? — hvorlænge er det siden? Sundby!"

„Vel tretten hundrede Aar" — svarede Sundby.

„Det var som Pokker! — og det kan Skribenter og Visemagere og lærde Folk huske saa længe! De Karle maae da have en Satans Hukommelse!" — bemærkede Magnus, med et beundrende Udtryk i sit store Ansigt. — „Der gad jeg dog nok komme op og see hvor han har siddet og sørget, den gamle Ørn! — Tænk, Ferdinand! havde han levet nu, havde han været tretten hundrede Aar gammel."

„Foruden hele hans Levetid!" — sagde Ferdinand og loe — „for Sundby har nok regnet fra hans Dødsaar; men saa gamle kan vi jo ogsaa blive efter vor Død, naar vi give Tid."

„Du har Ret! Vindspiller! men dygtig gammel bliver han dog altid — og jeg vil derop!"

Da de stege ud ved Vertshuset i Teracina, trak der et Uveir op over Havet. Ligeoverfor stod det mørke Fjeld med sin Ruin.

„Jeg gaaer derop strax! vil du med? Vindspiller!" — sagde Magnus og trak Broderen tilside. — „Men du maa ikke snakke om det til Sundby! Jeg vil ingen Snak have om at bie til imorgen tidlig! — saa skal vi reise videre — og saa bliver der Intet af."

„Det kunde være morsomt nok!" — svarede Ferdinand — „men det er saa mørkt og seer ud til et forskrækkeligt Veir. Vi kjende jo heller ikke Veien, og der er jo tidt Gautyve og Banditpak i saadanne gamle Røverborge" —

„Er du bange? Vindspiller! og du er jo dog en hel Krigsmand med Slire ved Laarbenet! Nu vel! saa gaaer jeg alene!"

„Jeg følger med!" — sagde Ferdinand, og de skyndte sig strax over Veien til en Fjeldsti, der syntes at føre op til Ruinen.

Sundby havde, som sædvanlig, bestilt Værelser og hvad der behøvedes til at overnatte. Han savnede ikke de unge Grever før det Uveir brød løs, som nu var kommet nærmere, og han hørte med stor Uro af Staldkarlen, at man havde seet de to unge Herrer strax springe op ad Stien imod Fjeldborgen. En anden fornem Herre og hans Tjener havde for tre Timer siden gjort det Samme, hed det; men man havde fraraadet det; for i den sidste Tid var det ikke rigtigt fat deroppe. Enten det var Spøgelser eller Røvere, vidste man ikke; men Ingen gik ellers derop i denne Tid, mindst mod Natten.

Uveiret tiltog, baade med Storm, Skylregn og Torden. Det brusede vildt fra det oprørte Hav. Den mørke Fjeldborg blev stedse sortere og oplystes kun af og til af de stærke Lyn.

Sundby betænkte sig ikke længe. Da hverken Kudsken eller nogen Karl fra Herberget for nogen Priis var at formaae til at gaae med ham, laante han en stor Knippel af Staldkarlen, svøbte sig i sin Kappe og begav sig ene ud paa den mørke, steile Fjeldsti.

Fjortende Kapitel.

Medens Sundby med sikkre, kraftige Skridt fulgte Fjeldstien, der vel ofte forsvandt for hans Øine, men dog altid igjen oplystes af de hyppige Lyn, havde Magnus og Ferdinand i deres Iver forvildet sig og vare komne til en steil Skraaning af Fjeldet, ud mod Havet, hvor der ikke var Spor af Menneskefod, og hvor kun den vilde Stenged syntes at kunne faae Fodfæste.

„Det er galt, Magnus! det er umuligt! du brækker Halsen!" — raabte Ferdinand urolig — „jeg siger dig jo, vi skal til Høire, hvis vi endelig vil derop; men kunde vi nu kun finde ned igjen, var det klogest!" —

„Vist ikke!" — svarede Magnus, der var et godt Stykke foran ham. — „Jeg fik dig herom med Villie: — den dumme Sti fik jo aldrig Ende — fra denne Kant kan vi jo see Borgen over os hvergang det lyner!"

„Men vi kan ikke klattre, som Katte! — Det er ikke til at holde ud! jeg falder hvert Øieblik over den forbandede Sabel. — Jeg troer, jeg smider den!"

„Kom! jeg skal bære den!" — raabte Magnus og blev staaende til han havde modtaget Sablen. — „Nu ingen Kjærlingerier! følg mig kun lige i Hælene! og hold dig fast ved mig, naar du glider! — Skulde vi nu give tabt og vende om, som nogle Narre? — Det var en evig

Skam! nu er vi jo langt over Halvveien! Vi skyde her fortræffelig Gjenvei!"

„Ja Peer Gantes Gjenvei!" — mumlede Ferdinand fortrædelig. — „Der er dog ingen Udveie med dig, Magnus! hvad du vil, det vil du, om det aldrig er saa pinendegalt!"

„See nu da!" — raabte Magnus lystig — og svang sig op paa et Klippestykke — „hvad siger du nu? — kom! lad mig faae dig ved Haanden! rask til!" Han hjalp Ferdinand op paa det bredere Fjeldstykke, han selv stod paa, og her saae de nu de store Borgruiner saa nær ved dem, at de kun behøvede at klavre et Par hundrede Skridt endnu, for at være der. Men den Deel af Fjeldskrænten, de havde tilbage, var langt steilere, end den, de havde besteget, og Uveiret tiltog i en frygtelig Grad.

„Jo, du har Ret! Magnus! nu kunde vi være der i en Hast, naar vi bare kunde flyve! Du har dog aldrig isinde at krybe derop?"

„Jo, det har jeg rigtignok! og det skal nok gaae! Lad os see hvad din Slire duer til!" Dermed trak Magnus Sablen ud og lod Skeden falde. De hørte den klirre mod Stenene dybt under dem i en uhyre Afgrund, som et stærkt Lyn nu først viste dem lige ved deres Fødder, medens det stærkeste Tordenbrag, de nogensinde havde hørt, ligesom rystede hele Fjeldet.

„Jo, her er rigtignok rart, Magnus!" — sagde Ferdinand i halv fortvivlet Lystighed. — „Det var et prægtigt Indfald af dig!"

„Her kan vi ikke blive staaende!" — sagde Magnus — „op maae vi! — nu brattede jo hele den Vei, vi kom fra!"

Ferdinand saae sig tilbage — et stort Fjeldstykke var styrtet ned, og der gabede et dybt Svælg bag ved dem.

Magnus huggede hastig med Sablen nogle Enebærbuske om — han borede sig hist og her et lille Fodfæste, hvor der var en blødere Masse mellem Stenene. „Skynd dig! følg mig Skridt for Skridt! stik kun en Taa ind, hvor jeg har boret! — hold dig fast ved Buskene! — det maa gaae! kan du ikke see, saa bi et Øieblik til det lyner igjen! see nu!"

Med stor Besvær og Fare for at styrte baglænds ned i det gabende Svælg, lykkedes virkelig denne sidste halsbrækkende Stigning. Yderst anstrengte, stode de begge paa en bred, flad Klippegrund. Ligeoverfor dem laae de mægtige Borgruiner.

„Ja, nu er vi her!" — sagde Ferdinand og drog Veiret dybt — „men hvad skal vi her? Det er jo Altsammen den taabeligste Narrestreg! og hvordan komme vi tilbage?"

„Vær intet Brøvlehoved, Ferdinand! vilde du ikke været med, kunde du blevet tilbage! Her er vi jo ved Maalet! vi staae jo ligefor den gamle Konges Borg — og derind vil jeg nu! — Jeg vil see hvor han har siddet, den gamle Ørn, der var tretten hundrede Aar gammel — hvis han levede endnu — det forstaaer sig! — Jeg vil see, hvor han har siddet med sit graae Skæg og sørget over sin gode Ven, han havde slaget ihjel. — Jeg har ret havt ondt af ham, den Gamle! det maa være det Allerværste, der kunde hændes en ærlig Karl!"

„See!" — udbrød nu Ferdinand — „Lys! Ild! det blusser op derinde! — det er et helt Baal!"

„Ah! det seer prægtigt ud!" — udbrød Magnus fornøiet — „og der maa være Folk! — det er jo ypperligt! Kom! Lad os kun gaae efter Lyset!"

„Men om det nu var Gauthve og Rovervak?" — indvendte Ferdinand betænkelig.

„Aa! det har vel ingen Nød! ialtfald jeg vil derind og see mig om! Vi maae jo ogsaa en anden Vei tilbage — og her er ingen anden. Nu er vi jo dog midt i det! — Kun rask til! følg kun mig!"

De havde imidlertid begge faaet udpustet. Magnus gik frem med saa stærke Skridt, at Broderen neppe kunde følge ham.

De vare komne ind under nogle halvnedstyrtede Hvælvinger, der syntes at hænge fast ved nogle Levninger af store Murpiller. Alt var overgroet med Buskværk og nedhængende Rankeplanter. Den Lysning, de fulgte, forsvandt af og til igjen og skjultes af fremspringende Ruiner, naar de maatte gaae tilside for de vildt henstyrtede Murbrokker. Endelig stode de under en afbrudt Bue, hvorfra de tydeligt kunde see det Blus, de havde fulgt. Det var et stort Baal der oplyste en anden endnu større Hvælving — og nu kunde de see fem høie, mandlige Skikkelser bevæge sig i den store, oplyste Hvælving og kaste lange Slagskygger hen over de skarpt oplyste Mure. To andre Mænd laae udstrakte paa Jorden ved deres Fødder. Midt paa Gulvet laae der en stor Sten, ligesom Capitelet af en Søile, der lod til at tjene dem til Bord. Derom bevægede sig fire af de høie Skikkelser med heftige Armbevægelser og klappede i Hænderne ligesom de vilde dandse. Den Femte havde sat sig paa en lavere Sten med en Guittar i Haanden. Han spillede og sang. De Andre loe nu og dandsede. De sang Allesammen med vilde, kraftige Stemmer, medens En af dem tog en dampende Kjedel fra Ilden og satte den op paa Stenbordet. — Med store Bægere i Hænderne drak de nu Alle. Musiken og Dandsen blev vildere. Et Par kvin-

delige Hoveder tittede frem fra Hvælvingens mørke Baggrund — og med flagrende Lokker og vild, mænadisk Jubel fløi der et Par nymphelette Kvindeskikkelser i Armene paa to af de raskeste Dandsere.

„Lystige Folk!" — sagde Magnus — „og her kan vi faae Noget at leve af!"

„Det er Tatere og Røverpak!" — hviskede Ferdinand — „seer du? — de har jo Sabler og Pistoler ved Bælterne! — og see! der blinke Bøssepiber ved Muren! — hvad skal vi gjøre?"

„Ih! lad os gaae ind til dem! Vi har jo Ingenting gjort dem! Vi har jo Lov til at see os om her ligesaagodt som de! — hvad skulde de gjøre os?"

„Aa! Ingenting! kun slaae os lidt ihjel eller binde os, for at plyndre os ud, som de sagtens har gjort ved de To, der ligge paa Gulvet og vride sig; for mod de fem lange Karle kan vi dog neppe staae os. — Lad mig nu dog faae min Sabel igjen!"

„Men hvad skal jeg saa have?" — sagde Magnus. — „Nei bliv du her og skjul dig! saa gaaer jeg først alene derind og seer hvordan det hænger sammen! Skulde det saa være Røvere, og skulde de faae Bugt med mig — nu saa kan du maaske dog finde tilbage og hente Hjælp" —

„Nei!" — raabte Ferdinand ivrig og rev ham Sabelen af Haanden — „Sliren er min, og jeg gaaer foran! — saa kan du skjule dig og skaffe mig Hjælp, naar det kniber!"

Inden Magnus kunde hindre det, havde Ferdinand gjort en halv Snes Spring over Stene og Murbrokker og stod pludselig med den blanke Sabel i Haanden, midt i den store Hvælving, hvor han meget stærkt oplystes af Blusset.

Magnus stod et Øieblik ubestemt. Han saae hvorledes

hans Broder hilsede med Sabelen, ligesom en Officeer ved en Parade, og syntes at tiltale de Fremmede med ridderlig Høflighed. Men næsten i samme Øieblik saae han hvorledes Dandserne slap deres Damer — og de fire høie Mænd styrtede sig over Broderen, medens den Femte kastede sin Guittar og ilede til. Han hørte dem larme og skrige, som Rasende — han saae Sablerne blinke og sin Broder falde overvældet til Jorden. — I samme Nu sprang han frem og styrtede sig med et vildt Brøl midt ind mellem de forbausede Røvere. Han greb en af Bøsserne, der stod ved Muren, og slog drabeligt om imellem dem med Kolben. Pigerne skreg og løb bort. Guittarspilleren havde ogsaa grebet en Bøsse. En af Røverne, der laae over Ferdinand, havde reist sig. De syntes Alle forfærdede; men de mandstærke Karle lode sig ikke længe forbløffe. De saae snart, deres rasende Angriber var ganske ene. Medens En af dem endnu havde travlt med at binde Arme og Ben sammen paa Ferdinand, kastede de fire Andre sig paa eengang over Magnus. To af dem fik han stødt fra sig med Bøssekolben, men fik nu selv et Sabelhug over Armen, og, efter en kort, fortvivlet Modstand, laae han afvæbnet og bunden paa Gulvet ved Siden af sin Broder.

Uveiret rasede nu allervoldsomst. Det var et af hine forfærdelige Tordenveir, som Nordboen ikke kjender, men som man er temmelig vant til i Syden. Lynene komme saa hyppigt paa hverandre og fra saa mange Sider paa eengang, som om hele Himlen staaer i Flammer, og Tordenskraldene samle sig til en eneste, hele Timer vedvarende Buldren.

Sundby havde aldrig oplevet et saa stort og opløftende Natursyn. Han gik frem med faste og hastige Skridt ad den stærkt oplyste Fjeldsti, men maatte undertiden samle hele sin Aandskraft, for ikke at overvældes af den store Naturmagt, han beundrede. Hans Uro for hans unge Venner hindrede ham i rolig Nydelse af det opløftende Naturoptrin. Det faldt ham dog ikke ind, at de havde forladt den eneste Sti, der syntes at føre til Ruinen, og han haabede vist at finde dem deroppe i Ly af de mægtige Mure.

Veien var imidlertid meget længer, end han havde forestillet sig. Stien snoede sig i de forskjelligste Retninger og syntes mere at tjene Gedehyrderne til Græsningssti, end være anlagt for nysgjerrige Reisende, der vilde besee Borgruinerne. Den førte dog bestandig nærmere op mod Borgen, som man næsten bestandig havde for Øie. Endelig havde Sundby kun nogle hundrede Skridt tilbage og var nu kommen om til den venstre Side, nærmere Havet, hvorfra han ogsaa kunde see Ildlyset i den store Hvælving. Tordenveiret var nu aftaget. Lynene forsvandt fra den mørke Himmel, der stedse blev sortere. Tordenbulderet tabte sig i en fjern Brummen. Han kunde nu neppe øine Stien, men maatte føle sig frem med sin Knippel, for ikke at træde ud i de dybe Kløfter. Uden Lysningen fra Ruinen vilde han nu ikke have fundet Vei. Omsider stod han under en uhyre Levning af en hvælvet, med Fjeldstykker opmuret Port. Gjennem den kom han til Resterne af en Buegang, der førte ham hen til den af Baalet uoplyste Baggrund af den store Hvælving. Her skimtede han to kvindelige Skikkelser, der laae henstrakte paa et Leie af Mos og i Stillinger, der røbede en aldeles beruset Tilstand. De sov haardt, og han skred dem forbi. Det var som Natten selv bluedes ved den nedværdigede Kvindehøihed og drog sit Slør over disse

ulykkelige Skabninger, som et mat Reflexlys fra den sorte, ildbelyste Mur kun gjorde kjendelige.

Sundby hørte nu Sang og Guittarspil. Han traadte hen under en fremspringende Pille-Ruin, hvor han, uden selv at bemærkes, kunde oversee største Delen af Hvælvingen og høre Sangen. Det var en ung, smuk Mand, der sang. Han havde et kjækt, nøddebrunt Ansigt, med tungsindige, men noget slappe og forvildede Træk. Hans kulsorte Lokker ringlede sig ned under en høi, spidspullet Hat, der var prydet med røde Silkebaand. Han sad skjødesløs paa et væltet Søilecapitel, med det ene Been over Knæet og med sin Guittar paa Skjødet. Han ledsagede med enkelte Accorder et Slags Romance, som han deels syntes at hente fra den gamle italienske Folkepoesie, deels at udsmykke med nye, øiebliklig digtede Tillæg. Ligefor ham sad eller laae en Gruppe af fire, omtrent paa samme Maade prydede, unge Mænd, med Sandaler, korte, vide Benklæder og lange Kamasker, store, spraglede Silkebælter, med Pistoler og Sabler, og korte Manchesters-Trøier, hvorover den brune Kappe hang dem skjødesløs henkastet over den ene Skulder. En sad med begge Albuer paa Knæerne og Hovedet støttet til begge Hænder. Et Par Andre hvilede Armene paa hinandens Skuldre, medens de ligesom ubevidst legede med deres Dolke. De stirrede Alle med spændt Opmærksomhed paa den begeistrede Sanger. Magnus og Ferdinand saavelsom de andre to Fanger laae paa Sangerens høire Side og sled i deres Baand; men Ingen af dem kunde Sundby see: de skjultes af den samme Murkant, der kastede sin Skygge over hans Ansigt og skjulte ham for deres nu romantisk stemte Beherskere.

Saavel af Forsigtighed, som af Nysgjerrighed og stigende Deeltagelse for den smukke, gribende Romance, var

Sundby bleven staaende stille som en Statue. Han havde kastet den vaade Kappe af sig og lyttede opmærksomt til Sangen, hvis Indhold han omtrent forstod. Det var en Heltesang om Kong Theodorik og hans store, mageløse Bedrifter; men efterhaanden gik det over til en Skildring af hans berømte Ven, den store Lærde og Digter, Anicius, Manlius, Severinus, Boëthius, som snart benævnedes med det ene, snart med det andet af disse Navne. Han beskreves som en høi, alvorlig Mand, med et stolt og roligt Aasyn, og som en Indviet i alle magiske og hemmelige Videnskaber. Sangen beskrev den Magt, han udøvede over Konger og Fyrster, som over Italiens Folkeslag, ved sin Viisdom og Retfærdighed, ved sine Kundskaber til de gamle Græker og ved sit mageløse Herredømme over det herlige Digtersprog, hvori han kunde „trøste enhver Ulykkelig med himmelske Tanker og selv fremkalde de dybeste og ædleste Følelser i den forhærdede Morders Sjæl“. Sangeren var synlig bevæget. Han skildrede nu denne store Viismands Kjærlighed til Folk og Konge og hvorledes Kong Theodorik hædrede ham og satte ham ved sin høire Side. Men nu faldt Sangeren ind i en mørk, tungsindig Tone. Han skildrede den gamle Kong Theodoriks Tungsind og Mistænkelighed, der bragte ham til at tvivle paa al Sandhed og Troskab og Kjærlighed i Verden — hvorledes han lyttede til den store Viismands Fjender og lod ham fængsle, som Oprører, i Padua. „Der staaer endnu det mørke Taarn“ — sang han — „hvor vor store Boëthio sang sin guddommelige Svanesang, da Kongens Bødler foer ind til ham, hin mørke Octobernat, og stødte deres Dolke i hans Bryst, paa den forblindede Konges Befaling. Men fra hin Nat havde den store Konge ingen Ro“ — vedblev han — „her sad han, gammel og graa — her, hvor jeg nu sidder, og

der randt store, blodige Taarer paa hans Kind. Severino Boëthio! raabte han, min sidste, min eneste Ven! dit uskyldige Blod brænder i Luestrømme over mit Hoved — din udødelige Aand træder her for mig hver Nat og indstævner mig til Regnskab for den evige Faders Throne! — Der staaer du! — der staaer du! — jeg seer dig! — og her skal du fremtræde hver Nat, fra Aarhundred til Aarhundred, og forkynde Dom og Gjengjældelse over mit Folk for de Misgjerninger, de har deelt med deres største Konge, indtil Tyrannernes Slægt er udryddet paa Jorden — til mit herlige Italia er samlet og fri — til Boëthios Aand er forsonet med sin Konge — til denne Borg er styrtet i Gruus og der ikke er Sten paa Sten tilbage af denne Morderhule!"

Sangen havde gjort et mægtigt Indtryk paa Tilhørerne. De stirrede paa den begeistrede Improvisator med tindrende Blik, og det var tillige som en uhyggelig Følelse af deres eget forvildede Liv havde grebet dem. Ogsaa paa Sundby havde Sangen gjort et stærkt Indtryk; men han følte sig opløftet derved. Det var ham som den mægtige Folkeaand her rørte sig, der gjennem Aarhundreder er gaaet gjennem Italiens Folkeslægter og — ligesom hin store Konge — higer efter Fred og Forsoning med sin bedste, af Folket selv myrdede, men dog udødelige Ven, med Retfærdighedens, Sandhedens og Frihedens Genius i Folkets eget Bryst.

„Ja, ja visselig! den Tid skal komme!" — udbrød Sundby med uvilkaarlig Begeistring og traadte frem i Reflexlyset ved den gamle Mur — „den store Boëthios Aand skal vende tilbage til sit Folk, og et nyt Italien skal opblomstre saavidt som Theodoriks store Scepter var udstrakt!"

Han sagde disse Ord paa Italiensk. Der var en Al-

vor i hans Blik og en Høitidelighed i hele hans Aasyn og høie Skikkelse, som forbausede.

„Boëthio! Santo Boëthio! ora pro nobis!" — raabte de forfærdede Italienere og sank paa Knæ.

Sundby studsede og blev staaende uden øiebliklig at fatte hvad denne Tilbedelse skulde betyde. Han mærkede først det overtroiske Indtryk, hans pludselige Fremtrædelse og hele Personlighed havde gjort paa disse Bjergets vilde Sønner, da han saae dem med tilhyllede Hoveder styrte ud af Ruinerne og forsvinde.

„Sundby, Sundby! tag Kniven paa Bordet og skær os løs!" — raabte nu Magnus. —

„Skynd dig og hjælp mig det sidste Baand af!" — raabte Ferdinand — „lad os komme op og faae Riflerne fat, før de komme tilbage!"

Nu saae først Sundby sine unge Venners Tilstand. I et Øieblik vare deres Baand overskaarne, og de stode, velbevæbnede med Røvernes Vaaben, ved hans Side.

„Her er To til!" — raabte Magnus — „og det er et Par gamle Bekjendter!" Han skar nu selv Baandene over paa de to andre Fanger. De reiste sig, overraskede, dog med skye, mistænkelige Blik. Sundby kjendte med Forbauselse sin Befrier fra Fængslet i Venedig, den saakaldte Ludovico Speranza, og den bortrømte tydske Tjener, Conrad.

„Vi er kvit!" — sagde Speranza kold. — „Jeg giver Dem Deres Ed og Løfte tilbage, Signor! — Kom, Conradino! — Farvel, mine Herrer! Vil De levende ned af Bjerget, saa følg vore Spor!"

Sundby betænkte sig ikke paa at følge dette Raad. an greb hastig sin Kappe og Knippel. Mellem sine to velbevæbnede unge Venner forlod han de mørke Ruiner i samme Retning, som Speranza og Conrad, der gik foran

i nogen Frastand. Ingen af de to Veivisere saae sig tilbage, og Conrad havde ikke seet Nogen af sine forrige Herrer i Dinene. De havde klogelig forsynet sig baade med Vaaben og Fakler.

Saavel Magnus som Ferdinand havde ihast drukket den kjære Sundbys Skaal i den gode, endnu varme, Krydervin, Roverne løb fra. Sundby havde ogsaa styrket sig derpaa. Ingen af Brødrene havde noget betydeligt Saar. Magnus behøvede kun et nyt Ærme og et Stykke engelsk Plaster, forsikkrede han paa de Andres omhyggelige Spørgsmaal.

„De havde drukket tæt, de Karle!" — sagde Ferdinand lidt kry — „de fegtede kun daarligt, og man kunde prikke dem paa Dinene."

„Saa var det jo en Skam, de fik Bugt med os!" — — sagde Magnus — „men saa kan jeg forstaae, hvorledes de kunde tage vor gode, mandhaftige Sundby for deres hellige Jomfru."

Tilbageveien til Teracina var en halv Times Sag. Paa Veien fik Sundby Brødrenes hele ravgale Eventyr at høre, og han maatte mere prise Lykken og et heldigt Sammentræf af Omstændigheder for deres Frelse, end deres og sin egen Kløgt.

„Det var dog en Lykke," — sagde Magnus — „at de Gautyve fik isinde at høre gamle Viser! Den lange Historie om deres gamle Konge og hans gode Ven vilde de jo høre til Ende — inden de holdt Raad om vi skulde slaaes ihjel eller slippe med at plyndres. Skade, at jeg ikke forstod Visen om den gamle Konge! det var dog kun for hans Skyld jeg vilde derop."

„Den skal jeg nok fortælle dig Indholdet af!" —

svarede Sundby — „det var dog igrunden Folkepoesien og den gamle Folketro, I kan takke for eders unge Liv dennegang — næst den Herre, naturligvis, som er alle Daarers Formynder."

Ovenpaa dette anstrengende Eventyr var nu Vederkvægelsen og Hvilen i Teracina dem alle Tre særdeles velkommen. Men Ludovico Speranza og hans „Conradino" satte sig strax i deres Reisevogn og forlode Herberget i stor Hast.

Femtende Kapitel.

Uden flere Eventyr, naaede Sundby med de unge Grever Høg Neapel. Her foer de nu hver Dag, som oftest tilvogns, om i Staden og dens paradisiske Omegn. De gjorde Udflugter til Sorrent og Amalfi, til Capri og Ischia, og de saae det sydit alienske Foraar i al dets Herlighed i den mest fortryllende Natur. Uger og Maaneder rullede hen, uden at de mærkede det. Her fik de unge Herrer ikke Tid til at kede sig. Sundby følte sig her for første Gang saa aldeles henreven af den ydre Verdens Skjønhed, at han ikke savnede sine stille Sysler i Studerestuen og ved Pulten, medens Aandens dybe Liv i hans Indre dog var i en uafladelig Bevægelse.

Hver Aften besøgte de sædvanlig St. Carlo, eller et af de mindre Theatre, og altid samlede. Siden de sidste Begivenheder, især det fatale Møde med Banditten paa Veien gjennem de pontinske Sumpe, vilde Sundby ikke gjerne nogen Dag forlade de unge Mennesker. Her egnede ogsaa det hele Liv sig mest til selskabelig Forening paa de mangfoldige Smaareiser baade tilsøes og tillands. Endnu havde de ikke besteget Vesuv. Derom erindrede dog Magnus, hvergang han saae den rygende Vulkan i Frastand. At komme derop, var hvad han allermest længtes efter. Hidtil havde den ene herlige Udflugt efter den anden draget dem

til de andre Naturherligheder i den uendelig rige Omegn. Saasnart de nu havde seet det berømte Pestum, skulde Vesuv bestiges.

En Aften sidst i Juli kom de temmelig sildigt tilbage til Neapel, efter flere Dages Udflugt — ogsaa til Pestum, som var det eneste Sted, hvor begge de unge Herrer havde kedet sig, medens Sundby havde beundret de store, mærkelige Bygningsminder fra Oldtiden.

„Der var stygt!" — sagde Magnus — „der var øde og bart. Jyllands Heder synes mig meget kjønnere. Hvad rart er der ved nogle gamle Murstenspiller paa en øde, sveden Mark? Det kan jeg ikke begribe hvordan Nogen kan blive saa andægtig over. Har det været smukke Afgudshuse engang, saa kan det have været meget rart for det Hedningpak, her dengang har levet; men vi er jo christne Folk. Vi maatte sagtens kunne bygge nogle nye og meget smukkere Kirker for den rigtige Vorherre, og hvor man idetmindste havde Tag over Hovedet!"

Ferdinand nikkede bifaldende; men Sundby taug. Han havde opgivet at ville meddele dem sin egen Begeistring for Hedenoldets Storhed.

Da de nu, paa Veien til deres Hotel i Neapel, kom forbi St. Carlo-Theatret, saae de den store Bygning oplyst.

„Jeg er ked af at kede mig idag!" — raabte Ferdinand og sprang af Vognen. — „Noget Morsomt maa her dog vel være, siden her er saa lyst og holder saamange Vogne."

Sundby lod holde og steg ud. Han overtalte ogsaa Magnus til at gjøre Ferdinand Selskab. Uden at see paa Placaten, toge de Billetter til en Loge. Da de traadte ind, hørte de hele Huset gjenlyde af Bravoraab og bedøvende Bifaldslarm.

„Her er altsaa Noget, der gjør Furore!" — sagde Sundby — „det traf jo heldigt!"

De stode nu pludselig alle Tre, slagne af Forbauselse, idet de saae en ung Herre, i en glindsende sort Kjole, med en Mængde Baand i Knaphullet og en Fløite i Haanden, staae alene paa Skuepladsen og bøie sig dybt for det larmende Publicum, der havde fremkaldt ham og skreg: „Dacapo!"

„Anton Knudsen!" — hviskede Ferdinand.

„Ja, min Sjæl!" — udbrød Stamherren temmelig høit — „og see! decoreret! — saa er han dog alligevel Ridder af Dromedaren og den store Bjørn!"

„Og see!" — tilføiede Ferdinand — „han har jo ogsaa det røde Baand med det hvide Kors fra Anden-April-Slaget!"

„Nu ja!" — hviskede Sundby — „det er Baandet til hans Medaille for ædel Daad — den fik han engang for det Menneske, han reddede — den har han Ret til at bære! — men ti stille og lad os høre! nu begynder han. Det er jo glædeligt, at vor kjære Anton gjør Lykke!"

De hørte nu Anton foredrage det simple Thema til den neapolitanske Sang:

Chi dice mal d'amore,
Dice una falsità!

(ɔ: Den, der taler ilde om Kjærlighed, siger en Usandhed!)

Der var saa stille i Skuespilhuset, saa man kunde have hørt en Knappenaal falde. Udtrykket i hans Spil, som i hans Ansigt, var ømt, naturligt og skjønt; men nu blev Stilheden i Huset snart afbrudt af Bifaldsraab, idet han med de heftigste og uroligste Miner og med en grændseløs

Lidenskabelighed udførte en Række af Variationer over dette Thema, hvori han syntes at have overtruffet alle de nyeste italienske Componisters Overdrivelser og Konstlerier. Han syntes nær ved at udaande Livet under de vilde og yderst vanskelige Løb, og da han endelig tog Fløiten fra Læberne og bukkede dybt, under de stormende Bifaldsraab, fløi der Krandse op til ham paa Theatret, Damerne viftede med deres Tørklæder i de fornemste Loger, og hele Skuepladsen overøstes med en Regn af Blomster og Bouquetter.

Den Maade, hvorpaa Anton modtog denne Hyldest, og det Smil, hvormed han tilkjendegav sin Taknemlighed, syntes dog Sundby langt fra at røbe nogen sand, inderlig Glæde; men der var et Udtryk af aandelig Beruselse og ærgjerrig Svimmelhed i Virtuosens af Alle beundrede Ansigt, som gjorde en smertelig Virkning paa den alvorlige Sundby. Han vendte sit Ansigt bort. Han følte sine Kinder brænde, ligesom af Undseelse paa den ædle Naturs Vegne, han her saae hildet af en bedragerisk Lykke. Han drog et dybt Suk og satte sig hen i en Krog af Logen, uden mere at ville kaste et Blik paa Scenen.

Anton afløstes nu af Spontani, som med meget Bifald udførte en Bravour-Aria. Det var den, hvormed han allevegne gjorde Lykke, den samme, som Anton havde componeret for hans Stemme og hele Foredragsmaade i Kjøbenhavn, men som den gamle Professor havde troet var Parodie.

Endelig fremtraadte Anton igjen med en Dame ved Haanden, i hvem Ferdinand og Magnus strax gjenkjendte den smukke Fioribella. De bleve modtagne med Bifaldsraab, og den Duet, de, som Concertens Slutningsnummer, sang sammen, vandt ligeledes et stormende Bifald, der led-

sagedes af en Krandse- og Bouquet-Regn. Selv Sundby var traadt frem af sin Krog og havde klappet.

Da Dækket rullede ned, gabede Magnus lydelig; men Ferdinand var blussende rød af Begeistring over den skjønne Fioribella. „Hun er dog mageløs deilig!" — udbrød han. — „Skade, at hun kun er en Actrice!"

„Den Skade er dog ikke saa stor!" — svarede Sundby. — „Hun er en udmærket Konstnerinde i sit Fag. Det er der ingen Tvivl om. Det sætter hende, efter min Rangforordning, i en langt høiere Classe, end Comtesser uden Talent; men koket er hun paa en næsten uimodstaaelig Maade" — —

Sundby taug pludselig; han havde grebet sig selv i et altfor stort Velbehag i det gratieuse Koketteri, han vilde dadle.

„Vandsat kjøn er hun! det er vist og sandt!" — sagde Magnus — „men hendes Triller gaae for høit for mine Nerver: jeg har faaet en forbandet Hovedpine."

„Aa! Pokker heller, Dogge! bilder du dig ind, du er nerveus, som en pen Dame?" — sagde Ferdinand. — „Hendes Sang forstaaer jeg mig ikke paa; men hendes Øine kan jeg ikke see paa, uden at Alting løber rundt med mig."

Da Sundby med de unge Grever forlod Skuespilhuset, kastede han et Blik paa Placaten og saae Anton der benævnet: Professor Antonio Canuti fra Danmark, kongelig-keiserlig Kammermusikus, første Tenorist og Floitenist ved en hel Deel Hoffer, der alle vare nævnte, Ridder af den kongelig danske Dyd og mange andre kongelige og fyrstelige Ordener, samt Componist af alle de foredragne Musiknummere og mange andre verdensberømte Værker. Spontanis Navn stod under denne skrydende Placat. Sundby traf paa

Skuldrene og drog sine unge Venner hastig bort med sig, inden Nogen af dem havde stavet sig til Meningen paa den store, ildrøde Placat. Da de traadte ud paa Pladsen udenfor St. Carlo, hørte de Larm og Viva-Raab. En Vogn, man havde spændt Hestene fra, blev under skrigende Jubel trukken af en Mængde Mennesker, der dog mest saae ud som Lazzaroner og smudsige Lastdragere. „Leve Signor Antonio! Leve Signora Fioribella! leve de store, guddommelige Virtuoser!" — skreg man.

„Saae I det?" — sagde Magnus — „der trak de afsted med Anton, som en Konge!" —

„Og med hende, som en Dronning!" — sagde Ferdinand. — „Hvor mon de boe? Vi maae strax hen til dem!"

„Det er for sildigt!" — sagde Sundby — „det er jo Midnat!"

„Saa imorgen tidlig da!" — sagde Ferdinand ivrig.

„Nei!" — raabte Magnus — „saa faae vi opsætte det til Onsdag! Imorgen skal vi jo op paa Vesuv, og tidlig skal vi afsted! det har I lovet mig."

„Nu vel!" — svarede Sundby — „der maa nok være en Dag imellem inden vi tale med ham efter den Seiers-Rus!"

Temmelig tidligt næste Morgen kjørte Sundby med de unge Grever i en aaben Phaeton gjennem Toledogaden, som allerede myldrede af skrigende Udsælgere, der mellem deres høitopstablede Dynger af Frugter, Æg, Macaroni og alle mulige Fødevarer, overdøvede hverandre med Raab og skingrende Trompeter. Magnus holdt for sine Øren og brummede over „de fordømte Skraalhalse og den urimelige

By, hvor Folk skreg, som Gale, baade Dag og Nat, saavel over Honseæg og Meelnudler, som over Virtuos-Tremulanter".

„Du er nok bange for dine fine Nerver, Dogge!" — — sagde Ferdinand og loe — „havde vi Signora Fioribella med, fandt du dig nok i det saa godt som vi Andre, om hun ogsaa fik isinde at synge en Trille med i denne Morgenconcert."

„Ja! det var morsomt, havde vi hende og Anton med!" — udbrød Magnus glad — „men de sove sagtens endnu ovenpaa al den Herlighed!"

Paa Gaden kom de forbi flere smaa Marionet-Theatre, og den skrigende Pulcinel hilsede de „blonde, fremmede Signorer" med sin kvækkende Latter. Ved et nyt Fjælebod-Theater med et uhyre stort Udhængsskilt, der var overmalet med lutter Abekatte, saae de den velbekjendte Abekattevogn holde; men den gule, skelende Fører saae de Intet til. En ganske anden Person stod, som Udraaber, og bebudede med overdrevne Berømmelser Abernes Talenter og vidunderlige Konster.

„En Spontani i lavere Stil!" — sagde Sundby ved sig selv.

„Kjendte du Marekatkareten?" — spurgte Magnus. — „Banditten er ikke meer Abehovmester. — Jeg vil dog haabe, han ikke har faaet Kværken skaaret over af min Vidskesnært!"

„Det vil jeg med!" — svarede Sundby. — „Men lad os nu dog have Oinene med os! Min Collega i Hovmesterfaget, om du saa vil, har maaske faaet en anden Bestilling, men vil vist nødig staae i Gjæld til sin høivelbaarne Mester" ....

„Sig kun ikke Mestermand!" — afbrød Magnus

ham. — „Træffer jeg ham, den Slyngel, vil jeg sige ham, det var ikke just min Mening at hænge ham selv. Forresten har jeg en dygtig Stok her, og Ferdinand er jo fremdeles vor aarvaagne Livvagts-Lieutenant."

Ferdinand nikkede og saae sig speidende tilbage. Han havde kjøbt sig en ny, smuk Sabel og faaet et endnu mere krigeragtigt Snit paa sin Reise-Frakke. Han strøg sig ret veltilfreds over sit voxende Mundskæg. „Min første Dyrendal gjorde dog god Tjeneste, da vi stormede din trettenhundredaarige Konges Borg!" — sagde han lystig.

Magnus loe godmodig, og de smaa venlige Drillerier fortsattes. Man var nu snart ude af den vrimlende Stad og glædede sig ved den herlige Udsigt over Bugten, som glimtede i Morgenglands, og hvor de nu saae Røgstøtten fra Vesuv paa den modsatte Kyst. De standsede i Portici, for der at ombytte deres Vognbefordring med Esler. Hver Eselrytter fik, som sædvanlig, sin Fører, som gik ved Siden af sit Esel eller bagefter og drev det frem med sin Pigstav. Magnus loe og tumlede sit Esel, medens hans Fødder næsten berørte Jorden. Føreren havde ondt ved at følge ham. Sundby og Ferdinand, der ogsaa toge sig underligt ud paa de smaa Dyr, havde stor Besvær med at faae deres egensindige Esler frem. Ingen af dem havde lagt synderlig Mærke til deres Førere. Det var alle Tre lange, fortsmudsede Karle med et raat og vildt Udseende og næsten klædte i Pjalter. Et Slags Kappe havde dog Enhver af dem, hvori han drapperede sig ret malerisk, medens han bandte paa sit Esel og ofte gav det et Stød med Spydstokken. Den, der fulgte med Magnus, bar en bredskygget Hat, som næsten aldeles skjulte hans Ansigt. Da Ferdinand nu saae denne Karl paa Ryggen, stødte han Sundby paa Armen og hviskede: „Synes du ikke, den Eseldriver ligner

Abekatføreren paa sin Gang? Han har jo ogsaa saadan en lurvet, graa Kappe; men hans Ansigt har jeg ikke seet."

„Lad dig ikke mærke med Noget!" — svarede Sundby. — „Lad os see, vi naae dem, og ikke slippe ham af Syne!"

Ved den saakaldte Eremithytte, ved Foden af Vesuvs steilere Bjergmasse, ophørte Eselsridtet. Her sad Magnus allerede hos Eremitten og drak „Lacrymæ Christi", da Sundby og Ferdinand indhentede ham. Baade hans Esel og dets Fører vare forsvundne.

Medens de endnu dvælede hos Eremitten og udrustede sig med tykfaalede Bjergsko til Fodvandringen over den størknede Lava, kom der et nyt Tog paa Esler fra Portici, for ligeledes at bestige Bjerget. I det muntre Selskab af Herrer og Damer, der talte Engelsk og Fransk, saae de her Signor Spontani stige af sit Esel, og kort efter saae de Anton komme ridende ved Siden af en Dame. Det var den smukke Fioribella.

„Anton! — Anton Knudsen!" — raabte Brødrene i Munden paa hinanden og havde nær revet ham omkuld, idet de begge paa eengang, under en hjertelig Omfavnelse, trak ham ned af Eslet. Sundby var ogsaa kommen til, og Anton foer fra Favn til Favn imellem dem, under de hjerteligste Udbrud af Overraskelse og Glæde.

„Min Ridder glemmer nok rent sin Dame!" — sagde Fioribella og sprang let fra sin Sadel, medens baade Ferdinand og Anton ilede til, for at hjælpe hende. Magnus og Sundby forsømte nu heller ikke at hilse hende. Hun loe og spøgte yndigt med dem Alle, og snart gik hun, som en hyldet Dronning, imellem dem. Hendes Broder omfavnede dem alle Tre med italiensk Heftighed og forsikkrede, at han og Signor Antonio næsten vare døde af Længsel efter dem. At de havde været paa St. Carlo forrige Aften og

været Vidner til deres Landsmands Triumf, lod til at glæde ham særdeles. Saavel han som Søsteren modtog med beskeden Selvforringelse enhver Bifaldsyttring, men gav deres „geniale Ven", Signor Antonio, hele Æren for den nye glimrende Konstfeier.

Efterat nu ogsaa de nylig tilkomne Bjergbestigere havde forfrisket sig hos Eremitten med Ildbjergets kostelige Druesaft, som man ikke har kunnet finde noget Navn for stort til, men kaldet „Christi Taarer", begav hele det store Selskab sig paa den besværlige Fodvandring til Toppen af Vesuv. Paa de vaklende og ofte nedrullende Stykker af størknet Lava, der maatte tjene dem til et Slags Trappetrin, steg Enhver, med sin Eseldriver til Fører, op ad det øde kulsorte Bjerg, hvor der ikke meer voxer noget Græsstraa. Kun Aske og sammensmeltede Klumper af Sten og Metaller er den Jord, man betræder, og Stigningen bliver stedse steilere. Damerne lode sig trække af deres Førere, der gik foran dem med et Toug om Livet, hvori de lode sig holde som i en Tømme. Mændene undsaae sig gjerne ved denne Magelighed og bekymrede sig ikke om deres Førere, der gjerne loe og snakkede ivrig mellem hverandre. Den sædvanlige Opfordring til at gaae langsomt lød ofte fra deres Mund:

„Chi va piano — va sano!"
(ɔ: „Den, som gaaer sagte — gaaer sundt!")

En af dem glemte sjælden at tilføie — med en ubehagelig Stemme og en hæs Latter:

„Chi va forte — va in morte!"
(ɔ: „Den, som gaaer stærkt — gaaer i Døden!")

„Det er ham!" — hviskede Ferdinand til Sundby. — „Jeg saae nu hans skjeve Øine — det er ganske rigtig Banditten!"

Sundby nikkede. „Nu har det ingen Nød!“ — sagde han — „men lad os passe paa, naar det bliver mørkt og vi skal tilbage!“

Man standsede ved en Afsats paa Bjerget, for at udpuste og hvile sig. Uden Betænkelighed kastede Førerne sig først paa dette Hvilested og toge deres Flasker frem. De drak og loe med deres sortebrune Ansigter og syntes at more sig over de Reisendes Studsen ved den hede Lava under deres Fødder og deres betænkelige Miner, naar man kunde see den underjordiske Ild gløde gjennem Sprækkerne.

„Ah! jeg døer af Angest!“ — udbrød Fioribella og flyngede sig til Antons Arm. — „Det er dog den største Daarskab af Verden, saaledes frivillig at lade sig trække til et virkeligt brændende Helvede!“ —

„Lad os synge!“ — sagde Spontani — „saa gaaer Angsten over!“ — Han begyndte. Fioribella og Anton sang med. Alle de Reisende, selv de raae Førere, lyttede opmærksomt, og de Syngende belønnedes med Jubel.

Man brød atter op og steg høiere over den stedse hedere Lavaskorpe, hist og her ogsaa gjennem de afskyeligste Svovldampe.

„Nei! det er ikke til at udholde!“ — raabte Fioribella — „nu gaaer jeg ikke et Skridt videre!“

„Vi er' ogsaa ved Maalet!“ — sagde Spontani og pegede paa den glødende Lavastrøm, som de nu stode tæt ved. — „Noget nærmere kan vi nok komme til Krateret — men det er ikke for Damer!“

„Der vil jeg hen!“ — raabte Magnus.

„Saa følg kun mig, Signor Conte!“ — sagde Spontani. — „Jeg kjender Leiligheden heroppe!“

Sundby og Ferdinand fulgte dem. De havde dog

ikke lagt Mærke til, hvad Spontani havde bemærket, at Føreren med den graae Kappe var gaaet derop. Den skarpøiede Italiener havde strax kjendt sin uhyggelige Landsmand, der syntes at undvige ham, men ofte skelede under den side Hat saavel til Anton, som til Grev Magnus. At hans Hovedforretning just nu, som Eseldriver og Fører paa Vesuv, fornemmelig gjaldt en kun halv udført Commission, Anton Knudsen vedkommende, havde Spontani formodet. Han søgte nu den velbekjendte Skikkelses tabte Spor oppe ved Krateret, men vilde ikke forurolige Nogen.

Anton var bleven hos Fioribella. Han havde opsøgt et Sted til hende, hvor Vinden bar fra, og hvor hun kunde betragte Lavastrømmen, uden at lide af dens Hede. Her stode de nogen Tid tæt sammen og saae ned i den glødende Ildflod. Anton følte selv en anden Ildstrøm i sit Inderste; men han taug. Det var som hvad der rørte sig i ham kun kunde faae Luft, naar han, som Bjerget, han stod paa, kunde lade sin fortærende Lidenskab udbryde vulkanisk.

I nogen Frastand fra det enlige Par stode Nogle af Førerne ved Ildstrømmen. De kastede glødende Lava op af den med deres Pigstave og stak Kobbermynter deri til en lille Handel med de Reisende. De loe vildt og raat. „Saadan Macaroni faaer man i Helvede!" sagde En af dem.

„Det længes han nok efter, vor nye Fra Diavolo!" *) — sagde en Anden. — „See, der gaaer han og snuser om Krateret, som han vilde ned til sin Papa — den lede Satan, og smage hans Macaroni!"

De loe Alle ad dette Indfald.

---

*) Broder Djævel, Navnet paa en bekjendt Røver, fra den første franske Revolutionstid, som havde været Munk.

„Det er dog en besynderlig Lyst, de raae Mennesker altid finde i det Rædselfulde!" — bemærkede Fioribella med et ængsteligt Blik til Førerne. — „Os fine Folk gaaer det forresten ikke stort bedre" — tilføiede hun — „hvad vilde vi ellers vove os herop for?"

„Naturens Rædsler opløfte os" — svarede Anton — „naar vi føle vor aandelige Overmagt over de blinde Naturmagter" —

„Altsaa et Slags Hovmod! Nu ja! hos Mændene maaske! — hos os er det kun en barnagtig Lyst til at lege med Ild — og det er jo meget uskyldigt!" —

„Lege med Ild?" — gjentog Anton med et dæmpet Suk. — „Den Leg, kjære Fioribella! kan dog nok sprænge Mennesker i Luften —"

De hørte nu dybe Brag under deres Fødder, som af Torden. Et lille Udbrud fra Krateret kastede Stene høit op i Luften, og man kunde høre dem falde ned.

„Men, min Gud og alle Hellige! det er jo grueligt!" — udbrød Fioribella og blegnede. — „Vil vi da endelig sætte Livet til her? — For Himlens Skyld, lad os komme bort! — hvor blev min Broder af?"

„Der kommer han tilbage!" — sagde Anton. — „Kjæreste Fioribella! vær kun ikke angest! her er jo slet ingen Fare!"

„Ak! de tappre Herrer! de har det godt!" — sagde hun med et skjelmsk Smil, idet hun tillod ham at støtte hende med sin Arm — „de har aldrig større Fornøielse, end naar vi døe af Angest i deres Heltearme!"

De Andre kom nu tilbage. Ferdinand saae hende bæve og sprang til, for at støtte hende.

„Ak, ja!" — sagde hun og greb hans Arm — „her kan nok behøves to ædle Ridderes Bistand."

„Det behøves ikke! Grev Ferdinand!" — sagde Anton og var bleven blussende rød: — „jeg skal nok føre Frøkenen sikkert!"

Ferdinand fornam et lille Tryk paa sin Arm. „Tak! tusind Tak, Signor Greve!" — sagde Fioribella med et Blik, som gik ham lige til Hjertet — „nu kan jeg nok nøies med een Skytsengel!"

Man opsøgte et taaleligt Sted paa det kulsorte Bjerg, hvor man kunde spise til Middag. Man var henvist til den sodede, rygende Naturskorsten — til den største og hæsligste af alle Brandtomter; men Udsigten var mageløs.

„Her er prægtigt, efter Omstændighederne!" — sagde Fioribella — „her er vi rigtignok komne op i Vulkans fæle Smedeværksted; men vi see jo ligened i Hesperidernes Have!"

De medbragte Kurve bleve her udpakkede. Selskabet leirede sig paa deres Kapper i Grupper. De andre Reisende sluttede sig til dem. Medens Syracuseren blinkede i Glassene, bleve Alle nu oprømte. Under Sang og livlig Skjemt saae man Solen rulle ned imod den glødende Havbugt og Maanen løfte sit blege Ansigt mod Flammebjerget. Man lod det blive saa mørkt, som muligt, inden man tændte de næsten overflødige Fakler, og man sang nu et høitideligt „Sanctissima" til Afsked for Bjergets mægtige Aand.

„Er han en Djævel, den vilde Bjergaand, maa han nu vel blive from og lade os komme levende herfra!" — sagde Fioribella til Anton, da de havde endt denne sidste opløftende Sang og beredte sig til Nedvandringen gjennem den høie Aske. Damerne gik lidt tilside bag et Fjeldstykke, for at ordne deres Klædedragt til denne Nedstigen, hvorved man vilde synke i Aske høit over Knæet.

Anton var synlig forstemt. Fioribella havde ved sit

Lune og sine Blik tændt Flammer i mange Hjerter. De fremmede Franskmænd og Englændere, der havde sluttet sig til dem, havde næsten forglemt deres egne vakkre Damer over hende. Grev Ferdinand havde bestandig været hende nær og grebet enhver Leilighed til at vise hende Opmærksomhed. Selv Magnus og Sundby vare ikke blevne uberørte af det Trylleri, hvormed hun hendrog alle Mænd til sig.

Anton havde vendt sit Blik mod Lavastrømmen og det flammende Krater, som man nu først i Mørkningen saae i hele dets dæmoniske Majestæt. Han havde atter nærmet sig den stille glødende Lavaflod og stirrede tankefuld ned i dens langsomt rullende Ildbølger. Han troede sig ikke her bemærket af Nogen; men gjennem Svovldampen, nærmere ved Krateret, stirrede der i dette Øieblik et Par skelende Øine paa ham, og i Halvmørket nærmede der sig en Skikkelse i en graa Kappe fra den Side, Vinden kom fra og som han vendte Ryggen til for Heden og Svovldampen.

Anton havde staaet temmelig længe saaledes og næsten glemt hvor han var — da han nu pludselig hørte en Larm bag ved sig som af Fodtrin og klirrende Vaaben. Han vendte sig hastig og saae to Mennesker brydes paa Randen af Lavastrømmen med blinkende Dolke i Hænderne; men næsten i samme Øieblik var den Ene forsvunden. Den Anden traadte frem imod ham — og Maanen skinnede paa hans gulblege Ansigt. — Det var Spontani.

„Min Gud! hvad var det?“ — spurgte Anton forfærdet — „var her ikke To?“ —

„Kom!“ — sagde Spontani — „nu er det Tid at stige ned! — Damerne vente!“

„Men hvem var her? og hvor blev han af?“ —

„Fra Diavolo var her! — han vilde styrtet Dem i Helvedstrømmen. — Nu fortærer den ham selv! — Kom!“

„Forfærdeligt!“ — udbrød Anton og følte sig som lammet af Rædsel — „kan han ikke reddes?“

„I Skjærsilden maaske! men her er han nu Kul og Aske. — Kom! lad Ingen mærke Noget! han ligger paa sin Gjerning! han brød Accorden: hvem jeg beskytter, maatte han ikke røre. Kom!“ — Spontani greb den forstenede Anton ved Haanden og førte ham hastig tilbage til Selskabet. Selv var han nu livlig og munter. Han saae sin Søster ved Grev Ferdinands Arm med Spøg og Latter glide ned gjennem Asken. Sundby holdt Magnus under Armen, og Spontani foer dem forbi med Anton. Asken fløi dem om Ørene; ved hvert Skridt kom de hele Favne frem og sank saa dybt, at de ikke kunde falde. Først ved Eremittens Hytte standsede det raske Løb. Nu blussede Fakkerne. Eslerne bestegeS atter, og snart red hele Selskabet i maleriske Grupper ned ad Fjeldstien, der snoede sig som en Aa mellem Klipper og Krat. Bag ved dem steg Flammesøilen fra Vesuv og kastede sit Gjenskin hen over Bugten. I Skyerne seilede Maanen bleg henover Reisetoget, og det Hele havde en drømmende, romantisk Tone, der hos Anton blandede sig med Gru og lidenskabelig Smerte. Han red dog stille ved Fioribellas Side og lod hende uforstyrret lee og spøge med Grev Ferdinand. Sundby og Spontani rede noget bagefter dem, og Magnus tumlede sit Esel forbi dem. Enhver havde sin Fører med; kun Magnus havde ingen.

„Hvor blev din Fører af?“ — raabte Sundby til Grev Magnus, idet han red forbi.

„Pokker har nok taget ham!“ — svarede Stamherren og loe — „men jeg behøver ham ikke! — Dyret fandt jeg — det er et godt Skind!“

Sundby betroede nu Spontani (paa Fransk, for ikke

at forstaaes af Førerne), den Mistanke, Ferdinand havde havt til hin Fører, der nu savnedes.

Spontani nikkede. „De kan være uden Frygt for ham, Signor mentore!" — mumlede han. — „Jeg staaer Dem inde for, han kommer ikke tilbage fra Vesuv! — at sige iaften eller ad denne Vei" — tilføiede han hastig — „han er gaaet en anden!"

Sundby saae forundret paa Virtuosen. Der var et Smil i den høie Italieners gulblege Ansigt, der i dette Dieblik forekom ham ret uhyggeligt. „Troer De ogsaa, det var Banditten fra Venedig?" — spurgte han.

„Ja vel! Fra Diavolo var det!" — svarede han — „eller rettere sagt — han hverken var det eller er det, for Gjengangere troer jeg ikke er til." — Han prikkede nu sit Esel med sin Dolk, saa det galopperede. Sundby saae ham først igjen i Portici, hvor hvert enkelt Selskab nu steg i sin Vogn.

Anton sad atter ved Fioribellas Side, med Spontani ligeoverfor sig. Hans Dine mødte Italienerens, og han gjorde Mine til at tale; men Spontani blinkede og berørte hastig sine smalle Læber med en Finger. Anton taug. Deres lette Phaeton rullede alle de Andres forbi. Fioribella sang i Vognen. Broderen sang med; men Anton taug. Fioribella besvarede med det yndigste Nik de Herrers Hilsen, hun kjørte forbi, og viftede med sit hvide Slør i Maanelyset.

„Hvor hun dog er nydelig!" — udbrød Ferdinand og gjentog sin Hilsen — „men hvad feilede Anton iaften?"

„Du har gjort ham skinsyg!" — svarede Magnus. — „Det var ogsaa forskrækkeligt, saa du koketterede med hans Donna!"

Sundby sad stille hele Veien tilbage til Neapel. Han tænkte meget paa Anton og den fortærende Lidenskab, han troede at have seet i hans Aasyn og urolige Blik. Han tænkte dog næsten endnu meer paa Spontanis underlige Smil og hans Ord om hin Eseldriver, der ikke kom tilbage fra Vesuv.

Sextende Kapitel.

Ligeoverfor den aabne Altan i St. Luciagadens smukke Hotel, med Udsigt til Bugten og det dampende Vesuv, sad Sundby ved sit Skriverbord Morgenen efter hin mærkelige Udflugt til Flammebjerget. Han havde det nye Udkast for sig til Omarbeidelsen af sit bortranede Skrift, som han nu vilde kalde: „Statsnødvendighed og Folkefrihed, eller Tids- og Verdensaandernes Forhold til Gudsaanden". Ovenpaa dette Udkast laae Grevinde Camillas lille Haandskrift, som han sidst syntes at have læst i. Han sad med Haanden under Kinden i dybe Tanker og saae ud over Bugten. Det var tidligt, og det luftede frisk fra Havet i den deilige Sommermorgen. De unge Grever vare endnu ikke komne paa Benene. Med dem havde han aftalt et Besøg op ad Formiddagen til Anton og Spontanis.

Døren blev nu pludselig revet op, og Anton styrtede ind til ham, med blegt, forstyrret Aasyn og i den lidenskabeligste Uro. Han var skjødesløst paaklædt. Han havde en Morgenfrakke paa, som Fioribella nylig, under en Musikprøve paa hans Værelse, i et overgivent Lune, ret havde decoreret efter sin Smag baade med ægte og falske Ordensbaand. Han faldt Sundby om Halsen med den voldsomste Heftighed. „Hjælp mig! — raad mig!" — udbrød han — „hvad skal jeg gjøre? — Spontani har myrdet et Men-

neske for min Skyld — han har styrtet ham i den gløbende Lava" — —

„Banditten — ham de kaldte Fra Diavolo!" — udbrød Sundby og reiste sig — „sæt dig, kjæreste Anton! Jeg veed det — jeg formodede det; dog — det var Nødværge — det var til dit og vort Forsvar — Banditten stræbte dig og Magnus efter Livet" —

„Ja vel!" — sagde Anton og drog Veiret noget lettere — „han vilde styrtet mig ned i Lavastrømmen — men Spontani foer til og brødes med ham — jeg saae deres Dolke blinke og — Morderen var forsvunden — udslettet af Verden — fortæret i et eneste Dieblik — det var dog forfærdeligt! Jeg har ikke lukket et Øie den hele Nat."

„Jeg havde gjort det Samme i Spontanis Sted" — sagde Sundby nu rolig — „og du er jo aldeles uskyldig deri. Der var noget Forfærdeligt i den Handling; men den var retfærdig og nødvendig. Vi skylde ham Alle Tak for hans Mod og Raskhed! Kun den Maade, hvorpaa han tager det — kun Smilet i hans Ansigt og hans lystige Sang paa Hjemveien var mig fatal. Dog vi vil ikke miskjende ham, Anton! — Hvor slige Forbrydelser, som her, ere hyppige, har et Menneskeliv ikke stor Betydning; men er han ikke urolig for muligt Ansvar?"

„Det lader det ikke til" — svarede Anton — „dog han paaskynder nu vor Reise. Til imorgen har vi anmeldt Concert — og overmorgen seile vi" —

„Hvorhen?"

„Til Amerika. Det er vor Plan og Aftale. Fler, end tre Concerter give vi nu ingensteds. Ny skal man være og forud berømt, hvor man vil træde frem med stor Virkning. Virtuosens Liv og Lykke er en Række af straa-

lende Stjerneskud, snart paa den ene, snart paa den anden Halvkugle-Himmel, siger han, og han har vel Ret" —

„Sig mig oprigtig, kjære Anton!" — spurgte Sundby og greb hans Haand — „føler du dig lykkelig ved disse Triumfer? Kan det Slags Krandse, du saaledes vinder i hundredvis, virkelig tilfredsstille dig, som Konstner?" —

„Nei!" — svarede Anton med et Blik, hvori en høi og ædel Stolthed glimtede. — „Det er Gjøglespil — det veed jeg — det er Modesmag og affecteret Begeistring, der løfter os til Himlen og overdynger os med Krandse den ene Dag, for at glemme — eller maaske spotte os den næste, hvis vi gav dem Tid til at komme ud af Rusen, ved at gjøre vore Konster og Personer dagligdags. Nei!" — vedblev han — „skuffes vil de, og skuffes maae de — og vi med dem, saalænge det kan vare! — men anderledes er det ikke, at være en berømt Virtuos" —

„Og dog kan det Liv fængsle og henrive dig?" — sagde Sundby med et skarpt Blik — „og see! du bærer jo endog dine Hæderstegn paa din Morgenkjole — du lader dig kalde Professor, Kammermusikus og Ridder — jeg vil ikke engang nævne hvoraf" —

Antons Øine faldt ned paa hans Knaphulsprydelser, og hans Kinder blussede af Skam og Harme. „Ja vel!" — sagde han og greb en Sax fra Bordet: — „Jeg har været en Nar — jeg er det halvt endnu. — See! der ligger Ridderen baade af det Ene og det Andet og Ingenting!" — han kastede de afskaarne Baand tilligemed Saxen hen paa Bordet. — „To rigtige var der forresten imellem, og de raktes mig af Fyrstehænder; men jeg fik dem, saavelsom de tomme, embedsløse Titler, ved Spontanis Charlatanerier og Konstgreb. Fioribella har overtalt mig til at stikke Narren i mig frem. Jeg har aldrig seet mig med den Stads, uden

at blues. Det er sidstegang du skal see mig som den skinnende Paafugl! det er sidstegang jeg skal rødme over mig selv, naar jeg slaaer mine Øine ned paa mit frie Bryst!"

„Men er dit Bryst nu da lettet? — er dit Hjerte nu befriet? min kjære, kjære Anton! er din Sjæl nu fri fra ethvert Baand, der hemmer dens Flugt mod Sandhedens og den evige Skjønheds Rige?"

„Ak! nei, nei!" — udbrød Anton med et mørkt Blik og rystede paa Hovedet. — „Jeg veed det — Løgnens og Forfængelighedens Flitterstads har jeg Mod til at bortkaste, mener du, men Hovmodets Djævel sidder dybt i mit Bryst og udleer mig. Ja vel! Narren i mig kan jeg selv udlee, naar jeg, som Hr. Skade, pynter mig ud og bukker underdanig for de Dukker, jeg har udmaiet mig for — men — kald det længenok Hovmod! — det skal blive anderledes! Du seer mig aldrig igjen, Sundby! jeg vil aldrig see mit Fædreland igjen, før jeg er noget Virkeligt og før du kan agte mig" —

„Men hvad andet Virkeligt vil du da være, end hvad du er — en heldig udøvende Konstner — en reisende Virtuos, som gjør Lykke? — Du vil jo reise til Amerika med disse Mennesker, for at høste Ære og Guld? — og kommer du tilbage, hvad er du saa?"

„Et Menneske — et frit, selvstændigt Menneske, haaber jeg" — svarede Anton med et kjækt Blik — „ikke blot en Virtuos, der har gjort Lykke, men en Konstner, der fortjener et Navn, naar han er død, og som kan gjøre Konsten og sit Fædreland Ære."

Sundby saae den ædle Stolthed i hans Aasyn og Blik — og trykkede ham glad og kjærlig i sine Arme. „Kjære, brave Anton!" — sagde han — „jeg forstaaer mig ikke paa den ædle Konst, du dyrker — jeg agter maaske

ikke den blot udøvende Musikus høit nok; men han synes mig, som en Forelæser eller Declamator, kun et Redskab eller Instrument, hvorigjennem en større, en mægtigere Aand taler — han opfinder jo Intet; han gjengiver kun — dertil hører ingen skabende Fantasi, men kun Færdighed, Smag og letbevægelig Følelse — han deler Skjæbne med Skuespilleren — han er barnløs — han efterlader sig intet Mindesmærke" —

„Jo dog!" — afbrød Anton ham: — „Ethvert stort og skjønt Indtryk, han fremkalder i en Sjæl, er uudsletteligt med den begeistrede Sjæl og forsaavidt udødeligt! — dog deri har du Ret: den Aand er større og mægtigere, som Virtuosen kun er Organ for — og kan jeg blive saadan en Aand, kan jeg selv engang fremkalde Toner, som maaske i Aartusinder har slumret og drømt i Menneskenaturens Bryst eller i det Folks Sjæl, jeg nærmest tilhører — kan jeg derved vække og fremkalde den ubevidste Verdensaand eller en ædel Folkeaand til nyt Liv og til udødelig Storbedrift i kommende Tider — saa er jeg det Bedste og det Største, jeg nogensinde har drømt om — saa vil jeg gjerne skjule mig i en Afkrog af Verden, hvor intet Menneske seer mig eller kjender mig før efter min Død" —

„Det var det, hvad jeg vilde sige dig, kjære, velsignede Anton!" — udbrød Sundby glad — „det var det, jeg tildels skrev til dig — du har da faaet mit sidste Brev fra Rom?"

„Intet Brev har jeg modtaget. Hvad jeg her siger dig, er min egen Sjæls Tanke — dog jo — dig og vor gamle Professor takker jeg for, at jeg nu veed hvad jeg vil — Gud velsigne Eder begge!"

„Endnu kun Eet, kjæreste Anton!" — tog Sundby

atter Ordet — „kan og vil du betroe mig, hvorledes dit Forhold er til denne smukke, talentrige Fioribella?"

„Som det var det første Dieblik, jeg saae hende, hin herlige Nat paa det adriatiske Hav" — svarede Anton og hans Kinder glødede. — „Det er Faustinas Dine, dog, haaber jeg, ikke som vor gamle Professor saae dem her i Verden, men som han drømte sig dem, luttrede og forklarede, i den største og herligste Solverden. Dog — om dette Haab er en affindig Drøm — det vil jeg først kunne sige dig, hvis vi om tre Aar mødes i London."

Nu afbrødes deres fortrolige Samtale af de unge Grever, som allerede i Forværelset havde kjendt Antons Stemme. De stormede ind og knugede hans Hænder med hjertelig Glæde. De spurgte hvad han havde været saa taus og „muggen" for paa Hjemveien fra Vesuv, og Magnus plumpede ud med, at det vist var fordi Ferdinand havde gjort for glubsk Cour til den smukke Fioribella.

„Hvad er det for en taabelig Snak? Dogge!" — sagde Ferdinand lidt ærgerlig. — „Jeg gjorde jo ikke meer af hende, end baade du selv og Sundby og alle de fremmede Herrer. Hun er jo desuden en Sangerinde, en offentlig Person, som hele Verden har Lov til at gjøre Cour til" —

Anton var bleven forlegen og taug; men nu tindrede der en opblussende Harme i hans store Dine. —

Sundby bemærkede det og greb hastig Ordet. Den Hylding, der vistes det udmærkede Talent, havde vel Enhver Ret til at deeltage i — paastod han i noget tilrettevisende Tone — men den var strengt at adskille fra hvad man kaldte Courmageri. Ferdinand saae hans alvorlige Blik og taug. Sundby fortalte derpaa, med en pludselig Overgang, de unge Grever, at Anton og Spontanis reiste til Amerika

om et Par Dage; men de kunde vente at mødes med den fælleds Ven, naar de paa deres Hjemreise kom til London.

„Ikke for?" — udbrød Magnus — „der komme vi jo ikke før vi har seet alle de andre tossede Lande i Europa og har lært Fransk og Dannelse og alt det Jux i Paris. Inden den Tid maa du da være bleven en rigtig Konge, Anton Knudsen! saa du kan spænde anderledes Karle for din Vogn, end dem, der trak dig forleden Aften; for det var noget lurvet Pak — det saae jeg nok" —

„Tal ikke om det dumme Optog, Grev Magnus!" — svarede Anton — „det var et af Spontanis sædvanlige Charlatanerier — det var Folk, han havde smidt Penge ud til, da vi kjørte til Theatret. Saadanne Optøier har jeg frabedet mig for Fremtiden."

„Men Krandsene, du fik, havde han dog ikke betalt!" — sagde Ferdinand — „og dem kunde jeg nok have misundt dig, naar jeg var vis paa, de kom fra" — —

„Frøkener og Comtesser!" — afbrød Sundby ham — „ikke sandt?"

„Aa! skal jeg nu høre det igjen?"

„Eller fra rene, uskyldige Gartnerpiger!" — vedblev Sundby ubarmhjertig.

„Nei!" — raabte Ferdinand — „jeg giver alle de Krandse Fanden, som jeg ikke selv har fortjent — men det skulde ikke være med Sang og Musik" — —

„Men med Bestormelser af Borge" — sagde Magnus.

„Ja! af trettenhundredaarige Kæmpers Borge!" — svarede Ferdinand og loe. — „Men dine Ordener, Anton! dem skal du vise os! Magnus vil endelig see den af Dromedaren og den store Bjørn! — Jeg vil helst see den af Dyden og nobel Bedrift" —

Anton var atter bleven blussende rød; men han fat-

tede sig øiebliklig. „Derom kan Sundby nu fortælle den rene Sandhed, mine gode Venner!“ — sagde han rolig, men med et smerteligt, dog stolt Blik — „og saa vil jeg bede, Spøgen dermed maa blive opsat til vi sees igjen om nogle Aar! Jeg har været en Gjæk og lapset mig lidt — det er hele Historien — og det kan maaske ogsaa hændes Andre. Nu maa jeg bort! Jeg skal prøve et Nummer til Concerten imorgen“ —

Anton tog hastig Afsked, og hvormeget han anstrengte sig for at skjule det, kunde de dog Alle see, at krænket Stolthed, dæmpet Harme og Kval stod præget i hans smukke, men lidenskabeligt bevægede Ansigt.

„Det var Synd af dig, Ferdinand!“ — sagde Magnus — „at du vilde drille ham med den Dromedar og den store Bjørn! Du vidste jo, det var kun Løgn og Vind af den italienske Kvinkelerer“ —

„Men du troede jo selv igaar, det var sandt!“ — sagde Ferdinand — „og vi saae ham jo selv med al den Stads“ —

Sundby forklarede dem nu hvad der i deres Spøg maatte have krænket Anton; han nævnede dem hans virkelige Udmærkelser og udbrød i en Lovtale over ham, som de ikke kunde forstaae, men hjertensgjerne undte ham. De vilde høre hans Concert næste Dag og overraske ham med en kostbar Erindring, naar han reiste.

Sundby forvarede nu sine Papirer, for at gaae ud, og bemærkede derved først en Billet, som laae paa hans Bord. Han aabnede den og læste paa Italiensk:

„En Ven i Aanden, som har miskjendt Dem, ønsker endnu engang at see Dem og sige Dem Tak for, hvad det tilkommende Italiens Aand har talt til ham gjennem Deres Seerlæber, i den store Boëthius's Navn,

paa vor udødelige Theodoriks Borg, medens jeg laae fortvivlet og bed i mine egne og mit sønderrevne Folks Lænker. Jeg venter Dem iaften (Onsdag) ved Ave Maria paa Terrassen ved Camaldoli. Troer De mig ikke — saa kom bevæbnet! Jeg kommer ubevæbnet og ene! Jeg kalder mig endnu

Ludovico Speranza."

Sundby saae paa Underskriften med et glad og roligt Blik. Han meddelte sine nysgjerrige unge Venner Billetens Indhold og sin Beslutning at følge Indbydelsen, hvorpaa han gik ud med dem, for senere, efter en nysankommen indstændig Opfordring, at tilbringe Middagen, og hvad de af den Dag og Aften havde tilovers, hos Spontanis.

Noget før Ave Maria, inden Solen endnu var gaaet ned, gik Sundby alene gjennem den smukke Løvtræskov ved Camaldolensernes Munkekloster. Han kjendte den herlige skovbegroede Fjeldvei. Han var ofte kommen forbi Klosteret paa de hyppige Lysttoure, men havde endnu ikke seet den berømte Udsigt paa Klosterterrassen. Det var første Gang i lang Tid han havde været ene i det Frie. Han havde forladt de unge Grever hos Anton og Spontanis, hvor de, mod Sædvane, vilde høre Musik den hele Aften.

Sundby indaandede nu med fuldt Bryst Frihedens og Ensomhedens vederkvægende Luft i stille Selskab med sine kjæreste Tanker. Et Par hundrede Skridt bag ved ham gik der tre mandlige Skikkelser i gule Nanquins-Regnkapper, uagtet det slet ikke truede med Regn, og med hvide, bredskyggede Straahatte ned over Øinene. Sundby vendte sig et Par Gange for at betragte Udsigten. Hvergang det skete, vendte ogsaa de gule Kappemænd sig. Han betragtede det

som noget aldeles Tilfældigt og gik rolig videre. Da han naaede Klosteret, fandt han den store Terrasseplads udenfor det aldeles øde. Han hørte Munkenes Ave-Maria-Sang fra Klosteret, og det stemte ham høitideligt. Han vidste, disse Munke hørte til den strenge Trappist-Orden, og som stumme Gjenfærd maatte gaae til den Grav, som deres Ligkiste-Senge hver Nat minde dem om, uden at turde udgyde det dæmmede Livsvæld i deres Sind og Sjæl for noget Menneske. Han troede nu at see en af disse stumme Eneboere i en munkeklædt Skikkelse, der med Hætten over det nedbøiede Hoved dvælede et Øieblik ved en Stenbænk, for at see ud over Havet og den herlige Egn, men strax gik tilbage og forsvandt i en mørk Buegang ved Klosteret.

Sundby var standset i Skyggen af en Sten-Eg. Han gik nu hen til Stenbænken og saae ligeledes ud over Havet. Han stod som fastnaglet af Henrykkelse over det mageløse Panorama, her laae udstrakt for ham. Solen gik just ned og kastede sin Glorie-Glands over Land og Hav. Her saae han i den prægtigste Belysning hele den mærkelige Egn og alle de verdensberømte Steder, han i de sidste to Maaneder havde tumlet om imellem. Han saae hen, hvor han havde seilet forbi Nicida og Nicidetta til det bjerghøie, fjeldomkrandsede Ischia. Han saae St. Nicolos Fjeldpynt, hvor han havde staaet, og hvorfra han over den steile Fjeldvægs Trapper var stegen ned til de kogende Kilder i Blomsterparadiset over den udbrændte Vulcan. Han saae over til Bauli, til den elysæiske Mark og det døde Hav — til det yppige Baiæ og det romantisk gaadefulde Cuma. Her havde han seet Sibyllas Grotte og gjennemvandret de Gamles rædselfulde Tartarus-Vei. Han havde staaet ved Acherons Bred mellem de brusende Vande i den bælgmørke Afgrund og følt Dødens Rædsler gjennemrisle

hans Inderste, for siden dobbelt at fryde sig ved Lyset og Livet og den paradisiske Jord. Han havde undertiden i tungsindige Øieblikke ønsket sig hensat i et Klosterlivs Ensomhed og Stilhed, kun med Evigheden og Guds store Natur for Øie, som det Sted, han nu stod paa; men Synet af hin stumme Camaldolenser havde givet ham et Indblik i Tomheden og den øde Selvfortærelse i et saadant Liv. „Nei!" — sagde han nu ved sig selv og gav Tanken Lyd, ligesom af Gru for hin evige Taushed — „det var en mørk, en uhyggelig Drøm! — Livet vil Virksomhed — Tankeverlen — freidig Kamp for de store, evige Guddomstanker. — Eremitter ere vi dog Alle i vore dybeste, vore hemmeligste Tankers Ensomhed — Klosterbrødre kunne vi være midt i Menneskevrimlen — uden Klostermure. — Ak! Camilla!" — udbrød han med en Smerte, han maatte give Luft — „saaledes sidder du nu med Ryggen til Verden ved hin Slotsbjerg-Ruin — du seer tilbage paa et forfeilet Liv uden Maal — og frem paa en Evighed uden Kjærlighed — dog nei, nei! — den store Kjærlighed — den, der overgaaer al Forstand — den har du dog igrunden levet i — den har du med dig i din Ensomhed" —

Han blev nu afbrudt i sine vemodige Tanker ved Lyden af Fodtrin i Sandet bag ved ham. Han vendte sig om og saae den samme Camaldolenser, som han før havde seet, nærme sig ham. Munken slog Hætten fra Hovedet, og Sundby kjendte i den stærke Aftenrødes Lys det blege, sygelige Ynglingsansigt med det kulsorte Haar og de lidenskabelig flammende Øine, som han førstegang havde seet i sit Fængsel i Venedig. „Speranza!" — udbrød han — „Signor Ludovico! Jeg har været præcis. Jeg saae Dem før, da man sang: Ave! men kjendte Dem ikke i denne Dragt."

„Jeg bærer den kun som Novizio“ — svarede Italieneren mørk, med et bittert Udtryk i sin smukke, klangfulde Stemme. — „Jeg har endnu ikke frasvoret mig Menneskerosten. Jeg vil endnu tre Gange see vor Sommersol gaae op og ned over dette døde, aandløse Paradis, inden jeg opgiver Haabet om Liv og Frihed i dette Land — inden jeg siger Farvel til Aanden og forsværger at tale et Ord meer til noget Menneske. Tak fordi De kom!“ — vedblev han i samme høitidelige og taleragtige Tone, idet han rakte Sundby sin magre, fine Haand. — „Jeg vilde gjerne endnu engang see den Mand, der troer paa de Dødes Tilbagekomst — der kunde begeistres ved en forvansket Folkesang om vor Heltetid og bebude Helteaandens og Frihedens Gjenopvækkelse i mit ulykkelige Fædreland. Vi ere ene her“ — vedblev han og saae sig om — „Verdens Tyranner lure dog ikke ved den tause Døds Porte.“ Han syntes ikke at bemærke, hvad Sundby heller ikke saae, at de tre gule Kappemænd, der havde fulgt Sundby i Frastand, havde nærmet sig Terrassen og stode med lyttende Opmærksomhed i Skyggen af et Par store Plataner.

„Jeg har troet mig skuffet af Dem!“ — tog Speranza atter med stigende Iverighed Ordet. — „Jeg har hadet Dem — jeg har villet myrde Dem eller lade Dem myrde. — Det var Uret — det har jeg fortrydt — jeg har fastet og faaet Absolution derfor. De staaer ikke længer i min Gjæld. De har reddet mit Liv, som jeg Deres. Vi staae atter som frie Mænd ligeoverfor hinanden, uden at skylde hverandre Meer, end vi begge skylde Hottentotterne. — De kalder Dem en Aandens Stridsmand. Det gjør jeg ogsaa. Aanden er mit Sværd — Ordet er min Fakkel. Med det Sværd vil jeg sprænge Frihedens Grav! — med den Fakkel vil jeg sætte Italien i Flammer!“ — Han gjorde en heftig

Armbevægelse. En af de hvide Hatte var kommen frem af Platanskyggen, men trak sig atter tilbage.

Først nu var det Sundby muligt at komme til Orde, medens den heftige Italiener drog Aande. „Jeg ærer Deres Fædrelandskjærlighed" — sagde han — „jeg høiagter det Mod og den Begeistring, der opflammer Dem — jeg vilde maaske beundre den Kraft, hvormed De formodentlig baade har handlet og lidt for den Enhed, Frihed og Selvstændighed, for den Uafhængighed af alle Statsforhold, hvortil De vil vække og føre Deres ædle Folk; — men, tilgiv mig! — den Aand, der taler gjennem Deres lidenskabelige Ord og Blik, den er hverken Retfærdighedens eller Sandhedens eller Kjærlighedens — det er den samme, som kunde opfordre Dem til at snigmyrde og tage Absolution derfor i samme Aandedræt. Jeg fordømmer Dem dog ikke derfor!" — vedblev Sundby, medens den blege Italieners Øine gnistrede. — „De er en Søn af Vulcanernes Fædreland — Deres Liv og Begeistring deler Vulcanens Natur — den føler kun sin Kraft og sin Trang — den vil kun have Luft og sprænge sine Lænker" —

„Ja vel! ved alle Engle og Djævle! det vil jeg, om jeg saa skal myrde Dem og hele Verden!" — raabte den heftige Sydlænder og syntes forgjeves at lede om sin Dolk. — „Jeg er vaabenløs!" — vedblev han — „derpaa stoler De — dog tal! — tal Dem kun ud! pidsk mig med Skorpioner! jeg skal høre — jeg skal tie og taale det, som en Martyr!" —

En af de hvidhattede Kappemænd var atter traadt frem af Skyggen, og de bleve begge opmærksomme derpaa. „Vi er' ikke aldeles ene her!" — sagde Sundby og studsede. — „Dog jeg har intet Hemmeligt at sige Dem!" — vedblev han med rolig Kraft. — „Jeg tiltroer Dem ikke den Neder-

drægtighed, her at have lokket mig i en Fælde. — Jeg er i Tillid til Deres Ord kommen ubevæbnet, som De seer — og hine Mennesker kjender jeg ikke. — Jeg beklager den Mand og det Folk, der kun kjender Driftens ubændige Villie — der kun bøier sig for Guddomsvillien, som Naturaanden for den evige Naturlov, som den overvundne Fange for Nødvendighedens Jernspir i Tyranhaanden, og da krummer sig som Tigeren i sit Bur — som Hedning-Slaven, der fraader og bider i sine Lænker. Tro mig, Signor!" — — vedblev han og opløftede sin Rost, trods Raseriet i den forbittrede Speranzas Miner — „jeg besværger Dem ved den levende Gud — ved Alt hvad Sandt og Helligt, De troer paa! ad Lovløshedens, Edsbruddets og Troløshedens Vei kan ingen sand Frihed vindes! — den Vei fører til en større Trældom — til Aandens Trældom — til Fredens og Salighedens evige Forlis!" —

Sundby udtalte disse Ord med en Myndighed og Kraft, med en saadan Aandens og Villiens Overlegenhed, at de ligesom rystede den rasende Italieners Marv og Ben.

Speranza faldt pludselig sammen som en kraftløs Olding — han drog Hætten over sine dødblege Kinder og sukkede. „Farvel!" — sagde han med svag Stemme — „jeg gaaer tilbage til Taushedens Bolig. Jeg skal tænke paa hvad De har sagt mig — men siger jeg nogensinde, det var Sandhed — saa er det mit sidste Ord i denne Verden — saa træder jeg ikke meer ud af den Afsigelsens Dør, der nu skal lukke sig efter mig!"

Han vendte sig og gik langsomt tilbage til Klosteret.

Neppe var han forsvunden, før Sundby saae de tre Skikkelser med de gule Kapper og hvide Hatte træde frem imod ham med raske Skridt og kaste Kapperne heftigt til-

side. Han studsede og betragtede dem skarpt med et roligt og kraftigt Blik.

„Kom nu med os! og giv de Munke Fanden!" — raabte en velbekjendt Stemme. Han kjendte Grev Magnus, som med Ferdinand og Anton kom ham glad imøde.

De havde Alle fundet hans enlige Stævnemøde med den iltre Italiener betænkeligt, men vidste vel, han vilde afslaae ethvert Forslag om Følgeskab. Efter Antons Raad havde de kun i denne Forklædning fulgt ham i Frastand og givet Agt paa den mistænkelige Munks Bevægelser.

„Men dumt bar' vi os dog ad!" — sagde Magnus — „Munken kunde jo dolket ham hundrede Gange, mens vi stod der og gabede paa dem som Narre."

„Nei!" — sagde Anton — „du kom langt nok frem, Magnus! hvor meget vi saa holdt dig tilbage. Han maatte jo strax see vore hvide Hatte — og Veien til Klosteret kunde vi spærre ham, naar vi vilde. Bevæbnet var han jo heller ikke."

„Hvem kunde see hvormange Dolke han havde i Ærmet?" — indvendte Ferdinand — „men jeg tabte ikke hans høire Haand af Sigte og kunde sprunget til før han vendte den to Gange" —

„Tak, Tak! kjære Venner!" — afbrød Sundby dem — „det var dog en overflødig Forsigtighed, og nu maa han jo troe, jeg dog var mistroisk eller lumsk og kom med en hemmelig Garde i Hælene."

Da de nu vare stegne ned af Terrassen og vare komne et Stykke ind paa Skovveien mellem de halvdunkle Bjergskrænter, bemærkede Ferdinand, at en munkeklædt Skikkelse sneg sig efter dem og syntes speidende at lytte til deres Tale. Den tilsyneladende Munk drog hastig Hætten over

Hovedet, saasnart han saae sig bemærket, og forsvandt mellem Buskene.

„Det var Conrad!" — sagde Ferdinand — „jeg kjendte hans listende Gang."

„Ja saa!" — raabte Magnus og loe, idet han svang den svære Prygl, han havde forsynet sig med — „han vil nok have Drikkepenge for sine deilige Varmepotter!"

De naaede imidlertid den store, larmende Stad og tabte sig mellem dens Menneskevrimmel, under livlig Meddelelse til Anton om deres Eventyr i Venedig og paa deres Reise til Neapel. Anton hørte stille, men temmelig adspredt, derpaa. Sundby gik taus ved hans Side og syntes fordybet i sine egne alvorlige Tanker.

Syttende Kapitel.

Paa Undsætningstoget til Camaldolensernes Kloster var det gamle venlige Forhold mellem Anton Knudsen og de unge Grever Høg aldeles kommet tilbage. Magnus og Ferdinand havde ikke vidst hvor kjærlige de vilde vise sig imod ham, og deres fælleds Ombu for Sundby forenede dem inderligere. Der var intet Spor tilbage i den unge Konstners Sind af den krænkede Følelse, hvormed han om Formiddagen havde forladt dem. Sundby havde ogsaa viist ham megen Kjærlighed. Der var desuagtet et stille Tungsind udbredt over Antons Ansigt, som han forgjeves søgte at skjule. Han havde lovet at bringe dem alle Tre tilbage med sig til Spontanis, hvor Fioribella havde foranstaltet en lille Fest.

Alt var indrettet paa det Nydeligste i Hotellet. De fire Gjester bleve modtagne af Fioribella og hendes Broder med en Duet, som de artige Søskende udførte i Costume. Den var valgt af en Opera. De fremtraadte som Oberon og Titania og tvistedes om, hvem der af fire berømmelige Helte, som komme tilbage fra en stor Seier, fortrinlig skal hædres, som den største, og prydes med den Krands, Alfedronningen har bundet. Hun og Oberon kappes i Berømmelser over deres Yndlinger. Oberon priser fornemmelig to ridderlige Grever af fyrstelig Byrd, der ere ligesaa udmærkede ved deres Tapperhed, som ved deres Vid og Skarpsin-

dighed; af disse foretrækker han dog Den, der har det største Hoved og den drabeligste Skikkelse tilligemed det allerfortræffeligste Hjerte. Der spillede et fint, listigt Smil om Spontanis smalle Læber, idet han, under de konstigste Rullader, nu greb Krandsen fra sin Søsters Haand og svingede den over Hovedet paa Grev Magnus. Stamherren nikkede godmodig og rakte sit store Hoved frem. Men Fioribella snappede Krandsen fra sin Broder med et skalkagtigt Nik og nærmede sig til Sundby og Anton; hun priste sine Yndlings-Riddere, som „Lærdommens og Konstens ypperste Heroer", hvorpaa hun skilte den dobbelte Krands ad, saa den blev til tvende, og bekrandsede dem begge, med den yndigste Alfedronning-Hilsen. Hun rakte derpaa de unge Grever en lille deilig Bouquet hver. Den, hun gav Magnus, plyndrede hun fra Haarprydelsen under sit flagrende Titaniaslør. Den, hun rakte Ferdinand, havde hun baaret ved sit Bryst. Hun ledsagede alle Gaverne med skjelmske og udtryksfulde Blik, der ikke forfeilede deres Indtryk paa de hædrede Gjester, — og Spontani klappede.

Aftenen gik hen under den livligste og mest afvexlende Underholdning. Flammebjergets christnede Guddomsnectar — som Spontani kaldte den — og de yppige Sydfrugter havde oplivet dem Alle. Anton havde ogsaa glædet dem med sin Sang; men det vemodige Udtryk i hans Ansigt var ikke forsvundet, og undertiden havde Sundby bemærket en hemmelig Bitterhed i hans Miner, naar han besang Kjærlighedens og Konstnerlivets Lyksalighed. Han loe og spøgte dog ogsaa, men der var Noget deri, der erindrede om den gamle Professor, naar han var i sit tungsindigste Lune.

Da endelig Sundby og de unge Grever temmelig silde forlode deres artige Vert og den indtagende Vertinde, som Alfedronningens Costume syntes at have forvandlet til en

virkelig Fee, fulgte Anton dem til deres Hotel i St. Luciagaden. Han gik helt op ad Trappen med dem. „Jeg bliver her inat!“ — sagde han og bad Opvarteren skaffe ham et Soveværelse. — „Gaaer du ikke strax til Ro, saa bliver jeg nu lidt hos dig!“ — sagde han til Sundby. Han sagde Godnat til Greverne og gik med den ældre Ven ind paa hans Værelse.

„Det er sidste Gang for lang Tid — maaske sidste Gang paa denne Lykkekugle — jeg har en fortrolig Time med dig!“ — sagde han og kastede sig paa en Stol, da Opvarteren havde sat Lysene paa Bordet og forladt Værelset. — „Imorgen spiller jeg min sidste Narrerolle her. Jeg gaaer da formodentlig beklappet og bekrandset iseng, for næste Morgen at forlade denne Overculturens raadne Halvkugle. Skal jeg blive til et sandt naturligt Menneske, maa jeg til Frihedens Land, hvor Enhver kun gjælder for hvad han er — hvor en stor, frisk Natur endnu lever“ —

„Er det da de Vilde, du vil besøge i deres Urskove?“ — spurgte Sundby. — „De ere nu vel snart Alle udryddede af de ædle Seierherrer, der har tilranet sig deres Verdensdeel. Saavidt jeg kjender de amerikanske Tilstande, vil du nok der finde stor Dygtighed i Erhverv og megen politisk Udvikling allevegne, men neppe noget høiere aandeligt Liv og meer Sands for Konst, end i den Culturens og Historiens gamle Vugge, du nu i din Forstemthed lader haant om.“

Anton taug og støttede Haanden mod sin Kind. Sundby satte sig ved hans Side, greb hans mat nedhængende Haand og vedblev: „Kjære, kjære Ven! Jeg er glad ved, at du endnu dog vil høre et fortroligt Ord af mig for du forlader os. Der er Noget gaaet istykker i dig. Du er i Ufred med dig selv. Du lider! — Jeg saae det paa dig

strax forleden Aften i St. Carlo, trods al den Hæder og alle de Krandse, du overvældedes med — og jeg skal sige dig hvad du lider af" — — Han holdt inde og syntes dog betænkelig ved hvad han vilde sige.

„Nu!" — sagde Anton og tog Haanden fra Kinden — „saa sig det da! — dog nei! det behøves ikke! — jeg skal selv sige dig det! — en dyb Ærgjerrighed — en mægtig Stolthed — om du vil — lider jeg af; men den har hjulpet mig til at foragte Skinnet, Løgnen og Forfængeligheden — er det Hovmod, nu vel! saa er Hovmod min Orm. — Jeg foragter de dumme Mennesker, der forgude og forhutle mig. Naar jeg bøier mig for dem, naar jeg hykler og fornedrer mig for at modtage deres Klap og Krandse — saa udleer jeg dem i mit Inderste — saa spotter og haaner jeg de Narre, der ikke har meer Aand og Smag, der ikke kan høre, at hvad jeg giver dem, er falsk Glimmermynt, Løgn og Affectation, men dog det Eneste, de kan modtage. Troer du, det kommer fra mit sande Inderste, hvad jeg her giver til Pris, naar de rase for mig? — nei! jeg tilslænger dem hvad de vil have og hvad de har Forstand paa. Liv er deri — men overdrevet, unaturligt; — Lidenskab er deri, men vild, uskjøn, uden Aand og Hjerte. Det vil de have — og det skal de faae. Jeg kan sætte mig ind deri — jeg kan selv lade mig henrive af den Lidenskab, jeg fremgjøgler og foragter; men det maa dertil: jeg maa skuffes selv, for at faae et Slags Natur i Unaturen — en Art Sandhed i Løgnen. Hvad jeg virkelig føler — hvad der rører sig dybest i mig — det gjemmer jeg til en anden Tid — eller et andet Folk — eller en anden Verden! Den, jeg lever i, forstaaer det ikke — og er det ikke værd" —

„Du har Ret, Anton! det er et grueligt Hovmod" —

sagde Sundby dybt bekymret — „det er en selvsyg, ukjærlig Stolthed, som jeg ikke havde tiltroet dig — det er en Foragt for Aand og Sandhed i din Samtid, hvortil hverken du eller det mest begavede Menneske i Verden er berettiget" —

„Ja vel! det har jeg sagt mig selv" — udbrød Anton med et bittert, vemodigt Smil — „men hvad hjælper det? Naar man er besat af en Djævel, nytter det kun lidt, man veed det. Der maa en høiere Magt til, som kan sige: far ud! vig fra ham!"

„Den Magt kjender du ogsaa" — vedblev Sundby — „den kjendte du idetmindste, da jeg saae dig førstegang — da du i din Uskyldighed blæste Fløiten paa Dandseboden og troede, du var i godt Selskab. Dengang foragtede du intet Menneske — ikke engang den nedværdigede, berusede Kvinde, du siden drog op af sorte Sø" —

„Det var dengang!" — svarede Anton med et dæmpet Suk — „dengang var jeg et Barn, for hvem Guds Rige jo staaer aabent — nu er jeg den berømte Virtuos, for hvem alle andre Riger staae aabne, — det Vidunder, jeg engang drømte om, som det Allerstørste i Verden — men derfor har jeg ikke Magt til at uddrive Djævle. Og hør!" — vedblev han heftig og foer op — „der er en værre Dæmon, som tyranniserer mig. Naar den har Magten, kryber Hovmodsdjævelen til den dybeste Fold i min Sjæl og skjuler sig — og veed du hvad det er for en Plageaand?"

„Forelskelse — blind, lidenskabelig Forelskelse — for Kjærlighed er det ikke!" — sagde Sundby og reiste sig ogsaa, idet han lagde Haanden paa sin unge Vens Skulder. — „Kan du da ikke see, at denne skjønne, talentfulde, i

næsten forfærdelig Grad elskværdige Fioribella med al sin Ynde og Elskværdighed" — —

„Er en mageløs Kokette" — afbrød Anton ham — „en fin, dydig, rigtbegavet, uimodstaaelig Kokette, som kan henrive Alle — som ikke du selv engang kan modstaae! — Negt det ikke, Sundby! ogsaa dig har hun draget i sit Garn — ogsaa dig har hun kastet Blik til, som har smigret og pirret. Jeg har seet det før — og jeg saae det tydeligt iaften — baade du og de unge Grever forlod hende med en Gnist i Sjælen af den Lue, som fortærer mig — og som aldrig, aldrig kan slukkes" —

„Det er sandt!" — svarede Sundby med rynket Bryn — „hun behager og tiltrækker — ogsaa mig. Alting klæder hende yndigt, selv hvad jeg misbilliger hos hende. Hun har Sands for Konst og Poesie, men ingen Dybde; hun har Lune og selv Begeistring — men ligesaavel for det Falske som for det Sande, naar det kun glimrer; hun kan synes baade følsom og aandrig, ja selv greben af det Høieste og Helligste, naar hun vil; men piquant er hun altid og i høieste Grad. Jeg har beundret hendes Talent — jeg har gjerne seet hende og talt med hende; men den uudslukkelige Ild, du taler om, har ikke angrebet mig. Om en Gnist deraf ogsaa kan have afspeilet sig i mit Øie og en anden maaske svedet Ferdinand lidt i Nærheden af Hjertet," tilføiede han med et roligt Smil — „saa tør jeg dog nok assurere baade Magnus og mig selv mod den Ildsvaade. Kunde jeg saavel kun rive dig ud af Branden! Kun et Blik paa hendes sande Væsen og en kraftig Beslutning, kjæreste Anton! — Løsriv dig! og du er fri! — Lad dem reise alene overmorgen!"

„Det er umuligt!" — svarede Anton nedbøiet: —

„Jeg maa med! — jeg er bortleiet paa to Aar. I to hele Aar har Spontani Ret til at trække om med mig, hvor han vil. Jeg er en fangen Fugl — en lænket Abe, der kan gjøre Konster. Ja! jeg har solgt ham min Sjæl og min Frihed. Jeg har forskrevet mig til — til Dæmonen. Dog nei!" — vedblev han og oploftede atter sit Hoved stolt — „en saadan Slave blev jeg dog ikke. Jeg kunde blive fri — jeg kunde løskjøbe mig fra vor Contract — men jeg vil ikke. Min Trældom er frivillig. Hendes Øine drage mig med sig, Faustinas Øine! Det gaaer nu mig som vor gamle Professor. — Lad hende være Den, hun er! Kokette eller hvad der er værre! lad hende pine mig tildøde med sit Lune! — lad hende være falsk og troløs, som hendes Moder! — lad hende være Usandheden og Forstillelsen selv! — lad hendes Dyd og Ærbarhed være Hykleri! — for mig er hun en Magt — en uimodstaaelig Magt — en Engel fra Himlen eller Afgrunden — ligemeget! jeg maa — jeg vil følge hende! — Godnat!"

Han greb nu sit Lys og styrtede ud af Døren til sit Sovekammer.

Næste Morgen havde Anton forladt St. Luciahotellet meget tidlig. Hverken Sundby eller Greverne saae ham før paa den store Concert i St. Carlo. Den endte, som sidst, med „Furore" under en Regn af Blomster og Krandse. Ferdinand havde medbragt en nydelig Laurbærkrands til Anton, med en indflettet Guldring, og en Bouquet til Fioribella, hvori der glimrede en kostbar Diamant. Han vidste paa en net og sirlig Maade at kaste dem op i Hænderne paa dem begge. Magnus havde den hele Dag havt travlt

med en større Overraskelse. Paa hans Vink kom der to stærke Lastdragere slæbende med et Uhyre af en Krands. Den bestod af de mest spraglede og pralende Blomster, der vare flettede om det forgyldte Baand til et Orehoved. Dette Monstrum af en Krands hivede de stærke Karle op paa Theatret af al Magt, medens Magnus selv klappede med et Par store Træbrikker. Krandsen havde nær gjort en Ulykke og rammet den skjønne Fioribella; men Anton og Spontani, som tilligemed hende vare fremkaldte og just skulde gjøre deres sidste Compliment for det begeistrede Publicum, grebe heldig Krandsuhyret, hver ved sin Side. Begeistringen var et Øieblik ved denne colossale Bekrandsning gaaet over til almindelig Latter; men Spontani og Anton stillede strax Krandsen op, som et Slags Æreport, ikke for dem selv, men for den Konstens Feedronning, de ledsagede. De droge Fioribella hen under den og stode som ærbødige Skjoldholdere ved et Vaabenskjold, medens hun stod med Taaspidsen paa Krandsens nederste Deel og saaledes med de Andre dannede en smuk Gruppe. Hun nikkede og hilsede nydeligt gjennem den store, yppige Krands — og Tæppet faldt, under et buldrende Bifald.

Det var Midnat. Ved Udgangen af Theatret modtog Magnus og Ferdinand kun en flygtig Taksigelse for de behagelige Overraskelser. Sundby trykte Anton taus i Haanden, og de skyndte sig hver til Sit.

Da Sundby og Greverne den følgende Morgen paa det aftalte Klokkeslet stode paa Skibsbroen ved Neapels Havn, for at sige Farvel til Anton og Spontanis, var der, som sædvanlig, en stor Menneskemyldren; men de kunde ingensteds faae Øie paa dem, de søgte. Idetsamme hørte de nogle raae, vilde Stemmer larme og skrige bag ved dem.

„Stop dem! stop dem!" — raabte en barsk Mandsstemme — „stop de Satans Virtuoser! de har myrdet ham! de har myrdet den stakkels Fra Diavolo! — efter dem! stands dem! hal Morderne ind!"

Sundby, som forstod, hvad der blev raabt, saae sig forfærdet tilbage og kjendte deres Førere fra Vesuv, som med vilde, heftige Gebærder vegede ud mod Havnen og overdøvede hverandre med deres Skrig.

„En Baad! en Seilbaad ud! — afsted efter det Morderpak, I seendrægtige Esler!" — raabte Den, der skreg høiest — „hører I ikke? Vi har fundet Liget — hele Hovedet var brændt — men Kappen og Kroppen har vi kjendt — begge Virtuoserne har gjort det — de fremmede Sangere har stødt ham ud — de stod sidst med ham ved Lavastrømmen. Efter dem! stop dem, de forbandede Mordere!"

„See! min Krands! min store Krands!" — raabte nu Magnus og pegede langt ud i Havnen — „det er dem, der seiler! Vi er kommen for silde — det er din Skyld, Ferdinand!"

„Nei!" — raabte Ferdinand og saae paa sit Uhr — „saa er de bestemt reist over ti Minuter for tidlig."

Der fløi et Skib ud af Havnen for fulde Seil, og paa Bagstavnen var en uhyre stor Krands ophængt. Sundby blev let om Hjertet. Han saae Anton paa Skibet svinge sin Hat.

„Og see!" — raabte Ferdinand — „Fioribella vifter til os med sit Slør gjennem Krandsen!"

Ferdinand og Magnus svingede nu med deres Hatte af alle Kræfter. Sundby gjorde ogsaa et Sving med sin, men skyndte sig at faae de unge Grever bort fra Havnen.

Der klyngede sig nu en stor Mængde Mennesker sammen om Førerne fra Vesuv, for at høre Nyheden om den myrdede Fra Diavolo, hvis formentlige Mordere man paapegede paa det amerikanske Skib. En Seilbaad satte ud efter dem under Larm og Skrig, men uden Sandsynlighed for at kunne indhente Skibet.

Samlede
Eventyr og Fortællinger

af

Bernhard Severin Ingemann.

Tolvte Bind.

Anden Udgave.

Landsbybørnene, fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Landsbybørnene,

Nytids-Roman

af

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Udgave.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Landsbybørnene,

Nytids-Roman

af

B. S. Ingemann.

Fjerde Deel.

Første Kapitel.

Over sex Aar vare forløbne siden hin smukke Sommermorgen, da Sundby og de unge Grever Høg havde staaet ved Neapels Havn og seet Skibet bortfare, der skulde bringe Anton Knudsen og de dengang berømte Søskende, Spontani, til Amerika. Antons Venner havde seet Skibet forsvinde og den Seilbaad komme tilbage, der, med Politie og Gensd'armer, forgjeves havde forfulgt de for Mord beskyldte Virtuoser.

En stor, mærkelig Tid var imidlertid henfaret over Europa. Frankrig og Italien, Tydskland og Ungarn havde staaet i Flammer. Ludvig Philip var styrtet. Selv den i 1845 forgudede Pave Pio nono havde maattet vige for det unge Italiens Republikanere. De mægtige Omvæltnings-Ideer, der saalænge havde rørt sig baade aabenbart og i Løndom, havde paany for en Tid faaet Magt. Den atter vakte Begeistring for Folkenes Frihed og Eiendommelighed havde dog ikke alene i sin Vildhed, med den franske Friheds- og Ligchedsaand til Forløber, sat hele Sydeuropa i Brand og rystet mange Throner, men tillige, med Retsind og rolig Kraft, fremkaldt en ny Daadstid i vort Fædreland. Den vilde Bevægelse havde imidlertid udraset. Oprørene i

1848 vare dæmpede med Blodstrømme. Paa Danmarks Sydgrændse havde Kampen været blodig og langvarigst. Det lille eneſtaaende, danſke Folk var dog ſeierrigt gaaet ud af Kampen og havde, ſelv midt under Striden for ſin Tilværelſe, med ſin Konge i Spidſen, uden lovløs Vold, erhvervet ſig den frieſte Forfatning. Seiersaaret 1850 havde, med de to foregaaende, været en Ildprøvetid for danſk Troſkab, Udholdenhed og Heltemod. Det affindige Oprør var knuſt. De ſtørſte Slag, Norden i Aarhundreder kan mindes, havde givet Frederits og Idſted europæiſk Berømmelſe. Oprørernes ſidſte Kraft — om end ikke deres Overmod — var ſprængt i Luften ved Frederikſtads mageløſe Forſvar. Tildeels ved Stormagternes Indblandelſe var Blodsudgydelſen ſtandſet og en fredeligere Tilſtand forberedt. Den landsforræderſke „Slesvigholſteinisme" var tilbagetrængt og ſøgte ſig tildels et nyt Fædreland paa Jordens anden Halvkugle. Men Reactionen gik nu frem med ſtore, foruroligende Skridt. Den truede ſelv med at tilintetgjøre Frugterne af de Seire og det Blod, der atter havde hævet Danmark til en Magt og vakt en ſtor, uberegnelig Selvfølelſe i Folkets Bevidſthed.

I de blodige Bedrifters Tid vare Heltenavne, ſom Rye, Schleppegrell og Læsſøe, fløine til Udødelighed med Tuſinders Sjæle, der i Mod og Tapperhed vare deres Lige. Danmarks ſkjønneſte Blomſterkrandſe fulgte dem. „De gik til Ryes Brigade"! hed det ſtolt og freidigt i Krigermunden. Mange vare i egenligſt Forſtand gaaet i Døden med Sang, ſom de gamle Skandinaver, ligeſom i det Hele en friſk og munter Dødsforagt var et Hovedtræk i disſe Felttog. En ſtor Række af yngre Helte delte Æren og Seiren med en Helgeſen, en Meza, en Bülow og Krogh. Ved hvert Skridt kunde man møde unge

Mænd, som med deres Blod havde vundet Krandse af skjønne Hænder, men tillige Mødre, som i deres Sørgeklæder vare stolte af de Sønner, de havde født og hengivet for Fædrelandet.

I en saadan Daadstid synes det stille Privatliv at synke sammen, som ubetydeligt og smaaligt. Selv Konstens og Videnskabens Heroer træde da i Skygge, og — hvor ikke en selvsyg Forfængelighed føler sig krænket, skjule de sig gjerne for den Glands, de beundre. De borgerlige Helte, der havde betalt Bøder eller siddet i Fængsel for Pressens og Ordets dristige Brug i Frihedens Tjeneste i en mindre fri Tid, syntes nu endog forglemte. Skuepladsens og Concertsalens Seierherrer synes i saadanne Bedrifttider næsten at være bortblæste. Hvilke Virtuoser der i hine Aar havde været til, bekymrede Ingen sig om. Gamle Avis-Artiklers Udbasuning af de flygtige Underholdnings- og Smagsbedrifter syntes næsten latterlige. Anton Knudsens og Spontanis Navne og mulige Berømmelse i amerikanske Blade naaede neppe til Europa — mindst til det af Kampbulderet gjennemrystede Danmark, og om deres Tilværelse spurgte ikke Mange.

Paa en gammel Herregaard i gothisk Stil, bygget paa en ved Opdæmning landfast Holm ved Østersøen, og som de sidste Eiere havde kaldet Høgholm, sad nu Grev Magnus Høg, der, som Stamherre, efter sin Faders Død havde taget Gaarden og Godset i Besiddelse. I de tre sidste Aar havde han mistet begge sine Forældre. Selv havde han, med sin Broder Ferdinand, som Frivillig, deeltaget i alle tre Felttog. Begge havde de med Ære kæmpet i de betydeligste Slag; dog Ferdinand havde kun havt Leilighed til fortrinsvis at bemærkes. Hvad den yngre Greve engang halvt i Spøg havde ønsket, var nu opfyldt. Grev

Ferdinand Høg bar et løst Ærme, uden Arm, opfæstet paa den venstre Side af Brystet, og tæt derved et hvidt Ordensbaand med røde Kanter i en temmelig stor Sløife. Han havde, som Husarofficeer, redet gjennem Hovedstaden ved Krigernes Hjemkomst fra det tredie Felttog. Mange Blomster og Krandse vare regnede ned over ham fra skjønne Damehænder; og Folket havde raabt Hurra efter ham i Gaderne. Den skjønneste Krands var falden lige ned paa hans veldannede Pande; han havde grebet den og seet op med en artig Hilsen. Krandsen var bleven udkastet af en deilig Haand, som han en Maaned efter Hjemkomsten havde modtaget ved Brudeskamlen i den lyksaligste Brudgomsbegeistring. Det var vel ingen Comtesse eller rigtig adelig Frøken; — men det tænkte han nu ikke paa. Hun var ganske smuk og fuld af Begeistring for ham. Hun var forbetmeste af samme Mening som han, skjøndt hun ofte drillede ham for Spøg — og han beundrede hendes Smag og Forstand. Hun var yderst godmodig, ligesom han, og de kunde ofte lege med hinanden som Børn. Grev Ferdinand gik nu i sit fire og tyvende Aar. Med sin ene Arm, sit Kors og sin Krands, der hang paa Væggen i hans Stadsestue over hans Klinge — var han en meget lykkelig Hædersmand, men endnu lykkeligere Ægtemand og en ret duelig Landmand. Han eiede en mindre Herregaard i Nærheden af Broderens Stamgods og havde allerede en lille tilkommende „tapper Landsoldat" i Vuggen.

Sundby var bleven Præst paa Stamherrens Gods og besøgte jævnlig sine forrige Elever.

Magnus havde ikke mistet noget af sine stærke Lemmer i Krigen; han havde heller intet Kors paa sin Kjole og ingen Krands paa sin Væg; han havde ikke heller anskaffet nogen Vugge, da han endnu ikke havde fundet nogen Fro-

ken eller Jomfru, der saaledes holdt af ham, at han havde været fristet til grundig at forelske sig og frie. Han havde dog først nylig fyldt sit fem og tyvende Aar og syntes ingenlunde at have nogen overvættes Forkjærlighed for den enlige Stand. Han elskede Ensomheden saalidt, at han gjerne engang om Ugen havde stort Selskab af engang for alle Indbudne, og paa enkelte mærkelige Dage anstillede han meget store Fester. Han havde formaaet sin Søster, Grevinde Camilla Strahl, der for to Aar siden var bleven Enke, til i sin uafhængige Enkestand at boe hos ham paa Høgholm, som et Slags Dronning i mindre Maalestok. Hun havde en hel Række Værelser og en særskilt Have, saavelsom Heste og Vogn, til sin frie Raadighed og kunde tilbringe sin Tid aldeles efter egen Lyst og Smag eller Lune, men hun maatte kun være paa Raad med ham om Udførelsen af den storartede Plan til et fornøieligt og rigtig selskabeligt Herremandshus, saaledes som han mente det burde være. Bortfjernelse af al Stivhed og Rangvæsens-Forskjel var heri en Hovedsag.

Siden Grevinde Camilla var bleven Enke havde hun overvundet den Nedstemthed, som det trykkende Forhold til en Mand, hun foragtede, havde fremkaldt. Et Tre-Aars Eremitliv, paa en Maade, ved den gamle Slotsbjerg-Ruin i Töplitz-Egnen havde bragt Fred i hendes Sind og Klarhed i hendes Livsanskuelse. Tomheden i hendes hele foregaaende Glimmerliv havde givet hende en mægtig aandelig Trang til et nyt Liv med Indhold og Fylde. Et saadant haabede hun nu ogsaa at kunne udbrede omkring sig i sin jævne, ærlige Broders Hjem.

Det var en smuk Efteraarsmorgen 1851, Aarsdagen efter det hæderlige Slag ved Midsunde (den tolvte September), hvor Grev Ferdinand, som Infanterist, havde mistet

sin Arm. Han var kort efter bleven udnævnt til Lieutenant ved Husarerne og fik, som saadan, Afsked, som Invalid, hvorved han dog havde opnaaet at bære den Uniform, han altid lidt barnagtig havde sværmet for. Grevinde Camilla sad nu i Morgendragt ved sit Skriverbord i sit eget hyggelige Taarnkammer, hvor Bøger, Musikalier, Malerier og Billedstøtter indtoge den væsenlige Plads, medens al overflødig Boskabspragt var bortfjernet. Her var Udsigt baade til Gaarden og Haven. Gjennem det buede Havevindue havde hun Skoven og nogle Smaaholme i Havbugten for Øie. Solen blinkede paa Havspeilet, og Trækfuglene fløi hen over Skoven i store Skarer. Hun var endnu overmaade smuk og saae ud som en Tyve-Aars-Pige, skjøndt hun nylig havde fyldt sit otte og tyvende Aar. Der var en stille Fred udbredt over de før saa lunefuldt bevægede Ansigtstræk, og en dyb Sjæls Glæde skinnede ud af de klare, kornblomst-blaae Øine. Hun heldede sig ofte tilbage paa Stolen og saae ud i det Frie.

„Vil du ikke nok snakke lidt med mig, Camilla! idag er jeg en Fredsforstyrrer!" — sagde nu en kraftig, munter Mandsstemme, og hendes Broder Magnus stak sit store Hoved ind af Døren.

„Kom kun!" — svarede Søsteren og reiste sig fra et halvfuldendt Brev, der laae paa Bordet — „for dig tør jeg nok lade mig see. Jeg skriver til Vilhelmine, med vor Duepost, og beder hende endelig komme i Eftermiddag og tage sin sorte Stær og begge de hvide Stære med. I et saadant Veir kan de Gamle nok taale det" —

„Og Jomfru Lise — hun maa da endelig med!" — udbrød Magnus ivrig — „hendes Forældre komme ganske vist dennegang: dem var jeg hos igaar — de brave Hønsekræmmerfolk, veed du" —

„Ja vel!" — svarede Grevinden lidt forlegen — „jeg kjender dem nok fra Vilhelmine og Lise — men jeg har jo ikke seet dem endnu. Jeg er kun bange, vi plage dem og de vil være forlegne."

„Det har ingen Nød! deres Nabofolk, den ærlige Hans Litsenbroder og hans Kone, komme med; men denne hersens Cathrine eller hvad hun hedder, hende de har i Huset, hun hører til de Hellige — hun kommer aldrig, hvor der skal være Dands og Lystighed."

„Det var dog godt!" — sagde Grevinden, der ved dette Navn var bleven urolig og nu drog Veiret frit. — „En vis Grændse maa der dog være, selv for den folkeligste Gjestfrihed, Broder Magnus! Hverken Hønsekræmmerfolkene eller den ærlige Fragtmand og hans Kone har jeg Noget imod for deres ringe Stand, mod anstændige Tjenestefolk ikke heller! De høre netop til, hvor der gives saadan en Fest og hvor det fornemmelig er den menige Landsoldat, deres Ligemand i Dannelse, vi vil hædre; men denne Cathrine, har jeg hørt, er et berygtet Fruentimmer. Det var jo hende, Anton Knudsen engang trak op af Søen, og vor gamle Professor tog sig af og fik herud paa Landet."

„Ja, det var dengang!" — sagde Magnus. — „Fader kaldte hende Frøken de Vimbe; men det var nok ellers Vimpe-Cathrine hun blev kaldt; dog nu er hun jo bleven ædruelig og meget dydigere, end Nogen af os — saa for den Sags Skyld kunde hun nok komme. Jeg har jo ogsaa indbudt Alle og Enhver, der vil komme, i Avisen. Men jeg seer dog helst, hun bliver borte! hun dreier mig Øinene altfor meget mod Loftet og snakker bestandig bidelsk — det kan jeg ikke lide! — Du skal ellers see, her bliver muntert!" — vedblev han snaksom: — „den tykke, snurrige Postmester kommer og den fortræffelige Hr. Skade,

han, der blev gift med den skikkelige Jordemoder — ham, vi nær havde grint os ihjel af engang i vor Lapsetid hos vor gamle Professor."

„Du vil dog nu ikke have disse Mennesker til Gjæk? Magnus!"

„Nei! men lystige vil jeg nok see dem og selv have Lov til at være, som Vorherre har skabt mig. Justitsraad Kyng kommer nok ogsaa — ham maa Sundby tage sig af! — og de gamle, hvide Stære maa du ret lave det godt for! — Jeg vil holde mig til Soldaterne og faae et Svingom med Lise eller Frøken Mariane! — Jeg veed næsten ikke hvem af de to Piger der er vakkrest. — Jeg kom ellers, for at spørge dig, om du har tænkt paa nogen rigtig deilig Musik — saadan af mit Slags, som man kan blive glad ved og raabe Hurra efter — Noget, der kan passe, naar jeg udbringer Soldaternes Skaal og Sundby siger et Par Ord til Ære for dem og Broder Ferdinand" —

„Ja, derfor har jeg sørget — det maa ellers helst komme af sig selv — og saa vil nok Lise og Vilhelmine og Nogle af dem fra Byen hjælpe til."

„Prægtigt!" — sagde Magnus — „du er en rar Pige! — Det maa komme af sig selv! — det er netop hvad jeg mener — for Alting ingen Comedianterspil! — det Jux fik jeg nok af paa Anton Knudsens store Concerter. Vidste vi dog kun Noget om ham!" — tilføiede han alvorlig. — „Jeg er bange, han er død og begraven for længe siden i det dumme Amerika. Men nu løber jeg!" — raabte han og saae ud af Vinduet til Gaarden; — „der kommer Ferdinand og hans lille Kone. De er Festens Konge og Dronning idag — og, see! Sundby er med dem!" Han løb hastig bort.

Camilla gik hen til Vinduet og saae ned i Gaarden.

Der var et smukt Udtryk i hendes stille, glade Ansigt, da hun hilsede til Sundby og nu skyndte sig at blive paaklædt. „Gud skee Lov!" — sagde hun: — „Han har ogsaa overvundet! — Vi ere begge komne i Havn!" Broderens Ytring om Anton Knudsen klang endnu dog i hendes Øre. Uvisheden om det unge Menneskes Skjæbne foer ofte som en Skygge over hendes Brødres glade Ansigter og var jævnlig Gjenstand for deres Samtaler med Søsteren og Sundby, der begge delte deres Bekymring for ham, uden dog at have opgivet Haabet om hans Liv og mulige Tilbagekomst til Europa.

Under sin Paaklædning havde Camilla nærmet sig Havevinduet for at drage det grønne Tralværks-Forhæng ned, da der mod Sædvane var endeel fremmede Mennesker i Haven, som denne Dag stod aaben for Alle. Ligesom hun nu just tænkte paa Anton Knudsen, syntes hun at høre hans Navn nævnet af en raa Stemme, ledsaget af en hæslig Latter. Hun kastede en Kaabe over sig, aabnede Vinduet hastig og saae ned. Paa en Bænk ligeunder hendes høie Taarnvindue sad to Mænd, der saae ud som Skibsfolk. De syntes at have hørt Vinduet aabnes; to Par Øine mødte hende, som hun forskrækket veg tilbage for. Strax efter hørte hun et Slags Psalme vexelvis synges af to Mandsstemmer.

„O, hvor jeg skal glædes ved
Tusindaarets Herlighed —
De Hellige i Adam-ondi-Ahman!"

sang den Ene med en ret god Tenor, der dog havde Noget af en forsviret Drikkebroders Udtryk.

„Hold Mund! lad mig! — jeg kan En, der er meer

Fynd i!" — brummede den Anden og sang med raa Basstemme:

„Snart det vil lyde, hun falden er ned
Fra Thronen af Purpur og Guld,
Den Babylons Skjøge, som Blodet udgjød,
Hvoraf hun har drukket sig fuld" —

Camilla skyndte sig at lukke Vinduet. De Brudstykker af et Slags gudelige Secterer-Sange, hun kun halvt havde hørt og forstaaet, fandt man siden i en Mormon-Psalmebog. Hun havde seet begge de fremmede Mænd dreie Dinene i Hovedet ligesom de vilde see andægtig mod Himlen, medens de dog kun saae op efter hende med frække og uforskammede Blik. Kort efter saae hun dem slentre ned ad en Havegang, der førte til Fjorden og den lille Bro, hvor Lystbaadene laae.

Hun fuldendte rolig sin Paaklædning, men besluttede dog at tale med Sundby om disse uhyggelige Mennesker, med hvis Fromhed det neppe var Alvor, men som bestemt havde nævnet Anton Knudsen og mulig kunde give nogen Underretning om ham.

Andet Kapitel.

Henad Eftermiddagen begyndte først Folk i større Mængde at samles til den store Fest paa Høgholm. Udenfor den aabne Gitterport til Haven var Skovsletten ved Gartnerhuset opfyldt med Vogne baade fra Kjøbstæderne og fra Landet. I Skoven og Haven myldrede der med glade, pyntede Mennesker af alle Stænder. En Mængde Borde med Forfriskninger vare opstillede. Udenfor et stort Telt vaiede de tre skandinaviske Flag, Dannebrog i Midten. Fra et mosbeklædt Orchester tonede Melodien til „Danmark deiligst Vang og Vænge!" afvexlende med „den tappre Landsoldat". Alle den gamle Borgs Pragtværelser stode aabne og vare festlig smykkede. Magnus og hans Søster skiftedes til at være tilstede inde eller ude, og snart havde Enhver af dem store Klynger af Gjester omkring sig.

Til den forekommende Grevinde Camilla sluttede sig især Damerne fra Kjøbstaden og de nærmeste Herregaarde, dog tillige nogle velhavende Møller- og Gaardmandskoner fra Landsbyerne, tilligemed et Par Koner, som Magnus havde trukket frem af Vrimlen og med særdeles Opmærksomhed ført hen til hende. Den Ene af disse var en vakker, bondeklædt Kone med et klogt og venligt Ansigt. Det var Karen Hønsekræmmers, Anton Knudsens Moster. Karen havde for 7—8 Aar siden læst saamange Lovtaler over Camilla i Antons Breve, dengang Grevinden hed Com-

tesse Høg, og var nu meget glad ved at see hende. Anton og hans Forsvindelse var dog det Første, hun, med Taarer i Øinene, talte om. Af Grev Magnus havde hun hørt, hvad han vidste om Anton fra sin Reise; men nu var der ikke Mange, der mere længtes efter Underretning om ham, end den kjærlige Moster.

Camilla yttrede sig med stor Deeltagelse om Karens Søstersøn og hans sjældne Talent. „Desværre!" — sagde hun — „det Sidste, vi har hørt fra vor kjære, unge Ven, var hans Bortreise eller Flugt fra Neapel, da han falskelig blev beskyldt for Deeltagelse i et Drab. I London traf mine Brødre ham ikke, som de havde ventet, da de vare der i Foraaret 48 — og saa kom de hovedkulds til at reise hjem for Krigens Skyld. Ingen har havt Brev, og i Aviserne har man heller Intet seet om ham."

„Ak! det rare, unge Menneske!" — udbrød en noget fyldig, kjøbstadsklædt Kone, som fulgtes med Karen — „baade jeg og min Skade holdt saa inderlig af ham; han var altid saa ædruelig og saa artig mod Fruentimmerne, uden at være næsvis eller storagtig. Alt, hvad der var pent og dydeligt, holdt han af, baade i Bøger og Omgængelse; og han kunde næsten spille ligesaa prægtigt som min Mand selv. Min Skade har da ogsaa været hans Læremester, og er Hr. Knudsen ikke død, er han vist bleven en stor Mand i Verden."

Camilla fik nu at vide, at det var Jordemoderen fra Byen, Madam Skade. Grevindens Samtale med disse Antons troe Veninder blev snart afbrudt af en lille, overgiven ung Dame fra nærmeste Herregaard, Frøken Mariane Holm, som var uudtømmelig i lystige Bemærkninger over et Par Skikkelser, der i Folkevrimlen især havde tildraget sig hendes Opmærksomhed.

„See! see, Grevinde! har De seet Mage til Monstrum?" — sagde den livlige Frøken — „det er bestemt John Bul eller saadan en grotesk Person, der kan forestille et helt Folks comiske Side — ligesom nu vor gode Hr. Sørensen, hvis Sønner og Døttre her vrimler af. Dog nei, til Ingen af de to Helte har han den rolige Spidsborger-Værdighed — han er et ildsprudende Bjerg, der gaaer omkring og buldrer — han gjør hvert Dieblik et forskrækkeligt Spektakel!" Hun pegede paa en høi, tyk Mand med et stort, rundt Ansigt og lange, graae Haar, der fløi vildt under hans Kasket om de tykke, rødmussede Kinder, medens han slog ud med begge Arme og larmede.

„Det er, saamænd, min Mand, Postmesteren!" — sagde en aldrende Kone i gammeldags Kjøbstadsdragt og med et ligesaa mildt og sagtmodigt, som charakteerfast Ansigt — „han holder sig Gudskelov rask og rørig; — naar han bliver lidt ivrig og høirøstet, er det kun hans gode, sunde Natur, der maa have Luft — han kan fare op som en Løve, men er from som et Lam."

„Det var vist ikke ham, De mente, Frøken Holm!" — sagde Camilla hastig og blinkede.

„Nei, det har De Ret i! — han er jo en kjøn, gammel Mand — den Høie!" — skyndte Frøken Mariane sig at rette sin Bommert. — „Nei ham, jeg mente, var den lille Nøddeknækker med den røde Næse — ham, Postmesteren nu har under Armen — han kunde nok ligne den lystige Mester Punsch" —

„Det er, saamænd, min Mand, lille Frøken!" — sagde Madam Skade og neiede noget stødt. — „Dersom De ikke finder ham kjøn, er det ingen Ulykke. Min Skade er forresten den største Virtuos i Byen og et menneskekjærligt Menneske; han opholder sig idetmindste aldrig over sin Næste, enten

det er en Hr. Bul eller en Hr. Sørensen eller En, der knækker Nødder og holder af Punsch til Maade, eller har en Næse, der ikke er ham tilpas. Den Fornøielse, der ingen Christenkjærlighed er i, er af det Onde, siger min Skade — og siger han det ikke, saa viser han i sit Levnet, at han mener det. Jeg negter ikke" — vedblev Madam Skade i nedstemt Tone — „han har lidt Tilbøielighed til Rosen i Ansigtet, den Sjæl — men dermed fornærmer han jo Ingen — det har jo ogsaa meget fortaget sig siden han exemplarisk holder den Diæt, jeg har tilraadet ham" —

Den uheldige Frøken Mariane var bleven blussende rød under Jordemoderens lange Straffetale og søgte saa godt som muligt at undskylde sin „Feiltagelse" med sit korte Syn og det røde Flag, der viftede i Sollyset over Hr. Skades blomstrende, fornøielige Ansigt. Hans Virtuositet var hende nokſom bekjendt — forsikkrede hun — og hun havde tidt tænkt paa, at naar der skulde være rigtig Munterhed paa et Bal eller ved et Bryllup — kunde man umulig undvære den berømte Hr. Skade.

„Det Samme siger jeg, Frøken Mariane!" — raabte Grev Magnus, der havde hørt den sidste Ytring — „Bal eller Bryllup uden Hr. Skade vilde være Jux, hvem man saa havde til Dame." Han kom stormende hen til sin Søster med en bondeklædt Mand ved hver Haand. „See, Camilla!" — sagde han til Søsteren — „nu fik jeg dem fat! See! det er Jørgen, Anton Knudsens Faster — nei, hans Moster — hans Mosters Mand, mener jeg — ham, der kjøber alle vore Høns" — —

Frøken Mariane kunde ikke holde sin Latter tilbage over denne Præsentation og over Hønsekræmmerens halv mugne, halv forlegne Ansigt derved.

„Bryd dig om Ingenting, Jørgen!" — sagde Stam-

herren halvhøit — „hun leer ogsaa mig ud. — Gimmerlam af den fine Race er gjerne lidt kaade. — Og see her, Camilla!" — vedblev han — „det er Hans Litsenbroder, der kjører vore Fedekalve til Kjøbenhavn, den raske Karl, der engang reddede Antons Liv og fangede Mikkel Kvæler" —

„Nei, Hr. Greve!" — afbrød Hans ham — „det var galt! det var Jørgen Hønsekræmmer, der fangede Mikkel i Møllerskoven — jeg pryglede ham kun lidt mør, da han holdt Stigen for Fuldmægtigen, der vilde gjøre Indbrud hos sig selv og skære Halsen af Drengen. Det er en gammel og lang Historie, Madam Grevinde! Den smaa Anton var rigtignok dengang i Knibe; men en rask Knøs var han baade dengang og da han pryglede Skriveren. Jeg har ogsaa altid holdt af ham som jeg kunde været hans Fader. — Herregud! hvor monstro han nu er i Verden?"

„Ja, hvad monstro der er blevet af Knegten?" — tog nu Jørgen Hønsekræmmer deeltagende Ordet. — „Hoved havde han ikke Meget af, Stakkel! han kunde sommetider ikke skjelne en ung Høne fra en Hanekylling, naar han sad og blæste Aande i sin Hyldepibe, uden at der kom en Lyd; men et godt Skind var han, og husker han kun paa hvordan jeg formanede ham, dengang han skulde ud i Verden blandt de fremmede Mennesker, saa slaaer han sig nok igjennem! — Hør, Anton! sagde jeg, du skal have Ben i Næsen, som en Due! — sagde jeg — nei, hvad var det jeg sagde? lille Kone! det maa du jo vide" —

„Det var vist meget godt, hvad du sagde, Jørgen!" — svarede Karen og trak ham lidt i Ærmet — „men det var nok for langt og altfor høitideligt til at huske paa her. Nu skal vi jo være lystige og kun tænke paa vore tappre Landsoldater!"

Ferdinand var nu kommen til med sin nydelige lille

Frue under Armen, og hvor han lod sig see i sin Husar-uniform, med sin ene Arm og sit Ridderkors, flokkedes de unge Soldater om ham og raabte: Hurra! Han vilde strax begynde Dandsen med sin Frue, der førstegang var ude efter sin Nedkomst, men var Sundheden og Munterheden selv.

Soldaterne og mange andre unge Mennesker fik nu travlt med at skaffe sig Damer til Dandsen. Musiken til en rask Polka begyndte, og snart var Dandsen i fuld Gang paa den store Grønplads i Haven, hvor et høvlet Brædegulv den Dag skjulte det ellers omhyggelig pleiede Græs.

Magnus var endnu dog ikke kommen med i Dandsen. Han løb urolig frem og tilbage og syntes at lede om Nogen.

„De savner nok Deres Dame, Hr. Greve!" — sagde Mariane Holm med et skjelmsk Smil — „hun kommer vist først om en hel Time. — De hvide Stære skal jo have deres Middagsro, og saa kommer først Justitsraad Kyng med sin lukkede Vogn, for at hente dem."

„Hvem har sagt Dem, Jomfru Lise skulde være min Dame?" — spurgte Magnus — „det har jeg rigtignok tænkt paa; men hun har ikke lovet mig det. Kommer hun med Justitsraaden, saa faaer han vel den første Dands!"

„Hvad tænker De paa, Greve!" — udbrød den unge Frøken og loe: — „den adstadige Byfoged har vist ikke dandset i tyve Aar! — saa vil jeg før troe, Provst Stær selv kunde slaae sig løs, hvorvel han sagtens er over de Fiirs."

„Vil De vove et Svingom med mig og ikke lee mig altformeget ud?" — sagde nu Stamherren og bukkede mod Sædvane lidt forlegen. — „Jeg dandser som en Mølle, der dreies til Vindfang, siger rigtignok Ferdinand — jeg har

engang dandset to Kammerjunkere omkuld og traadt en fin Frøken lidt paa Foden, saa hun maatte have Doctor — og det maa jeg altid høre. Men tør De vove det med mig, Frøken! og kan De lade være at lee altfor høit — saa vær saa artig at tage mig, siden De ingen bedre Cavalleer har!"

„Aa! De dandser just som jeg allerhelst vil have det!" — svarede Mariane. — „De er en Cavalleer, som kan gjøre Plads, hvor han kommer, og ikke saa let bliver træt." Hun stak sin lille, trinde Arm ind under hans og hoppede lystig med ham ind i Dandserækken.

Der kom nu en lukket Vogn rullende til Gitterporten. Sundby stod der tilligemed en hel Deel ældre Mænd. Han ilede til Vognen og hjalp med megen Omhu et Par gamle Mennesker ud, som med milde, glade Ansigter nikkede til ham og til alle dem, der flokkedes om Vognen og hilsede dem.

„De gamle Provstefolk!" — sagde den Ene til den Anden, og Enhver gjorde Plads for dem.

„Tag dig iagt, lille Lise! hop dog ikke saa forvovent, som en ung Herre!" — sagde Provstinden og saae sig tilbage efter en ung, deilig Pige paa en 18—19 Aar, i hvid Kjole med rosenrøde Baand og Blomster i de gule Lokker, som let og yndigt svang sig ud af Vognen, for at tage den gamle Provst under Armen, medens Sundby fulgte Provstinden.

Grevinde Camilla var nu ogsaa kommen til Gitterporten, for at modtage de ærværdige Gamle. Hun omfavnede dem og Lise hjertelig. „Men hvor er Vilhelmine og hendes Mand?" — spurgte hun.

„De komme bagefter i den gamle Kurvevogn med Justitsraaden og lille Carl!" — svarede Lise. — „De kunde

ikke skilles ad, det kan du nok vide — men jeg er jo de Gamles Kjæledægge og maatte med dem!"

Sundby fulgte Provstinden ind i Haven og hen til Dandsepladsen. Begge de Gamle vilde endelig see lidt paa den glade dandsende Ungdom inden de gik under Tag. Camilla bemægtigede sig Oldingens ene Arm og lod Lise beholde den anden. Enhver, som mødte dem, hilsede med en Ærbødighed, der ikke blot gjaldt Camillas dronningagtige Skikkelse og den smukke Attenaars-Piges Ynde, men endnu mere den usigelige Elskværdighed i de patriarkalske Gamles Aasyn og deres snehvide Haar.

Ved et Bord, i Nærheden af Indkjørselen til Skovsletten ved Gartnerhuset, sad der et Par Mænd med korte Knævamser og Sivhatte, som fremmede Skibsfolk, og drak skiftevis af en lille Flaske, som de skjulte, naar Nogen saae paa dem. De syntes ikke at ville blande sig i den store Menneskevrimmel; men deres Øine løb bestandig omkring, og de gave Agt paa Enhver, der kom eller gik. De hviskede meget sammen; men hvergang Nogen bemærkede dem, dreiede de Øinene fromladent mod Himlen og foldede deres Hænder.

„See! der gik hun med det gamle Skrog, den nysselige Snut!" — sagde den Ene og smækkede raat med Tungen. — „Den kjønne Frue, vi saae imorges, var den Anden. Ved Joseph Smith og hellig Mormon! Pigebarnet skal være vores! — det skal vor opvakte Trine nok sørge for! — og det siger jeg dig, Apostel! mig, mig Profeten Michael, skal hun tilhøre! det har Aanden aabenbaret mig inat."

„Sladder med din Aand! du er for gammel til hende, Mikkel! det var Synd og Skam!" — svarede den Anden. — „Hvor mange aandelige Koner vil du lægge dig til? — faaer du nu Cathrine med, har du det halve Dusin

complet — men jeg har jo kun det Par Stykker endnu og slet Ingen, jeg kan snakke Dansk med."

„Lydighed, Apostel! blind Lydighed mod dine Foresatte! Den, som har, ham skal der just gives — staaer der skrevet. Hvad Aanden tilsiger mig, er ufeilbarligt — og kom mig ikke med den Sladder om Synd! synde kan Ingen af os Udvalgte — det veed du jo, Slyngel!"

„Men saa synder jeg jo heller ikke, naar jeg snapper hende fra dig, Mikkel Profet! — Hvad Lydighed og Foresatte angaaer, kan du gaae ad Helvede til! Jeg kan ligesaagodt have Aabenbaringer som du — og jeg lystrer nu kun Frihedens Aand i mig! — Naar vi To er ene, behøver du ellers ikke at gjøre dig saa hellig."

„Hold Flab, Siversen! eller tag dig iagt for mine profetiske Næver!" — brummede den Ældre med et hæsligt Blik. — „Der har vi nok en Spion! — jeg er bange, han har luret! — Det er en af Byfogdens Folk" — vedblev han hviskende — „jeg kjender ham fra min syndige Tid, dengang jeg sad i Baand og Fængsel for den dumme Streg med Møllerfolkene. Dig har han jo ogsaa ført Pen for paa Raadstuen. — Kom, lad os gaae! han var istand til at kjende os med sine Luxeøine."

„Nu, om saa var — det var da ingen stor Ulykke!" — svarede Siversen med en stolt og trodsig Mine. — „Ingen kan jo nu krumme et Haar paa mig, om de ogsaa kjende mig — jeg havde jo tjent min Tid ud paa Møen inden jeg reiste — og dig kan Fanden kun kjende igjen, naar du agerer Profet og selv er nær ved at troe paa din Sludder."

„Deri har du dog Ret, Gautyv!" — brummede Mikkel: — „Vi har affört os det gamle Menneske og iført os det nye. Nu er her jo ogsaa Frihed! vi har jo Loven for os, om det saa var Satan, vi tjente. Lad os synge om

vort nye Himmerig! det kan Ingen forbyde os! Begynd du! det vil ærgre ham, den Babels Snuser! og du har Ret! han maatte være Satan selv, skulde han kjende mig!"

Den Yngre begyndte nu et Slags Psalme, som den Ældre faldt ind i med sin brummende Bas. Med foldede Hænder og fordreiede Øine sang de:

*) „Den Gud, som Andre tjene,
„Er ei en Gud for mig:
„Han kan slet ikke høre,
„Ei heller kan han see.

„Hvad Kirke man vil nævne,
„Der ei har en Profet,
„En, som har ei Apostler,
„Er ikke god for mig.

„Det falsk indbildte Himmerig
„Det duer ei for mig:
„Det har slet ingen Grundvold,
„Indbildning det kun er.

„Jeg paa et Himmerige troer,
„Som bliver paa den nye Jord
„Med Sandhed, Lys og Kundskab" —

Disse Ord sang de meget høit.

„Med aandelige Koner" —

sang de sagte med et fortroligt Blik til hinanden.

*) Mormonpsalme.

— „Et Himmerig for mig!
„Et Himmerig for mig!"

Dermed sluttede de Sangen med trodsig Jubel. De reiste sig nu og forsvandt hastig i Skoven.

Den Person, de ikke vilde kjendes af, var Byfoged Kyngs forrige Skriver, den æsthetiske Hr. Qvist, som havde været den lille Byes Kraftgenie og Stadssatyricus og som Anton Knudsen til Afsked havde revset saa eftertrykkeligt. Om det var Stokkeprygleue selv eller hele Byens Fornøielse derover, der havde havt saa heldig en Virkning paa den utaalelige Vittighedsjæger, var uvist; men han havde fra hin mærkelige Aften for en stor Deel forandret sin Adfærd. Han var senere bleven en ganske vel anseet Mand. Han var nu Byskriver og havde nogle Forretninger ved Landpolitiet.

Qvist havde nøie iagttaget de to Fremmede, selv førend han af dem blev bemærket. Han skyndte sig hen til en Vogn, som Byfoged Kyng nylig var stegen ned af, og hvoraf den omhyggelige Fader, med sin sædvanlige ridderlige Artighed, hjalp sin Datter Vilhelmine ned, medens hans Svigersøn, Magister Stær, løftede en lille smuk Dreng paa en 6—7 Aar ud af Vognen.

Hr. Qvist var meget begjerlig efter at faae draget Byfogden tilside og meddele ham sin Opdagelse.

At der var kommet et Par Fremmede, der kaldte sig „de sidste Dages Hellige", til Egnen, og at de holdt Forsamlinger hist og her hos Bønderne, hvor nogle Baptister og Jansenianer tidligere havde virket og nu havde sluttet sig til dem, var Byfogden bekjendt. Han vidste, at de nogle Gange havde været samlede med deres Tilhængere i Hans Litsenbroders Hus, naar Manden havde været borte

paa Fragtreiser og Konen i Besøg hos sin Familie. Her havde de en ivrig Veninde i den saakaldte Præke-Cathrine, der baade var Baptistinde og hørte til de „syndeløse" Jansenianers Sect. Den gamle Provst Stær og hans Søn, Kapellanen, vare underrettede derom. De advarede nu derfor ofte Menigheden mod disse Secters Sværmerier og falske Lærdomme. Andet havde hverken de eller Byfogden fundet fornødent eller lovligt at foretage.

Nu hørte Kyng, at den formentlige Mormonpræst, der kaldte sig Profeten Michael, var den dødsdømte, men undvegne Mikkel Kvæler, og hans Ledsager, der kaldte sig Apostelen Jens, var den forrige Postfuldmægtig Siversen. Qvist havde kjendt dem begge. Han vidste, at de vare satte iland fra et amerikansk Skib, der laae for Anker i Fjorden. De havde verlet endeel Dollars i Kjøbstaden, hvor de havde foreviist „Mormons Bog", som et nyt, enegyldigt Evangelium, støttet paa den nye, store Profet Joseph Smiths Aabenbaringer. Foruden deres aabenbare Hverv: at skræmme Folk med Verdens Undergang og Fordømmelse med det Allerførste og vise dem Zions-Veien til den eneste Frelse og et nyt tusindaarigt Liv, uden Synd, Sygdom, Pengemangel og Død, i Amerika, syntes de tillige, til deres egen Opbyggelse, efter Joseph Smiths Exempel, at ville udsee sig nogle saakaldte „aandelige Koner" blandt Landets Døttre. Hvem de fornemmelig havde kastet deres fromme Øine paa, kunde Qvist endnu ikke bestemt sige; men de havde seet med meget graadige Blik baade efter Provst Stærs Pleiedatter og Grevinde Strahl. Nogle Ord, han havde hørt af deres Samtale, klang ogsaa høist mistænkelige.

Kyng studsede og blev mod Sædvane urolig. „Morderen kan paagribes — ham har vi Dom over" — jagde

han. — „Den Anden kan ikke røres, før han foretager noget Ulovligt. Hold et skarpt Øie med dem begge, Qvist! tag Betjentene med, hvis det behøves — men uden al Opsigt! lad mig strax vide, naar Noget forefalder!"

„Seer jeg ret, er det de Helliges Sivhatte, der blinke i den Baad!" — udbrød Qvist og pegede ud mod Fjorden. — „Men de skal ikke slippe mig af Syne!" Han tog en Kikkert frem og skyndte sig bort.

Kyng sluttede sig nu til sit Selskab og var bleven meget alvorlig stemt.

Tredie Kapitel.

Folkefesten paa Høgholm var nu i fuld Gang; men ved Grev Ferdinands Utaalmodighed var Dandsen begyndt for tidlig. Stemningen var heller ikke saa livlig og munter, som Stamherren havde ventet. Den Uro og Spænding, hvori saamange fædrelandskjsindede Danske netop i dette Efteraar (1851) befandt sig, over de betænkelige Underhandlinger med Stormagterne og selv med de beseirede Oprørere, dæmpede Lysten til at more sig og gav sig hist og her Luft i misfornøiede Yttringer. Man undrede sig over, at Nogen i en saadan Tid kunde tænke paa glade Erindringsfester over „vore spildte Seiervindinger". Man trak paa Skuldrene, men havde dog Lyst til at see hvorledes det gik til. Soldaterne vilde man nok endnu gjøre nogen Ære af. Hist og her hørtes dog ogsaa vrantne Yttringer derom. „Nu havde man tidt nok skreget Hurra og gjort Stads for Soldaterne" — hed det — „de maatte jo selv være kede og lede deraf!" Nogle yttrede endog, at denne hele Fest ikke var Andet, end „dum Forfængelighed" af de unge Grever Høg, som selv vilde „smigres og gjøres Stads af, fordi de havde været med i Krigen og lugtet Krudt".

Magnus var neppe traadt ud af Dandsen med Frøken Mariane Holm, før han mærkede denne Forstemmelse og hørte nogle af disse misfornøiede Yttringer. Han var selv bleven utilfreds med det Hele. Alt Slags forberedt Høitidelighed

og Begeistring havde tilforn været ham en Pest. Den virkelig begeistrede Tid, han nylig havde oplevet og med Liv og Sjæl været inde i, havde dog saaledes vakt hans Følelse for det Gribende og Storartede i virkelige Folkefester, at han endnu sværmede derfor og havde fundet sig i de Forberedelser, hans Søster og Sundby fandt nødvendige. Hans Søsters Ord om Formiddagen, at „det maatte komme af sig selv“, havde imidlertid været ham det allerbedste Festprogram. Lange udstuderte Taler havde han en vis Gru for; deraf fik han altid i egenligst Forstand Mavepine. En mosbeklædt Talerstol, som Sundby havde ladet opstille, fik han nu først med stor Forskrækkelse Øie paa. „Bort med det Sludderbatterie!“ — raabte han til et Par Tjenere — „væk med Vrøvlestolen! den grønne Pinebænk der!“ og i et Øieblik var Talerstolen forsvunden. Siden hin Aften, Magnus selv havde udtømt sig i Hylding og havde faaet den colossale Orehovedkrands kylet op til sin gode Ven, Virtuosen, paa St. Carlo-Theatret, havde han næsten faaet Lede til alle Hyldest-Yttringer, der forekom ham theatralske, og nu var han kommen i Gang med at bortrydde alt Konstleri. De mangfoldige Krandse, Bouquetter og Dannebrogssløifer, Grevinde Camilla med saa megen Omhu og Smag flere Dage for denne Fest havde syslet med og som af de begeistrede unge Damer skulde overrækkes Krigerne, saae hun nu, til sin Forbauselse, paa eengang flyve ud af Kurvene og flagre hen over Alles Hoveder. Den tykke Postmester og Stadsmusikant Skade havde uheldigviis hver faaet en af de smukkeste Krandse paa Hovedet, og det vakte almindelig Munterhed. Magnus vendte i sin Iver op og ned paa Alting.

„Men, min Gud! du fordærver os jo det Hele!“ — sagde Camilla.

„Det maa komme af sig selv!" — raabte Stamherren og loe — „saadant skal det være!"

Først efter en Tale og en Festsang skulde Dagens Helte været overraskede med Blomster og Krandse; men der var nu kommet en mageløs Uorden i det Hele. Talerstolen savnedes, og Ingen kunde finde det trykte Oplag af Festsang-Exemplarerne. Magnus havde kylet den store, opløste Papirspakke ind imellem Buskene. Magister Stær var imidlertid stegen op paa et Bord, for alligevel at holde sin vel udarbeidede Tale om Festens Betydning; men det var ham umuligt at faae Ørenlyd for den almindelige Larm og Munterhed. Han steg forlegen og mismodig ned. Sundby traadte nu frem med næsten mørk Alvor og vinkede til Taushed. Hans strenge Aasyn og høie Skikkelse vakte Opmærksomhed, og der blev stille. Han talte nogle faa, men kraftige Ord, som Øieblikkets Stemning indgav ham, om det Store og Uforgængelige gjennem Aarhundreder for vor historiske Folkebevidsthed i hvad vi havde oplevet, trods alle mulige Skuffelser i vore Forventninger om Seirens øiebliklige Frugter. Den alvorlige Stemning var et Øieblik vendt tilbage. Enkelte Bifaldsraab hørtes; men de Fleste taug. Han sluttede hastig med et „Leve!" for vore trofaste Krigere og deres tilstedeværende enarmede Fører. Det fandt hist og her Gjenklang, men afbrødes af den tilbagevendte Munterhed.

„De forbandede Fruentimmer!" — raabte en Kæmpestemme — „de ødelægge os, Pine-Død! de er Skyld i al Verdens Ulykke! hvem kommer de dumme Krandse fra, der her flyve os i Hovedet og gjør os til Narre for Alverden? det er fra disse Helvedes Plageaander, som Vorherre har skabt i sin Vrede!" Den store Postmester var vred og traadte sine ufortjente Prydelser under Fødder.

„De velsignede Fruentimmer!" — raabte Hr. Skade,

der var sprungen op paa et Bord og svingede sin Krands — „det er dem, som stree Blomster paa Mandens slibrige Bane! — det er dem, som lærer os Dyd og Afholdenhed — belønner Konsten og Bedriften med udødelige Krandse og helbreder os for ulykkelig Kjærlighed, som min søde Lene —

„„Lad dadle Kvinderne hvo vil!
Jeg vil dem altid elske og forsvare““ —

— sang han af Livsens Kræfter. — „Ja! ja!“ — afbrød han sig selv inderlig bevæget — „jeg synger med vor store Digter:

„„Svig ei din Ven! vær tro mod din Pige!
Virksom du fremme Brødres Vel!““

Nu tørrede han sine Øine og sang med skingrende Stemme:

„Piger og Vin og Dands og Sang —
O! det er Sjælen i al min Glæde!“

Hvorpaa han raabte Hurra for Damerne, „som havde hædret ham med deres allerskjønneste Krands“.

„Bravo, Skade! Bravo, du levende Fyrtaarn! det er dig det gjælder!“ — raabte nogle lystige Stemmer. Hr. Skade blev trukken ned af Bordet og baaren i Triumf om blandt den overgivne Mængde. Han bar stolt sin Krands paa Hovedet, og der var nu ingen Ende paa Lystigheden.

Frøken Mariane Holm var bleven overstadig munter ved dette Optrin. Hun havde grebet fat paa den vilde Blomsterstormer, Grev Magnus, og rakt ham den Rønnebærkvist, der var gaaet løs af hendes brune Lokker under den voldsomme Vals med ham.

„Der har De den Frugt, De selv har rystet ned, Berserk!“ — sagde hun overgiven — „det er rigtignok den, man fanger Kramsfugle med; men De kan tage den uden

Betænkelighed! Der er ingen Done ved den, som ved Deres Broders Seiers-Krands. — Har De ikke, som han, fortjent den med Deres Helteblod — saa har De fortjent den ved den Tapperhed, der nu ogsaa har givet vore Krandse Vinger at flyve med. See! nu er det forbi med den forskrækkelige Høitidelighed — nu er her først blevet muntert!"

Magnus nikkede og gav hende Ret. Alle loe og spøgede. Ferdinand var ogsaa kommen ud af den høitidelige Stemning, som de mange Forberedelser til hans Ære strax efter den første Dands havde sat ham i. „Det var prægtigt, Dogge!" — sagde han. — „Jeg var bange, man vilde sjunget op og præket over os og dænget os og vore ærlige Jenser over, som vi havde gjort Konster eller Mirakler for dem, og jeg saa skulde holde Taksigelsestale, og see mit Brøvl i Aviserne. Havde vi nu Anton Knudsen her, saa skulde han dog see, vi heller ikke ere tabte bag af en Vogn og der ogsaa kan blive Godtkjøb paa Krandse i Danmark! See! hvor tykt de ligge her omkring os!"

„Ja, gid vi havde ham og hans Donna med, den smukke Fioribella!" — svarede Magnus. — „Nu vilde du dog nok lade ham beholde hende alene, Vindspiller!"

„Aa, Snak! raab ikke saa høit, Magnus! jeg var jo ikke saa farlig forlibt i hende" —

„Du er nok bange, din lille Frue skal faae Skrupler!" — sagde Magnus og loe. — „Nei! Anton var første Hane i Kurven — det saae jeg nok!" — vedblev han: — „havde du friet for Alvor, havde hun kun givet dig den tomme Kurv og en lang Næse."

Lise, som for lidt siden var kommen i deres Nærhed og nu havde faaet sin Veninde, Mariane Holm, under Armen, havde med spændt Opmærksomhed lyttet til Brødrenes Skjemt.

„Hvem var den smukke Fioribella, De talte om! Hr. Greve!" — spurgte hun med skjult Uro — „var det et Bekjendtskab fra Deres Udenlandsreise?"

„Det var en nydelig italiensk Sangerinde, som vi traf sammen med i Venedig" — svarede Magnus — „vi saae hende siden med hendes Broder og Anton Knudsen i Neapel — har jeg ikke fortalt Dem det? — dem var det, han reiste med til Amerika" —

„Og hun var saa kjøn?" — spurgte Lise og støttede sig fast til sin Venindes Arm.

„Ja, hun var overmaade deilig — det er vist og sandt!" — svarede Magnus — „og hun sang som en Kanarifugl; men mine Nerver kunde dog aldrig udholde det" —

„Aa! ti du stille med dine Nerver, tykke Dogge!" — raabte Ferdinand — „guddommeligt sang hun — det maatte Sundby selv tilstaae — og havde Anton ikke været saa rasende forelsket i hende og hun sagtens ogsaa i ham — saa havde dine Nerver nok kunnet holde ud at høre paa hende" —

Lise havde et Par Bouquetter i Haanden, som hun vilde overrakt de unge Grever, ligesom hun nylig paa samme Maade havde hædret de andre unge Krigsmænd — men nu tabte hun Blomsterne og var bleven dødbleg.

„Hvad fattes dig? kjære Lise!" — spurgte Mariane Holm og drog hende hastig bort med sig.

Man havde imidlertid fundet og uddelt den trykte Festsang, som Sundby havde forfattet, og som efter den Forstyrrelse, Grev Magnus havde fremkaldt, nu dog blev afsjungen.

„Den Vise kommer jo bagefter, som tyndt Øl!" — sagde Ferdinand og loe — „nu er der jo raabt Hurra nok

for os berømmelige Helte, og Krandsene, der synges om, er jo Pokker ivold!“

„Ja vel!“ — sagde Sundby og traadte til — „det hele Festprogram er gaaet i Lyset ved vor gode Vens naturmenneskelige Berserkergang. Men jeg giver dig fuldkommen Ret, Magnus! Ethvert bekjendt eller ubekjendt Festprogram er igrunden den største Satire paa hele Festen og gjør den til en Løgn — til en tom, indstuderet Farce. Sange paa Papir, som man skal læse sin Fornuft eller Begeistring ud af, duer heller ikke! Begeistringen skal vi tage ud af os selv eller synge ud af vore Sjæle med de Ord, man kjender og elsker, som Udtrykket for en sand Stemning. Det er første og sidste Gang, jeg skriver Sang til nogen Fest eller forbereder, hvad der kun kan være Sandhed og Natur i, naar det er uforberedt. Du har Ret, Magnus! det maa komme af sig selv!“

„Det har ikke jeg, men Camilla fundet paa!“ — sagde Magnus beskeden og gned fornøiet sine store Hænder. — „Det er jo Jer fintdannede Mennesker, de store Ideer skal komme fra; men Klodderjaner, som jeg, maa der til, for at udføre dem! See nu har man rystet Muggenheden og Bedemandsfjæsene helt af sig! hør nu hvor det surrer omkring os! — nu er Æsvret opgivet! Enhver Fugl synger med sit Næb hvad han har Lyst til, og Ingen gaaer og har Barsel-Veer med lange Taler i Maven!“

De store Folkemasser havde fordelt sig i Grupper under Sang og Lystighed. Det begyndte at blive mørkt; men snart blussede Fakler og Begkrandse under det mørkegrønne Efteraarsløv, der endnu ikke var falmet. Nogle Kanonskud tilkjendegave, at det var Tid at samles om de rigelig opdækkede Borde, som man kunde gaae til og fra eller leire sig om, efter Behag.

„Tak for den herlige Sang, Sundby!“ — sagde Grevinde Camilla og sluttede sig med sin Svigerinde og Vilhelmine Stær til den Gruppe, hvori den høie, alvorlige Præst stod hos hendes Brødre — „den passede ypperligt til den stolte Melodi — den var kraftig og gribende — den maatte gjøre et stort og dybt Indtryk“ —

„Har den indeholdt noget Sædekorn“ — svarede Sundby med et Smil — „saa kan jeg vistnok vente en rig Høst: den er jo udsaaet over hele Haven — see! vi træde den Alle ned i frugtbar Grund med vore Hæle! Var jeg en virkelig Digter“ — tilføiede han — „vilde det maaske ærgre mig lidt; men det vilde da unegtelig være dumt.“

Grevinden saae forlegen de mangfoldige tabte eller bortkastede Exemplarer af den benyttede Sang, der skinnede i Græsset. „Men hør! man synger den jo igjen!“ — sagde hun hastig og fornøiet.

„Det er kun Melodien, med dens gamle, fortræffelige Ord; den kjender man og holder af“ —

„Deres nye, gribende Ord til den vil man vist ogsaa engang kjende og paaskjønne“ —

„Blandt kommende Slægter, mener De, i et meer oplyst og poetisk Aarhundrede, naar Folket har opsvunget sig til mit poetisk-politiske Standpunkt?“ — afbrød Sundby hende med et tørt ironisk Smil. — „Nei, kunde jeg skrive udødelige Sange, Grevinde!“ — tilføiede han med et stolt Blik — „saa lod jeg dem neppe flyve her omkring til et Øieblikš Underholdning eller“ — — Mishag, vilde han have sagt, men blev afbrudt.

„Hvorfor ikke det? Sundby!“ — spurgte Magnus — „skal enhver Lap, en virkelig Digter skriver, da endelig være udødelig? kan Genierne ikke ogsaa gjerne gjøre Lidt for at

fornøie Folk nogle Minuter? Det er jo store Ting, naar Nogen af os Andre kan drive det saavidt!"

„Jeg maa atter give dig Ret, min nøisomme Ven!" svarede Sundby. — „Skjøndt jeg ikke er Digter, har min Vises tynde Lykke dog nu lært mig, at jeg ikke er fri for lidt aandelig Adelsstolthed paa Ideernes Vegne."

„Nei, Sundby! den Storsnudethed har du slet Intet af!" — sagde Stamherren og klemte trohjertig hans Haand: — „du har aldrig, som de berømte Genier og de store Lærde, gjort Nar ad mig saa smaat, fordi min Oldefader var saa dum at lade sig adle og Vorherre heller ikke har gjort mig saa farlig klog. Nei! De Lærdes og Geniernes Adelsstolthed er du fri for! den synes mig ogsaa er nok saa grov, som vores, fordi den dog ligesom har et Slags Grund."

Sundby trykkede hans Haand med Varme, og Camilla saae kjærligt paa sin jævne Broder.

„Men hvor blev Jomfru Lise og Frøken Mariane af?" — udbrød Magnus nu pludselig og saae sig om — „de skulde været mine Borddamer!"

Medens Grev Magnus nu søgte de unge Damer mellem Vrimlen i de smukt oplyste Havegange, sade de i en Pavillon, hvorigjennem der var Udgang til en Eng ved Fjorden med en lille Skibsbro for Lystbaade. Her havde Lise betroet sin deeltagende Veninde hvad der saa pludselig havde bedrøvet hende.

„Det var barnagtigt af mig" — sagde hun — „jeg veed det nok! det er mange, mange Aar siden jeg saae ham. Jeg var kun syv Aar gammel, da vi legede sammen i Faders Hønsegaard og fortalte hinanden Eventyr. Saa var han altid Prindsen, som vandt Prindsessen og det halve Rige — og jeg var altid Prindsessen. Nu har han fundet en anden

Prindsesse og er seilet bort med hende til sit halve Kongerige i Konstens Verden paa den anden Side af Jorden. Det er alt over sex Aar siden — og det kan jeg store Pige sidde her og græde over! er det ikke utaaleligt!" — Hun traadte heftigt med sin lille Fod i Gulvet og foer med Haanden over sine vaade Øine.

„Men har du virkelig ikke seet ham siden du var syv Aar?" — spurgte Mariane forundret — „har han da heller aldrig skrevet dig til?"

„Nei, aldrig! undtagen en eneste Gang, da han var Postdreng, og jeg endnu ikke kunde læse; — det Brev har jeg dog, og det har jeg siden læst over hundrede Gange. Siden skrev han kun til Moder engang imellem, inden han reiste udenlands, og til den gode Justitsraad og til Hr. Stær! saa kunde der vel være en Hilsen til lille Lise; men det hed jeg bestandig — og Meer stod der aldrig. Nu har Ingen hørt fra ham i alle de Aar. Han skrev ikke engang det Aar, jeg blev confirmeret — ja dengang var han jo allerede rasende forelsket i den deilige Sangerinde og var sagtens gift med hende i Amerika" —

„Nu! saa slaa ham af dit lille Hoved, din Gjæk! lad den Sommerfugl flyve! Jeg veed nok Den, der anderledes vilde skjønne paa dig" — —

„Jeg bryder mig om Ingen! heller ikke om ham! Jeg vil aldrig gifte mig — det har jeg fast bestemt!" — sagde Lise heftig, og det var som hendes egensindige Barnenatur ganske fik Magt over hende. — „Skulde jeg nogensinde gifte mig, skulde det være med en gammel, gammel Mand, som den velsignede Provst" — vedblev hun — „ham vilde jeg saa passe og pleie og holde af; — men, Cathrine har Ret! de unge Mandfolk er der Ingenting ved: de flyve fra den Ene til den Anden, ligesom Graaspurvene paa Taget.

Han har ogsaa engang været forelsket i Cathrine, og det har været en meget hæslig Historie — det kan jeg nu nok forstaae. Hun fortryder det ogsaa og er bleven saa from — og har ladet sig døbe om to Gange. Hun vil ogsaa have, jeg skal lade mig døbe om, for at blive from og god og komme til Vorherre — og nu troer jeg vist, jeg gjør det" — —

„Men, kjæreste Lise! hvad er det dog for en barnagtig Snak! vil du gaae over til de Hellige, der ikke tør dandse, der ikke gjør Andet, end sukke og bede, fra Morgen til Aften? og vil du foragte din christne Daab og lade dig døbe om af disse taabelige Mennesker? — det er jo forskrækkeligt! det er jo Synd og Ugudelighed!" —

„Nei, Mariane! det er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan faae Fred med mig selv og blive fri for al Synd og Ugudelighed! Jeg veed nok, jeg er fæl — jeg er egensindig og trodsig: jeg kan blive saa vred, saa vred, naar Nogen siger mig imod, saa jeg kunde løbe bort til et Skib og seile bort — langt bort til en anden Verdensdeel — og aldrig meer see noget Menneske, der har kjendt mig. Jeg er ond og fæl, Mariane! Ingen vilde holde af mig, naar de kjendte mig rigtig — hverken den gamle Provst eller Bedstemoder eller Vilhelmine eller den gode Justitsraad eller du" — —

„Men din Fader eller din Moder dog" —

„Ingen af dem kjender mig rigtig; de troe Alle, jeg er saa rar: for jeg hykler og forstiller mig — jeg græder, naar jeg er saa vred, saa vred indeni, saa jeg gjerne kunde springe i Søen" —

„Gudbevare's! men hvem er du da saa vred paa?"

„Ih! paa alle Mennesker og paa mig selv og paa Vorherre med, fordi han har skabt mig saa ond — og naar jeg saadan er ret afskyelig, saa klappe og kysse de mig Allesammen og troe, jeg kun er bedrøvet — og saa bliver jeg

god igjen; men jeg lyver dog og siger, jeg er syg; for der er slet ingen Sandhed i mig. Jeg har løiet for dem Allesammen — for Provsten med og selv paa Kirkegulvet for Vorherre! Jeg har løiet saa forfærdeligt den Dag, jeg stod til Confirmation — kun for ikke at bedrøve den gamle Provst. Jeg troede ikke rigtig paa Meget af det, han havde lært mig; men jeg gav ham Haand paa, at jeg troede det Altsammen og vilde døe paa det. Jeg kan nu ikke blive salig og blive fri for Synd, før jeg bliver et nyt Menneske, et rigtigt Guds Barn, og bliver døbt paany — siger Cathrine — for alt det Andet gjælder ikke. Ingen havde Ret til at døbe mig før jeg havde Forstand og fri Villie — det var syndigt, at lade en Anden svare for mig, før jeg kunde tænke og tale — før jeg kunde troe paa Vorherre og selv vilde til ham — det var Uret og Bedrag baade mod Gud og det spæde Barn — dertil har mine stakkels Forældre og min Gudmoder kun ladet sig forlede fordi man nu saaledes har leget baade med Gud og de smaa Børnesjæle i Aarhundreder, og Præsterne har sagt, det var Ret. Men ved Uret og Bedrag kommer ingen Sjæl til Vorherre! — jeg kom endnu længer fra ham, da jeg løi for hans Ansigt paa Kirkegulvet og lod som jeg bekræftede en Pagt, der var ugyldig. See! derfor vil jeg nu døbes om; men det maa Ingen vide! siger du det til noget Menneske, Mariane! saa bliver jeg fortvivlet — saa lægger du den gamle Provst i Graven — saa vil Alle afskye mig derfor — saa reiser jeg bort med Cathrine og den fremmede Præst — ham, som er Profet og har forudsagt mig, at jeg skal blive god og lykkelig og fri for al Synd i et fremmed, deiligt Land og i en aandelig Kjærlighed" — —

„Gud i Himlen bevare os! hvad er det dog for en

Tale, du fører! bedste, kjæreste Lise!" — udbrød Mariane forfærdet og slog Hænderne sammen. — „Jeg troer, for Gud, du er gaaet fra din gode Forstand! hvad skal jeg dog gjøre, for at bringe dig til Fornuft! — det er jo ren Afsindighed Altsammen, og det kommer dog alene fra det Barne-Eventyr med denne Anton, som du ikke har seet siden du var lille, og som forlænge siden har været dig utro — det er ubegribeligt! det er forskrækkeligt! det er baade til at lee og græde over. Du er jo ellers saa klog en Pige og har læst og lært saa Meget. Du, som baade kan dandse ligesaa godt som jeg — og synger og spiller saa nydeligt — du, som Justitsraaden siger har saa prægtigt et Hoved og kan skrive saa ypperligt — skulde du døbes om og blive et Tossehoved, der Ingenting maatte gjøre med og hverken dandse eller være glad!" —

Lise havde intet Ord hørt af sin muntre, verdslige Venindes Tale. Hun havde siddet stille og stirret ned mod Fjorden, hvor nu Maanen stod op og belyste en Seilbaad, der lagde ind til Broen og hvorfra der steg et stort Fruentimmer iland og gik op ad Engveien.

„See! der kommer Cathrine, som hun har lovet!" udbrød nu Lise med pludseligt Liv og pegede paa det svære Fruentimmer, med Jomfruhat og Bondekonekaabe, som med lange Karleskridt gik op imod dem fra den lille Skibsbro, men standsede og saae sig tilbage, med en Armbevægelse.

„Er der Nogen i Baaden?" — spurgte Lise og var bleven bleg. — „Her skulde hun træffe sammen med de to fremmede Præster, som har Lov til at præke og døbe om, naar Nogen vil frelses. Derude paa en af Holmene vil de døbe mig om, naar jeg vil komme. Iaften vilde de aller-

helst — men det har jeg dog ikke lovet dem." Hun betænkte sig et Øieblik og sprang nu op med funklende Øine, medens en pludselig Rødme foer over hendes blege Kinder. „De er der! hun vinker! Er du virkelig min Veninde, Mariane!" — udbrød hun heftig og greb sin Veninde's Haand — „saa følger du nu med og staaer Fadder til mig!"

„Er du rent taabelig? Lise! det kan dog aldrig være dit Alvor? — Jeg skulde staae Fadder til dig og holde Huen? men hvem skal saa bære dig?" Mariane brast i Latter. Det Hele forekom hende nu ligesaa latterligt, som ubegribeligt; men det faldt hende ikke ind, at der kunde være nogen alvorlig Fare at befrygte ved disse Fantasterier, der endog havde faaet noget Romantisk for hende, siden det var Følger af en lille Kjærlighedshistorie. „Du er rigtignok en stor Gjæk, Lise!" — sagde hun livlig — „og din Kjærlighed til en troløs Elsker, som du ikke har seet siden du var Barn — den kan jeg slet ikke faae i mit Hoved; men kunde du komme til din Forstand ved at faae lidt koldt Vand paa Hovedet, var det maaskee ikke saa galt, og Andet er det jo ikke med disse Helbørers Hokuspokus. Det kunde være ganske morsomt at see — for du skal vel aldrig klædes af og puttes helt ned i Vandet?"

„Nei! det vil jeg ikke! det har jeg udtrykkelig sagt!" — svarede Lise. — „Jeg skal beholde mine Klæder paa; men lidt ud i Vandet maa jeg gaae og lade dem dyppe hele mit Hoved ned lige til Skuldrene" —

„Nei! det var komisk! det gad jeg nok seet! men det gaaer dog ikke an — det er for koldt — du kan faae Snue af det, søde Lise!" — sagde Mariane — „og det var dog ikke værd" — —

„Kom!" — afbrød Lise hende og trak hende med sig. — „See! Cathrine vinker med sit Forklæde og Præsterne staae nede ved Baaden" —

„Nei, nei, Lise! det gaaer aldrig an! — det er dog Galskab Altsammen og maaske Synd dertil" — sagde Mariane, urolig, men lod sig dog drage med ned til Fjorden af den lidenskabelig heftige Lise, der næsten ikke selv syntes at vide hvad hun foretog sig.

Fjerde Kapitel.

Grev Magnus havde trængt sig gjennem Folkevrimlen i de oplyste Havegange og allevegne forgjeves søgt de unge Damer. Tilsidst kom han ogsaa til Pavillonen ved Fjord-Engen og saae derind. Han fandt den tom, og det faldt ham ikke ind at søge de balklædte Damer længer borte. Han skyndte sig tilbage til Selskabet og mente, de unge Piger maatte være gaaede ind til de Gamle i Havesalen. Her mødte han i den aabne Dør Byfoged Kyng. Den lange Byskriver Qvist ledsagede ham, med en vigtig og hemmelighedsfuld Mine. De løde til at have Hast.

„Følg med os, Hr. Greve! Deres Seilbaad er vel brugbar?" — sagde Kyng.

„Det troer jeg nok, bedste Justitsraad! men nu er det jo ikke Tid at seile! — nu skal vi spise! har De ikke seet Jomfru Lise og Frøken Holm?"

„Nei, men kom med, Greve! Qvist vil vide, her er Mormondaab paa en af Deres Holme" —

„Det skal Pokker løbe efter!" — svarede Stamherren og loe — „de Narrestreger bryder jeg mig ikke om!" —

„Men naar de unge Damer, De spørger om, er taget derover af Nysgjerrighed og maaske kan drages ind med i den upassende Handling" —

„Hvad for Noget?" — udbrød Magnus — „de er dog aldrig gale!" —

„Tys! kom, Greve! lad os undgaae al Opsigt!" — hviskede Kyng, og de gik hastig alle Tre ned mod Pavillonen.

Paa Veien gjentog Qvist, hvad han med stor Snuhed havde opdaget og allerede gjort Byfogden bekjendt med. Der skulde være en hemmelig Baptist- eller Mormon-Daab paa den længstbortliggende Holm i Fjorden, medens Folkefesten denne Aften bortdrog Opmærksomheden derfra. Han havde seet de to formentlige Mormonpræster, den berygtede Mikkel Kvæler og Siversen, i en Seiljolle ved den lille Skibsbro og en Kvinde stige ud af Jollen, i hvem han havde gjenkjendt den saakaldte Præke-Cathrine. To unge Damer vare gaaede ned til hende og fulgte med hende til Fartøiet. Den Ene var Frøken Holm, den Anden var Provst Stærs Pleiedatter.

Inden de naaede Skibsbroen kunde de see Agtersiden af en Seiljolle, der laae ved den fjerneste Holm, og nogle Skikkelser, som bevægede sig omkring den; men Maanelyset var svagt, og de kunde ikke kjende Nogen eller see hvad de foretoge sig. Den lille Seilbaad, der laae ved Broen, blandt flere Lystbaade uden Seil, var halv fuld af Vand, og Roret var borte. Ved alle Baadene fandtes ogsaa kun een Aare. Magnus sprang strax ud i Seilbaaden og begyndte at øse. Qvist fandt Roret, affastet i Vandet, og fik det op. Byfogden ordnede de Seilstumper, der forefandtes, og saae paa Vimplen, der flagrede udad.

„Vinden er god! det lufter lidt op!" — sagde han — „lad os kun see, vi komme afsted! — Nu er Baaden let nok, Greve!" —

Medens de endnu anstrengte sig for at faae Baaden af Grunden, sad Frøken Mariane nu alene i den fremmede Skibsjolle ovre ved den lille Holm og saae med ligesaa megen Nysgjerrighed, som Forundring og Spænding, paa

de besynderlige Ceremonier, hun var Vidne til. Det var hende et ganske nyt Slags Skuespil, der dog begyndte at blive hende lidt betænkeligt.

Lise var strax stegen ud af Jollen og stod nu i Vand til høit over Anklerne, medens den nederste Deel af hendes hvide Kjole svømmede rundt om hende paa det krusede Vand. Den store, stærke Cathrine stod ved hendes Side i Vandet og understøttede hende. Begge de fremmede Mænd stode ligeledes i Vandet. De dreiede Øinene i Hovedet og læste vexelvis over hende nogle Formularer med pietistiske Udtværelser af de bibelske Billeder om Lammet, Blodet og Brudgommen, som de kunde udenad. Endelig syntes Mikkel Profet at være færdig med hvad han kunde paa Remse. Han greb nu til sin egen Veltalenhed og profetiske Indskydelse, medens Cathrine sang en Mormonpsalme, som hun nok forbedrede ved endnu hyppigere Brug af „Lammet“. Mariane hørte kun det ofte gjentagne Omkvæd:

„Der kommer nu for Lammets Faar
Et Sabbathshvile-Aar!“

„I den store Profet Joseph Smiths Navn!“ — raabte nu Mikkel i huul Præketone og lagde sin store, plumpe Haand paa Lises Hoved — „i den hellige Hr. Smiths og Mormons Navn optager jeg dig saaledes blandt de sidste Dages Hellige og indvier dig til at være et syndefrit Barn i det tusindaarige Rige, saafremt du bekjender, at du hidtil har været et ugudeligt Skarn, men nu vil være en ren Due i Fornyelsens Ark, der ene kan redde os fra den sidste store Syndflod — den, der kommer med Flammebølger over den gamle Verdens Babel! Bekjend og bøi dit Hoved i Lydighed! saa skal du aldrig meer forlokkes og besmittes af Verdens sorte Ravne, men være blandt de Udvalgtes hvide

Duer, der hente Olieblade til deres Saliggjørere — til deres Befriere fra den store, brændende Syndflod!" — Mikkel syntes nu virkelig i et Slags Begeistring og hans glubske Øine funklede.

„Skynd dig, Profet! det er nok! der er Nogen ved Baadene derovre!" — hviskede Siversen, og Mariane saae forundret paa hans urolige Miner, uden dog endnu at fatte Mistanke.

Lise var saa fordybet i sit eget Inderste, at hun intet Ydre fornam. Hun havde staaet med nedbøiet Hoved og kun hørt Opfordringen til hende om Syndsbekjendelse. Nu oploftede hun sit Hoved ligesom i en forklaret Tilstand. „Ja, jeg bekjender" — udbrød hun, med dyb Inderlighed i Aasyn og Blik, idet hun knugede de foldede Hænder mod sit Bryst — „jeg har været ond og ugudelig i mit Hjerte fra jeg var lille — jeg har løiet og hyklet for Gud og Mennesker, naar jeg syntes from og god — jeg har vidnet, at jeg troede, før det var Sandhed; men nu troer jeg — nu er det Sandhed — fra denne Time vil jeg blive et nyt Menneske — jeg vil blive et rigtigt Guds Barn og boie mig for hans evige Kjærligheds Villie!" — Idet hun sagde disse Ord, bøiede hun sit Hoved dybere og dybere ned mod Vandet, hvori Maanen og Stjernerne speilede sig. Det var som hun skulde dukke sit Hoved ind i Guds aabne Himmel. Mariane blev næsten andægtig ved at see paa hende. Selv den store Cathrine, der holdt paa hende, var virkelig rørt og græd lydelig.

„Dyp hende nu og lad det faae Ende, Mikkel! — de har heiset Seil derovre!" hviskede Siversen.

„Nu vel! min Snut!" — sagde Mikkel med sin raae, naturlige Stemme og trykkede Lises Hoved dybt ned under Vandet, medens Cathrine holdt hende fast om Livet —

„saaledes døber og indvier jeg dig da, baade i Hr. Smiths og hellig Mormons og mit eget Navn til den nysseligste Glut af de sidste Dages Hellige og til min sjette aandelige Kone! — dermed er den Historie ude! Nu op med hende i Jollen, Jens Siversen! og lad os faae alle Kludene op! du kan tage den anden Gaas — men denne hersens er, Død og Pine, min!"

Med Forfærdelse hørte Mariane disse raae Ord. Hun saae nu først ret disse gruelige Mennesker i deres frække, forvorpne Ansigter, og nu faldt det hende pludselig ind, at de maatte have noget Ondt isinde. Hun saae dem løfte den halvbevidste Lise op i Jollen til hende og heise Seil med stor Iil.

Cathrine hjalp dem, men saae med et forbittret Blik til den Mand, der havde grebet Roret. „Ja saa, Mikkel!" — mumlede hun — „var det Meningen? og du bander paa det, som en Babels Synder!"

Mariane vilde skrige; men hun kunde ikke — det var som hendes Tunge var lammet. Hun saae sig tilbage og trøstede sig med, at der dog var Mennesker i Nærheden, og at hun snart maatte være iland igjen. Men, næsten forstenet af Skræk, bemærkede hun idetsamme, at Jollen ikke seilede mod Land, men styrede længer ud i Fjorden. Hun var ikke af de nervesvage Damer, som faae ondt, naar der er Fare paafærde. Saasnart den første Skræk var overstaaet, tog hun Mod til sig og sagde høit og dristig: „det er galt, Godtfolk! — sæt os strax iland eller jeg gjør Anskrig!"

„Stop Munden paa Tøsen, Cathrine!" — brummede Mikkel — „eller smid hende ud! Jeg kan ikke gaae fra Roret."

Cathrine vendte sig hastig til Mariane, men blinkede:

„ti kun stille, lille Frøken!" — hviskede hun — „jeg skal see, jeg hitter paa Raad! — Lad mig holde Roret, Mikkel!" — sagde hun derpaa høit til Styrmanden — „der er Noget i Ulave ved Seilet — din Apostel er en Kludrer. Det vil jeg ellers sige Jer begge To" — vedblev hun med kraftigere Stemme — „I maae ingen Fortræd gjøre nogen af Pigerne! krummer I et Haar paa Nogen af dem, saa smider jeg idetmindste Een af Jer ud paa Hovedet! for saamange Kræfter har jeg nok — kjender I ellers denne?" — Hun løftede sin Haand, og der blinkede en stor Kniv i den.

Mikkel havde allerede sluppet Roret og var løbet hen til det svaiende Seil, for at ordne det. Han kastede nu et glubende Blik til Cathrine, men taug. Hun havde bemægtiget sig Roret. Hun dreiede det hastig — Seilbaaden krængede og vendte sig om mod Land.

„Plager Satan dig, din Rakker!" — skreg nu Mikkel, som rasende, og sprang, som et vildt Dyr, hen over hende; han rev hende Kniven af Haanden og gav hende saa voldsomt et Slag i Hovedet, saa hun tumlede om i Jollen og blev liggende, som død. Idetsamme greb han Roret og vendte Fartøiet igjen fra Land.

Under alt Dette stod Siversen med Rebet i Haanden til det flagrende Seil, for at binde det fast; men han famlede med usikker Haand og syntes høist urolig.

Lise sad dødsstille i Bagstavnen, med de lange, vaade Lokker over Skuldrene, og syntes Intet at sandse af hvad der foregik; men paa Mariane spillede Øinene i Hovedet. Hun tvang sig til at tie, men havde løsnet det hvide Slør fra sin Hat. Hun lod det nu flagre høit i sin Haand og flyve bort. Hun havde seet en Seilbaad fare ud fra Broen og styre noget til Siden efter dem. Hun kunde skimte tre Mænd i Baaden, men kjendte dem ikke i den Frastand.

Hendes Slør var et Nødflag, hun havde heiset, for at kalde dem til Hjælp.

Dette Tegn behøvedes dog ikke. De havde alle Tre seet Jollen seile bort fra den lille Holm og tage Fart ud i Fjorden.

„Meer tilhøire med Roret, Qvist!" — raabte Magnus og satte et lille Seil op til. — „Vi maae vel kunne hale dem ind! hvor Pokker vil de hen?"

„Hvad er det for et Skib, der ligger hístude?" — spurgte Kyng.

„En Amerikaner" — svarede Qvist. — „Jeg saae Flaget, da Sol gik ned."

Kyng blegnede. „Det begynder at see alvorligt ud!" — sagde han. — „Kan vi hale Jollen ind før den naaer Amerikaneren? Grev Hog!"

„Jeg tænker det nok!" — svarede Magnus. — „Meer tilhøire, Qvist! — Hør, Justitsraad! maa jeg prygle dem, de Gautyve, naar vi hale dem ind?"

„Selvtægt er ikke lovlig, Hr. Greve!" — svarede Byfogden med juridisk Rolighed i det endnu dog blege Ansigt — „men bliver det nødvendigt at bruge Magt her, er det Ret!"

Den lille Jolle med Ransmændene havde et betydeligt Forspring; men Grevens Lystbaad var en bedre Seiler og blev styret bedst. De havde begge lige Kaar, hvad Vind og Strøm angik. Det store, fremmede Koffardiskib, som formodentlig skulde optage Ransmændene, laae aldeles seilklart. Der skulde allerede løftes Anker; man kunde høre Skibsfolkenes Sang i Spillet. Det gik dog noget langsomt og ligesom til en Psalmetone. Begge de smaa Seilbaade skar med voldsom Fart frem mod Skibet, som det var Maalet for et Væddeløb — de vare ikke langt fra

hinanden og endelig saa nær ved Koffardiskibet, at man kunde høre nogle Ord af hvad der blev sjunget i Spillet, især det ofte gjentagne!

„thi vi er de ægte Zions Sønner!“

„Nu gjælder det!“ — raabte Magnus — „ligeud, Qvist!“

I et Øieblik var Lystbaaden lige paa Siden af Skibsjollen. Man kunde gjensidig see og kjende hverandre. Magnus satte sin Aare ind over Rælingen paa Jollen og holdt Baadene tæt sammen. „Stop, I Satans Heldører! eller jeg slaaer jeres Pander itu!“ — raabte han.

„Vi vandt Væddemaalet, mine unge Damer!“ — raabte Kyng og gav Magnus Tegn til at tie — „sig nu Farvel til de gode Venner og stig over til os!“

Begge Seilbaade vare paa eengang stødte mod Boven paa Amerikaneren. Siversen var strax sprungen op paa det store Skib. Mikkel slap Roret og gjorde Mine til at tage fat paa Lise, der sad stille ubevægelig ved Bagstavnen. Men nu reiste pludselig Cathrine sig og stødte ham baglænds om i Jollen. „Nei, Mikkel!“ — sagde hun — „du skal nøies med mig! en skikkelig Pige er for god til dig, og fem aandelige Koner kan du have nok af!“

Mariane havde imidlertid hjulpet Kyng med at faae Lise over i den anden Baad; selv var hun rask sprungen bag efter. Qvist havde skyndt sig at dreie Roret, medens Magnus stod med Aaren opløftet i begge Hænder, for at hindre enhver Modstand. Mikkel var dog alt kommen paa Benene; han styrtede, fraadende af Raseri, mod Bagstavnen, for at gribe fat i Lises Kjole; men idetsamme faldt Aaren i Stamherrens Haand saa vældigt mod hans Pande, at han med et vildt Brøl styrtede tilbage.

Der var blevet Larm paa det fremmede Skib. Man kom med Lygter og saae ned, medens Ankeret alt svaiede over Vandfladen. De to Seilbaade vare skiltes ad. Cathrine laae hylende over den haardt saarede Mikkel. De bleve begge heisede op paa Amerikaneren, som kort efter seilede ud af Fjorden med god Vind, medens Grevens lille Lystbaad, med de to unge Damer og deres Befriere, ikke uden Vanskelighed krydsede tilbage mod Landingsbroen.

Femte Kapitel.

Sex Uger vare forløbne siden den store Folkefest paa Høgholm. Det var sidst i October 1851. Skovene stode nu bladløse og sorte ved Fjorden og den gamle Borg. Grevinde Camilla havde trukket sig tilbage til et af de lunere Værelser i hendes Sidefløi, med Vinduer alene til Gaarden. Men ogsaa her havde hun faaet det indrettet efter sin Smag. Sine Bøger, Musikalier og Malerier havde hun om sig, og hendes lille Arbeidsbord stod saaledes, at hun kunde glæde sig over ethvert Solglimt i den dunkle, taagede Aarstid. Det var Morgen. Udenfor hendes Vinduer flagrede Spurvene og Duerne fredelig frem og tilbage ved det Bræt, hvorpaa hun nylig havde udstrøet Korn til dem. I Gaarden var der munter Færdsel med Hestene, der bleve redne tilvands. De store Dogger og Mynder gjøede. De ventede paa deres Herre. Gjennem den hvælvede gothiske Port med takkede Gavle saae hun ud til Veien og Enghaven, der, med Skov og Fjord til Baggrund, med en Landsbykirke paa en Bakke tilhøire og en Kæmpehøi tilvenstre, dannede et ret charakteristisk sjællandsk Landskab. De Bøger, der laae opslagne paa Camillas Bord, vidnede om, at Historie og Poesie maatte være hendes kjæreste Læsning.

Hun saae nu Magnus gaae paa Jagt med sin muntre, eenarmede Broder, der havde sin egen Skytte med, en ung, halt Krigskammerat, paa hvis Skulder han lagde Bøssen,

naar han skjod. Sundby ledsagede dem, mod Sædvane, denne Dag paa Jagten, dog uden nogen Bøsse. Han fulgte kun med for Selskabs Skyld og for at besee den fjerneste Deel af Skoven ved den saakaldte Klint, hvor der stod et gammelt Vagttaarn, der i Sommerens Løb var blevet gjort beboeligt. Hint forfaldne Taarn paa den øde, afsides Pynt havde Grev Magnus overladt til en rig Englænder, Master Richard, som her vilde drive Fiskeri og oldnordiske Studier i Ensomhed. Om hin Særling havde der været megen Tale. Han havde afgjort Alting ved en Commissionair og vilde leve som Eremit her i nogen Tid for sin Fornøielse. Magnus og Ferdinand vilde vædde Ti mod Een med Sundby om, at denne Master Richard var deres gode Ven Lord Hardly, den sære Englænder, de havde kjendt i Rom 1845, og som havde bortført det spæde Barn istedetfor Nonnen. Han havde lovet engang at overraske dem i deres Fædreland, og denne Maade at blive deres Nabo paa kunde nok ligne ham. Nu var Englænderen for en fjorten Dages Tid siden flyttet ind i sit Taarn i den allerubehageligste Maaned, for ret at nyde det skandinaviske Eremitliv i Ro. Han var kommen om Natten og havde ikke aflagt Besøg til Nogen. De unge Grever vilde nu dog, naar de paa Jagten kom i hans Nærhed, forsøge paa at aflægge ham en mulig Visit, for at ønske ham Velkommen! Under munter Spøg over den Bortførelseshistorie, de nu atter vare komne paa Tale om, gik de gjennem Gaarden.

Sundby saae op til Camillas Vindue, og hun besvarede hans Hilsen med venlig Ro. „Gud skee Lov!" — sagde hun: — „Den Fred, han selv har vundet, bringer han med sig, hvor han kommer." Hun satte sig nu hen med stille Alvor og gjennemlæste et Par Breve fra Vilhelmine Stær, der laae paa hendes Bord blandt en hel Deel

andre. De fleste af dem var en Række smaa Beretninger angaaende Lises og den gamle Provsts Befindende. De havde begge været farligt syge. Lise var strax efter den angribende Begivenhed hin Festaften falden i en hidsig Feber, og den gamle Provst havde, uagtet al Forsigtighed, paadraget sig en alvorlig Forkjølelse. — Hvad der havde forværret Oldingens Tilstand, var den Sorg og Bekymring, hvormed han havde erfaret det kjære Pleiebarns aandelige Forvildelse og den Yderlighed, det var kommet til med hendes religiøse Skrupler. Byfoged Kyng havde underrettet ham og Familien saavelsom deres fortroligste Veninde, Grevinde Camilla, tilligemed Sundby om hvad der var skeet, saaledes, som han havde hørt det af Mariane Holm; men han havde indstændig paalagt dem Alle at holde den hele Historie hemmelig, for den unge Piges Skyld, som ellers vilde blive Gjenstand for mange skjeve og uskaansomme Domme. Mariane var, med al sin Munterhed og Lyst til at more sig over Livets Vrængbilleder, dennegang ligesaa taus, som snild. Qvist var, som en rigtig Politiespion, Forsigtigheden selv. Grev Magnus vidste ikke Andet, end at det havde været Præke-Cathrines anden eller tredie Sectdaab, de unge Damer af Nysgjerrighed havde bivaanet, og at Lise ved en Uforsigtighed var falden i Vandet. Selv havde Lise ikke i flere Uger været istand til at faae Klarhed i sin egen Bevidsthed. Hun havde levet i en Fantasiverden, hvor hun kun omgikkes med Engle og salige Aander, der modtoge hende i et nyt himmelsk Jerusalem, som hun selv havde opbygget sig af alle de Historier om Feslotte og vidunderlige Tryllepaladser, hun havde hørt af Eventyr-Marie i sin Barndom. Til denne Feslottestad, som laae i det virkelige, fra Østen bortflyttede Paradis, forekom det hende at hun var seilet over det store Ver-

denshav med Kyng og Mariane, efterat hun først var nedsjunken i et uendeligt Dyb, der var Fornyelsens og Tilblivelsens guddommelige Hav — den evige Kjærligheds Kilde. Af dette Hav paastod hun, at hun var opdukket med en fornyet Sjæl og forvandlet til en hvid Due — og saaledes var hun fløiet fra Masten af den store Ark, der foer gjennem Flammebølger over den gamle, undergangne Verden, til Olivenskovene paa et nyt Ararat og til Feslottestaden.

Vilhelmine havde i flere foregaaende Breve skildret disse Lises Feber-Fantasier med de mest levende Farver. Alle disse Breve, som vare omvundne med Silkebaand, istedetfor Segl, vare befordrede ved den Brevduepost, Lise og Vilhelmine i den sidste Sommer, mest for Spøg, havde faaet indrettet mellem Lundeby Præstegaard og Høgholm. Afstanden var neppe fire Miil; men Postveien gik gjennem flere Kjøbstæder, og paa denne sædvanlige Vei behøvede ethvert Brev næsten et Par Dage til at naae sin Bestemmelse. Nu affendtes kun engang imellem et Bud frem og tilbage med en Duekurv. De fra deres Mager kun paa kort Tid adskilte Duer syntes ikke at lide ved denne deres Tjeneste, som troe Kjærlighedsbud. De fløi altid hastig og glade tilbage til deres Hjem, med et lille Brev under Vingerne, og det havde været Lises største Glæde at kunne affende og modtage slige Smaabreve undertiden med friske Blomster, der ikke behøvede nogen Time for at flyve mellem de kjærlige Veninder. Saavel Vilhelmine som Camilla havde ogsaa havt stor Glæde af denne poetiske Duepost. I Lises Sygdom benyttedes den idelig af dem og var nu især bleven Camilla af stor Vigtighed, medens den hver Time paa Dagen kunde bringe hende Budskab om den kjære Lises og Provstens betænkelige Tilstand.

I de første Breve om Lises Sygdom og Feberfantasier havde Vilhelmine ikke kunnet finde Ord til fuldelig at udtrykke

den Ynde, Høihed og Begeistring, der var i ethvert af hine Drømmesyner. Hun havde derved lært at kjende den unge Pige fra en Side, som hun aldrig før havde ladet noget Menneske see. „Der strømmer Ord fra hendes Læber" — skrev Vilhelmine i et af disse tidligere Breve — „med en Rigdom af Poesie og Tankefylde, som de sjælden udstrømme fra nogen Digters Sjæl. Der svæver Billeder for hendes Øie, som de herligste, nogen Malerfantasi har fremkaldt. Det er som Skikkelserne i Dantes Paradis foresvæve hende med Profeters og Apostlers, med forklarede Martyrers og de salige Menneskers Sjæle. Blandt dem seer hun nu altid sin Barndoms Ven og Legebroder, Anton, med den lille Hyldefløite, hun engang har givet ham; hun hører ham spille paa den, saa Guds Engle flyve ned og lytte dertil og alle de Salige juble. Selv er hun bestandig kun den lille hvide Due, der flyver fra Gren til Gren i de Saliges Paradis og glæder sig med dem over deres Fred og Herlighed og over den lille Fløitespiller fra den anden Side af Jorden, der nu ogsaa er kommen derhen, hvor de rette lyksalige Øer ligge."

Camilla greb et sildigere Brev fra Vilhelmine og læste:

„Selv naar hun ikke fantaserer, naar der ingen Feber-Bevægelse er i hendes Pulsslag, er der nu en Høihed i hendes Blik og en Lyksalighed i hendes Aasyn, som næsten ængster os. Det er som hun skulde forklares for vore Øine og forlade os. Kilden til denne Opløftelse og Lyksalighed er dog alene den Forestilling om Befrielse for al Synd og Umuligheden i mere at kunne synde, som hun har medbragt fra disse vistnok forvildede Secterers Lærdomme. Skade, at vi nu maae modsige hende og uddrage hende af denne lyksalige Skuffelse! — Jeg kan godt begribe" — sluttede Vilhelmine dette Brev — „at en saadan Lærdom, saalænge den virkelig kan troes, maa kunne aabne Himlen for enhver dybere Menneske-

natur. Saaledes forekommer det endnu Lise undertiden, som hun i egenligst Forstand har neddukket sit Hoved i det dybe Uendeligheds-Hav, hvori den høieste Himmel afspeiler sig og som er Livets og Tilblivelsens, Sandhedens og Kjærlighedens evige Kilde" —

„Nu er Lise, Gud skee Lov! uden al Fare" — skrev Vilhelmine i et af de sidste Breve, som for et Par Dage siden var kommet fra Præstegaarden — „men nu er en stor Deel af hendes drømte Lyksalighed forbi. Hun er ikke meer den hvide Due i hint salige Paradis — hun seer og hører ikke meer sin forrige Legebroder spille for Guds Engle. Hun troer heller ikke meer, at den christelige Forløsnings- og Forsoningslære ophæver Muligheden for hende i at synde. Hun er aldeles aandelig helbredet. Der er Fred i hendes Sjæl; hun føler sig i Klarhed med sig selv, med sit Forhold til Gud og Verden; men hin overstrømmende Glæde er forsvunden. Hun er mild og stille. Hun synes at have overvundet det Stivsind og den pirrelige Heftighed, der hørte til hendes smaa Skjødesynder; hun kan dog ikke være saa barnlig, som før: det er som det høiere Menneske i hende, ved sin Alvor og Dybde, har bortskræmmet den Rest af den naive Bondepige-Natur og den næsten enfoldige Barnagtighed, der dog klædte hende saa nydeligt. — Hun sladdrer nu ikke meer saa hjerteglad om sine Blomster og Duer. — Hun sværmer ikke meer, som før, for alle Eventyr og Fehistorier. Kun de Eventyr og den Poesie i det Hele, hvorigjennem der gaaer en dybere, helst religiøs Tanke, synes nu at tilfredsstille hende. Sligt læser hun nu tidt for vor Gamle. Det har været ham en usigelig Glæde, at see hende helbredet for Secter-Sværmeriet og i fast Besiddelse af hvad han altid først har villet meddele hende — det Allerhøieste — det ene Fornødne."

„Vor Gamles Tilstand bliver mig betænkelig“ — skrev Vilhelmine i det sidste Brev, som samme Dag var kommet. — „Han er ikke længer syg; men hans Livskræfter ere udtømte. Han seer saa smuk, saa inderlig lyksalig ud. Han seer kjærlig, dog undertiden med et Anstrøg af Vemod i sit næsten forklarede Blik, paa os Alle og trykker ofte vore Hænder. Men han ligger stille og taler ikke Meget. Han holder fordetmeste sin troe, firsindstyveaarige Elskede — sin stille, hvidhaarede Guldbrud, i Haanden. — Det bliver til Sommer sex Aar siden de holdt deres Guldbryllup. — Det er som han dog nu ikke ret glad kunde gaae bort, uden at tage hende med sig. Hun er ogsaa udlevet — hendes Liv synes kun at hænge sammen med Verden ved en eneste Traad — hendes Kjærlighed til ham. Paa hendes stille Smil kan jeg see, at hun neppe mange Dage vil kunne overleve ham. Hun er, som han, i fuld Besiddelse af alle sine Aandsevner. Hun læser ofte for ham i Bibelen. Igaar havde hun læst nogle gamle Breve for ham, da de vare ene. Jeg kunde see paa Udskriften, at de vare fra deres Forlovelsesdage. Da vi kom ind til dem, saae vi dem i hinandens Arme og med Glædestaarer i de herlige Øine, hvoraf en evig Ungdom og et høiere Livs Salighed udstrømmede.“

„O!“ — tilføiede Vilhelmine — „disse elskelige Gamles eneste Søn har arvet denne Kjærlighed. Han faldt mig om Halsen, da han saae deres Glæde, og sagde: „„Vilhelmine! saaledes vil Gud vist ogsaa engang lade os mindes det Samliv, vi alt her kan føre i hans Rige!““

„Kjæreste Camilla!“ — sluttede Brevskriverinden — „hvi skal De staae saa afsondret og ene i det Guds Rige her paa Jorden, hvori De dog ogsaa har fundet Fred og himmelsk Glæde?“

Paa disse Ord dvælede Camillas Øine længe.

I en Efterskrift stod der:

„Lise er Kjærligheden og Elskværdigheden selv. Min kjære, trofaste Fader er her i disse Dage næsten bestandig. Han er bleven ti Aar yngre siden det gik saa lykkeligt med Lises Helbredelse. Hun var ham altid næsten kjærere, end en Datter. Nu har han, med os Alle her, kun een Tanke — vore kjære, kjære Gamle!

Fader og Lise forlade nu sjælden Bedstefaders Leie. De skiftes med Bedstemoder og mig til at læse de Steder af Skriften, som han peger paa."

Det var næsten Aften inden de unge Grever og Sundby kom tilbage fra Jagten og det paatænkte Besøg hos den engelske Taarn-Eremit. Ved det sildige Middagsbord vare Greverne i det fortræffeligste Lune.

„Jeg faaer dog Ret!" — sagde Ferdinand og loe — „det er vor gale Englænder med sin Skjæbne. — Er hans Tjener ikke Herren op ad Dage og præker om den Skjæbne, der forbyder hans Herre at tage imod os, i et grueligt Tungemaal? Forstod du Andet af hans Præk? Magnus!"

„Det var ikke stort" — svarede Magnus — „det var jo ikke engang saa forstaaeligt som Conrads tydske Pluddervælsk — den arme Nad! ham kom jeg til at tænke paa, ved at høre denne William — eller hvad han hedder — snakke Fransk paa Engelsk med Sundby."

„Var det ikke ved Frederits, I saae Conrad falde?" spurgte Sundby hastig — „fortæl mig noget Mere om ham!"

„Det har vi jo fortalt dig Altsammen!" — svarede Stamherren: — „han var den jammerligste Friskarekarl, vi saae. Det var mig dog kjært, vi fik puttet ham i christen

Jord, hvorvel han var og blev en Rad til det Sidste; han kjendte os nok strax, da vi løb Storm — han luskede af og smed Geværet saasnart han saae os" —

„Men jeg saae, han greb det igjen — da de havde heiset hvidt Flag og dog skjød paa os fra Treldeskandsen" — sagde Ferdinand ivrig — „han skulde være begravet i Rakkerkulen, den Slyngel!"

„Nu ja! derfor fik han jo strax sin Bekomst!" — sagde Magnus godmodig. — „Da han laae i Kisten saae han dog ganske menneskelig ud. — Men hør, Sundby! hvad var alt Det, den engelske Tjener havde at betroe dig? — Jeg kunde see paa hans Ansigt, det maatte være noget meget Vigtigt — han saae jo ud som en Parlementair, der kom med Stilstandsforslag fra Fjenden."

„Han gjentog sin Herres Ønske, at være fri for Visitter" — svarede Sundby undvigende — „det sagde jeg Eder jo nok! Hans Hus er hans Kastel, siger han og holder strengt paa at leve frit efter eget Lune, ligesom i England. Han lod mig desuden bede om de Optegnelser, jeg har lovet ham, angaaende Livet her i Danmark, som han vil studere her i Ro, uden at gaae ud af sit Kast — det er jo meget begribeligt!"

„En stor Nar maa han være!" — sagde Magnus — „men Lord Hardly kan det dog neppe være — han var jo ingen kedsommelig Surmuler — han var jo velfornøiet med Alting, og hvad han studerte, var jo kun Skjæbnen og det gamle catholske Lirumlarum."

„Nei, Lord Hardly troer jeg heller ikke han er" — sagde Sundby. — „Men hans Griller komme os jo ikke ved, og vi vil ikke plage ham med Nysgjerrighed!"

„Jeg troer dog endnu, det er vor Nonnebortfører" — sagde Ferdinand og loe — „hvad mon der blev af hans

spæde Brud? mon han har hende med i sit Kastel? Hun maa nu jo være en deilig voxen Pige paa hele sex Aar."

„Han er ganske alene med sin Tjener" — svarede Sundby — „han onsker, som sagt, kun Fred i sin Ensomhed" —

„Men vil han da heller ikke see dig? Sundby!" — spurgte Ferdinand med et frittende Blik — „med dig har han jo dog verlet Breve, og dig kan han dog takke for, at han fik Magnus til at gaae ind paa hans underlige Griller med Klintetaarnet. Forskruet maa han dog være som Pokker!"

„Det vil jeg ikke sige!" — tog Camilla nu Ordet — „har han havt et forvildet og ulykkeligt Liv, som det lader til, finder jeg det ganske naturligt, at han søger Ensomhed. Hans Forkjærlighed for vore Klinter og denne Levning fra Vikingstiden, som vi selv jo neppe har kjendt, røber en nordisk Natur, som nedstammer fra Angelsachser og Danske. Han maa vist før have bereist disse Egne."

Sundby afbrød nu denne Samtale og spurgte om Underretninger fra Lundeby Præstegaard.

Camilla gav dem Alle en kort, men hjertelig Beretning om hvad Vilhelmine denne Morgen havde skrevet og rakte Sundby Brevet. Hun erindrede dog idetsamme en Yttring deri, som angik hende selv, og vilde tage det tilbage; men Sundby sad allerede fordybet deri.

„Du skal see, Camilla! de gaae ud paa eengang som to smukke Kirkelys — de flyve bort sammen — de to gamle hvide Stære!" — sagde Magnus og var bleven ganske rørt over hvad Søsteren med saa megen Inderlighed havde fortalt. — „Det er dog rart, Jomfru Lise kommer sig saa godt!" — tilføiede han — „men efter Alt, hvad jeg hører om hende, maa hun nu vist være bleven noget kedsommelig. Siden den Fadderhistorie synes jeg ikke nær saa godt om

hende. Heldørerne havde jo gjort hende saa stum som en Fisk, og paa Baaden saae hun ud som en død Nonne. Nei, da maatte jeg lide Mariane Holm! hun var, min Tro, en rask Pige! Jeg kunde have kysset hende, da hun heisede Nødflag, havde der ikke været saa meget Vand imellem os."

„Haha! det Nødflag var det, du havde saa travlt med at fiske op, Dogge!" — udbrød Ferdinand og loe. — „Seer jeg ret, stikker det frem der bag din Vest. — Hør! jeg veed Nyt!" — vedblev han: — „En smuk Dag med det Allerførste rider der en anseelig, ung Mand, med godt Huld, i en splinterny Jagtfrakke med blanke Knapper, hen og frier til Mariane Holm" —

Magnus var bleven blodrød i de store Kinder. „Mener du det? Vindspiller!" — mumlede han og slog Øinene undseelig ned. — „Troer du, det gik an? hun vilde sagtens gjøre Nar af den Klods, ligesom alle de andre fine Frøkener, der skal være saa aandrige — og slem kan hun være" —

„Nei, det vil jeg staae dig inde for!" — sagde Ferdinand — „mig gjør hun rigtignok dygtig Nar af, fordi jeg kroer mig, som hun siger, af hvad der slet ikke er til — nemlig vor Oldefaders Bedrifter og min venstre Arm; men dig er hun ganske indtagen i — for dit store Hoved og dit gode Hjerte, kan jeg troe" —

„Ja, der har vi det! — altid skal jeg høre, at mit Hoved er for stort og der er for Lidt i det!" — brummede Stamherren — „og naar man berømmes for et godt Hjertelag, mene de nu kun, man er et Fæ" —

„Men det er jo kun mig og ikke Frøken Mariane, der snakker om dit Hoved og dit gode Hjerte, Magnus! vær du kun rolig! det skal du ikke tage dig saa nær! — med Frieriet var det ogsaa kun min Spøg" —

Brødrene gik nu fra Bordet, under nogle smaa, godmodige Drillerier, og forlode Spisesalen. Sundby reiste sig ogsaa; men han ledte efter sin Hat og blev tilbage. Camilla saae en usædvanlig Bevægelse i hans Ansigt og studsede. Hun mærkede, at han maatte have noget Vigtigt at tale med hende om alene. En let Rødme foer pludselig over hendes Kinder; hun hilste ham hastig, for at bortfjerne sig. Hun syntes dog ubestemt, om hun vilde gaae eller blive — men blev og satte sig rolig i en Stol ved et Haandarbeide.

Sjette Kapitel.

Saasnart Sundby var ene med Grevinde Camilla, rakte han hende Vilhelmines Brev tilbage og betragtede hende med et stille, gjennemtrængende Blik. Han pegede paa det Sted i Brevet, hvor der taltes om hendes enlige Liv. „Tilgiv!" — sagde han — „jeg læste vist et Ord meer, end jeg skulde. Jeg seer paa Dem, at hvad der berører Dem selv, ikke var bestemt for Andre. Jeg saae dog ikke, om det var et Spørgsmaal eller blot et Udraab" —

„Det kan aldrig blive noget Spørgsmaal, kjære Sundby!" — svarede Camilla med forhøiet Rødme; men i hendes Blik og Aasyn var der stille Ro. — „Jeg føler mig ikke forladt i Verden, uagtet jeg er henviist til et noget affondret Liv. Jeg har fundet, hvad jeg søgte — Fred!"

„Meer, end Fred, ædle Veninde!" — udbrød Sundby med Inderlighed — „himmelsk Glæde — stod der."

„Ogsaa det tør jeg sige, jeg har fundet" — svarede hun stille — „saaledes som Himmelglæden her kan findes — som Gjenskin i Gaadespeilet — og udstykket — helt kan vi dog kun eie dens Betingelse — Freden."

„Derved mener De ikke nogen kold, død Resignations-Ro! — hin stoiske Hedningdyd, som De engang delte Schillers Begeistring for — den er De lykkelig kommen ud over" —

„Ja vel! der er Meget, man maa udover, selv af hvad der prises som stort og aandrigt, før man seer, at den største og rigeste Aand er den, der endnu kan svæve over ethvert Chaos og bringe Fylde i vor egen og al Verdens Tomhed. Jeg priser nu netop min Ulykke, som min største Lykke, kjære Ven!" — vedblev Camilla efter et lille Ophold. — „Uden den Forsmædelse, jeg ikke vil nævne, havde jeg vist aldrig løsrevet mig fra den øde Glimmerverden, jeg fra min Barndom havde levet mig ind i. Der var en Tid, da jeg maatte bemærkes og beundres, for at føle min Tilværelse. Tak for Deres Vink og spildte Raad dengang! Der maatte en strengere Læremester til. — Jeg maatte en Tid ligesom miste alle Mennesker, for at finde Gud og mig selv — og Menneskene igjen. Ensomheden i hine Aars Eremitliv ved Toplitz, hos den kjære, døve Tante og den stumme Tjeneste-Pige, var mig ligesaa nødvendig, som velgjørende." —

Hun reiste sig og gjorde Mine til at gaae.

„Hvad De der siger, bringer mig til at tænke paa vor nye Eremit, vor stakkels Taarnbeboer hist paa Klinten" — tog Sundby nu hastig Ordet og bad hende dvæle et Øieblik, idet han saae, hun vilde have Talen afbrudt om hende selv. — „Han har virkelig havt et Tomhedsliv i en øde Glimmerverden at udrive sig fra. Han gjemmer et stort Verdenschaos i sin Sjæl, som den skabende Aand, der svæver over den, maa bringe Fylde i. Han har en Lidenskabs-Kamp at gaae igjennem, som Deres mildere Natur har været befriet for."

„Kjender De ham?" — spurgte Camilla og studsede. — „De taler med saa megen Deeltagelse om ham. De anseer ham altsaa ikke for en lunefuld Gjæk, der kun jager efter Romantik i en uromantisk Tid, eller en Byronianer, der

leger med den store Verdensſmerte, ſom ingen Carricatur af Sønderrevethed dog kan tilintetgjøre?"

„Nei!" — ſvarede Sundby — „der er Sandhed og Alvor i hans Smerte."

„Saa vil jeg da heller ikke troe, han hører til de gjennemreflecterte Hoveder, der formelig øve ſig i Ruelſe og filoſofiſk vil udvikle Syndsbevidſtheden efter et Syſtem, ſom det nu jo hiſt og her er blevet Mode; men er det dog ikke en ſkjult Forfængelighed igrunden, der har bragt ham paa den Grille at ſøge Enſomheden paa en Maade, der dog gjør en Smule Opſigt?"

„Jeg kjender ham" — ſvarede Sundby — „og jeg elſker ham. Om han er ganſke fri for den Forfængelighed, han, ſom Konſtner, kun kom udover ved en langt dybere Stolthed — det er jeg vel ikke ganſke vis paa; dog jo! det maa jeg troe. Den Lidenſkab, der har tyranniſeret ham, har ſelv knækket hans Stolthed. Han ſtaaer nu ydmyget for ſig ſelv og ſeer tilbage til ſit Barndomsliv og ſine Eventyrdrømme om en Storhed og Herlighed, der var meer Sandhed i, end hvad han greb efter. Med alle ſine Forvildelſer er han en herlig, en ædel Natur, baade ſom Menneſke og Konſtner; men han har været nær ved at gaae tilgrunde. De kjender og ynder ham ogſaa — det er vor kjære, ſaa længe forſvundne Anton Knudſen."

„Det anede mig ved hvert Ord, jeg nu hørte" — udbrød Camilla — „ſtakkels kjære Anton! ſaa kommer han nu her tilbage, ſom en Paradisfugl med ſvedne Vinger, for at ſøge Hvile paa en Ruin! — Naar De ſeer ham, ſaa hils ham hjertelig! — og naar De kan, ſaa drag ham ud af den gamle Røverhule! Hans romantiſke Eremitliv her ſkal fremdeles være en Hemmelighed, kan jeg vide" —

tilføiede hun med et halvvemodigt Smil — „har han tilladt Dem at indvie mig deri?"

„Det vel ikke; men — De miskjender ham dog lidt endnu, Grevinde! De har ikke gjennemseet ham, som jeg. Han har aldrig tænkt paa at spille nogen romantisk eller hemmelighedsfuld Rolle. Han skrev mig et oprigtigt Bekjendelsesbrev til fra London og bad mig om et ret ensomt Fristed her, til han havde samlet sig og kunde tale med noget Menneske i sit Fædreland. — og jeg valgte det Fristed, der nu skjuler ham. At en stor Bedrift-Tid her er faret hen, medens han har ladet sig slæbe om, som en aandelig Fange, i en anden Verdensdeel — det er nu ogsaa Noget, han skammer sig over, som et Landsforræderi. Jeg har verlet flere Breve med ham; men først imorgen skal jeg see ham, naar jeg kommer ene paa min Hjemvei i hans Nærhed. De skal see mig eller høre fra mig, naar jeg kan sige Dem Meer og maaske noget Trøsteligere om vor kjære Anton. Hans Liv og Fremtid ligger mig i høi Grad paa Hjertet."

Sundby tog nu Afsked med Camilla og gik til sit faste Gjestekammer paa Høgholm, i den Fløi, Grev Magnus selv beboede, og hvor den altid velkomne Gjesteven nu i et Par Dage havde levet sammen med begge Brødrene, ligesom paa deres Reiser.

Det var sjældent, Sundby var tre hele Dage borte fra sit Hjem. Hans Virksomhed i Kirken og Menigheden udfyldte næsten ganske hans Tid. Det paatænkte Besøg hos Anton og Forebyggelse af ethvert andet Besøg var denne Gang en Hovedgrund til det forlængede Ophold paa Høgholm.

Næste Morgen tidlig red Sundby ud gjennem den gamle, hvælvede Port. Han saae tilbage til Camillas og

de unge Grevers Vinduer. Allevegne vare Rullegardinerne endnu nedrullede. Han havde taget Afsked med dem Alle om Aftenen. Der var endnu Ingen af dem oppe.

Sundby havde ikke langt hjem. Det var hans Sognekirke, man kunde see gjennem Borgporten. Denne Dag blev hans Hjemvei dog lang. Til Taarnet paa Klinten havde han en betydelig Omvei, og der var adskillige Fattige og Syge i hans Annex, som han samme Dag vilde besøge. Han red stille gjennem den smukke Porthvælving. De store Porthunde kjendte ham godt; de logrede ad ham og gjøede ikke. Han var en jævnlig Gjest paa Høgholm. — I den sidste Tid kom han dog i Regelen kun een Gang om Ugen. Hans hyppige Besøg havde givet Anledning til det Rygte, at han var hemmelig forlovet med Grevinde Strahl og formodentlig snart skulde ægte den unge, smukke Enke. De havde kjendt hinanden nøie førend Grev Strahls Død — mumledes der om — og nu kunde Grevinden maaske nok, trods Adelskabet og den medfødte Fornemhed, bekvemme sig til at ombytte det forhadte tydske Straalenavn med en lykkelig Præstemadams beskedne Titel. Det Ugrundede i dette, for Camilla især ubehagelige, Rygte troede Sundby kun ved sine sjældnere Besøg at kunne godtgjøre. — Han red paa en høi, sort Hest, som han havde afrettet til at gaae i saa stærk en Skridtgang, at den gik sin Mil i Timen, uden at han behøvede at røre den. Han kunde hengive sig uforstyrret til sine Tanker, selv med en Bog i Haanden, under dette ensformige Ridt. Hvo der saae den høie, anseelige Skikkelse i den tætknappede, sorte Frakke, med den sorte Fløiels Reisehue, saaledes ride hen ad Veien, standsede uvilkaarlig og betragtede ham med meer end almindelig Deeltagelse. Der var, især siden han var bleven Præst, kommet en Mildhed i hans strenge, alvorlige Ansigt og et Udtryk af Kjærlighed i

hele hans Væsen, som sjælden forfeilede sin velgjørende Virkning paa Nogen, der saae ham.

Veien til Klinten førte ham om ad en enlig Skovstrækning ved Fjorden. Solen var nylig staaet op og gjennembrød nu Taagesløret, som nylig havde skjult baade Skov og Fjord. Det herlige Landskab viste sig nu selv paa denne Aarstid i en skjøn Skikkelse. Sundby behøvede ikke her længer at give Agt paa sin Hest, saasnart den vidste hvilken Vei den skulde følge. Hans Tanker fløi snart tilbage til Høgholm og dens kjære Beboere, snart forud til Anton, som han tænkte meget og længe paa; men Tankerne vendte dog ofte tilbage til de Venner, han nu mod Sædvane i to Dage havde seet. Han glædede sig over de unge Grevers broderlige Samliv og den jævne Godmodighed, der gjorde dem elskværdige, med alle deres Mangler. Den Raskhed og Dygtighed, de havde lagt for Dagen i Krigsaarene, havde sat dem i Agtelse, og den Begeistring, de havde delt med hele Folket, havde udviklet det Bedste og Ædleste i deres Natur. Det Fædrelandssind, de ved alle Leiligheder udviste, var almindelig paaskjønnet. Det smukke Forhold, de stode i til deres Fæstebønder, som de nylig paa de allerbilligste Vilkaar havde givet Valget mellem Arvefæste og Selveiendom, var en glædelig Frugt af deres Retfærdighedsfølelse og Frihedssind. Sundby nikkede, naar han tænkte paa dem, og fandt ikke den Tid spildt, hvori han havde været deres Hovmester.

Paa Camilla tænkte han med en Følelse, som han nu kun vilde kalde Venskab, men som dog havde et Anstrøg af Romantik, der gjorde ham de Timer, han saae hende, til de skjønneste Lyspunkter i hans Liv. Han havde endnu ikke fyldt sit fyrretyvende Aar. Det kunde vel af og til forekomme ham, som den Lidenskab, der for ti Aar siden havde

martret ham og som han nu troede dæmpet, dog ved enkelte Leiligheder vilde blusse op igjen; men saa tænkte han paa — hvad han var overbeviist om — at Camilla dog aldrig havde deelt denne Lidenskab, og at hendes Fred og Lykke nu ogsaa fordrede at vide ham, som hun følte sig selv, „udover" al fredløs Lidenskabelighed.

„Hm!" — sagde han nu ved sig selv — „skal da Mand og Kvinde aldrig kunne agte og elske hinanden, uden at Jordbranden i os bryder ud fra en af Siderne? — Han havde nylig læst en Bog af sin gamle, filosofiske Universitetslærer, som deri havde givet et Slags Fortsættelse af en halvfordulgt Selvbekjendelse fra sin lidenskabelige Ungdom. Den Ro og Klarhed i Kjærligheden, der her var udstrømmet af den samme ædle, men lidenskabelig heftige Sjæl, der i sin Ungdom kunde opblusse og forbittres, naar en Ven forstyrrede ham et Dieblik i hans Grublerier — dette Livsbillede stod nu ofte velgjørende for Sundby. Ved enhver Opblussen af sin egen Ungdomslidenskab gjentog han ofte — som nu — det ham meer, end magiske Ord: „begjer Intet — slet Intet — og du har Fred!"

Idet Sundby nu saae ud over den solbelyste Fjord og glædede sig ved den stille Skjønhed, der laae udbredt over Landskabet, fløi hans Tanker til Fortid og Fremtid. Han tænkte ogsaa med dyb Alvor og ikke uden Uro paa Fædrelandets øiebliklige Tilstand. Tilbagegangen i Tidens store Bevægelser var ham Forbud paa en voldsom Standsning i de store Kræfters Udvikling og de allervoldsomste Verdensrystelser i en fjernere Fremtid. Han saae ingen Ende paa Kampen. Det var ham som de store Verdensaands-Ideer, med Frihedens og Folkenaturernes Magter, altid vilde forudgribe, hvad de maae hige efter, og selv bestride Nødvendigheden i Menneskeslægtens historiske Udviklingsgang.

Han tænkte paa sit Skrift om Statsideens Forhold til Frihed og Folkeliv, som aldrig var blevet sluttet, og som han aldeles havde lagt tilside fra den Dag, han blev Præst. Hans Haand foer nu til hans Brystlomme, og han fremtog et Brev, han for flere Uger siden havde modtaget, men endnu ikke besvaret. Det var fra en fordums Skolekammerat, som nu opholdt sig i Hovedstaden og med største Iver var inde i den politiske Bevægelse. „Er det muligt," — skrev han — „at nogen Dansk, der har sit Fædreland kjært, i denne Tid kan agte paa Livets daglige Sysler — paa philistrøse Embedsforretninger — om det ogsaa er paa at præke og frelse Sjæle, som I kalde det? — Smaaligt og jammerligt er det dog Altsammen, naar man tænker paa, at nu et Par Diplomater og et Pennestrøg skal afgjøre, om vi ere kjøbte eller solgte, om vi skal være et Folk herefter eller ikke. — Kom herind! skriv! tal! raab! Du har Folket og Friheden kjær — det veed jeg — du har baade Kundskaberne og Talegaven. Krig er mit Løsen! Krig mod alle Magter — mod hele Europa — mod alle Verdensdele — mod Vorherre selv, hvis han er uretfærdig og negter os vor aabenbare Ret! Kast Præstekjolen af, hvis den hindrer dig i at være Menneske og dansk Borger! — Krig være vort Løsen! Modstand til det Yderste, med Pen og med Mund, med Haand og med Sværd, hvis det behøves! Kamp mod enhver saakaldt Nødvendighed, der vil kue Sandhed og Ret! Bort med alt Andet! — bort med Christendommen selv, hvis den gjør os til Trælle!"

Sundby rystede paa Hovedet med et vemodigt Smil og gjemte Brevet. Han tog et andet frem. Det var skrevet paa Italiensk og dateret fra et Fængsel i Rom kort efter Stadens sidste Erobring af de Franske.

„Alvorsmand fra Norden!" — stod der — „endnu

et Ord i denne Verden, før jeg tier for evig! Stenen ruller tilbage — Sisyphus ligger saaret og træt — Paven vender tilbage — Afgudsthronen opreises igjen. Selv den franske Republik vakler — Despotiet har knust os med dens Vaaben. Du havde Ret, Mand fra Norden! den Frihed, jeg har kæmpet for, blev en større Trældom. Forbandelse over Verden og den Djævel, der regjerer den! mit sidste Ord er sagt. — Jeg kalder mig aldrig meer

Speranza."

Dette fortvivlede Brev var halv opslidt i hans Lomme. Det var i Foraaret bragt ham ved en dansk Reisende, som havde modtaget det i Rom af en døende Italiener blandt de fangne Republikanere, der havde været med at forsvare Rom mod de Franske. Den unge Mands ligblege Ansigt med de kulsorte Haar og Øienbryn, havde ved sin Skjønhed og til Vanvid grændsende Vildhed forbauset den Reisende. Et tredie Brev var faldet Sundby i Haanden; dets Omslag var prydet med Oliegrene og Duer. Det var et „Olieblad" fra de saakaldte „Fredsvenner" i England med fromme Opfordringer til at modsætte sig enhver Krig, følgelig ogsaa Forsvarskrigen og al Modstand mod Oprør eller Vold.

Han drog et dybt Suk. Han rev alle tre Breve istykker og lod Papirsstykkerne flyve hen, som matte Sommerfugle, over den krusede Fjord. Han saae dem falde ned i Bølgerne og forsvinde. „Forvildede Psychebørn tilhobe!" — sagde han. — „De blive kun til, for at blive til Leg for Elementerne. Men der gaaer en usynlig Herre over det Hav, som opsluger dem!"

Han fortsatte stille og alvorlig sin Vei. Endelig naaede han det gamle Taarn paa Sand-Klinten. Han steg af Hesten og bankede paa den nye, lukkede Port; den aabnedes

strax. Den engelske Tjener tog mod hans Hest og pegede paa en Trappe, der førte op til den beboelige Deel af Taarnet.

Hjertet bankede i Sundbys Bryst. Hans Aasyn var blevet mørkt og uroligt. Han gik langsomt op ad Trappen. Han foldede sine Hænder som i en stille Bøn. Hans Ansigt blev atter roligt og lyst. Han aabnede Døren til et lille Kammer og traadte ind.

Syvende Kapitel.

Ved et aabent Buevindue i det gamle Taarnkammer stod en temmelig høi, ung Mand og saae ud over Fjorden. Han bar en mørk Klædes Mandarin. En lille flad Hue skjulte hans Isse; men en rig Fylde af brune, krøllede Haar hang ned over hans Nakke og Skuldre. Han vendte sig ved Lyden af den knirkende Dør. Hans Ansigt kom derved i Skygge; men Sundby gjenkjendte dog strax Anton Knudsens skjønne, rene Grundformer og det kjære, blege Ansigt. Han blev et Øieblik staaende taus og udbredte sine Arme.

„Sundby!" — udbrød Anton og styrtede sig med lidenskabelig Heftighed om Halsen paa den høie, stille Ven, hvis Ansigt lyste i det skraa indtrængende Sollys.

Efter en gjensidig Udgydelse af den overstrømmende Kjærlighed, hvormed de nu efter saa lang en Skilsmisse sluttede hinanden i deres Arme, drog Sundby sin bevægede Ven hen til den Havebænk, der med sit Sivhynde tjente til Sofa. Den var halvskjult af Bøger og Noder. Paa det lille Bord foran Bænken laae Hyldefløiten fra Antons Drengeaar, ved Siden af Ibenholtsfløiten, over et halvbeskrevet Ark med Noder.

„Jeg seer, du kan arbeide igjen, kjæreste Anton!" — sagde Sundby — „og det beroliger mig. Sig mig nu Alt! — fordølg mig Intet meer af hvad der har bragt dig

til at attraae det enligste Fristed, selv blandt Venner og Landsmænd, for dine egne smertelige Tanker! Jeg veed, du var en aandelig Fange. — Jeg veed, du var som en forvandlet Eventyrhelt i Tryllerindens Vold og havde selv mistet Villiekraften til at løsrive dig. Hun var sin Moders Datter, skrev du" —

„Ja, det var hun — det var hun!" — udbrød Anton — „kun skjønnere, uimodstaaeligere, aandrigere — Renheden selv, paa en Maade — og dog" —

„Hvorledes?" — afbrød Sundby ham og studsede — „for Alvor sædelig? trods det vistnok fine og gratiøse Koketteri, jeg dog ogsaa var Vidne til" —

„Hun overskred aldrig en vis Grændse" — vedblev Anton, og hans blege Kinder blussede. — „Med al hendes Konst og Forstillelse, naar hun legede med Mændenes Sjæle — med al hendes Unatur og den mageløse Foragt for Sandhed, veg hun dog aldrig et Skridt fra det Princip, hun ogsaa kun syntes at spøge med: — hendes Nonneliv i Konstens Afgudstjeneste var Alvor" —

„Det forbauser mig!" —

„Du vil endnu mere forbauses, naar jeg siger dig, at denne fine, altid yndige Kokette, denne udmærkede Konstnerinde, denne rigtbegavede Skjønhed, som selv en Socrates vilde have dvælet hos med Velbehag, ikke blot var den reneste, den hvideste Paradislilie, som nogensinde blomstrede paa Overfladen af et Giftsvælg, men selv et Slags oversandseligt Væsen i al sin Yppighed. En hellig Vesta var hun i sit Levnet, smykket med alle Elskovsgudindens Tillokkelser, med alle Gratiers Ynde. — Med den livligste Bevægelighed i Sind og Lune — med sin fuldendte, fortryllende Hebeskikkelse, var hun en Pygmaleonsstøtte af iskoldt Marmor — og jeg — jeg var den forblindede Tilbeder,

der maatte beundre et skjønt Blendværk, uden Menneske-natur, men med en Guddoms laante Høihed og Aand" —

„En større Magt, end nogen Afguds, befriede dig dog for Pygmaleons Skjæbne!" — afbrød Sundby ham — „Marmorgudinden blev aldrig din — Fortryllelsen oploestes" —

„Ja, den oploestes tilsidst af en mægtigere Haand i den Nemesis-Skikkelse, vi ofte kalde Hændelse eller Tilfælde," — vedblev Anton — „og hør nu, hvad jeg ikke har skrevet om eller aabenbaret for noget Menneske! — De to Aar vare udløbne, hvori jeg havde forpligtet mig til at reise om med de snilde, konstbegavede Søskende fra Stad til Stad i den nye Verden, som den blindede Sangfugl, der skulde fløite og synge dem rige. Vor Contract var udløben. Jeg følte mig et Dieblik fri. Jeg var ikke længer den kjøbte og selvsolgte Slave. To Aar af mit Liv havde jeg bort-solgt for et Blik af hendes Dine, for et Smil af hendes Mund. Guldet, der fulgte med, var mig Intet. Men Spontani var punktlig. Han udbetalte mig nøiagtig den betydelige Sum, der tilkom mig. Den blev strax affendt til den Londonner-Bank og sikkret mig ligesaa trygt, som deres egen. De vare nu rige. Jeg var ogsaa rig og uaf-hængig for min Levetid. Jeg samlede al min Kraft for at løsrive mig. Skibet laae seilklart, som skulde føre mig til-bage til Europa. Hun og Broderen vilde blive i den nye Verden. Deres Rigdom var dem Intet, efter den store amerikanske Maalestok; den maatte mange Gange fordobbles i dette Guldets Fædreland, før de vilde forlade det og nyde deres Rigdom med fyrstelig Glands i Europa. Affkedsdagen var kommen. Mine Sager skulde bringes ombord. Jeg havde taget Afsked med dem i vort Hotel i Boston. Jeg var stærkt bevæget; men mit Forsæt var fast. Jeg maatte, jeg vilde løsrive mig — før jeg gik tilgrunde i et Tantalus-

Forhold, der aldrig lod til at skulle forandres. Spontani syntes nødig at ville miste mig. Han havde forgjeves udtømt sin Veltalenhed, for at holde mig tilbage og fornye Contracten paa et Par Aar til. Fioribellas skjønne Øine svømmede i Taarer. Hun rakte mig Haanden til Afsked endnu engang, og der var et Udtryk i hendes Blik, som er mig uforglemmeligt. — „Lev da vel for evig, guddommelige Sangfugl!" — sagde hun med et skjelmsk ironisk Smil, medens Taarerne randt ned ad de deilige Kinder — „flyv over Havet og glem os! — Tænk dog endnu engang paa Fioribella, naar De er en velhavende Borgermand i Deres vilde Norden, hvor der sagtens gaaer Bjørne om paa Gaderne og tude — naar De har kjøbt Herregaarden og opsøgt Dem en trind og huslig Mage! — tænk saa paa mig ved Bryllupsbordet og drik min Skaal i Mjød eller surt Øl, som Deres tappre Fædre! Det vil jeg dog sige Dem, Signor Antonio!" — tilføiede hun med et af sine uimodstaaeligste Blik og et lille let Haandtryk — „skulde nogen Mand i Verden bleven farlig for mit frie Konstnerliv og min Sjæls Salighed — skulde Nogen fristet mig til at glemme mit Princip, som Konstnerinde, og selv Eden, jeg tilsvor min døende Moder — skulde noget Menneske bragt mig til at bryde mit frivillige Nonneløfte, som Abbedisse i Konstens hellige Kloster — saa — ja gjør kun store Øine, forføriske Menneske! — saa skulde det været Dem" —

„Opgiv det unaturlige Princip! — glem den ugyldige Ed! — bryd det fantastiske Nonneløfte, Fioribella!" — udbrød jeg nu som afsindig — „lov mig blot at tænke derpaa, uden Spøg og Spot! — og jeg bliver eet Aar endnu! — Jeg bliver to Aar endnu, naar De giver mig Haand derpaa!" —

„Det vil jeg love Dem, men Meer heller ikke, Unøi-

somme!" — svarede Fioribella og overlod mig sin nydelige Haand, som jeg svimlende trykkede til mine Læber.

„Kom med Contracten, Broder! han bliver!" — hørte jeg hende udbryde med Jubel. Verden løb rundt med mig — jeg tumlede hen til et Bord. — Jeg vidste ikke selv hvad jeg gjorde. Jeg havde en Pen i Haanden — Spontani havde dyppet den og lagt den usalige Contract, helt udfærdiget, for mig — jeg følte Fioribellas Haand paa min Skulder — et Pennestrøg — mit Navn stod derunder. Spontani greb Documentet med et hoverende Smil. Jeg følte et Kys paa min Pande af Fioribellas vestaliske Læber, og — jeg var Slaven igjen — jeg var den blinde Nattergal igjen, der atter i to hele Aar fløi om fra Stad til Stad i hin Guldets Verdensdeel med mine Beherskere, for at fløite og synge dem dobbelt rige."

„Arme, arme Anton!" — udbrød Sundby — „det var forfærdeligt! men hvad frelste dig da tilsidst? hvad udrev dig af de Menneskers aandelige Tyranni?"

Anton taug.

„Fortæl mig Alting ret omstændeligt!" — sagde Sundby. Han saae, hvorledes den udførlige Meddelelse lettede Antons nedtyngede Sind. Han satte sig stille hen paa Bænken og hørte nu med spændt Opmærksomhed paa ham, uden at afbryde ham.

„De to Aar løb hen" — vedblev Anton og aandede svært — „de løb hastigt under en bestandig Omtumlen fra den ene Konsttriumf til den anden og under et bestandig vedligeholdt Haab. Vi vare dobbelt saa rige; men jeg følte mig tusinde Gange saa fattig paa Aand og Liv. Fioribella havde hver Dag med det forskjelligste Lune forsikkret mig, at hun holdt sit Løfte og t æ n k t e paa, om der var nogen Mulighed i — „at bryde sin Ed og dog blive salig" —

men det var „en ugudelig Tanke, der var ligesaa farlig, som — fristende". Vi opgjorde atter vor Regning. Vi sendte vore Summer til London — og nu skulde vi endelig adskilles for Alvor. Vi vare komne til San-Francisko, da min Befrielsesdag var oprunden. Hvad vi skulde der, var mig endnu en Gaade. Her udstrømmede Guldet vistnok rigeligst fra de nye, verdensberømte Miner i Bjerg-Kolonierne. Her samledes al Verdens Udskud og forvildede Eventyrere, for at grave Guld. Der var netop ankommet mange tusinde slige Mennesker, som vilde kjøbe Jord eller Teltpladse i Guldegnene — eller drage det udgravede Guld til sig paa de hyppige Spillehuse. Daglig kom der Mange fra Kolonierne med deres Udbytte, som de omsatte i Dollars eller satte paa Spil i raa Tilstand. Vi saae de grueligste Ansigter omkring os i det store Brakke-Hotel, man nylig havde faaet opført, og hvor vi endelig med stor Møie fik Plads. Vi hørte kun tale om Guldet, og hvorledes man hastigst og sikkrest kunde blive Millionairer. Der var en Gridskhed og Pengebegjerlighed i de Flestes Miner, som hos Enkelte grændsede til Vanvid. Den Ene saae misundelig eller mistænkelig paa den Anden. Ingen syntes at føle sig sikker, uagtet man priste Politiet i denne Kaliforniens Hovedstad. Det var som man var kommen til en Koloni af Forbrydere, hvor der ingen Magt var til, der kunde sikkre Eiendom og Liv. Man hørte ogsaa strax en hel Deel Fortællinger om Plyndringer og Mord i de saakaldte „Cagnades" eller Guldgraverkolonierne, og om hvorledes Guldgraverne nu søgte at slutte sig sammen i visse større Partier, for at være hverandre til gjensidig Beskyttelse.

Fioribella syntes ligesaalidt som jeg at have bekymret sig om vor Reiseplan, som aldeles var overladt til Spontani, og den lange Reise havde trættet os.

„Men, Broder! hvad tænker du dog paa, at du fører os til disse øde og stygge Egne, og til denne store Røver-hule?" — spurgte Fioribella, da vi om Aftenen havde truffet os tilbage til vore særskilte Brakke-Værelser. — „Hvad skal vi her blandt denne Vrimmel af Landstrygere fra alle Verdenshjørner, der ikke har Sands for Andet, end det usle Guld! De see jo ud som de hvert Øieblik kunde plyndre og myrde hverandre, og det gjør de jo ogsaa, efter Alt, hvad vi hørte! Hvad skal Konsten og Geniet søge her?"

„Ih! hvad Andet" — svarede Broderen — „end hvad Geniet dog allevegne søger og hvad det ikke her behøver store Anstrengelser for — det rene Guld, Nøglen til al Verdens Nydelse og Herlighed! Lad os kun ikke være saa storagtige! Vil man ikke her overdynge os med Krandse — nu vel! saa tage vi tiltakke med deres Dollars, og vil de ikke ud med dem — saa gjøre vi kun en Udflugt til Guldbjergene med en lille Hakke i Haanden, og om fjorten Dage kan vi reise til Europa, som Millionairer. Vi maatte jo være de største Narre, naar vi vare de store Livskilder saa nær, og reiste dem forbi, for at skrige os en Svindsot paa Halsen om nogle Aar, mens vi nu her, med en Smule Lykke, kan blive Rothschilder i en Haandevending." — Spontani var uudtømmelig i at anbefale os dette Opholdssted, idetmindste for en Maanedstid, og opfordrede mig til dog ogsaa at blive der ligesaalænge og prøve min „mageløse" Lykke med et Besøg til „Guldbjerg-Aanden". „De er jo en stor Elsker af Eventyr" — sagde han — „De har jo selv baade en Trylleføite, der kan gjøre alle Sjæle glade, og en Tryllekæp, der kan prygle alle Slyngler i Verden! skaf Dem nu ogsaa her en Fortunatuspung eller en ligesaa uudtømmelig Guldsæk! og De kan reise hjem som en rigtig Eventyrprinds, der endnu kun mangler Prindsessen; for min lille Søster,

mærker jeg nok, bliver det ikke. Hun har nu engang sine egne Griller — hun vil, ligesom jeg, kun tilhøre sig selv og Konsten og det frie Liv." Fioribella smilte skalkagtig og lagde sin Haand paa min Arm. „Bryd Dem ikke om hans Fjaseri, Kjære!" — sagde hun med blød Stemme — „men bliv nu dog hos os, til jeg kan faae ham herfra, den Ustyrlige! Som min troe Ridder, vil De vel ikke her negte mig Deres Beskyttelse?"

„Vi har intet Stort at befrygte!" — sagde Spontani. — „Her er jo ypperligt Politie. Ingen af os har jo store Summer med. Det betænkte jeg klogelig! Vore Smaa-Capitaler er jo i Sikkerhed. Lad os nu dog give et Par Concerter her og see, om det betaler sig! Opfylder De min Søsters Ønske" — sagde han til mig — „saa vil vi skiftes til at holde Vagt over hende, naar vi reise paa Eventyr til Guldbjergkongen."

Jeg kunde ikke modstaae Fioribellas Opfordring til at være hendes Beskytter. Jeg blev hos dem i San-Francisko i fjorten Dage. Der var ingen Opvartning at faae for Penge: — alle Tjenestefolk vare løbne til Minerne. Jeg blev en duelig Opvarter, og det frydede mig, at være Fioribellas virkelige Tjener. Vi gave et Par Concerter med temmelig rig Indtægt, dog uden stort at føle os smigrede ved Tilhørernes Konstsands. Spontani fik mig nu ogsaa til at deeltage i en Lyst-Udflugt, som det hed, til Bjergene mellem Stokton og Sonora. Fioribella vilde med. For Sikkerhedens Skyld forklædte hun sig, men saae dog endnu høist indtagende ud i de stygge Mandsklæder. Det var en meget lang Vei, og vi maatte overnatte i Telte. Men vi saae nu en rig og storartet Natur. Vi saae de maleriske Bjergkløfter, hvor der stod Telt paa Telt ved Floderne, og hvor

alle Eventyrere strømmede hen, for at grave Guld og samle Guldstøvet, der opskylles med Sandet af Floderne.

Alt hvad vi saae af Menneskelivet paa denne Reise, var mig modbydeligt. Fioribella og jeg lode til at være de eneste ledige Reisende her. Jeg sørgede kun for hendes Opvartning. Spontani havde dog en Hakke med, men blev snart ked af det uvante og aldeles frugtesløse Arbeide, han hist og her forsøgte paa. Hvor vi traf Telte opslagne, myldrede der af travle og gridske Guldgravere. Vi hørte mange Udraab, snart med Jubelskrig, snart med Forbandelser, efter Enhvers Held eller Uheld ved Gravningen. Ikke Faa saae vi reise bort, belæssede med Poser af det fundne Metal; mange Flere droge dog tomhændede til andre Bjergegne og saae med skelende Blik til de Lykkelige. De talte alle mulige forskjellige Sprog og bandte deres slette Lykke.

Vi havde snart seet os trætte paa disse Mennesker, hvis uhyggelige Nærhed ofte ængstede Fioribella. Vort Telt var nedtaget, og vi skulde vende tilbage til San-Francisko. Det var en smuk Morgen. Fioribella sad paa det sammenrullede Telt og ventede paa Muuldyret, der skulde bære baade hende og Teltet. Jeg kom trækkende med Dyret, men snublede over et stort Stykke Erts, der laae mig i Veien. Jeg saae, det glimrede, og opdagede, at det var ægte Guld, blandet med Sten og fremmede Metaller. Jeg tog det op og nedlagde min fundne Skat for Fioribellas Fødder. Hendes Glæde over dette Fund var overordenlig; hun sprang op og faldt mig om Halsen. Jeg svimlede af Henrykkelse; men i samme Øieblik sprang hun rødmende tilbage. Hun takkede mig venligt — og var nu kun nysgjerrig efter at vide, hvor meget virkeligt Guld der var i den store Ertsklump. Jeg stod fattig ved Siden af den rige, døde Erts. Spontani var kommen til med sit Muuldyr. Han slap det for-

bauset og undersøgte Ertsen. — Han nikkede og saae paa mig med store Øine. „Fortunatus!" — udbrød han — „De har mageløst Genie til alt Muligt — og De er en ophøiet, ridderlig Aand, som lægger kongelige Skatte for Deres Skjønnes Fod, uden at see paa Andet, end hende. Den Opmærksomhed fortjener han dog virkelig et ømt Kjærtegn for, lille Søster!"

Fioribella gjorde Mine til at følge hans Opfordring. Hun nærmede sig til mig med en usigelig Ynde og med en Attraa i sit Blik, som henrev mig; men hun sprang pludselig tilbage med en skjelmsk og listig Mine. „Nei!" — sagde hun — „en sand ridderlig Aand vil ikke misbruge sin overraskede Dames Glæde og Taknemlighed — og miskjend den ikke heller, Signor Antonio! Værdien af denne Ertsklump er mig naturligviis ligegyldig, men disse Naturgjenstande har en uendelig Interesse for mig: der er en Skjønhed i Metallernes og Stenarternes Naturformer, som jeg beundrer; de aabne os et Indblik i en underfuld Forverden og lade os see Gangen i Verdens store Udviklingshistorie." Hun var, som altid, skjøn og fortryllende, ogsaa i den videnskabelige Begeistring, hun nu hengav sig til. Spontani havde strax faaet vort Reisetelt opslaaet paany. Det var uforsvarligt, nu strax at forlade saa lykkeligt et Sted — sagde han — Fortunatus maatte nu holde Lykken fast og smedde, mens Jernet var varmt. Han fik et chemisk Apparat istand, til at undersøge og rense det fundne Guld-Erts. Han fik hele gediegne Guldklumper frem; det Forertsede forstod han at udskille fra Svovlet og Spidsglasset, og han fik meget saakaldet mineralsk Purpur frem, ved Hjælp af Kongevand og Tinopløsning, hvormed han havde forsynet sig. Ved dette Arbeide var Fioribella ham med den største Iver behjælpelig. De havde nogle chemiske Bøger med,

som hun kastede sig over med stor Begjerlighed. Hun syntes virkelig kun begeistret for Chemiens Hemmeligheder, for denne „største af alle Videnskaber", som hun kaldte den. — Det reelle Udbytte talte hun om med Foragt. „Men Meer maae vi have! mange Forsøg maa der gjøres!" — sagde hun — „en hel Uge maae vi nu blive her — eller to — og De maa hjælpe os, kjæreste Antonio! for hvert Stykke indholdsrigt Erts, De bringer mig, stiger De et Kæmpeskridt i min Beundring og — søsterlige Kjærlighed." — Vi blev i vort Telt hele fjorten Dage — vi blev der en hel Maaned. De travle Søskende laborerede og samlede Guld i Barrer — jeg gik med Hakken i Bjergkløfterne — jeg kom hver Aften tilbage med et betydeligt Udbytte baade af Guldstøv og righoldigt Erts, som jeg fandt en uendelig Glæde i at nedlægge for den taknemlige Fioribellas Fødder. — Hun kaldte mig sin, saavelsom Konstens og Videnskabens, troe, ridderlige Ven. Hun gav mig engang i sin Begeistring et vestalisk henaandet Kys, som aldeles berusede mig, og fra det Øieblik var jeg hendes utrættelige Guldgraver og Træl" —

„Forfærdeligt!" — udbrød Sundby og foer op — „men videre, videre! — du blev syg af det Slid og Slæb?"

„Kun affræftet i overordenlig Grad" — vedblev Anton. — „Mit Arbeide havde dog igrunden været let og mest bestaaet i at samle og bære til Teltet hvad der paa de daglige Udvandringer faldt i min Haand. Vor Sikkerhed var imidlertid i Fare. De andre Guldgravere vare blevne opmærksomme paa min besynderlige Lykke, og vor skyndsomste Tilbagereise til San-Francisko blev besluttet. Den sidste Gang jeg kom tilbage fra Fjeldkløfterne med mit Udbytte, hørte jeg blandt de mange fremmede Stemmer blandt Arbeiderne, jeg kom forbi, et Par Stemmer, der talte Dansk sammen.

„Det er da Satan til Lykke, han har, den franske Hund!" — sagde den Ene.

„Man skulde troe, han kunde hexe!" — sagde den Anden — „han arbeider jo aldrig rigtig! hvor han slaaer sin Hakke i Jorden, kommer Guldet som af sig selv, og han rager det frem med sin Fod. Død og Helvede! det er jo —" — Meer hørte jeg ikke. Jeg kastede et Blik derhen, hvor disse Ord vare vexlede, og troede før at have seet de to ubehagelige Ansigter, der med glubske, misundelige Blik stirrede efter mig; men hvor jeg havde seet dem før, vilde ikke falde mig ind. De forbreiede deres Øine, som Andægtige, da jeg saae paa dem, og de lode til at høre til den saakaldte Mormon-Cagnade.

Spontani kom mig imøde. Man ventede kun paa mig, for at afreise. „De er en sand Lykkefugl, Signor Antonio!" — udbrød han fornøiet paa Dansk, da han saae mig komme slæbende med den tunge Pose. — Han vidste, jeg gjerne hørte ham og hans skjønne Søster sige nogle danske Ord. „Gid vi nu kun havde Fioribella og den lille Skat sikkert og lykkelig i San-Francisko!" — vedblev han. — „Jeg er bange, hendes Forklædning er røbet. — Jeg har dog gode Vaaben til os begge!" — tilføiede han — „kommer Nogen hende eller Vadsækken for nær, skal det ikke gaae dem meget bedre, end Fra Diavolo paa Vesuv!" Jeg gyste ved denne Erindring, og det Modbydelige, jeg altid havde fundet i Spontanis Ansigt, syntes mig forøget af den lidenskabelige Guldtørst og det mistænkelige Blik, hvormed han nu bestandig saae sig om til alle Sider. „Det er dog godt, man kan en Mundfuld Dansk" — mumlede han og loe — „det kan man dog være temmelig sikker paa, Ingen af det Røverpak her om os kan forstaae."

„Det skal De dog ikke stole paa!" — sagde jeg paa

Italiensk og gav ham et hemmeligt Vink til at tie. Jeg havde netop seet de to lurende, fromladende Personer, der nylig havde talt Dansk, betragte os med forskende Blik. Vi kom dog lykkelig med Fioribella og hendes Guldbarrer til San-Francisko og toge ind i vort forrige saakaldte Hotel. De faa Dage, vi her maatte vente paa den sædvanlige sikkre Befordring til Boston, tilbragte Spontani paa Spillehusene, hvor han, med den mest rasende Lidenskab, nu satte sin Søsters Guldbarrer paa Spil. Han led betydelige Tab, og hun befrygtede med Grund, at han aldeles vilde ødelægge baade hende og sig selv ved denne usalige Lidenskab. Hun fik ham til at anmelde en Concert, som jeg lovede at tage Deel i. For hendes Skyld gik jeg undertiden ud med ham, for om muligt at drage ham fra Spillehusene. Da vi en Aften noget silde kom tilbage til Fioribella, var hun urolig og ængstelig tilmode. „Det gaaer dog ikke an, at begge mine ridderlige Beskyttere paa eengang gaae ud!“ — sagde hun. — „Jeg har seet et Par Karle med slemme Ansigter luske om her og kige ind ad Vinduerne til mig. Om det er mig eller vore Vadsække, de gaae paa Lur efter, kan jeg vel ikke vide; men jeg smigrer mig dog næsten med, det er min ringe Person. Den Ene tilkastede mig idetmindste et Blik, der syntes meget naadigt, og de blev begge saa opbyggede ved at see mig, at de sang en Psalme om lutter Bryllupsherlighed.“ — Hun skyndte paa Afreisen og vilde nu altid have en af sine Riddere i Nærheden. Vi maatte altid have Vaaben hos os og ikke være længer fra hende om Natten, end at vi kunde høre det, hvis hun skulde raabe.

Fioribellas Anordninger bleve nøiagtig fulgte. Den følgende Aften skulde vi give vor anmeldte, allersidste Concert i San-Francisko. Jeg var hele Formiddagen alene med Fioribella, medens Spontani for sidste Gang forsøgte sin Lykke

paa Spillehusene. Fioribella var noget forstemt; men vi sang sammen, og hun blev mere livlig og elskværdig, end nogensinde. Hun valgte, hvad hun vidste i høieste Grad henrev mig i hendes yndige, udtryksfulde Foredrag. Hun bad mig synge mine Compositioner til Petrarks og Dantes Sonnetter. Jeg saae begeistret paa hende — og de gløbende Ord til Laura og Beatrice syntes at henrive hende. Hun belønnede mig med at lade sin nydelige Haand fare hen over mine Lokker og henaande et neppe mærkeligt Kys paa min Pande; jeg foer op og vilde slutte hende i mine Arme; men nu var hun pludselig den lunefulde, flygtende Daphne, der frygter for at fortæres af Sangkongens Solgudsflammer. Nu kom Spontani, bleg og forstyrret, fra Spillehusene; han havde atter været uheldig, kunde vi see. Han havde bestilt Alt til vor Afreise næste Morgen, og det lod til at være ham af Vigtighed, at vor Concert om Aftenen vilde blive besøgt af den halve Stad. Vi forberedte os dertil. Concerten blev meget indbringende, men vakte ingen Enthusiasme. Jeg havde ikke glimret paa denne Concert. Jeg havde siden vor Bjergreise været hæs, og det angreb mig at udføre meget svære Sager paa Fløiten. Desuagtet havde Fioribella denne Aften, da vi havde drukket The sammen og Champagnen havde oplivet os, sjunget en Sang til min Ære og sat en Krands af de nydeligste Evighedsblomster paa mit Hoved. Hun havde aldrig været venligere og elskværdigere. Hendes Blik dvælede ofte paa mig med Begeistring. Hun lovede at følge med mig til Europa — og maaske til Danmark. Broderen samtykkede deri, og jeg forlod dem i Henrykkelse, med et stort fornyet Haab. Jeg havde faaet et nyt Soveværelse, der kun ved en Brædevæg var adskilt fra Spontanis, og hans Værelse stødte umiddelbart til Søsterens. Vi havde nu altid om Natten vore

Vaaben ved Sengen. Jeg kastede mig halvpaaklædt paa min Seng og lod Lyset brænde. I sværmende Drømmerier om min Fremtidslykke faldt jeg i Blund, men vaktes ved Fioribellas og Spontanis Stemmer. Nu mærkede jeg først, at man gjennem Brædevæggen til Spontanis Værelse kunde høre hvert Ord, der blev talt. Søsteren var inde hos ham, for at aftale Noget om Reisen næste Dag. Hun bebreidede ham hans ødelæggende Spillesyge, der havde gjort deres Reisevadsæk betydelig lettere; han slog det hen med Spøg og drillede hende med, at hun ogsaa havde ødelagt Lykkefuglen. „Gravkrandsen med de sentimentale Evighedsblomster har han ærlig fortjent af dig" — sagde Spontani — „men du gik lidt for vidt, lille Søster! han tog Alting for gode Varer — han er nu istand til at tage os paa Ordet."

„Det maa han gjerne!" — svarede Fioribella — „vi vil jo alligevel nu til Europa. Vi kan jo sagtens holde det ud med ham til vi naae London — saa skal vi nok blive ham kvit, hvis hans Stemme ikke kommer igjen! Jeg behøver kun at see lidt surt til ham, eller see dygtig mildt til nogle Andre" —

„Du har gjort dine Sager fortræffeligt!" — sagde Spontani — „han har været os en rigtig Guldfugl; men nu er Citronen presset — den duer ikke meer — jo før vi kan smide Skallen bort, jo bedre! Han har fløitet, sjunget og slæbt sig en Svindsot paa Halsen. Forelskelse og Sentimentalitet har vel gjort det Meste dertil. Vi komme maaske til at besørge hans Begravelse underveis."

„Det var dog Skade!" — sagde Fioribella — „saa bliver han den Tredie, der er strandet paa mit Princip — han var dog Den, der var mindst utaalelig — og hans Talent var Guld værd! — Hverken Krandsene eller Procen-

terne havde holdt ham fast. — Du maa dog tilstaae, jeg har brugt mine Øine!"

„Visselig!" — svarede Broderen og loe — „dersom han vidste, hvor al den Ild kom fra" —

„Et Par Gnister kom dog fra Hjertet!" — afbrød Søsteren ham: — „da vi skulde have ham i Bur igjen i Boston, blev jeg rørt for Alvor — men det hjalp allerbedst! — Hvo veed, om jeg dog ikke engang selv kunde blive sentimental og ende med at blive en idyllisk Hustru og Moder? — Dog nei! det har ingen Fare! Jeg priser hende i sin Grav for al min Viisdom — hende, du hader efter Døden" —

„Nævn ikke hende!" — raabte Spontani nu heftig. — „Du veed, jeg bliver rasende, naar jeg tænker paa hende" —

„Stille! stille! jeg hørte en underlig Lyd — han kan dog aldrig høre os!" — sagde nu Fioribella. — „Vær fornuftig, lille Broder! og lad de Døde hvile i Fred!" —

Meer hørte jeg ikke af deres Samtale. — Jeg maatte nok have udstødt en Lyd af den Smerte og Forbittrelse, som næsten havde kvalt mig. Jeg foer op, som rasende, uden at vide hvad jeg havde isinde. Jeg havde grebet det Første, der faldt mig i Haanden. — Jeg saae, det var min Stok, den Hasselkæp, Lises Gudmoder havde givet mig; med den havde jeg to Gange i mit Liv tugtet den Slethed, der i høieste Grad havde oprørt mig, — den kom mig for som en Trolddomsstav, hvormed jeg nu skulde knuse et dæmonisk Uhyre. — Spontanis Ansigt stod for mig som en Sjælemorders — men Fioribellas Aasyn saae jeg tillige — Faustina! — Faustinas Øine! — raabte jeg — men i samme Øieblik satte jeg Kæppen for mit Knæ og sønderbrød den — jeg kastede den fra mig og tumlede tilbage paa mit

Leie i en næsten opløst Tilstand. — Jeg laae i nogen Tid som livløs. Jeg har sagtens været i et Slags Afmagt. Det var blevet sort for mine Øine, og jeg vidste Intet af mig selv at sige, før jeg vaktes tillive ved en Lyd som af et kvindeligt Skrig og en Larm som Trampen og klirrende Vaaben. Jeg foer op og greb efter de Pistoler, jeg i de sidste Nætter havde havt liggende paa en Stol ved min Seng. Lyset paa mit Bord var udbrændt. Vinduesskodderne vare lukte. Der var mørkt i Stuen, og Pistolerne vare ikke at finde. Jeg hørte endnu et svagt Skrig og Larmen af Vaaben i Sideværelset. — Fioribella! — de myrde hende! — raabte jeg og greb det eneste Værge, der var at finde — den store Messing-Lysestage. — Jeg foer ind i Spontanis Værelse og saae ham i en fortvivlet Kamp med to Mænd. En Lygte stod midt paa Gulvet. I det Øieblik, jeg styrtede til, segnede han baglænds om og raabte: „Mord! Mord! — de myrde min Søster! — med mig er det forbi!" — Ved min pludselige Fremstyrten vilde Morderne flygte. Den Ene sparkede Lygten om, saa den slukte; ham traf jeg i Nakken med min Lysestage; han brølte og undveg. Den Anden havde vendt sig imod mig. Jeg greb ham i hans opløftede Arm. En Øxe eller et andet svært Vaaben faldt paa Gulvet. I mit Raseri var jeg bleven løvestærk; jeg brødes med ham i Mørket — jeg kastede ham til Gulvet og satte min Fod paa hans Bryst, idet jeg steg over ham og styrtede ind i Fioribellas Værelse. Her saae jeg Maanen skinne ind gjennem det aabne Vindue, som to Mænd skyndte sig ud af og slæbte Noget bort med sig. Jeg raabte og foer efter dem; men nu saae jeg Fioribella — hun laae bleg og stille paa sit Leie. — Jeg kastede mig hen for hende og greb hendes Haand. Den var endnu varm; hun var skjøn, som en Marmorgudinde, men livløs. Blo-

det overstrømmede hendes Leie. Hun var myrdet. Jeg nævnede hendes Navn med et Forfærdelsesskrig. Et Menneske foer os forbi og sprang ud af det aabne Vindue. I Maanelyset kjendte jeg det vilde, glubske Tyreansigt. Det var ham, der engang i mine Klæder havde kvalt de gamle Møllerfolk — det var min Landsmand, Mikkel Kvæler — den Samme, der havde talt Dansk i Bjergkløften, og nu vidste jeg, at hans feige Kammerat var Siversen. — Jeg mærkede nu først, at jeg var saaret. Jeg følte en heftig Smerte i min høire Arm; Blodet sivede ud af mit Ærme. Jeg sank hen over Fioribellas Lig — og min Bevidsthed forlod mig."

Anton aandede tungt og holdt inde. Sundby taug og trykte med dyb Deeltagelse hans Haand.

„Da jeg kom til mig selv, befandt jeg mig i en Seng under en Læges Behandling" — vedblev Anton. — „Jeg hørte nu, at begge de ulykkelige Søskende vare fundne myrdede. Morderne vare undkomne med hvad der af Værdi havde været i de Myrdedes Vadsæk. Den var funden opskaaret og plyndret i Nærheden af Hotellet. Jeg saae ikke de myrdede Søskendes Lig. Først sex Uger efter deres Begravelse var mit Saar lægt, og jeg forlod San-Francisko. Jeg var endnu dog svag og lidende. Jeg reiste uden Ophold til Boston. Derfra indskibede jeg mig til London. Paa Skibet faldt jeg i en svær Galdefeber. Om min Sindstilstand hele det Aar, jeg har ligget syg i London, vil jeg ikke tale et Ord. Først for en Maaned siden kom jeg ud fra det Hospital i London, hvorfra jeg skrev dig til i Foraaret. Det Øvrige veed du. Jeg er nu her endelig. Jeg er rig, meget rig; men den Lykke har jeg kjøbt med min Sjæls Fred. Jeg har ikke faaet det Helvede ud af mit Bryst, til hvis Kvaler jeg afsindig havde forskrevet mig. Jeg forfølges

endnu daglig af hine Aars Skygger, der bleve mine Plageaander. Jeg har faret Verden igjennem efter tomme Sæbebobler, medens her hjemme var sand og udødelig Ære at vinde for den ringeste Husmandssøn. Virtuosens Krandse ere visnede og glemte — min Sangstemme har jeg tabt for bestandig — der ligger min Fløite; jeg kan Intet meer udføre paa den, som kræver Anstrengelse."

Sundby havde atter grebet Antons Haand og trykte den med trofast Deeltagelse. Han følte hvor den var mager, og saae nu først hvorledes ogsaa hans skjønne Ansigt bar Præget af dyb Græmmelse.

„Siden jeg her aander dansk Luft, er jeg først bleven Menneske igjen" — vedblev Anton. — „Nu, da jeg atter kan arbeide, begynder der at komme nogen Ro i min Sjæl; men jeg har lidt Skade paa den, for hvad jeg vandt af Verden. — Kun af dig vil jeg sees og kjendes. Kunde jeg gjøre mig usynlig for alle Andre, vilde jeg kun endnu engang see" — tilføiede han, men standsede og slog de store, mørke Øine ned, idet en let Rødme foer over hans blege Kinder.

„Hvem?" — spurgte Sundby og betragtede kjærlig det tilbagevendende Liv i hans Aasyn.

„Dem, der endnu kan huske mig og har beholdt mig kjær" — svarede Anton og løftede atter det tungsindige Blik — „min kjærlige Moster og hendes Mand — og de andre jævne, brave Mennesker, der holdt af mig — ogsaa Vilhelmine Stær og hendes Mand og hendes Fader — han var mig altid en faderlig Ven — ogsaa Grevinde Camilla vilde jeg gjerne see, og vor gamle Professors Grav — og" tilføiede han endelig — „lille Lise — dog hun maa nu vel være stor. — Er hun endnu hos de gamle Provstefolk og Vilhelmine? — er hun maaske allerede gift?"

„Hun lever endnu, som en kjær Datter, hos de stille Gamle i Præstegaarden" — sagde Sundby — „hendes Liv har dog ogsaa været stærkt indad bevæget" — og han fortalte nu Anton hendes aandelige Sygdomshistorie, og hvorledes den var endt med en farlig legemlig Sygdom, som nu dog lykkelig var overstaaet.

Anton havde hørt derpaa med spændt Aasyn og dyb Bevægelse. „Stakkels lille Lise!" — udbrød han — „skulde hun her i sit stille Idylliv dog ogsaa have en Kamp at gjennemgaae? Mon hun kan huske mig endnu? mon hun nu kunde kjende mig igjen? O! naar hun og de Alle kun vidste, hvad du nu veed, kjære Sundby! og vilde see det med dine kjærlige Øine — saa vilde jeg inderlig gjerne see dem igjen — men før ikke! Dersom de betragte mig som den forlorne Søn, der har ædt med Svinene og nu kommer ynkelig og ydmyget tilbage — saa reiser jeg bort igjen og seer dem aldrig" —

„Saaledes maae vi paa en Maade dog Alle komme tilbage" — sagde Sundby — „om ikke til Slægt og Venner i Verden, saa til den store, evige Fader, som vi Alle meer eller mindre har forladt for Livets Skuffelser!" Han talte nu alvorlige, ret indtrængende Ord til Antons letbevægelige Sind, hvori Bevidstheden om hans Forvildelser dog endnu kun havde ydmyget hans Stolthed, uden at betvinge den.

Anton taug længe. Han havde sat sig ved Bordet med nedbøiet Hoved og skjult de glødende Kinder med sine Hænder. — „Nei!" — udbrød han heftig og foer op — „gjør mig ikke til et Hængehoved, Sundby! For Vorherre har jeg bøiet mig, som den forlorne Søn — for ham kun vil jeg ydmyge mig — men ikke for noget Menneske i Verden!"

„Meer forlanger jeg jo heller ikke, kjære, kjære Ven!" — svarede Sundby sagtmodig. De udtalte sig nu ret for hinanden. Ved Afskeden var Anton stille, men mørk; han vilde endnu ingen Andre sees og kjendes af, men bad sin præstelige Ven nu blive hans aandelige Læge og rette Sjælesørger.

Paa Hjemveien til sin Præstegaard besøgte Sundby sine Syge og Fattige. Han fandt mange af disse aandelig friskere og i høiest Betydning rigere, end sin kjære, hjemkomne Eventyrhelt, som havde vundet Rigdom og forfængelig Ære nok i Verden, men — hvad han selv erkjendte — med Tab for hans evige og høiere Natur.

Det var blevet Aften. Sundby sad, hensjunken i stille, dybe Tanker, paa sin Hest og lod Dyret selv finde den velbekjendte Vei. Han mærkede først, at han var i Nærheden af sin Kirke og sin stille, enlige Præstegaard, da han hørte den stærke Brusen af en meer end sædvanlig stor Vandmasse, der drev et Møllehjul ved Siden af en skrøbelig Træbro. Under denne Bro havde Aaen, der ved Dæmninger dannede et Slags Vandfald, sit Udløb gjennem en stor Dam. Her standsede hans Hest, som sædvanlig, et Øieblik forsigtig; den gik derpaa langsomt over den knagende Bro, medens Skummet fra Vandmøllehjulet oversprøitede Hest og Rytter. Udsigten var malerisk smuk paa dette lidt vilde Sted, der nu prægtig oplystes af det rolige Maanelys.

Ottende Kapitel.

Der havde i nogle Dage været muntert paa Høgholm. Grev Magnus havde faaet et ganske uventet Besøg, som morede ham kostelig og daglig drog Ferdinand derover. Det var deres fælleds gode Ven og Selskabsbroder fra Rom, den sære engelske Lord Hardly, ham, de nylig havde troet var bleven deres Nabo, som Taarn-Eremit paa Klinten. Nu havde han, paa sin Reise til Sverrig og Norge, virkelig overrasket dem og aflagt dem det Besøg for en hel Maaned, han havde givet dem Haand paa, hvis han nogensinde saae deres Fædreland. Den ædle Lord var bleven langt mere livlig, end da de kjendte ham i Rom. Han var bleven betydelig fyldigere og saae sund og stærk ud. Han havde dog beholdt sit snurrige, tørre Lune og sin gamle Tyrke-Tro paa Skjæbnen, som han af og til holdt en lille Bræken om. Han var ledsaget af en høi, junonisk Kvindeskikkelse, med lidt grove, men ualmindelig smukke og godlidende Træk, med glindsende ravnesort Haar og store, mørke Øine. Hun lod til at være henved tredive Aar og var klædt som de italienske Landsbykoner. Hun var en Albaneserinde og Enke efter en forarmet Vingaardseier i Ariccia. Hun havde 1845 mistet sin Mand tilligemed sit eneste, to Maaneder gamle Barn — og havde paa de fordelagtigste Vilkaar fulgt med Englænderen, som Amme for det lille Nonnebarn, han havde bestemt at opdrage til sin Brud. Det var imid-

lertid snart blevet opdaget, at det formentlige Pigebarn var en Dreng. Under det fortrolige Reiseliv havde Lord Hardly dødelig forelsket sig i den store, smukke Amme. Han saae heri et Skjæbnens Fingerpeg paa, at hun maatte være bestemt til hans Kone, og at hans Drøm paa denne Maade, „noget modificeret," skulde gaae i Opfyldelse. Albaneserinden, der havde været uheldig gift, havde ligeledes fundet den fremmede Herre meget elskværdig. Paa et engelsk Skib i Neapels Havn vare de blevne et lykkeligt Ægtepar. Den lille Nonnedreng havde de besluttet at opdrage, som deres Søn. De havde ingen andre Børn endnu, og Drengen, der var en rask, fortøiet Krabat paa sex Aar, fulgte dem paa alle deres Reiser. Lord Hardly hørte nemlig til de bestandig Reisende.

Magnus og Ferdinand gik nu daglig paa Jagt med Lorden, og de loe næsten fra Morgen til Aften over hans alvorlige Lune. Englænderen talte galt Dansk; men det gik fortræffeligt. Enhver af hans Sprogfeil, saavelsom ethvert Feilskud, han gjorde, var, efter hans Paastand, en nødvendig Følge af en uendelig Aarsags-Række og en evig guddommelig Bestemmelse. Dette udviklede han dem tidt omstændeligt.

Grevinde Camilla blev ikke synderlig forstyrret i sit stille affondrede Liv ved dette Besøg. Grev Ferdinands muntre Frue var der bestandig i denne Tid med sin Mand, og hun kunde prægtig underholde Albaneserinden.

Hvad der i de allersidste Dage næsten udelukkende opfyldte Camillas Tanker og Sind, var de vemodige Breve, hun fik fra Vilhelmine om hendes Svigerfader, den gamle Huspatriark, som Lægen ikke længer havde givet dem Haab om at beholde.

Det var en Morgen sidst i October. Camillas Brødre

og Svigerinde vare paa en Udflugt i Omegnen med de fremmede Gjester. Camillas Vogn holdt for Døren. Hun steg ind i den med et nylig modtaget Brev i Haanden fra Vilhelmine. Hvis hun endnu engang vilde see den ærværdige Olding, maatte hun ile. Paa Veien kom hun forbi Vandmøllen ved Sundbys Præstegaard. Hun saae ham staae ved Broen og betragte det brusende Hjul. „Forsigtig!" — raabte han til hendes Kudsk og blev staaende paa det vanskeligste Sted, til Vognen var helt over Broen. Han havde hilset. Grevinden lod holde, og han kom hen til hende ved Vognen. „Kan De følge med til Lundeby?" — spurgte hun — „den gamle Provst ligger paa sit Yderste."

„Jeg kommer i Eftermiddag!" — svarede han — „jeg har først en Forretning i Kirken."

Camilla havde fortrydt sit Spørgsmaal i det samme Øieblik, det var udtalt, og havde draget Sløret for sit Ansigt. Det var ikke undgaaet hans Opmærksomhed. De hilsede hinanden — og Vognen rullede fort. Sundby blev længe staaende og saae efter den. „Hvor dog Hjerteligheden er begrændset i Verden!" — sagde han. Det var som denne lille Begivenhed gav ham Meget at tænke paa. Han gik tilbage til Broen og stod saalænge, hentabt i Tanker, ved det brusende Møllehjul, til han næsten var gjennemblødt af dets Skum.

Grevinden havde tabt Vilhelmines Brev ned i Vognen, og da hun tog det op, for atter at læse de sidste Ord deri, saae hun forundret, at hun havde tilbagelagt en hel Mil og kjørte ind ad Porten til Lundeby Præstegaard. Vilhelmine kom ud og tog imod hende. Den smukke Præstekones klare blaae Øine vare vaade. Hendes Mand kom nu ogsaa ud og var ligeledes i en bevæget Stemning.

„Han lever dog endnu?" — spurgte Camilla.

„Endnu!" — var den unge Præsts Svar — „og evindelig, med Gud!" — tilføiede han, idet han rakte Grevinden Armen og førte hende ind.

Saasnart hun havde afkastet sit Reisetøi, omfavnede hun atter Vilhelmine inderlig og fulgte taus med hende til den Gamles Sovekammer. Døren stod halv aaben. Hun blev staaende ved dens Tærskel og saae med stille Deeltagelse paa den Gruppe, der viste sig for hende i det halvdunkle Værelse, som dog nogle Solstraaler fra det tilsidetrukne Vinduesgardin kastede en Lysstribe henover. Paa Leiet laae den smukke, døende Olding, med sit lange hvide Haar, bleg og stille, og holdt sin gamle Kones Haand i sin. Hun sad paa en Stol ved hans Side, med sit kloge, fromme Ansigt vendt imod ham, og syntes at læse hans sidste Tanker i hans endnu klare og næsten straalende Blik. Ved Foden af hans Leie laae Lise knælende og græd dæmpet, med Hovedet nedbøiet mod hans Fødder. Ved hendes Side stod Byfoged Kyng og syntes at tilhviske hende nogle trøstende Ord.

Det var et høitideligt Øieblik. Den Gamle talte nu med svag, men dog tydelig Stemme. „Veiene ere mange" — sagde han — „men de mødes! Hvad Gud vil samle, skal Verden ikke længe adskille!" At han fornemmelig tænkte paa sin stille, gamle Hustru og Skilsmissen med hende, var aabenbart. Han holdt endnu hendes Haand fast, og hans kjærlige Blik tabte sig i hendes; men han saae nu ogsaa hen paa Enhver, der var tilstede; han hævede sin Røst, udbredte sine Arme og lyste den kirkelige Velsignelse over dem. Derpaa udstrakte han sin Haand mod hver Enkelt. Til sin Søn og Vilhelmine rakte han først Haanden; og de lagde den paa Hovedet af deres Børn, som nu alle

kom ind, for at de ogsaa skulde modtage Velsignelsen. Den Gamles Blik faldt velsignende paa dem Alle. Derpaa famlede hans Haand hen mod Lise, der greb den med pludselig Heftighed og kyssede den under en voldsom Strøm af Taarer. Kyngs usædvanlig bevægede Aasyn røbede, at der var foregaaet Noget i hans Inderste, som han selv studsede ved og som blandede sig med hans næsten sønlige Følelse for den ærværdige Olding. Det var som den Døendes sidste Ord til hans egen Hustru, der dog ogsaa vare sagte til dem Alle, havde gjort en mægtig Virkning saavel paa ham, som paa Lise. Noget Lignende var Tilfældet med Camilla, som ogsaa havde nærmet sig den Døendes Leie, for at modtage Velsignelsen og hans sidste Haandtryk. Hun havde pludselig skiftet Farve.

Vilhelmine og hendes Mand istemte nu den Psalme, som den fromme Olding helst vilde høre, naar han selv stod ved en Dødsseng. Det var en Paaskepsalme med Opstandelsens store Forvisning. Lise og Camilla forenede deres Stemmer med de Andres — og den dybe Bevægelse i deres Indre gav deres Toner et overordenligt Udtryk. Selv fra den gamle Provstindes Læber hørtes nogle svage, men rene og deilige Toner. Under Sangen holdt den Døende hende atter i Haanden og saae paa hende med de sidste klare Lysstraaler i de herlige Øine. — Nu var det ligesom der faldt et Taageslør over dem. Lægen traadte ind fra en anden Stue tilligemed en Nabopræst, der havde været tilstede og holdt Communion med hele Familien. De stode nu Alle med stille Vemod og saae Bedstefaderens sidste Øieblik imøde. Lise havde atter bøiet sit Hoved mod hans Fødder og græd voldsomt; men Kyng lagde sin Haand paa hendes Skulder og beroligede hende. Da reiste den Gamle sig endnu engang halvt op paa Dødsleiet, rakte sine Hænder

ud mod dem Alle og gjentog hin døende Apostels Ord: „elsker hverandre, mine Børn!" Derpaa sank han tilbage, og hans Aand bortfoer med et stille Suk. I hans Aasyn var der det skjønneste Udtryk af Fred og uendelig Salighed. Hans stille, blege Hustru sad paa Sengen ved hans Side, med hans kolde Haand i sin. Hun saae endnu engang ind i hans udslukte Øine og tillukkede dem. Hun foldede sine Hænder og blev saaledes siddende taus og saae paa hans Ansigt til Solen gik ned og kastede ligesom en Glorieglands ind paa Dødssengen over dem begge. Da sank hendes Hoved ned mod hans. Deres snehvide Haar blandedes — og hendes Bevidsthed var borte. Hun blev nu baaren hen til det Leie, hvorfra hun aldrig meer skulde reise sig.

Da Camilla sildig i den maanelyse Aften forlod Sørgehuset, mødte hun Sundby, som ved en Sygeberettelse var bleven forsinket. Han læste i hendes Ansigt Svaret paa hvad han endnu ikke havde spurgt om, og deres Øine mødtes.

„Begge! begge!" — sagde hun. — „Gud vilde samle dem snart." Hun havde ogsaa seet den gamle Provstindes lette, næsten umærkelige Bortgang og modtaget hendes sidste Farvel i et Haandtryk. Bedstemoderen havde endnu engang seet mildt og kjærligt til dem Alle; men intet Ord var kommet over hendes Læber siden den sværeste Afsked i hendes Liv, der dog kun blev for nogle Timer.

Det dobbelte Dødsfald gjorde ogsaa et alvorligt Indtryk paa Grev Magnus. „Sagde jeg det ikke nok!" — udbrød han. — „De er da fløiet bort paa eengang, begge de smukke hvide Stære!" Den første Dag derefter var han stille, og der kom en Standsning i hans og Ferdinands muntre Spøg med deres Gjest. Ferdinand mente dog, det var en smuk og lykkelig Død, som Ingen kunde være rigtig bedrøvet over. Han foreslog Magnus en Udflugt til næste Dag med sine Gjester til Pro=

prietair Holms. „Siden vor Lord nu ikke længer fører unge Damer bort“ — sagde han — „tør vi nu jo nok vove det, uden Fare for Frøken Mariane.“

Magnus nikkede nu fornøiet, men kunde dog ikke glemme, at to gamle Mennesker i vore „Grinebidertider“ kunde holde saa alvorligt af hinanden, at de, ligesom unge Kjærestefolk i de gamle Viser og Sagn, ikke kunde overleve hinanden. „Det kan jeg godt lide dem for, de gamle Stære!“ — sagde han — „hvad man saadan døer paa i sin Alderdom, det kan man dog altid vide har været ramme Alvor hele Tiden. Du kan troe, hun har aldrig gjort Nar af ham eller spillet Komedie med ham i hans Ungdom.“

„Hvorfor ikke det? Dogge!“ — svarede Ferdinand — „det har min Franciska gjort hundrede Gange med mig — men derfor holde vi ikke mindre af hinanden.“

Hans unge Frue loe. „Hvem har sagt dig, min kjække Hr. Ridder, at jeg holder ligemeget af dig altid?“ — sagde hun med muntert Drilleri og viftede skalkagtig til hans Armstump med sin Handske. — „Var det ikke for den Stumps Skyld, havde jeg aldrig brydt mig om dig eller smidt den Krands ned paa din Næse, hvormed jeg var saa uheldig at fange dig. Jeg kunde jo nok vide, du var en Gjæk efter Krandse, som alle unge Herrer, med og — uden Genie — men havde jeg tænkt paa de gruelige Følger — saa“ — —

Hun holdt inde og smaaloe.

„Hører I nu! — saadanne Stikpiller maa jeg døie hver Dag“ — sagde Ferdinand — „men nu vil jeg ikke taale det længer! — nu vil jeg hevne mig!“ Han satte et barsk Ansigt op og foer saa glubsk hen mod den lille Frue, at hun uvilkaarlig veg lidt tilbage; men Ferdinand vilde kun overraske hende ved, som Stormløber, at røve et Kys fra hende.

„Hør, Ferdinand!“ — sagde hun og berørte sin Mund

let med sit Tørklæde — „det er dog Lapseri af dig med de Mustacher! — de stikke saa fælt, og du behøver dem jo ikke, som saa mange andre Gulsnabler; du kan bare stikke Stumpen der frem, saa veed man jo nok, du er en Helt! Jeg vil ellers sige dig Noget — men det er forsilde betænkt — du er bleven meget for tidlig gift — du har jo bare rystet Armen, men ikke Barnet, af Ærmet."

„See! hvor surt hun kan see!" — sagde Ferdinand — „men det er kun en af de Komedier, hun spiller med mig hver Dag. Hun gjør Nar af mig, Magnus! det veed jeg nok — men saadan vil jeg helst have det, og derfor kan hun gjerne døe med mig, naar vi komme over de Firs. Det er jo heller ikke saa sjældent her tillands; — husk paa de gamle Møllerfolk, der tog sig af Anton!" —

„Ei hvad! de blev jo slaaet ihjel sammen! paa den Maade er det ingen Sag at følges ad, om man aldrig har plaget hinanden saalænge og gjort Nar af Ens Hoved eller Ben eller gode Hjerte" —

Ferdinand og Englænderen loe; men Camilla var bleven endnu meer alvorlig, og en let Rødme var faret over hendes Kinder. Hun var kommen til at tænke paa hvorledes hun i sin tomme Glimretid ofte havde fundet Morskab i at dvæle ved smaa Særheder eller Mangler endog hos de Mennesker, hun havde kjær, og selv at lege med deres alvorligste Følelser. Dette havde været Tilfældet med hendes Adfærd baade mod den gamle Professor og mod Sundby, som hun vidste dengang sværmede for hende og som hun havde udseet til sin Werther. Det faldt hende ind, at han endnu var i Besiddelse af de saakaldte „Aftenbogsblade", hun havde tilladt ham at læse, men som han aldrig havde omtalt til hende med noget Ord.

Den følgende Formiddag skrev Camilla nogle kjærlige Ord til Vilhelmine og et langt Brev til Lise. Fra Vilhelmine vidste hun, at Lise i den sidste Tid anklagede sig og sin Forvildelse som Hovedaarsag til den gamle Provsts Død. Heftigheden i hendes Sorg ved den Gamles Dødsleie havde bekræftet det. Hvad Camilla nu skrev herom, maatte i høi Grad være beroligende for Lises dybe religiøse Sind. Et andet vigtigt Punkt turde hun dog neppe berøre. Den næsten meer, end faderlige Kjærlighed, hvormed Vilhelmines alvorlige Fader søgte at trøste Lise, der saalænge havde været hans og hele Husets Yndling, var først nylig bleven hende betænkelig. Lises ubegrændsede Hengivenhed for denne retskafne, faderlige Ven syntes hende at kunne føre til en gjensidig Misforstaaelse af deres Følelsers sande Natur og maaske selv til en mulig Forbindelse, som forekom hende unaturlig og forfærdelig. Uden ligefrem at hentyde dertil, havde hun dog grebet Anledning af de kjære Gamles Kjærlighed og Død til at prise den lykkelige Lighed saavel i Alder, som i Udvikling og Charakteer, der betingede Muligheden i saa skjønt og sjældent et Ægteskabsliv.

Da Camilla havde sammenbundet disse Breve med Udskrift til Lise og bundet dem under en Vinge paa den smukkeste af Lises hvide Duer, som netop kurrede i Buret og syntes mest at længes efter sit Hjem, aabnede hun Vinduet til Gaarden og lod den flyve. Hun hørte idetsamme Larm af Heste og Vogne i Gaarden. Hun saae ned — det var hendes Broder Magnus, der kom hjem med sin Englænder, hans Frue og den lille Dreng fra Besøget hos Proprietair Holms. Ferdinand og hans Frue fulgte dem i deres egen Cabriolet, og en tredie Vogn bragte Frøken Mariane Holm og hendes Forældre. Magnus var strax sprungen ud af sin Vogn og havde skyndt sig med at løfte Nonnedrengen ud

og hjælpe Albaneserinden ned af Trinet, for selv at løbe hen med en Trappestige til Proprietair Holms høie Fjærvogn og hjælpe Damerne ned. Han begik den Uagtsomhed, først at hjælpe Frøken Mariane ned, og den endnu større, at han ikke lod hende faae Tid til at komme to Trin ned ad Trappestigen, førend han udenvidere tog hende i sine Kæmpearme og bar hende helt op ad den store Stentrappe. Camilla saae med Forundring, at han til denne overdrevne Hjælpsomhed endogsaa føiede den Dristighed at benytte hendes ufrie Stilling til at trykke et Kys paa hendes smukke røde Kind. Marianes Forældre, som imidlertid selv havde hjulpet sig ned af Vognen, saae det og loe til hinanden.

„Ja, saa! forlovet altsaa!" — sagde Camilla. — „Jeg tænkte det nok. — Gud velsigne dem!"

Et Øieblik efter blev hendes Værelse formelig stormet af Magnus, som med Jubel førte sin lidt undseelige Forlovede ind i Camillas Arme. Der var nu stor Glæde paa Høgholm. Denne og flere følgende Dage vare Festdage.

Niende Kapitel.

Den samme Formiddag, da Camilla havde afsendt sin Brevdue til Lise, med de trøstende og lønligt advarende Ord, og Grev Magnus havde bragt det nye Liv ind paa Høgholm med sin Forlovede, sad Sundby i det gamle Taarnkammer ved Antons Side i fortrolig Samtale med ham baade om Fortid og Fremtid, men fornemmelig om de gamle Provstefolks smukke Død, der havde gjort et stærkt Indtryk paa Anton. Sundby havde anmodet ham om at forelæse nogle Optegnelser om hans Ophold i Amerika og spille nogle smaa Melodier for ham, medens de tænkte sig Ordene dertil, som de begge kjendte. Paa Bordet laae der endeel skrevne Nodebøger, deriblandt enkelte Partiturer til større Musikværker, hvis Titelblade Sundby dog kun saae paa. Anton holdt Vilhelmines Ibenholtsfløite i sin Haand. Han syntes noget angreben, uagtet det var ingen Konststykker med vanskelige Løb, han havde spillet, men simple, rene Sangmelodier, med dyb Inderlighed i al deres Simplicitet; han havde foredraget dem med et gribende Udtryk.

„Tak!" — sagde Sundby bevæget — „det var Toner, som trængte mig til Sjælen. Jeg syntes at kjende dem, og de vare mig dog nye. Det var Noget af Det, jeg altid har troet engang maatte komme, og deri gav vor gamle Professor mig Ret, skjøndt jeg kun havde fattige Ord til hvad han kunde give Liv og Fylde."

„Hvorledes?“ spurgte Anton og studsede.

„Ogsaa vor gamle Provst“ — vedblev Sundby — „vilde de Toner have glædet. Grundtonen mindede mig om den stærke, dybe Sangbund i vor Folkenatur, som den vist maa have tonet i Eddasangene om Sigurd og i Volas Spaadom — den smeltede her sammen med Kæmpevisens Moltoner og brød sig en ny Vei, som mig synes, til hvad vi netop nu maae føle Trang til. Vil du høre min Lægmandsmening om hvad vor gamle Provst kaldte de gjemte Folketoner, og hvad din bortgangne Mester havde saa stor Begeistring for, saa vil jeg tillige sige dig, at jeg nu anseer dig for at være paa Vei til at finde dem“ — —

Anton blev i høi Grad opmærksom og bad ham forklare sig nøiere.

„Jeg mener, vi eie forlængesiden en eiendommelig folkelig Musik i vore Kæmpevisetoner; men vor nationale Musik maa gaae videre med Poesien! Hvad den folkelige Deel af vor nyere Konstpoesie har grebet ud af Folkets Inderste, maa der vist ogsaa være eiendommelige Toner til i Folkesjælen. Dem begynde nu ogsaa vore Tonedigtere at oplede og befrie; de ligge, som bundne Fanger, i vor Natur — de ere Folkenaturens løndomsfulde Klangruner, som Tonernes Runemestere kan raade og løse. Dybden og Letheden skal forenes, uden skrigende Contrast. Djærvheden og Freidigheden, som i vor Holgermythe, maae kunne gaae Haand i Haand med Inderligheden og Blødheden i det danske Folkehjerte. Den store, tragiske Dissonans fra Hedenoldet maa finde sin harmoniske Opløsning i en Orgeltone, som Folket greb den i Kingos Kirkesang; men den fra Romerkirken laante opløftende Choral maa ikke blive slæbende — ellers dræber den Livet og Flugten i Begeistringen. Folkenaturen maa ogsaa her hævde sin Frihed. Sangfuglen i os maa baade være Lærke og

Nattergal, baade Drossel og Stær! — du forstaaer mig jo nok? — du maa forstaae mig! hvad jeg her kun antyder, har du allerede begyndt at udføre."

„Gid det var saa vel!" — svarede Anton med et vemodigt Smil. — „Havde jeg kun, som du, oplevet herhjemme den Folkeopvækkelse, jeg nu først hører og læser om! Det forekommer mig som Sagnene om Uffo og Begivenhederne fra vor Middelalder vare oplevede her paany, og selv med et større, kraftigere Liv."

„Tilvisse!" — udbrød Sundby — „det var de tre mærkeligste Bedrift=Aar i vor Historie, og de ere rullede dig forbi, som fjerne Luftsyn paa den Himmel, du ikke saae, men dog kjærlig har stirret efter. Jeg kunde kun virke ved Ord og i det Smaa: — hver Enkeltmand hengav ligesom sin Personlighed i det store Fællesliv; men der er en Opløftelse deri, som langt overgaaer alle Personlighedens Triumfer. Største Delen af vore Helte ere gaaede tilbage til deres Plov, deres Bog, deres Haandværk — eller sjunkne i de nye, store Kæmpegrave. Kun Høvdingerne nævnes, og de enkelte Hædrede, der gaae iblandt os, agte sig ikke for større, end de begravede og ubekjendteste. Du har tabt, hvad jeg ikke vilde have undværet, om det havde kostet mig Halvdelen af min Levetid. Den Aand, jeg i de nærmest foregaaende tyve Aar havde kjendt her, gav mig kun ringe Haab om en saadan ny Daadstid og Heltetid i Danmark — og dog er den kommen! Om et Aartusinde vil det erindres med Tak og Begeistring, hvorledes saa de Frugter nu blive, som vor egen Samtid skal høste deraf."

Der gik en Skygge over Antons endnu noget blege Ansigt. „Jeg har anet Betydningen af det Liv, der fløi fra mig" — sagde han: — „det gik mig, paa en Maade, som hin østerlandske Thronarving i Eventyret, der af en

Genius havde faaet tre hundrede Aars Liv til den Bedrift, han tørstede efter, men han kunde bortønske enhver Mellemtid, der laae mellem Opfyldelsen af hans høieste Ønsker. Han bortønskede de tre hundrede Aar i tre Aar — hvad han havde grebet, som sine høieste Ønsker, var Blendværk; — han stod, fattig paa Liv og Bedrift, ved sin tidlige Grav med en uendelig Sorg. Han havde skimtet det Herligste og det sande Bedriftliv flyve ham forbi som Drømmebilleder."

De taug begge en Stund. Antons Hoved var sjunket ned mod hans Bryst. — „Du gjør dog den nærmeste Fortid Uret!" — vedblev han og opløftede sit Hoved kjæk, næsten stolt: — „laae dog ikke Spiren i den til disse tre Aars Liv og Bedrift? Har ikke Enhver af os baaret den i sit Inderste?"

„Den laae i Folket!" — svarede Sundby — „det er vist og sandt! men den laae dybt skjult under en jammerlig Overflade. Hvad saae og hørte vi vel i den fine Verden i vor gamle Professors sidste Dage, der var værd at reise sig op for af en Sofakrog" — vedblev Sundby med næsten mørk Alvor — „undtagen naar man af og til forgjeves forsøgte at mane den døde Aand op af Graven? — dertil skulde et Dommedagsslag og en Kamp paa Liv og Død, som den vi har oplevet. — Vi sov og loe i Søvne af Alting, enten det var Stort eller Smaat, enten det var Ædelt eller Slet. Enhver dybere Følelse nedkuede man og skammede sig ved; man kaldte den Sygelighed, Affectation eller Sentimentalitet, for at blive den kvit. Hvad jublede vor Lapsetids Heroer over uden over Tidens og deres egen Tomhed? — hvad udloe de mest uden hvad der var Aand og Alvor i? Det var en selvmorderisk Latter — det var en næsten dødelig Slaphedstilstand — en udhulet Blaserthed, nærmest Følge af den fortvivlede Sønderrevethed, der var gaaet forud, den hele Byronske og Heineske

Gudforladthed, den hule Pantheisme og Atheisme i den moderne Filosofi. Hvor Geniusdyrkelsen skal udfylde Tomheden i en gudløs Verden, maa den evige Aand udslukkes og de største Verdensaander selv blive til Gjøglere. Tydskernes Forgudelse af deres poetiske Zeus, med hans Naturdyrkelse og græsk-hedenske Livsanskuelse, havde ogsaa smittet os. Selv den ædle Schillers Udsagn: ingen Religion og — af Religion! var mig et Forbud paa hele den uhyre Tomhed og Forvildelse, vi Alle har maattet opleve og tildels bleve berørte af. — Det var paa høie Tid vi kom i blodig Kamp med den forskruede Aandrigheds Verdenserobrere, da de, med Foragt for al Sandhed og Ret, vilde trampe os og vor Folkenatur under Fødder!"

Sundby var gaaet videre i sin Iverighed, end han vilde. — „Blodig behøvede Kampen dog neppe at have været" — tilføiede han roligere — „naar Aanden havde været vaagen itide, og en ren aandelig Kamp været mulig i en Løgnens og Afsindighedens Seierstid."

„Vaagen var dog ogsaa Aanden før!" — greb Anton nu Ordet med et bittert Smil. — „Vi har jo selv i hin Tid og længe før havt en eiendommelig Konst og Poesie baade med Høihed og Dybde; men det er sandt!" — vedblev han mørk — „den blev kun maadelig forstaaet, og hvorledes forstaaes den endnu? hvormange af vore største Konstnere, Digtere og Componister kjendes af Folket? og hvad begeistres selv den dannede Verden af uden hvad der netop for et Øieblik er i Mode? Har det ikke været ligeledes med Begeistringen for alle mulige Virtuoser, for de politiske Penne- og Mundhelte — og har det været stort anderledes med den allernyeste Enthusiasme for Heltene fra hine blodige Kampaar? hvor er den Begeistring og den Poesie, som vedvarer og evig rører sig i Livet og i Folkene? — Meteorer — Nordlys — Skuffelse — forfængelig Skuffelse er det dog Altsammen" — —

„Nei, kjære Ven!" — afbrød Sundby ham — „nu staaer du paa Salomons fortvivlede Standpunkt, da han prædikede: Alt under Solen er Forfængelighed! Den Klippe maa enhver dybere Aand strande paa, naar han et Øieblik falder ud af Guds Verden og tumler om i sin egen. Det Heles Storhed og Betydning forgaaer i den krænkende Følelse af vor egen og selv det største Enkeltvæsens Intethed udenfor Gud. Bort med alle Fordringer i Personlighedens Navn! og du er ude over Skuffelsernes og den krænkede Stolthedss Fortvivlelse! Misfjend dog hverken vor Samtid eller dig selv!" — vedblev han. — „Enhver betydende Verdenskamp bærer en befriende Genius i sig — den lever udødelig i Folkenes Sjæle, selv naar de slumre. Tro mig, kjære Ven!" — vedblev Sundby med stigende Varme — „vor Tids Opgave skal først løses, naar de store Verdensaander — de røre sig i Livets eller i Konstens Verdner — bøie sig for den Gudsaand, de har løsrevet sig fra — saa kommer først Livspoesien tilbage, med den Alvor og Dybde, der fører til virkelig Aandsfriskhed og Livsglæde — saa kommer ogsaa den Freidighed og det levende Haab, som vi nu dog har gjort et Kæmpeskridt frem til — saa kommer der en ædel, kraftig Virksomhedstid saavel for Statsliv og Folkeliv, som for Videnskab og Konst — en ny stor Kamptid, om du vil, men i en høiere Livssphære. — Om en evig Fred drømmer jeg ikke. Mod Løgnens og Hadets Herredømme skal hvert Folk staae paa Vagt! hvert halve Aarhundrede behøves maaske selv en blodig Kamp for at holde os vaagne — men have vi sønderrevet de Hjernespind, hvormed en jammerlig Ærgjerrighed og endnu jammerligere Forfængelighed vil omsnoe os, saa gjælder det en fri og ædel Daadskamp for et Sandhedens, Skjønhedens og Kjærlighedens Rige paa Jorden!" — Sundby havde i sin Varme grebet Antons Haand og saae ham dybt ind i de store, kraftigbrune Øine. — „Jeg seer det!" — vedblev

han med glad Fortrøstning — „du vil og kan endnu blive en freidig Kæmper for hint Skjønhedens og Sandhedens Rige. Den Genius, der har ført dig tilbage til Fædrelandet, har aldrig ganske forladt dig. Jeg kan see hvilke Ideer, der har opfyldt dit Sind i dine bedste Øieblikke. De gamle, store Sagn fra vor Oldtid — Tonerne fra vor Middelaldérspoesie har ledsaget dig — vor skjønneste Lyrik fra din Barndom har faaet Tonevinger i din Sjæl, naar du tænkte paa Hjemmet." — —

„Hør først, om muligt, hvad det duer til, før du glæder dig derover!" — svarede Anton. — „Nu har jeg først selv faaet Lyst til at kaste et Blik derpaa igjen. Det var Slavens Værk i de søvnløse Nætter, naar han vilde have Fred og afryste sine aandelige Lænker. Hvad du har sagt mig om de gjemte Folketoner — har nu atter givet mig Mod. Men fortæl mig Meer om de gamle Præstefolk!" — afbrød han sig selv. — „Jeg fik dem aldrig at see; men jeg synes dog, jeg har kjendt dem saa nøie fra Vilhelmines og hendes Faders Beskrivelser" — —

„See her deres Speilbilleder!" — svarede Sundby — „det ligner dem smukt." — Han fremtog et Daguerreotypbillede af begge de Gamle, som Vilhelmine havde givet ham. Han saae den besynderlig velgjørende Virkning, Beskuelsen af dette Billede gjorde paa Antons bevægede Sind, og da han gik, lod han Billedet blive i hans Hænder.

Anton var alene. Han betragtede atter og atter dette Billede, medens han aabnede Vinduet og af og til saae ud over Havet. Han tænkte nu paa hvad et saaledes smukt afsluttet Menneskeliv betyder, og det var ham som disse to stille, fra Verden afsondrede Gamle, uden noget Ord fra deres Læber, nu selv efter Døden talte til ham i deres Skyggebilleder. Forestillingen om dem bragte, ligesom i hans Barndom, en ubegribelig Fred i hans Sjæl, og han

følte sig vemodig bevæget ved Tanken om deres Bortgang. Han sammenlignede sin egen fredløse Omtumlen gjennem to Verdensdeles skjønneste Lande, under en uafbrudt Higen efter Berømmelse og Lykke, med deres ensformige, stille Liv og Virksomhed i Præstegaarden. Han fandt nu, at et saadant tilsyneladende fattigt Liv dog kunde indeholde en Rigdom, som den største Rigmand i Verden og selv den verdensberømte Konstner tidt savner. Han drøftede det sande aandelige Udbytte af sit Virtuosliv, og han kom til det nedslaaende Resultat, at han egenlig nu først, da han havde mistet sin Sangstemme og var bleven en stakaandet Fløitespiller, var kommen til et Standpunkt, han kunde gaae ud fra og begynde et Konstnerliv, som det var værd at være født til. Hans Blik faldt paa den store Bunke skrevne Noder, der laae opstablet paa hans Bænk. Den var Frugten af ser Aars Arbeide i hans ensomme og bedste Timer. Han gjennembladede den med et skarpt prøvende Blik. Han kastede Meget med Ringeagt ned paa Gulvet; men der blev dog en hel Deel tilbage, som han ikke med den strengeste Selvkritik kunde bryde Staven over. Han saae imidlertid derpaa med et tvivlsomt Blik. — „Næsten sexogtyve Aar og endnu Intet gjort for Evigheden!" — sagde han med Schillers Don Carlos og syntes at spotte den Følelse, der fremkaldte disse Ord. Dog han greb sig selv i den Stolthed, der hemmelig tilhviskede ham, at han kun havde behøvet et Orchester, der kunde udført disse Værker, og et Publicum, der kunde forstaaet dem, for allerede nu at være en verdensberømt Componist. Som han greb sig i denne Bevidsthed, var det som den gamle Professor stod for ham og sagde: „Ja vist, Anton! du er allerede en complet Guds Engel! den dumme Verden er dig ikke værd! — giv den en god Dag! — sæt dig hen, som jeg gjorde, og componer et: „„Alverden gaaer omkring i en grøn Kassseking!"" eller et ret genialsk: „„Lirumlarum! Katten gjør Æg!""

og lad dem faae det til at grine af! — det har de Forstand paa, de Fæhovder!" — „Nei, nei!" — afbrød han selv denne Erindrings-Fantasi — „saaledes vilde du ikke tale ned til min Sjæl, fra din aandelige Sirius, eller hvor du er! — Sundby har Ret! Vi skal ydmyge os — begynde forfra Allesammen — hver Dag! — Velan! det vil jeg ogsaa!" — Derpaa greb han sin lille Hyldefløite og spillede den første simple Kæmpevisemelodi, Lise, som Barn, havde lært ham. Medens han spillede, hørte han en Klappren over sit Hoved som af en Fugls Vinger, og han saae en snehvid Due tumle ind ad det aabne Vindue til ham og falde ned paa Gulvet, som død. En stor Høg skreg udenfor og fløi bort. Han betragtede den døde Due. „Stakkels, forfulgte Fugl!" — sagde han — „søgte du ogsaa her et Fristed!" Han tog den op, og den rørte sig; den syntes dog endnu halvdød af Skræk, og dens ene Vinge hang slap og saaret ned. Han lagde den paa et Hynde i sin Alkove og sørgede omhyggelig for dens Pleie. Han bemærkede endnu ikke det hvide Silkebaand, hvormed Camillas Brev til Lise var fastbundet under dens friske Vinge.

Tiende Kapitel.

Der var stille i Lundeby Præstegaard. De gamle Bedsteforældres Jordedragt var bragt til den fælleds Grav under den store Kirkegaardshyld. Fire Sønnesønner, fra otte til fem Aar havde med Faderen staaet ved den aabne Grav. To Smaapiger havde med Moderen bragt Krandse af Eviggrønt og hvide „Juleroser“ til Graven. Den mindste lille Dreng legede i Vuggen med Sølvranglen, hvorpaa Bedsteforældrenes Navne stode sammenflettede. Nu gik de større Børn sagte omkring i Huset fra Faders til Moders Arme og tilhviskede dem kjærlige Ord. De Mindre slæbte deres Legetøi omkring med sig, men kunde dog ikke ret tage fat paa det som sædvanlig. De vilde Alle helst sidde ved Moderens Fødder og høre hende fortælle dem om Paradisets Have, hvor der bestandig var Sommer, og hvor Bedstefader nu gik om med Bedstemoder ved Haanden og frydede sig mellem Blomsterne og de smaa, nydelige Guds Engle, der sang om Vorherre.

„Vi vil ogsaa synge for Fader og Moder om Vorherre!“ sagde Femaarsdrengen, og de sang smukt Allesammen den lille Julesang, de nylig havde lært. Moderen kyssede dem, og der floi en Lysstraale over Faderens stille, alvorlige Ansigt.

Vilhelmines Fader forlod næsten ikke Præstegaarden i disse Dage. Hans Nærværelse var dem Alle til stor Trøst; men hans største Omhu var henvendt paa at berolige Lise,

i hvis Sorg der var saamegen Smerte og lidenskabelig Heftighed. Han besad hele hendes Fortrolighed, og hendes Hengivenhed for ham var endnu bleven inderligere, siden han havde udrevet hende af hine Bedrageres Vold og ved sin Klogskab sørget for, at hun ikke var bleven til Spot. Han var Den, som allerskaansomst havde bedømt hendes Forvildelse. Han havde selv med største Iver taget hendes Forsvar mod den gamle Provst, som et Øieblik havde betragtet hende med Gru, som en Frafalden, der havde foragtet og vanhelliget sin christne Daab. I Meget havde Kyng tilforn givet Lise Medhold, naar hun havde betroet ham sine afvigende Meninger. Nu var han paa en Maade bleven hendes Sjælelæge; men hun havde fra sit niende Aar, uden at vide det, havt en betydelig Indflydelse paa hele det Omsving i hans Livsanskuelse, han nu længe følte sig tilfreds ved. Der var imidlertid paa den sidste Tid kommet en Uro i hans eget Sind, som Lise ogsaa, uden at vide det, var Aarsag til, men som han omhyggelig havde fordulgt; man vidste kun, at han nu ivrigt ønskede Forflyttelse.

Hos Barnet og de Gamle i den stille, idylliske Præstegaard var den skjulte Dybde i denne retsindige Mands Natur først kommen frem. I deres Omgang var den Isskorpe smeltet, der tilforn havde kuet Hjertelivet i hans Inderste. Her var han først reven ud af den pantheistiske Tomhed, hvori han, med sin Ungdoms stærke Aander, havde bortkastet alt Haab om en høiere Tilværelse, end den, han med streng Pligtfølelse arbeidede sig igjennem. Her var først det forstandige Conveniens-Menneske blevet opluet af den poetiske Aand, der i hans Ungdom var fløiet ham forbi. I den gamle Provsts Bogstue havde han fundet en Skat af Livsfylde i de saakaldte „Morskabsbøger“, den Gamle vel

selv havde sat tilside for sin Theologie, men dog øst den friske Ungdom af, der fulgte ham til Graven. Fra sin Datters lille Bogskab havde Kyng hentet hele den nyere Romantik, der skjønt og stille udfyldte hendes Sind, men som han hidtil kun med kold Kritik havde overfaret. Med Lise havde han glædet sig over den Eventyrets Fantasiverden, han ofte tilforn med et fornemt Smil havde ringeagtet. Gjennem Poesien var han kommen ind i den Aandens Verden, hvor den høieste Aand kunde gribe ham, og i Landsbykirken havde han nu længe, uden Forargelse og lønlig Modsigelse, kunnet høre sin Svigersøns og den Gamles Taler og finde dem opbyggelige. Uagtet han opfattede Meget af hvad han her hørte blot symbolsk, var dog Inderligheden i det Liv, her udstrømmede, bleven ham meer og meer velgjørende.

I de sidste Aar havde Kyng først lært at kjende sin egen Datter, og nu kunde de tale sammen om hvad han altid tilforn havde undgaaet, som foruroligende eller endog upassende i det daglige Liv. Den Sikkerhed, hvormed han tilforn havde bygget paa sin moralske Strenghed og Ulasteligheden i hans eget Levnet, var siden hint Møde med den vanvittige Kone ved Galgebakken vegen for en dybere Bevidsthed. Med den saakaldte Aand i Naturen og dens nødvendige Love kunde han heller ikke længer nøies, og om en anden høiere Natur var han bleven enig med sin Svigersøn.

Lises Udvikling havde Kyng med den største Deeltagelse fulgt Skridt for Skridt. Det Eiendommelige i hendes barnlige Natur havde for ham noget høist Tiltrækkende. Selv hendes Heftighed og Egensindighed, hendes øiebliklige Ubillighed mod dem, hun blev vred paa, forøgede hans Deeltagelse. I disse hendes Skjødesynder havde han endog fun=

det noget ret Elskværdigt, ligesom i den friske Natur, hvoraf de udsprang, og den gamle Provstinde havde ofte paa sin lunefulde Maade irettesat ham paa anden Haand, naar hun syntes kun at rette paa Lise. Til Modvægt mod den overspændte Retning, Lises Fantasi undertiden kunde tage, havde han meddeelt hende, hvad han selv med mest Interesse havde tilegnet sig i Naturvidenskaberne. Hun kjendte for længesiden hvert Træ og hver Blomst paa Mark og i Skov, hver Fugl, der fløi hende forbi, og hvert Stjernebillede, hun saae tindre paa den nordiske Himmel. Han havde læst Reisebeskrivelser og Skildringer af fremmede Lande med hende. Han tog Deel med hende i at dyrke hendes lille Blomsterhave og i at passe hendes Duer. Han havde ogsaa hjulpet med at indrette den Duepost, som hun endnu saa barnlig fornøiede sig ved. Med Forbauselse havde han seet den Forandring, der var foregaaet med hende under hendes Sygdom. Det Ideale i hendes Natur var pludselig fremtraadt med en beundringsværdig Skjønhed, men med en næsten ængstende Overvægt. Udtrykket deraf i hendes Aasyn og Skikkelse var blevet uforandret, uagtet den oprindelige Barnenatur snart igjen havde gjort sig gjældende, men som oftest med en Ynde, der røbede hendes høiere Udvikling. Den heftige Lidenskabelighed, hun havde troet bekæmpet, kunde nu ogsaa undertiden komme tilbage, og hun havde ydmyg maattet opgive hin sværmerske, men for hende saa lyksalige Forestilling, at hun, som „født af Gud i en ny Daab, ikke syndede og aldrig meer kunde synde". Hun drømte vel endnu ofte med den klareste Bevidsthed om Livet og Herligheden i høiere Verdner; men det var med Begeistring, uden al secterisk Sværmeri, uden sygelig Livsforagt eller Splid mellem Tilværelsens Her og Hist. Det var ligesom hun nu var bleven bange for det Skjeve i hendes egen Fromhed, men derfor ogsaa mindre betænkte sig paa, at lade sin oprindelig kjække Natur komme til Orde.

Det var nogenlunde lykkedes Kyng at berolige hendes Sind over den Bekymring, hun havde forvoldt sin gamle, kjære Sjælesørger; men da ved hans Dødsleie hendes Samvittighedsnag atter var udbrudt med saa lidenskabelig Voldsomhed, var der i hans Deeltagelse for hende kommet en Blødhed, som han selv forkastede og med Strenghed tilbageholdt.

Det var nu den tredie Dag efter Begravelsen. Det var Løverdag Eftermiddag, og den sædvanlige Helligaftens-Stilhed i Præstegaarden var endnu mere mærkelig, end nogensinde. Magister Stær var gaaet til sit Studerekammer, Vilhelmine sysselsatte Børnene i Dagligstuen. Lise sad med sin faderlige Ven i den gamle Provsts forladte Studerestue. I de fredelige Omgivelser var der atter kommet Ro i hendes Sind. Hun var smukkere, end nogensinde. Hendes Kinder vare noget blege; men der var Ild og Kraft i hendes mørkeblaae Øine. Hun heldede sig med fortrolig Inderlighed til den trofaste Ven og lyttede til hvert Ord fra hans Læber, medens hendes Haand undertiden legede med de graanende Lokker ved hans Kind. Gjennem Vinduet havde de Udsigt til Haven. Græsset skinnede endnu grønt og friskt i Sollyset. De røde Hyben blussede paa de fra Skoven indplantede Rosenstokke. Novemberblæsten havde vel bortfeiet Træernes Blade, men Moskviten kvidrede paa de nøgne Grene, og Duerne kurrede hyggeligt i deres smaa Kassestuer under Straataget.

„Ja, du har Ret, min anden velsignede Fader!“ — sagde Lise og tørrede sine deilige Øine, for ret at see ham ind i det kloge, kraftige Ansigt. — „Maa jeg ikke nok altid kalde dig saa, og blive ved at sige du? — De kjære Gamle har det godt. De er faret glade herfra til deres Paradis. De har fuldendt et langt og skjønt Liv. De har tilgivet mig alle mine Urimeligheder. De har velsignet mig og os Allesammen og den hele Verden. De har strax faaet udviklet sig nye herlige

Legemer af det uforgængelige Stof dertil i deres Sjæle, og de har begyndt et evigt og uendelig herligere Liv sammen — i hvilken af de Saliges Verdner det saa er. Jeg vil ikke sørge meer! Jeg vil altid være glad herefter. Jeg vil være lykkelig, som de! Men saa maa du ikke reise bort til Foraaret! Du maa ikke søge det Embede i Vestindien! Intet Menneske kan jo begribe, hvad der har bragt dig derpaa! — Men reiser du virkelig derover, saa reiser jeg ogsaa herfra!" — tilføiede hun med rolig Alvor — „det har jeg fuldt og fast bestemt!"

Hun taug, og han saae paa hende med Forundring og Uro. „Hvorledes?" — spurgte han — „hvad tænker du paa? Lise! hvorhen vil du da reise?"

„Jeg veed det ikke selv endnu" — svarede hun — „men Verden er jo stor og herlig! Der maa vel ogsaa være et Sted, hvor jeg kan udrette Noget, og hvor der er Mennesker, der vil holde af mig og ikke forlade mig" —

„Men Vilhelmine og hendes Mand og de deilige Børn" — —

„De holde af mig Allesammen, og der er Ingen, jeg holder meer af — undtagen dig — og — det forstaaer sig — mine virkelige Forældre; men de ere jo blevne halv fremmede for mig, siden jeg blev confirmeret og blev en fornem Jomfru, som Fader siger. Selv Moder seer jo undertiden paa mig, naar hun kysser mig, som jeg dog ikke rigtig var hendes Barn! — O!" — vedblev hun inderlig vemodig — „jeg har tidt grædt hele Nætter over, at jeg ikke blev hos dem og blev den ringe, fattige Husmandspige, jeg var fød og baaren til. Din Datter og hendes Mand og alle de nydelige Børn er altid saa kjærlige imod mig, ligesom du. Grevinde Camilla og hendes Brødre og Hr. Sundby og Mariane Holm og mange Andre — ere jo ogsaa altid venlige imod mig; men I kan dog Allesammen meget godt und-

være mig. Siden de Gamle forlode os, er jeg tilovers her. Saalænge jeg kunde sysle om dem og være dem til Hjælp og Glæde, saa havde jeg dog Noget her at leve for; men nu" — — Der kom Taarer i hendes Øine, og hendes Hoved bøiede sig, men hun opløftede det atter kjæk. — „Jeg vil ikke være mismodig! — jeg vil altid være glad!" — vedblev hun freidig — „men Noget maa jeg have at leve for — der maa være en Gjerning i Verden ogsaa for mig! Jeg er jo fri, som en Fugl!" — vedblev hun livlig. — „Jeg kan leve, hvor jeg vil! — det har de gode, døde Møllerfolk sørget for. Jeg behøver ikke engang at arbeide; men det vil jeg — og det maa være Noget, der har Betydning — Noget, der kan gribe ind i Andres Sjæle. Det duer ikke, kun at leve for sig selv og sine Smaasysler. Sig mig, hvad troer du jeg kan gjøre for andre Mennesker?"

„Meget, Meget, kjære Lise!" — svarede Kyng og betragtede hende med den største Deeltagelse: — „Du kan tage dig af de Fattige og Syge — du kan undervise de Smaa — du kan opmuntre og glæde Alle omkring dig — du kan tale og synge gode Tanker og skjønne Forestillinger ind i andre Menneskers Sjæle med det Liv og den Aand og med den forunderlig deilige Stemme, Vorherre har givet dig. Men det gjør du jo her Altsammen. Derfor behøver du ikke at reise ud i den vide, fremmede Verden."

„Men naar jeg dog snart maa føle mig forladt her — naar du reiser bort, og Ingen her dog synderlig vil savne mig — naar selv mine Duer blive mig utroe og forlade mig — ak! jeg er et Barn endnu — jeg veed det nok — jeg har grædt over min hvide Due — men græde vil jeg ikke — falde sammen vil jeg ikke — jeg vil ikke blive en sygelig Drømmerske! — men det maatte jeg jo blive tilsidst, naar jeg skulde sidde her til jeg blev gammel og see paa

de samme Træer i Haven og paa det sidste Par Duer, der vilde blive hos mig." — — Hendes Læber bævede atter lidt vemodigt; men hun saae nu kjækt ud i Sollyset. — „Nei!" — sagde hun — „jeg maa see fremmede Lande og Mennesker! — jeg maa leve mig ind i et friskt og mere betydende Liv! — Du talte om min Sang — ja vel! synge er det Eneste, jeg kan! Nu veed jeg hvad jeg skal i Verden!" — udbrød hun med pludselig Iver. — „Er det sandt, hvad du og saa Mange har sagt — er min Sangstemme noget Ualmindeligt — kan jeg synge ind i andre Sjæle, hvad der rører sig dybest og inderligst i mig selv, hvad jeg i mine bedste Øieblikke har følt — nu vel! saa reiser jeg Verden rundt og synger alt det Liv og al den Salighed ind i Andre, som jeg drømte om, dengang jeg troede, jeg aldrig meer kunde synde — ja, ja, det vil jeg!"

„Nu drømmer du jo igjen, kjæreste Lise!" — sagde Kyng urolig og greb hendes Haand. — „Det er jo umuligt! Du kan jo ikke i din Alder reise alene om i Verden. — Det sømmer sig ikke — det har du heller ikke Formue nok til" —

„Jo" — afbrød hun ham — „jeg er bondefødt — jeg behøver kun Lidt — og hvad Usømmeligt er der i" —

„At være en emanciperet ung Dame, der, uden Værn mod Frækhed og Raahed, reiser fra Land til Land og falbyder sit Talent" —

„Nei!" — udbrød hun med krænket Høihed i sit Blik og tog hastig sin Haand tilbage — „det Bedste i min Sjæl vil jeg aldrig sælge! Selv Tyrkerne, har du sagt, læse aldrig Koranen, deres falske Gudsord, for Guld og Sølv — skulde da vi drive Handel med hvad der virkelig er Guds Røst og Kald i os? Anton har gjort det — jeg veed det nok" — vedblev hun med et dæmpet Suk — „men han har

vel været nødt dertil — alle Virtuoser gjør det jo — alle Konstnere og Digtere — alle Præster gjør det jo ogsaa, paa en Maade, og Enhver, der tjener Gud eller Fædrelandet for Betaling! Selv du gjør det jo — og naar du nu vil reise til Vestindien" — vedblev hun bebreidende, medens der atter kom Taarer i hendes Øine — „naar du vil forlade Enhver, der har dig kjær, — saa bortsælger du jo din Frihed og dit Liv i Fædrelandet — dine sidste Kræfter — din Iver for Lov og Ret — for et større og rigere Embede derovre" — —

„Nu er du blind og uretfærdig, Lise!" — afbrød Kyng hende med mørk Alvor og dæmpet Heftighed — „du taler om Forhold, som du ikke kan bedømme — du bryder i din Blindhed Staven over enhver ærlig Aandens og Sandhedens Tjener! — Leve maa jo Enhver, der vil virke for Livet, enten han forkynder Guds Ord eller skriver Bøger eller hævder Lov og Ret! Der gives Pligter mod os selv og Andre, som du intet Begreb har om — Pligter, som kan kræve de allerstørste Offre, selv hvor man kun synes at hige efter Løn og Vinding en ærlig Mand kan sælge sin Frihed og sit Liv i Fædrelandet, som du siger, tvungen af en Tanke eller en Følelse, som den alvidende og retfærdige Gud kun kan see og dømme" —

„Bliv ikke vred! — jeg har Uret! — ja visselig! jeg var urimelig!" — udbrød Lise og knugede med heftig Graad hans Haand mod sine Læber — „men hvorfor vil du reise bort og bedrøve os Alle? — Bliv! — eller tag mig med dig! lad mig følge dig, som din Datter, som dit kjære, urimelige Barn! lad mig kunne see dig hver Dag! lad mig kunne pleie dig, naar du bliver syg! Lad mig være om dig, naar du bliver rigtig gammel og hvidhaaret, som Bedstefader! — saa vil jeg synge for dig og for de stakkels Negere der-

ovre" — vedblev hun roligere — „for dem, som har været Slaver saalænge og ikke hørt anden Lyd, end den af Pidsken og deres vrede Herrers Skjælden! — nu er de jo frie — men de er sagtens vilde og overmodige — nu kan de blive grusomme og hevne sig paa deres forrige Tyranner og selv paa dem, der vil holde over Lov og Ret iblandt dem! ogsaa mod dig kan de blive grusomme. Der kan vist være Noget at gjøre, ogsaa for mig — kunde jeg saa kun synge de smaa Sange for dem, som Anton sendte mig og som hans gamle Professor havde componeret for Børn og fattige Folk" —

„Det er umuligt!" — svarede Kyng med tiltagende Uro — „som min Datter kan du ikke følge mig! — det sømmer sig ikke i din Alder — dertil er jeg med mine halvgraae Haar dog ikke gammel nok" —

„Jo, jo! det er du!" — afbrød Lise ham — „din rigtige Datter er jo meget ældre end jeg — du har jo længe været Bedstefader" — —

„Det er umuligt!" — gjentog Kyng — „med mig kan du ikke følge, og reise kan du ikke heller andensteds, uden med en Familie — eller — — dog lad os ikke tænke meer derpaa!" — afbrød han pludselig. „Du talte om Anton — hvor mon han nu er?" — vedblev han med tilvungen Ro og betragtede hende nøie. — „Kan du endnu ikke tilgive ham, at han reiste bort med den smukke Sangerinde?"

„Det kom jo ikke mig ved!" — svarede Lise og blev blussende rød — „det var jo barnagtigt og taabeligt af mig, at jeg kunde blive saa forbittret derover! Efter hvad jeg nu har hørt af dig og Moder og Hr. Stær og Sundbysaa har jeg jo gjort ham stor Uret. Alt, hvad Cathrine har sagt om ham, var jo Usandhed! Men nu er han bleven i Amerika med hende, med den berømte Sangerinde — nu

har han i sex Aar rent glemt baade os og Fædrelandet. — Maaske er han endogsaa død" — vedblev hun med sagtere Stemme — „Ingen har jo hørt det Mindste til ham! — Ak! nu var det Synd at være vred paa ham, om han aldrig havde bedrøvet os saa meget!" — Hendes Stemme var bleven mild og blød. Hun taug ligesom hun ventede, at Kyng skulde sige Noget og, som han pleiede, til Antons Berømmelse; men han taug og syntes kun at ville læse i hendes Ansigt Alt, hvad der foregik i hendes Indre. — „Dig og Moder skrev han jo altid saa sønlig til" — vedblev Lise — „mig kjender han jo ikke — jeg var jo et Barn, da han kom ud i Verden." — Hun taug atter, men hendes Aasyn røbede en stærk indre Bevægelse. — „Er han nu endogsaa faret vild i Verden" — vedblev hun — „var det en slet Kvinde, han reiste bort med — har hun bragt ham til at glemme baade os og Fædrelandet og Alt, hvad han nogensinde havde kjært — saa — ak! ja, — saa maatte vi jo bede Vorherre lade os see det, som han seer det — eller skjule det for os! — Husker du det Vers, gamle Bedstemoder læste for mig, da jeg laae syg, naar jeg undertiden faldt ud af den Himmel, jeg drømte om, og der atter kom Uro eller Heftighed mod Anton i mit Sind. See! det lille Vers har jeg skrevet op — jeg bærer det altid hos mig!" Hun fremtog et lille Papir fra sit Bryst og rakte ham det. Han saae paa det; men hans Tanker vare fraværende.

„Det er utydeligt!" — sagde hun og tog det tilbage — „men jeg kan det jo udenad — jeg læser det hver Dag. Hør!" — Og nu fremsagde hun, med det skjønneste Udtryk af Fromhed og Inderlighed, disse Ord, med stille, dybt bevæget Røst:

„Seer jeg, hvad selv Englen hader,
Luer Harmen i mit Sind —

Lad mig see, o! Sjæles Fader!
Dybt i dine Sjæle ind!
Lad mig søge, lad mig finde,
Hvad der er af Dig derinde!
Lad mig elske det som Du!
Men hvad sig i Mørket rører,
Hvad der ikke Dig tilhører —
Lad det være skjult endnu,
Kan jeg det ei see, som Du!"

Hun taug og sank stille hen paa en Stol. Hun blev saaledes siddende længe. Kyng var bleven stærkt bevæget ved det ædle Udtryk i hendes Stemme. Han havde grebet hendes Haand. Han betragtede hende med den inderligste Glæde over den rene, skjønne Følelse i hendes Blik og Aasyn; men han taug ogsaa.

Dog nu foer hun pludselig op med lidenskabelig Heftighed. „Langt, langt bort herfra maa jeg dog!" — udbrød hun. — „Naar du reiser, maa jeg ogsaa bort! — Tag mig med dig! — Du er den Eneste, som forstaaer mig — for ingen Anden kan jeg tilstaae, hvad der endnu er tilbage af Uro og Forvildelse i min Sjæl. Du skal vide det engang Altsammen — men ikke nu! — Lov mig kun, at tage mig med dig, som din Datter! — og, er det umuligt — nu vel! som hvad du vil! — som din Kone!" — — Idet hun havde ladet dette Ord flyve fra sine Læber, var det dog, som hun blev forskrækket derved — men hendes Blik faldt atter beroliget paa hans smukke staalgraae Haar; hun lod sin Haand glide hen over dem og vedblev: „Der er nu jo dog Ingen, jeg holder af, som af dig — jeg kan jo gjerne hedde din Kone for al Verden, uden at det for Gud og os selv betyder Andet, end at jeg altid vil være hos

dig, som da jeg var lille — som dit egensindige, dit urimelige Barn" —

Hun havde bøiet sit Hoved mod hans Skulder og græd stille. Kyng slog sine Øine til Jorden og taug. Der syntes at foregaae en pludselig Forandring i hans alvorlige Ansigt. Det var som det Ord, Lise selv var bleven forfærdet ved at udsige, havde været et Lyn, der slog ned mod en skiult, endnu tilspærret Mine i hans Inderste. Han havde skiftet Farve, men taug endnu og holdt Haanden for sin Pande, som i en heftig Kamp med sig selv.

„Hvad er det?" — raabte nu Lise pludselig — „see! min Due — min hvide Due er kommen igjen! — den banker paa Ruden med Næbet — og see! den har et Brev under Vingen!"

Hun foer hen og aabnede Vinduet. Duen fløi ind og satte sig paa hendes Skulder. Hun tog den i sin Haand. Hun klappede den, løste Brevet af dens Vinge og lod den flyve, med et Kys paa det lille Hoved. Hun aabnede Brevet hastig og læste det. De sidste Ord deri fra Camilla om den Lighed i Alder og Charakter, der havde gjort et saadant Liv og saa skjøn en Død, som de Gamles, mulig, kom som en Røst fra de kjære Døde selv, hvorom der taltes.

Lise var bleven stille og taus. Hun løftede ikke sine Øine fra Brevet; hun foldede det sammen og stirrede ligesom mekanisk paa Udskriften. Men nu sprang hun pludselig op med et Glædesskrig. „See! see hvad her staaer!" — raabte hun — „Hilsen fra Anton — et lille Vers fra Anton — og med hans egen Haand — og Noderne til den lille Baadsmand — han er her! han er her! — store Gud! han er her!" — Hun græd af Glæde og styrtede sig i Armene paa sin faderlige Ven.

„Gud skee Lov!" — sagde han og drog Veiret dybt. Det var ligesom der var faldet en uhyre tung Sten fra hans Bryst. „Kun et Ord endnu for idag, kjære Lise!" — sagde han, rolig og glad, med et skjønt og ædelt Udtryk i det mandige Ansigt: — „Du følger ikke med mig til Vestindien, hverken som min Datter eller paa nogen anden Maade! Jeg reiser ikke derover — jeg tager min Ansøgning tilbage! — Lad os nu kun faae at vide, hvor Anton er! — Jeg længes inderlig efter ham."

Han forlod hende hastig, og det var næsten som hans sidste Ord endnu ikke havde naaet hendes Bevidsthed. Hun blev længe siddende som i Drømme, med de Ord og det lille Vers for Øie, som havde bragt hende Hilsen fra den forsvundne Legebroder.

Ellevte Kapitel.

Over en Maaned var forløben siden Lises hvide Brevdue var kommen tilbage med den Hilsen, som havde gjort saa stærkt et Indtryk paa hende. Det Ord var kommet i saa mærkeligt et Øieblik, at hun greb det som et Tegn fraoven. Det var et af hine Smaatilfælde, der ofte med stor Betydning gribe ind i Livet, og som næsten ethvert bevæget Menneskeliv kan paapege. For Lise var denne Hilsen fra den forsvundne Barndomsven, med Tonerne til en af de første Sange, hun havde lært ham, et Olieblad fra en ny og skjønnere Jord til hendes patriarkalske Ark i Præstegaarden. Minderne fra hendes Barndom med dens uskyldige Drømmerier kom med dette Blad tilbage i hendes Sjæl. Hun saae sig atter i sin Faders Hønsegaaard ved den smukke Drengs Side, som holdt saa meget af hende og fortalte hende saa deilige Eventyr. Hun huskede paa, hvorledes hun havde sjunget for ham og hvor inderlig han havde glædet sig derved. Hun lod hans Billede svæve sig forbi saaledes som hun siden havde tænkt sig det, naar hun hørte sine Forældre eller Vilhelmine eller Kyng tale om ham. Hun havde vel ofte, som voxen Pige, smilet over sin barnagtige Forkjærlighed for denne Legekammerat, og hun undsaae sig ved at tale derom. Livet og Virkeligheden havde ogsaa for en stor Deel trængt Antons Billede hen i Baggrunden af hendes Sjæls Billedkammer men det var dog aldrig ganske

forsvundet. Hvergang hans Navn nævnedes, var det atter traadt frem, med Hyldefløiten i Haanden og den grønstribede Hvergarns-Trøie, han, som halvvoxen Dreng, sprang om med. Hvilken Magt det Billede endnu havde over hendes Sind og Stemning, havde hun allerstærkest følt ved Folkefesten paa Hegholm, da hine Ord om hans „rasende Forelskelse" og hans Bortreise med Sangerinden havde styrtet hende ud i det Dyb af Forvildelse, som hun dog takkede for sine skjønneste Drømme. Vel var ogsaa dette Fantasteri fortrængt af det strenge Alvor, hvormed Livet i den sidste Tid var traadt hende imøde, men Drengen med Hyldefløiten og den grønstribede Trøie, der jo var bleven til en stor Virtuos og havde faret al Verden omkring, stod nu dog atter levende for hende. Hun havde ingen Ro havt paa sig, før hun fik sendt et Brev afsted til Camilla med Spørgsmaal om, hvor den hvide Due dog kunde have været, siden den havde bragt hende Hilsen fra Anton. Camillas Svar havde kun lidet tilfredsstillet hende. Det indeholdt mangfoldige halvt spøgende Formodninger om, hvad der kunde hindre eller forvirre saadan en Fugls Flugt og hvor mange hundrede Mil en Due kunde flyve i ti Dage. Lise undsaae sig ved flere Efterforskninger. Det Hele forekom hende undertiden som en smuk Drøm; men hun havde gjenkjendt Antons Haandskrift fra hans Breve til hendes Moder: hans Navn stod der vel ikke; men det lille Vers, som hun hver Dag gjentog og syntes at høre synges i hendes Øre med Antons Stemme, var hende dog altid et sikkert Beviis for, at han levede og tænkte venligt paa hende, hvor han saa var og hvor langt han saa var borte.

Denne Vished og den hele lille Begivenhed syntes at have oplivet hende paa en vidunderlig Maade. Den friske Farve var atter kommen tilbage til hendes Kinder. Nu

saae hun ogsaa Julen nærme sig med den Glæde, hvori al Verdens Sorg og Uro maa forsvinde. Hun tog nu hver Dag sin kjælne, hvide Due paa sin Skulder og klappede den. Naar hun saae den ind i Øinene, var det ligesom den kun manglede Stemme, for at fortælle hende hvor den havde været.

Man havde flere Gange i November havt Besøg i Præstegaarden saavel af Camilla, som af Sundby; og Lise havde tidt havt stor Lyst til at tale med dem om sit Brevdue-Eventyr; men hver Gang havde hun undseet sig derved. Kyngs Besøg vare nu sjældnere og kortere. Han var venlig, som tilforn, men talte nu aldrig med hende alene, og om Anton lod han til at vide ligesaa Lidt som hun.

For at sysselsætte Lise og Vilhelmine paa en Maade, der svarede til deres Stemning og kunde udfylde Tomheden i det stille Hus efter de Gamles Bortgang, havde Camilla og Sundby foranstaltet en stor, høitidelig Kirkekoncert, der skulde opføres Julenat i Kapellet paa Høgholm, og de havde overtalt Vilhelmine og Lise til at overtage et Par Hovedpartier deri. Saavel Vilhelmines som især Lises ualmindelig skjønne Stemme var aldeles nødvendig til Udførelsen af den gamle Professors Jule-Cantate og det Julenats-Oratorium, der skulde udføres. I nogle Uger havde nu disse gribende, høitidelige Toner af og til gjennemtonet den stille Præstegaard, ved Vilhelmines og Lises Indøvelser af deres Partier. Stær, Sundby og Kyng havde gjerne været stille, dybt bevægede Tilhørere. Det var dem som et skjønt opløftende Reqviem over de henfarne Gamle, hvis Sjæle syntes dem saaledes at bæres til Himlen med Englesange om Frelserens Fødsel.

Juleaften 1851 var kommen. Det var første Gang efter de Gamles Død, der blev foretaget nogen Udflugt fra Præstegaarden. Kyng var om Aftenen kommen med sin lukkede Vogn, som Vilhelmine og Lise med de to ældste Børn stege ind i. Kyng og hans Svigerson fulgte dem tilhest. Paa Høgholm var der samlet en stor Kreds af Omegnens Beboere af alle Stænder.

I den sidste Tid var Grev Magnus kommen til at sværme for Musiken, siden Mariane Holm og hendes Familie var musikalsk, og en natlig Julefest, ligesom i Rom, var her noget Nyt og Tiltrækkende. En hel Deel af de unge musikkyndige Dilettanter fra den gamle Professors Omgangskreds vare siden blevne Embedsmænd i Omegnen af Høgholm og i nogle af de nærmeste Kjøbstæder. Magnus havde indbudt dem til Deeltagelse i denne Julefest. Han havde selv gjort den Opdagelse, at han havde en ypperlig Basstemme, der kun trængte til nogen Dannelse. Grev Ferdinand havde en ret vakker Tenorstemme. Hans muntre Frue var ogsaa musikalsk. Englænderen, der allerede i Rom var bekjendt som en stor Kjender i Konsten og dengang især sværmede for den gamle italienske Kirkemusik, havde ladet sig overtale til at blive Julen over paa Høgholm, og hans Albaneserinde, der havde en lidt raa, men kraftig Altstemme, havde overtaget Partier i Chorene. Man havde havt flere forberedende Øvelser. Sundby havde med stor Iver understøttet Camilla med at ordne dette Foretagende, og Magnus havde indbudt sine Krigskammerater tilligemed saamange Bønder, der kunde rummes.

Næsten alle Værelser paa den rummelige Borg vare denne Juleaften opvarmede og straalede af Lys; de dannede som et eneste stort Værelse, der gjennem de aabne Døre

stod i Forbindelse med Kapellet, som paa det Festligste var oplyst.

Blandt de mangfoldige Gjester fra Landet saaes baade Lises Forældre og deres Nabo, Hans Litsenbroder; men de holdt sig beskedent tilbage. Inden Vilhelmine og Lise endnu vare komne og medens man endnu stemte Instrumenterne og forberedte Adskilligt i Kapellet, blev der drukket The i Grevindens Værelser, og her var der blandt Mændene nu megen Tale om Tidens vigtigste Begivenhed, det store franske Statscoup af 2den December, som allerede i tre Uger havde sat hele Europa i Bevægelse.

„Det forbauser mig ikke!" — sagde Sundby: — „hvor Menneskelivets dybeste Grund er udhulet, er enhver Omvæltning mulig. Det er Verdensaandens sædvanlige Bevægelse, som blot Naturmagt."

„Naar Frihedshuen bliver altfor blodrød" — bemærkede en Anden — „gaaer der altid Hul paa den — og Jernkronen stikker frem; — bliver Huen siden kun ikke des rødere!"

„Sisyphus-Stenen ruller tilbage!" — sagde Sundby alvorlig — og tænkte paa Speranza.

„Hvordan hænger det egenligt sammen med den Sten?" — spurgte Magnus — „det er Noget, jeg tidt har tænkt paa, naar man taler om den Hr. Sisyphus. Naar han nu engang faaer Stenen til at ligge fast paa Bjerget, saa den ikke kan rulle ned igjen, hvad saa? — staaer Verden saa bedre fast?"

„Det er unegtelig et stort Spørgsmaal, hvis vi antage Sisyphus for Frihedens Helt i verdslig Betydning" — svarede Sundby. — „Den Filosof skal nok endnu fødes, som skal besvare det."

Magnus kneisede lidt storagtig over Vigtigheden og Dybsindigheden i hans Spørgsmaal.

„Da vil jeg dog nok paatage mig at knække den Nød!" — sagde Ferdinand — „det Gaadespørgsmaal skal du ikke være saa stolt af, Magnus! naar Stenen ligger paa Bjerget, seer du — ih! saa skal den gode Hr. Sisyphus sætte sig rolig ned paa Stenen og" — han betænkte sig lidt — „og saa — nu ja! det forstaaer sig — være lykkelig" — —

„Men saa falder han i Søvn eller døer af Kedsomhed!" — sagde Magnus. — „Bliv mig fra Livet med jeres Sisyphus! han er en Nar, enten han kalder sig Speranza eller Peer Jensen i vor Tid: — Stenen ruller jo altid ned igjen! Det kan jo kun falde en gal Mand ind, saaledes i al Evighed at spilde sine Kræfter!"

„Men det er jo ogsaa i Mythen en Straf, han lider fra de evige Guder, fordi han har villet det Umulige" — bemærkede Sundby. — „Guder lade sig ikke bestride, og Døden ikke heller, i verdslig Forstand; men skal vor Tids Sisyphus ogsaa vælte forgjeves paa sin Sten, maaske han dog kan blive Stamfader til den visere Helt, der kan bekæmpe Chimæra!"

„Rigtig!" — tog hans Nabopræst Ordet. — „Vor Tids Chimæra med det vilde Løvehoved, med den raae Begjerligheds Gedekrop og den dæmoniske Dragehale, er Frihedens og Lighedens flammesprudende Misfoster, den afsindige Communisme, som den sande Frihedshelt selv engang maa bekæmpe."

Camilla havde lagt Mærke til Samtalens politiske Retning; hun mødte Sundbys alvorlige Blik og henvendte sig til ham og de andre politiserende Herrer med et stille Smil. „Siden vi dog ikke kan afvise Tidens statsborgerlige Betænkeligheder" — sagde hun — „selv paa denne Aften, der dog

har Meer at betyde, end halvnittende Aarhundreders Statsomvæltninger — saa lad mig dog idetmindste, paa Poesiens Vegne, bemærke, at dens Aand fordrer sin Plads saavel i Nutid som Fremtid, naar der skal komme noget aandeligt Stort ud af de største ydre Verdensbevægelser! Det passer jo ogsaa til Deres mythiske Allegorie" — tilføiede hun. — „Saavidt jeg mindes Mythen om Deres kommende Frihedshelt —jeg har nu glemt hvad han hedder — Sønnesønnen af den ulykkelige Sisyphus, saa er det ogsaa kun paa Pegasus, han er istand til at bestride Chimæra-Uhyret."

„De har Ret, Grevinde!" — udbrød Sundby og hans Blik tindrede — „men der maa en ædel kvindelig Aand til at drage Mændenes Sind ind i den Livspoesie, der kan bringe Skjønheden tilbage i Tidsaandernes Kamp, selv naar Retfærdigheden synes at flygte."

Sundby taug og faldt i Tanker.

„Det er Skjæbne Altsammen, mine Herrer!" — sagde Englænderen — „og hvem vil spørge om Skjæbnens Berettigelse? Alle vor Tids Lykkejægere — fra Mazzini til den lille Korporals Gjenfærd — ere kun Dukker i Skjæbnens Haand; men farlige nok kan slige Dukker blive, til Skjæbnen bliver ked af Legen og slaaer dem istykker" —

„Pokker ivold baade med Skjæbnen og Politiken! der har vi vore Solo-Sangerinder!" — udbrød nu Grev Magnus. — Han var løbet til Døren og kom strax efter ind med Vilhelmine og Lise. Hans Søster gik dem med Glæde imøde. De gik nu snart Alle til Kapellet, og Concerten begyndte.

I den fjerneste Krog af Kapellet havde to bondeklædte Mænd taget Plads. Det var Jørgen Hønsekræmmer og Hans Litsenbroder. Karen havde sat sig paa Fattigblokken

i Gangen, ved deres Side. Nogle Skridt fra dem stod en temmelig høi, ung Mand i en blaa Kappe, som han svøbte tæt om sin smalle Skikkelse og derved næsten skjulte sit Ansigt. Det var Anton, der, efter Aftale med Sundby, var kommen ind ad en Sidedør til Kapellet og endnu ikke ønskede at kjendes af Nogen.

Det var endnu ikke ganske lykkedes ham, uagtet alle Sundbys Forestillinger, at overvinde sin indre Ufred med sig selv og Verden, skjøndt han adskillige Gange havde udleet sit Tungsind, som Daarskab. Naar Verden gik ham imod i hans Barndom, kunde han undertiden faae en umaadelig Lyst til at forsvinde. Han kunde da opsøge den mørkeste og mest skjulte Afkrog i Fattighuset, som oftest et lille Sandskur under Loftstrappen, hvor han hele Timer kunde sidde og nyde sin Verdensforagt og sin Fortvivlelse i Ro. Men som oftest fordrede Livligheden i ham dog snart sin Ret. Han blev inderlig ked af at være tungsindig og sprang da gjerne syngende ud af Sandskuret, især naar Ingen havde bekymret sig om hans Griller og beklaget hans formentlige Ulykke. Dennegang havde hans Forsvindelse af Verden og hans Tungsind været af en alvorligere Natur, og Ensomheden havde været ham velgjørende. Nu længtes han dog efter det Menneskeliv, han ligesom var bleven sky og fremmed for. Inden Concerten endnu var begyndt, havde han hørt og kjendt den kjære Mosters Stemme og seet hende sidde paa Fattigblokken ved Siden af hendes Mand og Hans Litsenbroder. Han havde gjort en uvilkaarlig Bevægelse og været nær ved at styrte sig i deres Arme; men idetsamme begyndte Musiken. Alles Opmærksomhed var nu henvendt paa den herlige Indledning til Julecantaten. — Anton gjorde Vold paa sig selv og nøiedes med at træde nogle Skridt nærmere til den kjære Gruppe, medens han

skjulte sit Ansigt lidt meer med Kappefligen. Han glædede sig nu ret ved at bemærke det Indtryk, Musiken gjorde paa disse jævne, kjære Mennesker, og høre de Smaabemærkninger, de af og til hviskede til hverandre.

Den egenlige Julehymne indledes ved et saakaldt musikalsk Natmaleri og et Slags „Oratorium". Sangmusiken deri begyndte med et dæmpet Chor. Det opfordrede Alverden til stille Beskuelse af den store, hellige Nat, der atter oprandt over Jorden med de Stjerner, der havde seet Verdensfrelseren, som Menneskebarn, paa Moderens Arm i hin fattige Vraa, hvorfra det største Himmellys var udgaaet over Alverden.

„Ak ja!" — hviskede Karen til sin Mand — „var den Nat ikke kommen, var det aldrig blevet lys Dag i vore Sjæle." —

„Det var netop hvad jeg tænkte, Karen!" — svarede Jørgen — „deri stikker det; det er ikke alene Julegrøden, vi skal glæde os over iaften, hvor god den saa var — men" — —

„Men naar vi spille Trekort om Æbleskiver" — hviskede Hans — „saa kan vi nu lee af den Onde: Saadan kan han nu ikke meer spille med os om vore Sjæle" —

„Ti stille med ham, Hans!" — hviskede Karen — „naar man snakker om ham, er han sjælden langt borte."

Anton mærkede, at hans tilhyllede Skikkelse, hvori han maaske saae noget mistænkelig ud, uvilkaarlig maatte have fremkaldt en uhyggelig Følelse hos de ærlige Landfolk; for kort efter hviskede Jørgen til Hans: „tag dig iagt! seer du den Karl?"

„Sladder, Jørgen!" — hviskede Hans — „kommer han mig for nær, skal du see, jeg endevender ham!"

Karen tyssede nu paa dem, idet Sangen efter et Mellemspil atter begyndte.

Enkelte verlende Stemmer skildrede „den høihelligste blandt Nætter, der evig skal prises paa Jord og i Himmel fremfor alle Dage i Verden.“ Verelsangen udmalte Hyrdernes Syn paa Marken og Englenes herlige Aasyn, som straalede saa lifligt, medens de sang om det store Haab, der med Davids og Profeternes Røst havde gjennemtonet Fortiden.

„Hør! nu synge Englene!“ — hviskede Karen, og de Stemmer, der nu hørtes, henrev Alle. Det var Camilla, Vilhelmine og Lise, der sang sammen. Alle de Syngende vare skjulte for Tilhørernes Øine af et stort Tæppe i Choret. Anton gjenkjendte saavel Camillas Alt, som Vilhelmines Sopran-Stemme, og det glædede ham inderlig. Den anden deilige Sopran, Camilla med sin dybe Alt understøttede, var ham ubekjendt. Det faldt ham ikke ind, at Lises smukke Barnestemme saaledes kunde have udviklet sig. Den overgik i Klarhed, Kraft og Udtryk det Herligste, han nogensinde havde hørt paa sine Reiser.

Da disse Stemmer taug, var der et Øieblik saa stille i det næsten overfyldte Kapel, at man kunde have hørt en Flues Vingesurren. Tausheden afbrødes af et Chor, der, ligesom det første, dog var dæmpet; det tonede som en stor, hemmelighedsfuld Hvisken over den hele Natur, der neppe endnu turde udsynge det store, opfyldte Haab, som hine Englestemmer havde bebudet.

Alle droge dybt Aande. Der var fremkaldt en Stemning, der endnu syntes at vente paa sit klare, fuldstændige Udbrud, og det kom nu, ligesom Kapelklokken mindede om, at det var over Midnat. Der istemtes pludselig et mægtigt Jubelchor, hvormed Julemorgen-Hymnen begyndte. Dette

musikalske Mesterværk af den gamle Professor blev for største Delen udført af hans Venner, der for otte Aar siden, som unge Dilettanter, første Gang havde udført denne Cantate. Dengang havde dog næsten Ingen af dem helt opfattet Storheden og Dybden i dette Værk, som de nu med den mest levende Begeistring udførte. Erindringen om deres gamle, kjære Mester forhøiede deres festlige Stemning, og sjælden er nogen konstmæssig forberedt Musik bleven udført med saa megen Sandhed og Inderlighed.

Efter det jublende Chor og det Recitativ, der skildrede den hellige Familie i Bethlehem ved Krybbevuggen, Hyrdernes Tilbedelse og Kongernes Vandring under den ledende Stjerne, sang nu en enkelt Kvindestemme:

„O Himmelbarn med Guddomsaand!
For dig hvert Knæ sig bøie!
Du bærer Verden i din Haand
Og Himlen i dit Øie!
O! fra dit Barneblik
Alkjærlighed udgik —
Guds Riges Straalekrands
Med alle Soles Glands
Udstraaler fra din Vugge!“

Det var Lise, som sang. Alle vare dybt grebne af den mageløse Renhed og Styrke i de Toner, der dog ligesom bævende udstrømmede fra hendes bevægede Sjæls Inderste.

Karen græd af Glæde, og Jørgen var nær ved at gjøre det Samme. Hans Lillebroder var bleven saa glad, at han, uden at mærke det, havde grebet Antons Haand og knuget den ret hjertelig, uden at tænke paa det uhyggelige Indtryk, den ubekjendte, tilhyllede Skikkelse nylig havde gjort

paa ham. Anton gjengjældte hans trofaste Haandtryk og hviskede: „Hans! det var en salig Engel, der sang!" —

„Anton! Anton!" — udbrød Hans og havde nær knuget hans Haand forbærvet; men Karen tyssede paa ham, uden at mærke hans Opdagelse. Hans nøiedes med at skotte til Antons velbekjendte Øine og knuge hans Arm fast til sig, medens han med Bagen af sin venstre Haand af og til foer over sine Øine. Da Cantaten henimod dens Slutning faldt ind i en Choral, som Mange uvilkaarlig istemte, sang han og Karen med, dog med dæmpet Stemme, og Jørgen brummede saa smaat efter sin Kone. Da endelig Slutningschoret havde gjentaget Englebebudelsen om Frelserens Fødsel — og det sidste store harmoniske Amen havde udtonet, var Hans den Første, som brød den almindelige Taushed i Kapellet. „Anton! Anton! min kjære Dreng!" — udbrød han og rev Kappen fra begge Antons Kinder — „hvad skal det Mummeri til? det er jo dig selv! Velkommen til glædelig Jul!"

„Anton!" — raabte nu ogsaa Karen og Jørgen. Han omfavnede dem alle Tre, og der var stor Glæde i denne Krog af Kapellet, medens de fleste Andre trængtes om at komme ud og ile til den Slutning af Juleaftensgildet, der endnu ventede dem.

Anton og hans landlige Venner vare de Sidste, der forlode Kapellet.

„Men Hvem var det, der sang Englesangen med Vilhelmine og siden den deilige Solo?" — spurgte Anton.

„Hun, der sang alene og allersmukkest om Vorherre, der bar hele Verden i sin Haand i Krybbevuggen" — svarede Karen og kneisede lidt, medens dog hendes Øine atter fyldtes med Glædestaarer — „ak! kjendte du ikke hende,

Anton! det var jo vor Lise — vor egen lille Lise, som du saa tidt har leget med i Hønsegaarden" —

„Ja vist!" — mumlede Jørgen — „det var dengang! — nu er hun en fornem Jomfru, men vort Barn er hun dog altid — ikke sandt, Karen! — det er kun saa mine egne Tanker; men det veed jeg ogsaa er dine."

„Lise — den lille Lise!" — udbrød Anton glad. — „Kom, kom! før mig op til hende!"

„Her er han! her er han!" — lød nu en mægtig Stemme i Kapeldøren, og Grev Magnus kom styrtende med aabne Arme mod Anton, ledsaget af sin Broder og Sundby. I den aabne Dør til de oplyste Værelser kom nu ogsaa Grevinde Camilla tilsyne med Vilhelmine ved den ene Haand og Lise ved den anden.

„Anton! Anton Knudsen!" — lød det fra den Ene til den Anden, og han tumlede, overvældet af Glæde, fra de unge Grevers Favntag hen til Camilla og Vilhelmine, som han strax havde gjenkjendt. Han modtog deres Velkomsthilsen med en Henrykkelse, som dog ikke alene gjaldt dem. Lises Navn og hendes Sang klang endnu i hans Øren — han havde dog endnu ikke seet hende. Hun stod halv skjult af Dørkarmen ved Camillas Side, og Antons Navn havde gjennemsittret alle hendes Nerver. Hun var bleven bleg. Det var som Kapellet løb rundt for hende. Hun svimlede; men nu følte hun sig omsluttet af et Par Mandsarme.

„Lise, Lise! kjender du mig ikke?" — raabte Anton — „det er jo dog dig? — og det var dig, der sang mig ind i Guds Himmerig!" — Han saae nu først den Høihed i hendes Blik og den Forvirrelse i hendes blege, men deilige Aasyn, hvormed hun unddrog sig hans stormende Omfavnelse og sank tilbage i Camillas og Vilhelmines Arme.

„Du bliver upasselig, Barn!" — sagde Camilla — „kom til mit Værelse!" — Med Vilhelmines Hjælp førte Grevinden den fortumlede unge Pige ud fra den tilstrømmende Vrimmel af Husets Gjester. Anton saae forskrækket efter dem og sandsede ikke alle de Velkomsthilsener, han nu hørte omkring sig. Det var fornemmelig de forrige unge Dilettanter fra den gamle Professors musikalske Aftener, der nu, som ældre, ham næsten ukjendelige Mænd, omringede ham og Alle vilde vide hvor han havde været i saa mange Aar. De havde hørt om hans Lykke, som Virtuos, af Sundby og Greverne Høg. De havde ogsaa for længe siden seet hans Berømmelse i Aviser, under den italienske Forvandling af hans Navn. Nu overvældede disse Herrer ham med Spørgsmaal, som det var ham pinligt at besvare. Sundby befriede ham dog snart, ved at love de deeltagende Venner en omstændelig Beretning om Anton Knudsens Liv og Hændelser, naar de nu først Alle havde havt en ret glædelig Juleaften med ham.

Nu saae Anton først sin faderlige Ven, Byfoged Kyng, og sin forrige Lærer, Magister Stær, som begge havde ventet paa et Dieblik, hvori deres gjenfundne Ven ikke var belemret af Andre. De havde alle Tre med glade Udbrud opsøgt en afsides Krog i Salen, for uforstyrret at udgyde deres Hjerter; men idetsamme lod Englænderen sig af Grev Magnus formelig forestille, som en Ven af Konsten, for den ham velbekjendte Virtuos, Antonio Canuti, som han havde læst saa mange hædrende Bedømmelser over i engelske og amerikanske Blade. Anton bukkede noget forvirret og undseelig. Lord Hardly maatte nu ogsaa forestille ham for sin Albaneserinde. Hans underlige Sprogblanding vakte Opmærksomhed. Han talte med Kyndighed og Begeistring om den Kirkemusik, han denne Aften havde glædet sig ved. Han

beundrede den gamle Professors mesterlige Værk og fremhævede med megen Finhed dets mest glimrende Skjønheder. Ingen vilde have glædet sig meer derover, end Anton, hvis han havde været istand til at sandse hvad der taltes om; men hans hele Sjæl var fulgt med Lise, hvis høitidelig-skjønne Skikkelse og Væsen aldeles ikke svarede til hans Forestilling om Skovaarsbarnet, der havde lært ham den første Kæmpevise og givet ham sin Hyldefløite. Englænderens musikalske Bemærkninger og hans Beundring for den gamle Mester fandt imidlertid den lydeligste Gjenklang hos de mange begeistrede Venner af den afdøde Tonekonstner, som her vare samlede.

„Men sig mig" — spurgte Lord Hardly — „den Composition, der gik forud for Julemorgen-Hymnen, det stille, hemmelighedsfulde Musikmaleri af den hellige Julenat og Engle-Aabenbarelsen for Hyrderne paa Marken — var det af en nyere Mester? Det var mig ligesaa nyt, som eiendommelig-skjønt. Det havde for mig et Trylleri, som jeg ikke kan beskrive. Det var Noget, som jeg ikke engang har fundet Mage til i den gamle italienske Kirkemusik, der ellers i mine Tanker staaer over alle nyere Mesterværker i kirkelig Stil." Han udviklede med den største Finhed og Konstsands Alt, hvad han mest havde beundret i hint „hellige Natmaleri", som han kaldte det. Hele det musikalske Selskab var enig med ham; men Ingen kunde sige ham hvem Compositionen var af.

„Det maa Sundby jo vide!" — sagde Grev Ferdinand — „det er jo fra ham, vi har den."

„Der staaer Componisten!" — sagde Sundby og rakte Anton Haanden. — „Jeg haaber, du tilgiver, at jeg ikke længer vil holde Skjæppen over dit Lys!"

Anton hilsedes nu med almindelig Jubel.

„Tys, stille! mine kjære, altfor skjønsomme Venner!" —

sagde han — „lad os iaften bortfjerne alle Tanker fra Mit og Dit i Skjønhedens Rige! Lad os nu heller ikke sønderlemme, hvad der mulig kan have opbygget En og Anden, ved nogen kritisk Undersøgelse! Jeg vilde helst iaften været død eller ret egenlig levende, som usynlig Componist, ligesom vor gamle, kjære Mester — saa er det kun Aand, der taler til Aand, men alle personlige Hensyn bortfalde!"

Grevinde Camilla var imidlertid kommen tilbage til Selskabet tilligemed Vilhelmine; men Lise var ikke med dem. Anton spurgte strax til hende med spændt Deeltagelse.

„Hun er nylig kommen op af en Nervefeber" — svarede Camilla. — „Det dobbelte Dødsfald i Præstegaarden har ogsaa angrebet hende. Jeg er bange for, hun alt for levende har sat sig ind i sine Englepartier. Synet af den forsvundne Legebroder har maaskee ogsaa bevæget hende noget. Hun har bedst af Stilhed og Ensomhed i nogle Dage. Lægen og hendes Moder er' hos hende."

„Kjæreste Frøken Vilhelmine! — undskyld! Fru Stær!" — hviskede Anton til sin forbums fortroligste Veninde — „jeg er bange, min heftige Tilnærmelse, da jeg saae Lise igjen, og den Dristighed, hvormed jeg greb hende, da hun befandt sig ilde" — —

„Det har maaskee forskrækket hende lidt" — svarede Vilhelmine — „hun kjendte Dem ikke igjen — De var hende en vildtfremmed Herre" —

„Men hun saae paa mig med saa forunderligt et Blik" — sagde Anton — „jeg havde ikke seet hende rigtig før jeg mærkede min upassende Adfærd — hun er dog ikke vred paa mig?"

„Det troer jeg dog ikke" — svarede Vilhelmine — „men siden hendes Sygdom forstaaer jeg mig ikke rigtig paa hende. Noget forundret blev hun sagtens over, at De syn-

tes endnu at holde hende for den lille Lise Hønsepige, som De kunde tage i Armene og løbe om med. Det Tolvaarsliv, der ligger mellem Dem og hende, behøver vistnok ogsaa endeel gjensidig Belysning, før De rigtig kan gjenkjendes. Jeg er nu kun bange for et Tilbagefald til hendes Nervefeber" —

„Med Guds Hjælp er hun rask imorgen!" — sagde nu en kraftig, bestemt Mandsstemme bag ved dem. Det var Husets gamle Læge, som kom ud fra Grevindens Værelser og bragte Vilhelmine denne gode Tidende.

„Jeg bliver dog hos hende inat, Hr. Doctor!" — svarede Vilhelmine og gik tilside med Lægen.

Anton var nu bleven noget roligere, men var dog endnu i en stærkt bevæget Stemning. Han følte atter sin Haand trofast rystet af Grev Magnus og modtog med Taknemlighed Stamherrens Indbydelse til fordetførste at ombytte sit Eremitliv paa det gamle Klintetaarn med et Gjesteværelse paa Høgholm. Han søgte nu saa livligt som muligt at tage Deel i Juleaftensfesten, der endnu et Par Timer feiredes med almindelig Glæde.

Ved det største Julebord, som Grev Magnus og Frøken Mariane især tog sig af, og hvor endeel Bønder fra Godset havde faaet Plads, sad Anton mellem Vilhelmine og Camilla ligeoverfor Lises Fader og Hans Litsenbroder, som var overstadig lystig og drak hans Skaal ved hvert Glas, han tømte. Da man endelig adskiltes, gik Anton til sit Gjesteværelse; men han laae vaagen til det dagedes. Han kunde ikke glemme den forunderlig deilige Skikkelse, hvortil den „lille Lise" havde udviklet sig. Hendes Sang gjenklang endnu i hans Inderste; men han grublede meget over det gaadefulde Blik, hvormed hun havde gjenseet ham, uden noget eneste Ord. Han troede at have seet baade Bebreidelse og en dyb Smerte deri.

Tolvte Kapitel.

Julemorgen skinnede Solen allerede paa den østlige Gavl af Høgholms høie Sidefløi, og der var munter Larm af Heste og Hunde i Gaarden, da en Vogns Rullen vakte Anton af den sildige Morgenblund, hvori han endelig havde glemt den mærkeligste Juleaften i hans Liv. Dens Toner og Billeder havde dog blandet sig i hans Julemorgens-Drømme. Han havde hørt et Velkomstchor ligesom af alle de kjæreste Røster fra sin Barndom og sin Lærlingstid; han havde deri kjendt sine døde Forældres og den gamle Professors Stemmer og alle de Sjælerøster, han havde havt virkelig kjær — undtagen Lises; men det var dog hendes barnlige Sangstemme, der tilsidst, forvandlet til en himmelsk Serafs, atter havde sjunget Englebudskabet om Frelserens Fødsel for ham, men langt, langt borte, dog i de Toner, der fra hans tidligste Barndom havde slumret i hans eget Indre og nu først vare komne hørlige ud i Verden til ham selv og til Andre.

Han foer nu op, halv søvnsvimmel, og besindede sig paa hvad han nylig og virkelig havde oplevet. Han havde gjenseet alle de kjære Ansigter, der hørte til Billedet af Hjemliv og Fædreland i hans Sjæl. Ogsaa den „lille Lises" Ansigt havde han gjenseet, men forvandlet til en høiere Natur, der ikke syntes at tilhøre denne Planet. De forunderlig deilige Barneøine havde han gjenkjendt; men Aasyn og

Skikkelse havde udviklet sig til et fuldendt Billede af kvindelig Høihed og Ynde, som ingen Konstner endnu havde fremstillet det, men som, med al sin Idealitet, dog var ham saa sandt og fædrelandsk, som en af vore Middelaldersfanges alleryndigste Kvindeskikkelser. Det Glimt, han havde seet af hende var kun forbifarende, og han syntes snarere at have gjort et frastødende, end et fordeelagtigt Indtryk paa hende; men det Blik, hun fæstede paa ham, idet hun sank tilbage i sine Veninders Arme, havde dog ligesom tilbagekaldt ham et Stjerneglimt fra hans Barndom. Det var som naar han havde forskrækket den lille, lunefulde Legesøster, og hun et Øieblik kunde vredes paa ham, for i næste Øieblik at klappe i Hænderne af Glæde over et nyt, smukt Eventyr, han fortalte hende. Det var ham nu som de tidlige Indtryk af kvindelig Skjønhed, Vilhelmine og siden Comtesse Camilla havde gjort paa ham, smeltede sammen med hvad der i Fioribellas forkonstlede Natur dog var yndigt og ædelt, for endelig i den forvandlede Legesøster fra hans Barndom at blive til en eneste virkelig Skikkelse. Han følte ikke, ved at tænke paa hendes Øine, den lidenskabelige Rus, som havde henrevet og pint ham ved Flammerne i hine gjenfødte „Faustina-Øine". Legesøsterens klare Barneøine havde kastet et romantisk Stjernelys over hans første Julenat i Hjemmet — uden at han var sig bevidst at hige efter nogen større Lykke. Den sidste bittre Erindring om Fioribellas Falskhed var nu først forsvunden. Han tilgav hende af Hjertet, hvad han nu betragtede som en ulyksalig Arv fra hendes Moder. Han følte sig glad, som den befriede Sommerfugl, der atter flyver om i Sollyset. — Hvad der ogsaa nu bidrog til at give ham et nyt og kraftigt Livsmod paa denne Julemorgen, var det dybe Indtryk, hans Julenats-Maleri havde gjort ikke alene paa ham selv, men paa

de simpleste, som de mest udviklede Naturer. Han følte nu først, at han var Meer, end en udtjent Virtuos med visne Krandse, og han saae en ny og rig Virksomhedstid imøde.

Alt Dette foer gjennem hans Sjæl i nogle faa Øieblikke, medens han sad halvopreist paa sit Leie og hørte en Vogn rulle frem i Gaarden.. Han sprang nu helt op og kastede sig i sine Klæder. Han traadte hen til Vinduet og saae ned paa den store Gaardsplads. Foran den høie Stentrappe holdt der en lukket Herskabsvogn med Høgernes Vaabenskjold paa de lakerede Sidedøre. To muntre Heste sprang utaalmodig i Skaglerne og syntes overmodige af de blinkende Stjernetopper i deres Hovedtøi, medens den strunke Kudsk i sin store, russiske Vinterpels, som dog det milde Veir gjorde overflødig, og med Dannebrogskokarden paa den udenlandske Hue, syntes at føle sin aristokratiske Værdighed og beroligede Hestene ved at klappe dem gunstig med Pidskeskaftet.

Der gik uvilkaarlig et Smil over Antons alvorlige Ansigt ved Synet af denne gammeldags Herlighed i den nye Friheds- og Ligheds-Tid i Danmark, hvori Vogne og Heste dog ikke havde afskaffet „enhver til Adel, Titel og Rang knyttet Forret". Men han fik ingen Tid til at anstille Betragtninger derover. Han saae nu en aldrende Bondekone stige ind i Vognen og med Omhu hjælpes op ad Trinet ved Grev Magnus's Haand. Anton kjendte Lises Moder; han saae sin kjærlige Mosters kloge, milde Ansigt, saaledes som han forrige Aften havde seet det i Kapellet; dog syntes han at bemærke et Udtryk af Bekymring deri, som foruroligede ham. Hun takkede Greven, uden Forlegenhed, men dog med en Mine, der viste, at hun holdt hans godmodige Tjenstvillighed for Nedladenhed og en Ære, der beviistes hende. En rank, ung Dame, i Silkepels med Forværk, og med Slør,

blev nu fulgt ned ad Trappen af Grevinde Camilla. Magnus hjalp hende ogsaa til Sæde og udbredte Fodposen for hendes Fødder. „Helligtrekongersdag sender jeg saa Vognen efter dem alle Tre!" — sagde han høit med glædestraalende Ansigt — „saa maa vor Brudepige endelig være rigtig rask!"

Anton saae og kjendte nu Lises Ansigt. Hun havde kastet Sløret tilside. Hun hilsede Magnus og kastede et kjærligt Blik til Camilla. Vognvinduet blev nu tillukket, og Vognen rullede ud gjennem Porthvælvingen.

Anton traadte tilbage og kastede sig paa en Stol. „Vil hun undvige mig?" — sagde han — „eller tænkte hun ikke engang paa mig? Jeg var hende jo et vildtfremmed Menneske!"

Han skyndte sig nu ned fra sit Gjestekammer og traf hele Familien og de fleste tilbageblevne Gjester ved Kaffebordet.

„Ni-Sover!" — raabte Grev Magnus og knugede hjertelig hans Haand. — „Det er strax Tid til at kjøre til Kirke, og Sundby vil du vel høre? Der kommer Mariane ogsaa. Her er ellers først noget meget Fornøieligt at høre her hjemme. Det kan de Andre nu fortælle dig! Jeg vil ud og lade spænde for!" — Han gjorde et Glædesspring og var ude af Døren.

Anton hørte nu af Camilla og Vilhelmine, som ogsaa var traadt ind til Kaffebordet, hvad der allerede var blevet bestemt forrige Aften ved Afskeden med Mariane Holm og hendes Forældre. Helligtrekongersdag skulde Grev Magnus og Mariane have Bryllup. De fleste Julegjester, navnlig Englænderen og de musikalske Herrer fra Omegnen, havde lovet at holde Juleferie paa Hegholm og være Bryllupsgjester første Dag hos Brudens Forældre og anden Dag hos

Brudeparret selv. Næsten hver Dag før Bryllupsdagen var forudbestemt til alle de landlige Fornøielser, Aarstiden vilde tillade. Alle Heste og Vogne paa Gaarden skulde staae rede til at føre det store musikalske Selskab under Lystighed og Sang hele Godset og Omegnen rundt, hvor den lykkelige Brudgom selv vilde indbyde sine Gjester til anden Dags Bryllupet. Lise skulde være sin Veníndes Brudepige; men hun var endnu lidt svag efter sin Sygdom — sagde Vilhelmine — og hun vilde nu samle Kræfter en halv Snes Dage i Stilhed og Ro hos sine Forældre. Anton lyttede opmærksom til denne Yttring, men taug, og han blev paafaldende stille.

Der oplagdes nu Raad om Festligheder og Overraskelser ved Brylluppet. Det skulde fornemmelig gaae ud paa Musik, og Anton blev med Acclamation udnævnt til Fest-Kapelmester. En folkelig Charakter maatte det Hele have, som Alt, hvad der skulde fornøie Grev Magnus, og Dandsen maatte hans muntre Brud ikke savne.

Paa Veien til Kirken havde Anton denne Julemorgen en lang Samtale om Konsten med den musikkyndige Englænder, og hvad han ofte tilforn havde tænkt paa, blev til Beslutning. Han maatte til Rom igjen, for grundigt at studere den gamle italienske Kirkemusik. Forestillingen om Vigtigheden deraf for hans Konst blev saa levende hos ham, at han steg af Vognen med det faste Forsæt, nu kun at glæde sig en halv Snes Dage blandt de gamle Venner i Fædrelandet, men at begynde sin nye, virkelige Konstreise saasnart de to Dages Bryllupsfestligheder vare forbi.

Medens Anton med denne alvorlige Beslutning sad i Landsbykirken og hørte Sundbys Juleprædiken, sad Lise hos sin Moder i Vognen og kjørte flere Landsbykirker forbi, hvor de hørte Julepsalmer synges. De lode først Vognen holde

ved Magister Stærs Annexkirke, hvor der da var Sidst-Prædiken. Her stege de af og kom tidsnok til at deeltage i Gudstjenesten. Da de atter stege tilvogns, vare de begge ret julefestlig stemte. De havde hørt en gribende Tale om „det guddommelige Livs stille og skjulte Høihed i Ringheden".

Vognen maatte nu kjøre langsomt paa den noget vanskelige Bivei til deres Landsby. Lise faldt sin Moder kjærlig om Halsen. „Nu skal det blive godt Altsammen!" — sagde hun — „nu skal Fader aldrig meer kalde mig en fornem Jomfru, og du skal ikke see paa mig, som jeg var en fremmed Dame, du neppe turde kysse paa Munden. Nu har jeg seet hvor unaturligt og urimeligt det var, at jeg blev bortreven fra dig og Fader i min Barndom. Jeg blev ført ind i et Liv, der skulde være høiere og ædlere; jeg har ogsaa været lyksalig deri — men det maatte dog gjøre mig til en slet og unaturlig Datter." —

„Kjæreste Lise! hvor kan du sige det?" — svarede Moderen og trykkede hende til sit Bryst — „har du ikke altid været saa kjærlig baade mod Fader og mod mig? har du da nogensinde været fornem eller storagtig imod os, fordi du forstod saa Meget, som vi slet intet Begreb havde om? — har vi da ikke altid været stolte af dig og glædet os over din Lykke?"

„Men I har dog aldrig ret været hjemme, hvor jeg var det. — I har altid anseet Jer for ringere Mennesker, end dem, jeg var iblandt, og neppe vidst, om I vare værdige at sidde tilbords med jeres eget Barn — og jeg — ak, kjæreste Moder! jeg har dog ikke altid været mod dig og Fader, som jeg skulde — jeg har hele Maaneder kunnet undvære Jer og glæde mig over min Musik og mine Bøger og alle de velsignede Mennesker, der droge mig op til sig

i et skjønt og herligt Liv, fuldt af aandeligt Sollys — men hvor dog hverken du eller Fader kunde følge med mig. — Og — kjæreste Moder! — hvor omhyggeligt baade de Gamle og Vilhelmine og hendes Mand og den ædle Kyng søgte at vogte mig for at blive hovmodig af hvad der var Guds i mig — og forfængelig af hvad der glimrer i Verden eller see med Ringeagt ned paa dem, der stod lavere, end jeg, i Dannelse — saa følte jeg dog meget godt, at jeg stod over Mange, baade i det Ene og det Andet — og selv naar du og Fader besøgte os, og der kom Fremmede, kunde jeg sommetider være undseelig over, at jeg var jeres Datter og blive hed i mine Kinder, naar I kyssede mig og kaldte mig eders kjære Barn — ak, Moder! det har jeg mangen Nat ligget og grædt over, naar I var reist. Jeg har bedet Gud paa mine Knæ gjøre mig ydmyg og from og til en god og kjærlig Datter, der ogsaa for Verdens Øine vilde ære Fader og Moder meer, end alle andre Mennesker. I mit Hjerte har jeg altid æret og elsket Eder; men Forfængeligheden har tidt fristet mig til at fornegte Eder for Verden. Selv igaar efter Kirkeconcerten, da de mange Fremmede stimlede om mig, for at takke mig og sige mig Artigheder — selv med hine hellige Toner i mit Sind, glemte jeg næsten dig og Fader — og først da jeg hørte, Anton var kommen tilbage og var hos Jer i Kapellet — først da huskede jeg paa Jer; men da jeg saae Jer i jer Bondedragt, skammede jeg mig ved at flyve Jer om Halsen for Alles Øine — som mit Hjerte dog higede efter — og jeg skjulte mig næsten bag Grevinden." — —

„Nei, Lise! nu gjør du dig selv Uret!" — afbrød Moderen hende — „du havde jo hilset paa os — du havde jo nikket kjærligt til os, da du gik op med Grevinden i

Choret, for at synge! — Nei, dengang du kom til Kapeldøren, var det kun Anton, du saae efter" — —

„Ja vel! Moder! jeg tænkte mest paa ham — men dig og Fader saae jeg først, og jeg syntes, I saae dog saa simple ud iblandt os — men Anton saae ud som en rig og fornem Mand; han var en berømt Virtuos, vidste jeg, og han havde nu hørt mig synge. Men da han saa vendte sit Ansigt hen imod mig og der faldt en Lysning paa hans stolte Pande, syntes mig, han saae ud som han oversaae mig, og jeg endnu kun var ham den lille Husmandspige — det enfoldige Barn, han havde leget med — saa tænkte jeg paa, at det dog kun var den fremmede Sangerinde, han brød sig om — at det var hende, han havde været saa rasende forelsket i — og da han saa kom farende og greb mig i sine Arme, blev jeg saa oprørt derover, at jeg kunde stødt ham langt fra mig; men jeg kunde ikke røre mig — jeg kunde intet Ord sige — jeg vidste ikke selv hvor jeg var. Da jeg kom til mig selv, var jeg bittert stemt baade mod Vilhelmine og Grevinden, baade mod Doctoren og alle Mennesker. Jeg bad dem kun Alle forlade mig — der var dog Ingen, jeg hørte til af dem Alle — og Ingen, der brød sig om mig — det sagde jeg ikke; men det tænkte jeg — og de forlod mig Allesammen, undtagen du — dig hørte jeg til — jeg var dit Barn, sagde du — og du blev hos mig hele Natten" — —

„Det gjorde den gode Fru Stær jo ogsaa!" — sagde Moderen — „hun laae jo paa Sofaen i din Stue og spurgte ofte til dig" —

„Men du sad ved min Seng — du holdt mit Hoved i din Haand — du hviskede kjærlige Ord til mig, som da jeg var lille — du talte til mig om Vorherre og om Alt, hvad du havde lært mig, da jeg var Barn — du talte om

hvor from og god jeg havde været og hvormeget du og Fader holdt af mig — og hvor glade I blev, hvergang I saae mig. — Nu veed jeg det, Moder! dig og Fader hører jeg til — og hos Eder skal jeg blive. Det kan skee uden al Opsigt. Jeg besøger Eder kun, hedder det; men det bliver lange, lange Besøg! og jeg bliver ingen hel Dag borte. Det kommer som af sig selv. Jeg er eders Datter igjen — og jeg lever hos Eder og for Eder, som da jeg var lille" — —

„Du gode Barn! du kjærlige Sjæl!" — sagde Moderen og omfavnede hende. — „Vær nu kun rolig og glad! — bliv hos os saalænge du vil! — men hvor du saa er og hvem du saa lever iblandt, er og bliver du dog altid min egen kjære, kjære Lise!" —

Vognen holdt nu for Jørgens lille Hus, og han kom ud med Huen i Haanden af Ærbødighed for Herskabsvognen, som det lod til, eller for den fornemme Kudsk. „Hvad Pokker! er det kun dig, Kone!" — sagde han og satte Huen paa; men han lettede uvilkaarlig lidt paa den igjen, da han fik Øie paa sin Datter i den fornemme Reisedragt. — „Nu ja! Lise er med — nu kan jeg begribe hvor den Herlighed kommer fra!" — sagde han. — „Det er kjønt af dig, Lise! at du vil besøge os lidt i Julen! — her er sagtens noget simpelt og stille, og her er Ingen, du rigtig kan snakke med."

Lise saae kjærligt paa ham, men taug, og hendes Læber bævede.

„Jo vist er her Nogen, hun kan tale med, Mand!" — tog Moderen hastig Ordet — „hverken du eller jeg er, Gud skee Lov, umælende." Hun skyndte sig at række Kudsken en Drikkeskilling og bad ham kun kjøre; men han tøvede og lod Hestene puste.

Jørgen var usædvanlig talende og høirøstet. Han syntes i ondt Lune. „Umælende er jeg vel ikke" — sagde han — „men snakke og snakke er To, lille Mo'er! og kunde du ikke udlægge hvad jeg tænker, skulde Ingen nok løbe langt med det; men nu har jeg hittet paa et Raad: naar jeg har drukket tre Snapser, saa gaaer det, og naar Lise vil høre mine ringe Tanker" — —

„Hvergang du tænker paa Noget, der er smukt og godt, Jørgen!" — hviskede Karen og betragtede hans røde Kinder lidt betænkelig — „saa tal kun om det med Lise! eller giv mig et Vink, og jeg skal sige hende det!" — „Farvel, lille Kudsk! hils Hr. Greven og sig ham saa mange Tak!" — raabte hun til Kudsken, som nu smældede og kjørte bort. — „Du gjør vort Barn Uret, Jørgen!" — vedblev hun — „naar du troer, hun er fornem og storagtig af hvad hun har lært og ikke meer kan tale med sine simple Forældre."

„Har du troet det? — har du virkelig troet det? Fader!" — raabte Lise og faldt ham om Halsen, medens Taarerne fremtraadte i hendes Øine.

„Kom nu ind, Barn!" — brummede Jørgen og drog hende ind med sig i Stuen — „den storagtige Kudsk skulde ikke hørt, at her maaskee kunde være Fattigdom paa hvad Vorherre dog ellers har givet de fattigste Forældre! Jo vist har jeg troet saadant Noget, Lise! men naar du græder derover, vil jeg ikke troe det meer! Jeg har længe syntes, du var en fin og fornem Jomfru, og — Moder maa sige hvad hun vil! — det har du jo været nødt til at blive, og det er vor egen Skyld, du er bleven det! hvorfor solgte vi vort Barn for de døde Møllerfolks Penge og for al den Herlighed og Lykke, som du nu jo har faaet med denne hersens Dannelse!" —

„Mand! Mand!“ — afbrød Karen ham — „du bliver jo ved at bedrøve hende! Du veed ikke, hvor blodig Uret du gjør vor Lise og hvor du piner hende med de stygge Ord, du der siger! — Hun vil nu blive hos os hele Juletiden og meget længer, om vi vil det. Hun holder meer af os, end af al Pragt og Ære og Glands blandt de fornemme Mennesker. Hun har altid holdt af os, som et kjærligt, velsignet Barn; men du har ikke seet det — og nu er du haard og grusom imod hende“ —

„Herregud, Mo'er! er jeg det?“ — sagde Jørgen og strøg sig over den tykke Pande — „saa gid jeg da skee en Ulykke! — havde jeg nær sagt. Er det rigtig sandt, Lise! er du hverken fornem eller storagtig, forbi du forstaaer saa Meget og kan synge som en Engel og bliver gjort af som en Prindsesse? — synes du ikke, din Moder og jeg er nogle stakkels dumme Fæ, som du ikke kan være bekjendt at snakke med, og som ingen Forstand har paa dine fine Tanker? — Er det virkelig sandt, at du ikke skammer dig gruelig over os, naar du er blandt Frøkner og Grevinder eller kjører os forbi med Topper? — og vil du nu blive hos os hele Julen, mens der er al den Stads og Herlighed paa Høgholm, og hverken kede dig eller være bedrøvet?“ —

„Ja hele Julen — og hele mit Liv, om du vil, Fader!“ — svarede Lise — „og bedrøvet vil jeg heller ikke være — hvorvel du har gjort mig lidt Uret! Moder har alt for gode Tanker om mig, og — ganske Uret har du dog heller ikke havt; men lad os ikke meer tænke derpaa!“

„Hører du det, Mo'er! saa ganske Uret har jeg dog ikke havt!“ — sagde nu Jørgen og kneisede. — „Jeg har dog været klogere, end du, eengang i mit Liv: det var den Dag jeg sagde til Byfogden: nei, Hr. Justitsraad! det bliver der Intet af! — Deres Ord i Æren! — sagde jeg — men

det var dog Sludder, mente jeg, og det har Forsynet vist heller ikke sagt. — Jeg vil ikke have Barnet sat ud blandt de fornemme Folk — sagde jeg — for det duer ikke — sagde jeg. — Vi vil ikke sælge vort Barns Kjærlighed — sagde jeg — for at faae hende stadset op til en fin Frøken! — See det sagde jeg og meget Meer — og sagde jeg det ikke, saa tænkte jeg det; men saa sagde du mig imod. Hør, Jørgen! — sagde du — ja, hvad du sagde meer, maa du selv vide! men nok er det, jeg var ikke saa dum dengang. Men havde jeg været Mand i mit Hus og ikke et Mæhæ — og havde jeg været skaaret bedre for Tungebaand — saa havde jeg sagt, hvad jeg nu kan sige! for det har jeg længe tænkt paa, og nu skal baade du og Lise vide det. Jeg har tænkt paa det hele Natten og hele denne Julemorgen, da jeg maatte gaae ene baade til og fra Kirke — jeg har tænkt paa det i mange Aar. — Det er slemt — ja hvordan var det nu? Kone! — ti stille! jeg veed det! men du veed det jo ikke — det er slemt, tænkte jeg, det er meget slemt — det er til at græde Blod over, naar et Barn bliver saa klogt, at det seer sine Forældre over Hovedet!" Hans Øine løb i Vand; men han klemte Munden trodsig sammen og nikkede. „Jeg har læst Aviser, har jeg" — vedblev han ivrig og brystede sig — „og hele Bøger med, for at holde hende Stangen, den lærde Tøs! Jeg har læst Almueven og Bondeven, har jeg, og jeg veed nu, at en Husmand ikke er til at kimse af, men kan gjerne blive Rigsdagsmand og Minister, naar han bare lærer lidt Meer og faaer Munden paa Gang som de andre Sludrere — og see! det vil jeg nu vise Jer" —

„Men, min Gud, Jørgen! hvordan har du det?" — spurgte Karen forskrækket — „saadan pleier du jo aldrig at

snakke! og du er saa hed i Hovedet! har du virkelig drukket for Meget?"

„Det kan nok hændes!" — svarede Jørgen sagtmælet og pustede mat efter den svære Anstrengelse — „du blev saa længe borte og jeg kedede mig — seer du. Men bliver nu Lise hos os og vil være vort Barn igjen, som da hun var lille — saa skal jeg hverken drikke for Meget eller græde Blod eller forsnakke mig saa snart igjen og gjøre dig og lille Lise bedrøvet. Glædelig Jul her hjemme begge To!" Han omfavnede og kyssede dem begge, og nu var han godmodig og lidet talende igjen som sædvanlig.

Trettende Kapitel.

Det lille Hus i Landsbyen, hvor Lises Forældre boede, var deres Eiendom. Det hele Hus var næsten skjult af Vintergrønt, og om Sommeren endnu meer af de yppige Humleranker, der mellem Frugttræer, Thimiansbed og Bistader indtoge største Delen af den lidt vildt udseende Haveplads. Udenfor Havegjærdet stod Brønden med det friske Kildevand, som var Husets største Skat. Der blinkede Dammen, der næsten altid var opfyldt med Gæs og Ænder, og hvor Lise ofte havde siddet, som Barn, og vogtet Gæslinger. Pladsen i Huset var meget indskrænket, men stor nok til et Par enlige Folk, som Jørgen og Karen havde været siden Lise kom fra dem. Naar hun siden undertiden besøgte dem, havde hun sit eget lille Kammer ved Siden af Dueslaget paa Loftet. Jørgen havde selv med megen Flid sammentømret dette nette og lune Panelværelse til hende. Fra Loftkammervinduet havde hun en udmærket smuk Udsigt. Over det mosbegroede Stengjærde, der med sine nedhængende Bukketorngrene omhegnede Hønsegaarden, saae man en hel Række Kæmpehøie paa den grønne Rugmark og den saakaldte Mølleskov, med en blank Indsø mellem Høiene.

Anden Juledag sad Lise om Morgenen ved sit lille Gavlvindue og saae ud i Hønsegaarden. Solen skinnede ind til hende. Grydekakkelovnen udbredte en behagelig Varme

Duerne kurrede i deres Naboværelse ved Siden af hende. I Gaarden var der Liv og Munterhed mellem Smaakreaturerne. Den gamle Lænkehund stod ovenpaa sit Hus og smaagjøede op til hende, for at bemærkes, medens den logrede og sprang af Glæde. Spurvene fløi ned med Duerne fra Taget og holdt Frokost med Hønsene. Fra Dammen løb Gæssenes og Ændernes Sladdren. Jørgen syslede med sin nye Blis, en Datter af den gamle, og gjorde sin skrøbelige Hønsekræmmervogn istand til en Stadsevogn, for at kjøre Lise og hendes Moder til Kirke.

Efter Aftale med Moderen, havde Lise, for ret at fornøie sin Fader, denne Dag aflagt sin fine Jomfrudragt og iført sig sin Moders netteste Pigeklædning, som Karen havde dandset med ved det Maigilde, da hun gav Jørgen sit Ja. Den havde ligget i Dragkistekuffen, som en Helligdom, i 21 Aar. Karen var ikke længer smal nok til at bruge den; men den var som splinterny og passede Lise som den var syet til hende.

I den nydelige Bondepigedragt, med de røde Ærmer og den fiolette, guldbroderede Hue, var hun næsten endnu smukkere, end nogensinde. Moderen studsede og slog uvilkaarlig Hænderne sammen i Døren, da hun nu traadte ind til hende, for at hente hende ned til Jørgen, der allerede sad ved Davrebordet med sin Træske i Haanden og ventede.

„Det klæder dig ikke saa ilde, Lise!" — sagde Moderen og skjulte sin Henrykkelse — „mon jeg har seet saadan ud den Dag, jeg blev Fæstemø? — Kom! det vil more din Fader! Han er saa glad idag som den Morgen, jeg havde født dig til Verden. Det bliver nu nitten Aar siden den sjette Januar — det var Helligtrekongers Dag, og de gamle, gode Møllerfolks aarlige Bryllupsdag — dem du kan takke for

din Lykke. — Derfor har jeg ogsaa altid holdt saa meget af det gamle Skilderi der om de hellige tre Konger." — Hun pegede paa et slet illumineret Kobber i en ormstukken, forgyldt Ramme, der hang paa Panelet under Hængehylden, som indeholdt hele Husets Bogsamling. Hun tog nu Psalmebogen ned fra den øverste Hylde, hvor den stod ved Siden af Spændebiblen og nogle Andagtsbøger. Paa den næste lille Hylde stod de gamle Krøniker og Visebøger fra hendes Ungdom, i en Tilstand, som vidnede om, at de flittig havde været brugte. Paa den nederste Hylde stod Saxo paa Dansk og Hvitfeldt tilligemed nogle nye smaa Bøger om Krigen.

„Har du seet de Bøger, jeg har faaet siden du var her sidst?" — sagde Karen — „dem har du sagtens læst længe før jeg; men dem kan man gjerne læse om igjen, naar man har Tid. Det er saa fornøieligt at see hvordan det lille danske Folk dog altid har været kjækt i Krigen og trofast mod sine Konger — og, det forstaaer sig, holdt sig til Vorherre, baade i trange og lykkelige Tider; og naar vi nu saa kan læse om hvad vi selv nylig har oplevet — og det klinger ligesaa fornøieligt, som om hvad her skete i gamle Dage — saa kan man ret blive glad og takke Vorherre for, at vi er danske Folk. — Men kom nu, Barn! Fader er sulten og længes ogsaa efter dig. Vi dog! lad mig først see ret paa dig!" — Hun dreiede Lise rundt og kyssede hende. — „Ja, saadan saae jeg ud, da jeg dandsede ved Maigildet med din Fader; men saa ung var jeg dog ikke, og heller ikke fuldt saa smækker og hvid i Huden. Du kommer til at sye et lille Læg i Livstykket! — men det er det Samme! Ak, ja! Barn! maatte jeg leve den Dag, da du ogsaa — — Men kom, kom! Fader kalder" —

De skyndte sig nu begge ned ad Loftstrappen, og da Karen traadte ind til Davrebordet med den nydelige Bondepige ved sin Haand, tabte Jørgen Skeen og aabnede Munden, uden at sige et Ord; men hans Øine bleve vaade. Han sprang op fra Bænken og knugede skiftevis sin Kone og sin Datter i sine Arme. Det varede længe inden han kom til Orde; men da han endelig fik Luft, var det ogsaa som han nu ikke længer behøvede „tre Snapser" for at faae Tungebaandet løsnet. „Det maa jeg lide!" — sagde han — „nu kan jeg see, du er din Moders Datter, Lise! saadan saae hun ud, da hun lovede mig at holde ud med mig til min Dødsdag og blive mig en trofast Kvinde, som hun ogsaa blev! Gud velsigne hende — og dig med, Lise! aldrig havde jeg troet, du kunde blive saa vakker. Husker du hvad jeg sagde, lille Mo'er! den Dag vi havde Barselgilde og jeg kom hjem med Ungen og alle Fadderne fra Kirken? — Kan Tøsen engang — sagde jeg — blive saa brav en Kone som du — sagde jeg — og barestens halv saa kjøn som du — sagde jeg — ja, hvad sagde jeg saa Meer? lille Mo'er! det maa du jo vide" —

„Det husker jeg godt" — svarede Karen og blev rød i de rynkede Kinder — „det var meget kjønt og kjærligt hvad du sagde; men lad nu ikke din Øllegrød blive rent kold, og vi skal vel snart afsted til Kirke."

„Det kan nok hændes!" — sagde Jørgen og satte sig atter til Davrebordet. Han tog nu ivrig fat paa sin Davre, men lagde dog Skeen hvert Øieblik, for at see paa Lise og sin Kone. — „Ja vist!" — sagde han, da han endelig lagde Skeen for Alvor — „Tøsen kan være kjøn nok! men du var dog meget kjønnere den Dag. Nu er det nok ellers Tid, jeg faaer Vlis i Toiet!" — Han foldede sine Hænder til en kort Bordbøn og løb mod Døren, men maatte

dog endnu engang vende sig om og see paa Lise og hendes Moder med de gamle, glædetindrende Øine.

„Herregud! hvor du har glædet hans Sjæl med det Indfald, Barn!" — sagde Karen bevæget — „saa glad har jeg ikke seet ham i tolv Aar" —

„Vil Gud" — sagde Lise — „skal baade Fader og du nu altid have Glæde af eders eneste Barn!" Hun taug. En ny, kjærlig Omfavnelse udtrykte, hvad der inderligt bevægede dem begge.

Paa Veien til deres Sognekirke bleve de kort efter indhentede af en nymalet Fjælevogn, med to raske Heste for. I den store, udstoppede Agestol sad en trivelig, varmt indpakket Bondekone, med en lille Pige ved Siden. Paa det forreste Sæde sad Manden, der kjørte, og lod en rask, buttet Niaarsdreng ved sin venstre Side holde Svøben. De kjørte nu jævnsides paa den bredere Vei og nikkede velbekjendt til hverandre.

„Ih! glædelig Fest nok engang, Hans!" — raabte Jørgen og kneisede strunk. — „Skal du ogsaa til Kirke med Kone og Børn?"

„Ja vel skal jeg saa, Jørgen!" — svarede Hans Litsenbroder og loe — „Børn skal du ellers ikke snakke saa stort om, Nabo! aldenstund du kun har det ene Smule Pigebarn, der nu flyver om med de Store! Nei, det er dog bedre at have to saadanne Knolde, som ikke flyve høit, naar Vorherre vil lade dem arte sig i vor Rede" —

„Kjender du ikke min Lise?" — spurgte Jørgen og nikkede til hende — „hun er bedre, end hele ti, og hun er ikke fløien høiere tilveirs med de store Fugle, end hun nok endnu kan age til Kirke med Fader og Moder."

„Ja saa! er det jer Lise?" — spurgte Hans — „jeg

troede, det var et andet Stykke Pigebarn af jer Slægt: hun seer jo ud som En af Vores."

„Du skal aldrig skue Hunden paa Haarene!" — svarede Jorgen. — „Man kommer ligesaalidt til Verden med Træsko som med Silkesko, skal jeg sige dig — og naar Pølsemaden er god, er det jo det Samme hvad Skind hun kommer i!"

„Du siger Noget!" — sagde Hans og studsede — „men aldrig har jeg hørt dig snakke saa djærvt. Du maa nok have faaet Skadeæg og Viisdom derhos i din Julegrød." —

„Naar jeg skal faae Tungen løs i Munden, maa jeg enten være vred eller rigtig glad, Hans! og rigtig glad er jeg idag, forbi vi har faaet vor Lise hjem til os for bestandig" — —

„Det vil sige: Juletiden ud forbetførste!" — tog Karen hastig Ordet og rykkede sin Mand lidt i Ærmet. — „Har du glemt, det skulde blive mellem os og komme af sig selv?" — hviskede hun.

„Ja, det er som min Kvinde siger: Julen ud forbetførste! og saa kommer det af sig selv!" — raabte Jørgen nu hastig — „men naar man skal være rigtig glad i Hjertet over Kone og Barn, maa man kunne holde Jul med dem hele Aaret om, mente jeg."

„Det er vist og sandt, Jørgen!" — sagde Karen glad — „den rigtige Juleglæde varer hele Livet igjennem og begynder saa dog først endnu bedre hos Vorherre!"

„Ja, saadan var det, jeg tænkte! — Hop!" — Jørgen skyndte nu paa unge Blis; men Hans var snart ved Siden af ham igjen.

„Vil du age fra mig med dit enstige Øg?" — raabte Hans. — „Du er farlig stor paa det idag! Nei, i det

Stykke kan du ikke hamle op med mig — din unge Blis kan rende rask; men hun har dog kun fire Ben."

„Hvor mange har da dine Bæster?"

„Otte!" — svarede Hans og loe. — „Men kan du gjette, Jørgen! hvem jeg skal age for paa Løverdag? Det er en af de Karle, der gjerne maae nøies med to Ben, naar de maae rende Verden rundt og synge for deres Brød; men en Kjærnekarl har han dog været fra han var en Purk, og havde jeg kun eet Stykke Brød i Huset, vilde jeg dele det med ham" — —

„Ja saa! skal du age for en Landløber overmorgen, Hans! saa faaer du god Fragt!" — sagde Jørgen og loe. — „Saadanne Kjærnekarle kan du finde nok af paa Landeveien."

„Det skal du ikke sige, Jørgen! han er af din egen Slægt, eller dog af din Kvindes, og han er ikke falden bag af en Vogn, hvorvel du altid har sagt, han intet Hoved havde. Han har et godt Hjerte i Livet, og det er Hovedsagen! — Hans Hoved vover jeg dog ogsaa baade mod dit og mit tilsammen; men en Stodder er han sagtens, hvor fint han saa gaaer paaklædt; for det maae de jo gjøre, de Stakler, der vil ind og synge eller spille for de Store; de maae see ud som Grever og Baroner, om det saa skriger i deres Tarme. Det er ham, jeg drak de ti Skaaler med Juleaften oppe paa Gaarden, medens du sad og smaamulede — gjet nu! — ham, der hjalp dig at fange Mikkel Kvæler — ham, vort lille stribede Postbud, der kom i Lære hos Hr. Skade, og siden har rendt Verden om og spillet for Døre. Nu maa du vel, for Pokker, kunne gjette!"

„Vor Anton, mener du — er han en Stodder? —

han saae jo ud som han var bleven en Greve, og han kunde jo neppe faae Fred til at snakke med os for al den Ære, de Fornemme gjorde ad ham. Hvorfor de gjorde Stads ad ham, kunde jeg dog ikke forstaae" —

„Jeg ikke heller" — sagde Hans — „men vist er det, han var i Pengetrang til en Drikkeskilling og laante lidt af mig Juleaften; men det vil han betale mig igjen paa Løverdag, og ligesaa vist er det, at jeg saa har lovet at hente ham for Ingenting med min Vogn i Lundeby Præstegaard — og saa vil han blive et Par Dage hos mig, som han lovede mig og Sidse for otte Aar siden. Saa vil han ogsaa besøge Jer og jer Hønsegaard. Der skulde jeg næsten troe, han har gjemt en Skat; for den Smule Gaard er han saa begjerlig efter at see igjen. Havde han en Skat at grave op et Sted, kunde han nok trænge til det, Stakkel!"

„Kommer Anton paa Løverdag, Hans!" — raabte Karen — „saa maa du kjønt lade ham være hos os! — du kan beholde ham om Natten, siden du har bedre Plads; men om Dagen" — —

„Det vil nok føie sig, Karen Jørgens!" — svarede Hans. — „Men nu maae vi kjøre til! See nu om din Blis kan bamle op med begge mine Brune, Jørgen!" — Han rullede dem nu rask forbi, og hans lille Dreng smældede med Svøben.

„Stakkels Anton! skulde han være saa fattig, Moder!" — hviskede Lise. — „Det var dog Synd, jeg tog bort uden at faae talt et Ord med ham, og uden at takke ham for den lille smukke Hilsen med min hvide Due!"

„Nu kan du jo takke ham derfor paa Løverdag!" — svarede Karen og faldt hen i stille Tanker.

„Hm! en Stodder!" — mumlede Jørgen — „en stakkels Landløber! — et godt Skind dog — Hoved har han kun aldrig havt — og der bliver aldrig noget Rigtigt af ham!"

Fjortende Kapitel.

Det var Løverdagen efter Jul, og der var megen Forventning i Jørgens lille Hus. Man havde om Morgenen seet Hans kjøre forbi ad Veien til Lundeby med den ledige Agestol paa sin Vogn. Det blev imidlertid Middag og næsten Aften; men Hans var endnu ikke kommen tilbage. Saavel Lise som hendes Moder saae ofte ud af Vinduet mod Veien. Jørgen blev utaalmodig. Han gik hen til Hans Litsenbroders Hus, for at spørge hans Kone om, naar hun ventede sin Mand og deres Gjest. Hun vidste dog ingen Besked.

Jørgen kom fortrædelig tilbage. „Nu gaaer Solen jo ned" — sagde han — „hør! nu har det afringet!" — Han talte de ni Slag, der, efter gammel Skik, sloges paa Kirkeklokken efter Ringningen ved Solnedgang. „Tre Gange tre" — sagde han — „Hm! det betyder jo de Tre, som er Een, derhos Bønnen, vi skulde læse." Han tog sin Hue af og holdt den et Øieblik for sine Øine. „See saa!" — sagde han — „det ene Ord er nok! — Det husker jeg sjælden paa — det har du dog lært mig for tyve Aar siden, Karen! Det huskede Anton altid paa. Lise har heller ikke glemt det, seer jeg nok. Hør, veed du hvad jeg tænker paa? lille Mo'er!" — spurgte han.

„At man tænker altfor lidt paa Vorherre i Ver-

den" — svarede Karen — „og det har du Ret i. Derfor bliver man utaalmodig og nedslagen og kan Ingenting finde sig i."

„Ganske rigtig! det tænkte jeg paa; men der maa være Maade med Alt, tænkte jeg ogsaa — Præke-Cathrine gjorde mig for Meget af det. Naar hun bad, var jeg nær ved at bande. Skulde Nogen gjøre os ked af Vorherre selv — Gud forlade mig det! — saa maatte det være saadanne Øienvridere — det har altid været min Pest. Derfor sagde jeg ogsaa til Anton, dengang han skulde ud i Verden — hvordan var det nu, Karen! — men det er det Samme, hvad jeg sagde! — havde der været nogen Dygtighed i ham og havde han havt Ære i Livet, var han nu ikke kommen her hjem som en pyntet Omløber og fornem Stodder."

„Nu er du haard mod Anton, som du var mod Lise forleden, og det er dog begge dine Øiestene" — sagde Karen sagtmodig. — „Kommer han nu ogsaa hjem, som han fløi ud, som den fattige Fugl, saa er han jo ligefuldt vor kjære Dreng. Han havde jo kun sin Fløite og den smukke Stemme, Vorherre har givet ham."

„Jo, han havde Meer, Karen! han havde et Par sunde Næver, som han kunde arbeidet med og fortjent sit Brød, som en ærlig Mand, naar han ikke havde Hoved til det andet Fjas! — Bange var han heller ikke for sit Skind, og kunde jo bleven Krigsmand. — Han vilde slaae sig gjennem Verden, naar det kneb, med sin Hæsselkæp, sagde han engang. Det var hvad jeg allerbedst kunde lide ham for. — Men hør! der kommer jo en Vogn! Heisa! det er Hans med hans Brune."

De gik Alle til Vinduet og saae Hans kjøre forbi, men med tom Vogn. Den Ene saae nedslagen til den An-

den. Lise vendte sig hastig bort og vilde gaae op paa sit Kammer.

Jørgen foer ud af Døren. „Der kommer Hans rendende!" — raabte han — „han er sprungen af — hans Dreng kjører Vognen hjem." Strax efter stod Hans iblandt dem.

„Nu! hvor har du gjort af ham? den Stodder!" — spurgte Jørgen.

„Jeg skal hilse Jer fra vor Anton, Allesammen!" — svarede Hans: — „til mig og Sidse og vore Unger var han gjerne kommen, og til dig med, Jørgen! hvormeget du brummer paa ham — og til dig med, Karen Jørgens! — men det lod sig nu ikke gjøre; siden Julemorgen var der kommet Noget iveien. — — Med Forlov! jeg har rendt Veiret af mig!" — Han kastede sig paa Bænken og pustede. Han saae lidt skjevt til Lise. „Naar jer Datter vil gaae bort lidt, saa skal jeg sige Jer, hvordan det Hele hænger sammen."

„Er han vred paa mig?" — spurgte Lise heftig — „vil han ikke komme fordi jeg nu er hjemme? Sig mig det kun, Hans! jeg vil vide det! hvad har han sagt om mig?"

„Ikke et ondt Ord, Jomfru Lise!" — svarede Hans lidt mut — „det er vist og sandt; men vil Hun vide det, lille Jomfru! kan jeg gjerne sige det Altsammen! — Sæt Jer ned! for det er en lang Historie, og har I ikke før troet, der var Troldpak til i Verden, saa skal I nu nødes dertil! — I skal faae det ligesom det kom sig og som jeg fik Forstand derpaa!"

De satte sig nu Alle omkring ham med spændt Opmærksomhed, og Lise syntes at ville læse hvert Ord ud af hans Øine, før det kom fra hans Læber.

„Jeg traf ham da ganske rigtig i Præstegaarden imorges" — begyndte Hans langsomt og lod til at ville give sig gode Stunder, medens han tog sin Pibe op af Lommen og stoppede den. — „Han kom mig nok saa venlig imøde, og jeg bad ham nu komme med; for nu var jeg der med min nymalede Vogn og begge de Brune, og min Kvinde havde gjort Alt istand til ham i Huset, og nu skulde han see, hvor net vi havde det, og at Sidse var en ordenlig Kvinde" —

„Spring det kun over, Hans!" — afbrød Jørgen ham — „men hvad sagde du ham fra os?"

„Jeg havde lovet dig og Karen, sagde jeg, at dele ham lige imellem os, og vi var Alle saa glade til at faae ham lidt ud hos os og høre hvordan han havde havt det i alle de mange Aar, og hvad han nu tænkte paa, baade med det Ene og det Andet, og om der var Nogenting, vi efter fattig Leilighed kunde gjøre for ham — see! alt Det og meget Meer sagde jeg til ham. — Med Forlov!" — Han strøg nu en Svovlstikke og tændte sin Pibe ret grundigt og langsomt.

„Hvad saa Meer? Hans!" — spurgte Jørgen utaalmodig — „det var der jo ingen Trolddom i!"

„Giv Tid! det kommer!" — vedblev Hans — „det kan vi tidsnok komme til! — Saa klemte han min Haand saa trofast og saae ret paa mig med sine store, nødbrune Dine, som da han var den stribede Postdreng og vi sad sammen i Staldkamret hos vor gamle Brumbas. Han havde trukket mig op i sit eget Kammers, jævne Storstuen, og lukket Døren, og saa sagde han: Hør, min gamle, ærlige Hans Litsenbroder! — sagde han — nu skal jeg fortælle dig i Korthed hvordan jeg har havt det og hvorfor jeg nu ikke kan følge med dig, hvor gjerne jeg vil og hvor inderlig

jeg saa længes efter Jer Allesammen — og saa fortalte han mig, hvad jeg vel havde hørt Et og Andet om af Hr. Sundby og Greverne — og meget Meer, men det var mest om denne herjens Jomfru fra Itallieland, som havde lokket ham over med sig til den anden Verden" — —

Lise var bleven bleg; nu bleve hendes Kinder pludselig røde.

„Den anden Verden?" — brummede Jorgen — „Fanden heller! han er dog vel ingen Gjenganger?"

„Som jeg siger!" — vedblev Hans og smøgede stærkt — „det var den anden Side af Jorden, han seilede om til med hende, den smukke Hex, han var bleven saa forgabet i. Naar hun bare saae paa ham, maatte han gjøre Alt, hvad hun vilde. Hun kunde vinde ham om sin lille Finger, naar hun bare rørte ved hans Ærme. — Hun og hendes Broder har været et Par rigtige Troldfolk, ret ligesom i de gamle Eventyr, saavidt jeg kunde forstaae. Men der er nu Ingenting meer umuligt i Verden, kan jeg vide, siden man kan flyve Jorden og Havet rundt i en Haandevending med en Dampsky, ligesom i Historien om Doktor Faustes Kappe. — Nok sagt! de Troldmennesker havde forhexet ham — det var da Meningen, hvorvel han just ikke saa lige vilde ud med det — de trak ham med sig gjennem hele den anden Verden, for at vise ham frem for Penge og tjene Sølv og Guld med ham, ret ligesom Bjørnetrækkerne her rende om med Bjørne og Abekatte og lade dem dandse for Folk, for at trække Penge ud af Landet. Dandse kunde han nu vel ikke; men synge og spille paa Fløite, det kunde han, og det maatte han saalænge til han næsten havde skreget og blæst Livet ud af sig og tilsidst ikke duede meer til Noget af de Dele. Men saa maatte han gaae ud og grave Skatte op for dem i Guldlandet, til der neppe var Liv i ham meer;

men han holdt dem dog endnu for sine allerbedste Venner og kunde ikke gjøre Andet, end hvad den smukke Hex vilde."

„Herregud!" — sagde Jørgen — „saa har han da virkelig været i Troldevold! hvem skulde troet det i vore Dage? Men hvad saa Meer? Hans! hvordan slap han levende fra det Troldpak?"

„Ja, saa kom han en Aften til at høre dem snakke sammen — uden at de vidste, han kunde høre det — og saa fik han at vide, hvad det var for Utysker — og nu, de ikke længer kunde trække om med ham og tjene Sølv og Guld — nu gave de ham Døden og Djævelen og loe ham ud, ret ligesom de onde Aander lee, naar de har faaet Sjælen og Livet af et syndigt Menneske. — Var det ikke dog forskrækkeligt?"

„Hu, ha!" — sagde Jørgen — „det var fælt!"

„Men saa gik Hexeriet over paa eengang" — vedblev Hans — „og han havde nær styrtet ind og slaget dem ihjel — men det kunde han dog ikke, og han blev ganske vanmægtig af Sorg og Harme — men da han saa kom til Samling igjen og vilde reise fra dem, hørte han idetsamme, at de skreg ynkelig om Hjælp og var i Mörderhænder. Saa sprang han op og vilde kommet dem til Hjælp" — —

„Brav Karl!" — afbrød Jørgen ham — „det var Meer, end jeg kunde gjort" —

„Han gjorde det heller ikke tilgavns" — vedblev Hans — „men det var ikke hans Skyld — han kom forsilde til at frelse dem — de bleve baade plyndrede og myrdede, saa det var en Gru — han fik selv en slem Tøraf og var siden et helt Aar syg af Kummer og Ærgrelse over den Troldomshistorie. Men nu veed vi da, der er saadant Nöget til, og at det ingen Løgn er."

„Var han rigtig gift med den Hex?" — spurgte Jørgen

— „eller var hun kun hvad man saadan kalder hans Matrasse?"

„Ingen af de Dele, Jørgen! — Hun var med alt det Hexeri, som man nok aldrig har seet Mage til i Verden, saa fint og deiligt gjorde hun det — med alt det Djævelskab, siger jeg, var hun saa ærbart et Kvindfolk, som der nogentid har været til. Hun kunde pine Livet af alle Mandfolk med sine Øine, men undte ikke en Eneste saa Meget som to Kys paa sin Mund — eet behøvede hun nok, for Hexeriets Skyld. — Var det ikke forunderligt? Det vilde jeg ikke troe, og det spurgte jeg ham rigtig ud om, kan I troe; men saadan var hun, den djævelske Troldhex!"

Lise havde hele Tiden siddet med bøiet Hoved, som hun skulde synke i Jorden. Nu foer hun pludselig op. „Hvad siger du, Hans!" — udbrød hun — „saa var hun jo dog et ganske skikkeligt Fruentimmer" —

„Fanden heller, lille Jomfru! en ren Djævelskvinde med et Stenhjerte i Livet var hun; men hun kunde skabe sig om til en Guds Engel at see til — det er det allerværste Slags af alt det Djævelspak, der er til; for det kan jo intet skrøbeligt Menneske tage sig iagt for, og det er en værre Grumhed, end om man blev ædt levende op eller lagt paa en glohed Rist. Jeg vilde da meget heller falde i Hænderne paa en Hex, der havde Hjerte i Livet. Det var ellers Synd at sige, Anton fordømte hende derfor — han gav hendes Moder Skylden og bad Vorherre være hendes Sjæl naadig."

„Men blev han da ogsaa udplyndret af Røverne, og hvordan blev han saa forarmet?" — spurgte nu Jørgen.

„Ja, det glemte jeg at spørge ham om — det vilde jeg ogsaa have skammet mig ved" — svarede Hans — „aldenstund han ogsaa glemte at betale mig det Smaatteri,

jeg laante ham forleden. Nu havde vi ham iblandt os, tænkte jeg, og saalænge han vilde blive hos os, skulde han Ingenting mangle" —

„Men hvorfor kunde han ikke følge med dig? Hans!" — spurgte Karen.

„Ja, det var, hvad jeg ikke ret kunde blive klog paa" — vedblev Hans — „han maatte ud i den vide Verden igjen, sagde han, og det strax: han havde forsømt Alt, hvad han skulde lært i det smukke Italieland, for det Trolderi, der havde draget ham over til den anden Verden. Der havde han nu mistet Alting, baade sin Evne til at synge og spille paa Fløite — baade sin Tro og Tillid til Mennesker og sine høie Tanker om sig selv og hvad han duede til. Nu maatte han begynde forfra, sagde han, og lære — ja hvad det var, forstod jeg ikke; men det var Noget, der hørte til Musiken — og det kunde han kun lære derovre, hvor Paven er og man synger catholsk. Det var en underlig Tale; men det var han saa ivrig i, at der ingen Udvei var med ham — og anden Dagen efter Helligtrekongersdag — det bliver paa Torsdag otte Dage — saa vil han reise."

„Men hvorfor vilde han saa ikke komme herud og see til os først?" — spurgte Karen bedrøvet og tørrede sine Øine — „saa var det jo saameget mere rimeligt — saa see vi ham maaske aldrig meer i Verden" —

„Jo, paa Tirsdag otte Dage, naar vi jo Alle skal til Brylles og naar det nok ogsaa er jer Datters Fødselsdag, saa see vi ham jo Alle, og Dagen derefter, ved det store Anden-Dags-Brylles paa Høgholm, vil han see os til allersidst og sige Farvel til os og til Alt, hvad han har kjært i sit Fædreland." — Hans tog Piben af Munden og visked sig over Øinene med sit Ærme. — „Jeg bliver ganske blød om Hjertet, naar jeg tænker derpaa" — vedblev han —

„for Anton saae ret saa kjøn ud, da han sagde det, og jeg kunde givet ti Aar af mit Liv, for at holde paa ham og faae ham til at opgive den nye Udenlandsreise. — Faaer nu en anden Hex eller Troldmand fat paa ham derovre, hvor der baade er Skorpioner og Slanger og ildsprutende Bjerge og Røverpak og Pavst og alt Djævelskab — saa er han istand til at lide Skade paa sin Sjæl, og hvad hjælper det saa, om han vinder den ganske Verden?"

„Men hvorfor vilde han ikke komme herud? Hans!" — spurgte nu Lise yderst spændt — „og hvad har han sagt om mig? — kunde han huske, det var min Fødselsdag den sjette?"

„Ja vist kunde han saa, lille Jomfru!" — svarede Hans — „og han kunde huske meget Meer, end det: han kunde huske enhver Leg, han havde leget herude ved Brønden og ved Dammen og i Hønsegaarden, baade med Gæs og Ænder og med den gamle Lænkehund og med gamle Blis, som er død — og med den lille Lise, som Jomfruen dengang hed — men nu, sagde han, var Alting anderledes — nu var han et vildtfremmed Menneske i sit Fædreland, om ikke just for mig eller Jer, Karen Jørgens! eller dig, Jørgen! som altid brummede paa ham, men dog igrunden holdt en Klat af ham og formanede ham saa kjønt, da han drog ud i Verden for at tjene sit Brød" —

„Ja, om at være from, som en Due" — afbrød Jørgen ham — „og have Ben" — —

„Ja vist! det sagde han netop" — vedblev Hans — „Ben til at staae fast paa og være et frit og dygtigt Menneske, sagde han, der kunde hytte sig selv, sagde han, og udrette Noget i Verden, sagde han" — —

„Nei, Hans! saadan var det ikke" —

„Jo, Gu' var det saa! Jørgen! Marv og Ben i

Sjælen, sagde han, saa den ikke lod sig lokke af Forfængelighed og Hovmod, sagde han, eller af falske Kvindfolk, sagde han" —

„Sladder, Hans! Ben i Næsen, sagde jeg, saa man ikke lod sig forknytte eller blev til et Heldøre!" — afbrød Jørgen ham — „men lad nu de Ben fare! han behøvede jo slet ingen Ben, for at komme herud, veed jeg, du vilde jo age ham" —

„Men han vidste ikke, om han var rigtig velkommen herude" — tilføiede Hans noget nølende, med et skjevt Blik til Lise — „det var da hverken mig eller Sidse eller vore uskyldige Unger, som han aldrig har seet — det var heller ikke dig og Karen, han tænkte paa; men rent ud sagt, naar I endelig vil vide det, det var ingen Anden, end Jomfru Lise, han mente helst vilde være fri for at see ham, siden han nu var kommen hjem, som en Fugl med brændte Vinger — som en Slave, der har revet sig løs — som en Abekat, der havde rendt Verden rundt og gjort Konster! — See, saadant Noget sagde han eller tænkte han, for Ordene kan jeg nu ikke huske — kun saameget veed jeg: der var ikke et ondt eller ukjærligt Ord i Alt hvad han sagde, uden naar han talte om sig selv, og hvorledes han havde ladet sig bedaare af alt det Skrig og Skraal over hans Konster og alle de Krandse, man engang nær havde gjort ham til en Nar med — en af dem, veed jeg af Grev Høg, var saa stor som et Karethjul. — Forknyt var han ellers slet ikke, Jørgen! og Ben i Næsen mangler han Pokker ikke! Du skulde seet, hvor kjækt han løftede sit Hoved og hvor dristigt Øinene spillede under hans mørke Bryn, naar han talte om hvad han endnu dog, med Guds Hjælp, havde Magt til! Det var, sandsærdig! som der stod en virkelig Prinds for mig, eller snarere en salvet Kong David, som

jeg har seet ham afskildret med Slyngen i den ene Haand og Davidsharpen i den anden. Han greb en lille Barnefleite, der laae paa hans Bord, ret som den var et Scepter, og hvad han saa sagde, det glemmer jeg aldrig! Han var dog endnu den lykkeligste Eventyrprinds i Verden, sagde han, for nu havde han virkelig sidste Julenat seet Prindsessen i det Rige, han var født og baaren til at arve, sagde han; men han bar baade hende og Kongeriget i sin Sjæl, sagde han, ligesom vi Alle skulde bære Guds Rige inden i os. See! de Ord kan jeg huske — og nu vilde han aldrig meer lade sig kue af den fornemme Tomhed, der aldrig havde seet eller vidst hvad han virkelig var, men troede dog, den kunde gjøre ham Ære, naar den hørte og roste hans Musik."

„Bah, bah!" — mumlede Jørgen — „jeg er bange, det rabler dog lidt for vor gode Anton — det er jo Eventyrsnak! og hoffærdig er han sagtens, som alle de Karle, der kan gjøre Musik eller lave Bøger, om de saa ikke har det tørre Brød. Var han endda en Karl som Hr. Skade! han kroer sig ogsaa lidt; men siden han fik Jord'moderen til Kone, har han dog Brød i Huset" — —

„Saadan en Abekat er Anton, min Sjæl, ikke!" — raabte Hans heftig — „han kan nok ogsaa selv fortjene sit Brød. Han saae slet ikke hoffærdig ud; det var kun som der var en mægtig Aand over ham. I kan troe, han er from og ydmyg for Vorherre, men hverken for de Rige eller Store og Mægtige, og kommer Hovmodsdjævlen ham for nær, er han Karl for at endevende ham og træde ham under Fødder, som Vorherres Krigsengel gjorde ved Lucifer!" — Hans var virkelig bleven begeistret, og hans ærlige graae Øine funklede.

Karen rystede dog ogsaa noget betænkelig paa Hovedet

over hvad hun havde hørt om Anton; men Lise reiste sig nu af sin nedbøiede Stilling og saae med et klart Blik ud mod den prægtige Aftenrøde, der dannede Ildpaladser paa den vestlige Skyhimmel. „See!" — sagde hun — „der staaer det Slot i Vesterled, Anton og jeg saa tidt har seet her, da vi var Børn. Det er kun Skyer og Luft! sige vi nu; men der kommer vissselig en Dag, da vi virkelig skal see al den Herlighed, vi kun drømte om i vor Barndom. Hør, Fader!" — vedblev hun — „du har kaldt Anton en stakkels Stodder, fordi han nok kommer ligesaa fattig hjem, som da han gik ud af Fattighuset og kom med os fra sine fattige Forældres Grave i de underlige, sammenbetlede Klæder; men rig var han allerede dengang: det var jo hans Confirmationsdag; han kom fra Kirken og havde fundet Vei til Vorherre. Han er vissselig ogsaa nu kommen hjem med en Rigdom i sin Sjæl, som Ingen maaske seer rigtig endnu; men er han fattig i ringere Betydning, saa kan vi jo hjælpe ham noget! — Hør, Fader! jeg havde tænkt paa en Overraskelse til dig Nytaarsmorgen; nu kan jeg ikke længer tie dermed, og nu kan det maaske komme til at glæde dig meer. Jeg har sparet saameget sammen af mit Legat, at du derfor kunde bygge dig et større Hønsehus og kjøbe dig en Hest til — hvad siger du om at sende Anton den Sum til Reisepenge, uden at han veed hvor den kommer fra, naar han nu paa Torsdag otte Dage reiser bort herfra igjen til Italien?"

„Prægtigt Indfald, Lise!" — udbrød Jørgen glad og gned sine store Hænder — „saa har vi dog gjort Noget for ham Allesammen, og saa gaaer han ikke som en Stodder herfra! — Lad mig kysse dig for den Nytaarsgave, Lise! — jeg kan nok hjælpe mig med det lille Udhus og det enstige Øg; jeg vilde dog heller ikke tage din Nødstilling

fra dig, om din Formynder nu endogsaa har føiet dig deri; men nu kan den komme tilpas!"

Hans nikkede venligt til Lise og rakte hende trofast Haanden. „Jeg lægger hundrede Daler dertil!" — sagde han — „dem kan Sidse og jeg nok fortjene igjen paa et Par Aar."

Baade Lise og Forældrene trykkede den ærlige Hans Litsenbroders Hænder. Moderen kyssede Lise hjertelig, og de syntes nu alle Fire at have fundet en Erstatning for det Besøg af Anton, de forgjeves havde glædet sig til og nu havde opgivet.

Femtende Kapitel.

Helligtrekongersdag var kommen. Lises 19-Aars-Fødselsdag var om Morgenen bleven festligholdt i al Stilhed i Forældrenes lille, hyggelige Hus. Vognen fra Høgholm holdt allerede for Hønsekræmmerens lave Husdør. Kudsken, med den høie Hue og den russiske Pels, klappede som sædvanlig de springende Heste til Ro med Pidskeskaftet. Han havde ikke ventet fem Minuter, før Lise og hendes Moder stege tilvogns og Jørgen lukkede efter dem med et muggent Nik. „See saa! nu er I høit paa Straa!" — mumlede han, men saae dog fornøiet efter dem og loe, naar alle Hatte og Huer fløi af for dem i Landsbyen.

Lise var i samme Dragt, som da hun kom. Siden Julemorgen havde Jørgen hver Dag glædet sig ved kun at see hende, som sin rigtige Datter, i Moderens vakkre Bondepigedragt. Saaledes skulde Faderen fremdeles nu see hende; men man var bleven enig om, ingen Opsigt at gjøre med hvad hendes Veninder og Bekjendter maaske vilde ansee for Komediespil eller endog et Slags høiere Bondestolthed. Hos Vilhelmine skulde hun nu først pyntes som Brudepige. Hun var stille og noget bleg. Hun tænkte paa, at hun nu snart skulde see Anton og tale det første Ord med ham siden de vare Børn, men at der nu kun var to Dage til hans Bortreise. Hun havde dog tilbagetrængt enhver Yttring om hvad

der paa denne hendes Fødselsdag bevægede hende stærkere, end selv Tanken om, at det var hendes lykkelige Veninde Bryllupsdag.

Jørgen Hønsekræmmer havde paa ingen Maade kunnet nedlade sig til at krybe ind i den laante Herskabsvogn med sin Kone og Datter. Dertil var han for stolt af sin Husmandsstand — især siden han læste Aviser — uagtet den gammeldags Vane, hvormed han dog endnu tog Huen af for Herskabsvognen. Han foretrak at ride bagefter paa sin egen unge Blis.

Paa Høgholm var der denne Formiddag stor Larm og Munterhed. De mange Bryllupsgjester havde travlt med deres Pynt. De skulde noget før Middag kjøre i en stor Karavane til Sundbys Kirke, der var Brudens Sognekirke, og hvor Brudeparret skulde vies af Sundby. Brudgommen var allerede tidlig kjørt til Brudehuset i sin mest straalende Dragt og med et endnu mere straalende Ansigt. Han havde siden Juleaften været som ellevild af Glæde. Hans Brud, som kjendte alle hans Yndlings-Tilboieligheder, havde overrasket ham med en Julegave, hvorover han glædede sig som et Barn. Det var en smuk forgyldt Firhestepidsk med perlestukket Haandgreb, af hendes egne smukke Fingres Arbeide. Med den havde han nu smældet paa sin Bryllupsdag, saa de fire unge Hingste havde dandset i Tøiet. Siden sin Udenlandsreise og sin Hjemkomst fra Felttogene kjørte Grev Magnus ikke med andet Forspand, end Hingste. Det stolte Firspand, hvormed han nu selv vilde kjøre Bruden til Kirke, betroede han ikke til nogen ringere Styrer. Uagtet alle hans Gjesters Latter over at see den grevelige Brudgom selv springe op paa Bukken og kjøre med den tomme Vogn

udaf Gaarden, havde Ingen dog kunnet faae ham til at opgive denne Grille. Ingen, uden han selv, skulde føre Bruden hjem, sagde han, og han sad stoltere paa Bukken af sin Bryllupsvogn, end nogen Keiser i Verden paa sin Throne. Han smældede hen over Hingstenes Hoveder og havde aldrig hørt nogen skjønnere Lyd, end Klangen af det gyldne Hingste-Kongespir, Mariane havde nedlagt i hans Haand.

Bryllupsgjeste-Toget fra Høgholm, som først nogle Timer senere satte sig i Bevægelse, bestod af en hel Række stadselige Vogne, med Grevinde Camillas i Spidsen. Hun havde sin muntre Svigerinde og den anselige Albaneserinde med sig i Vognen. Det betydelige Antal mandlige Gjester, der havde blæsende Instrumenter med, for at modtage Brudeparret ved Kirken med Musik, kom i en Række Jagtvogne bagefter; men ved Siden af Grevindens Vogn tumlede Grev Ferdinand, som en rigtig Riddersmand, sin Hest, skjøndt med høire Haand, og lod den gjøre Kaprioler for Damerne, medens hans Ridderkors blinkede i Sollyset ved det løse Ærme paa venstre Side af hans splinternye Husartrøie. Hans lille Frue nikkede skjelmsk til ham fra Vognen. „Idag er min Hr. Ridder i sit Es!" — sagde hun. — „Det klæder dig dog ganske kjønt, Ferdinand! naar du lapser dig lidt: det falder dig saa let og naturligt; men forkjøl ikke dit Hjerte! træk kun Kappen lidt sammen til Venstre!"

„Saa kan Ingen jo see min Herlighed!" — svarede Ferdinand lystig og fik Korset til at dingle ved sin Armstump. — „Idag skal Magnus have Krandsen, hvis du har nogen hos dig! — Jeg har det varmt og godt!" — tilføiede han med et forelsket Blik — „og Hjertet kan jeg aldrig forkjøle, naar det bombarderes af saadanne Ildøine." — De loe begge og kyssede paa Fingrene til hinanden.

Paa den anden Side af Camillas Vogn red Lord

Hardly paa en stolt Fuldblodshest fra Grevens Stald og nikkede velfornøiet til sin Albaneserinde, der, til Ære for Brudeparret, bar sin pynteligste Nationaldragt under den Forværkskaabe.

„Idag er Skjæbnen i godt Lune" — sagde Filosofen — „ligesom den Dag, den gav mig dig, i tredie Betydning, fra Nonneklostret."

Denne Deel af Brudefolget kom saa betimelig til Kirken, at de udenfor Vaabenhuset kunde see Brudeskaren komme fra deres Vogne. Mariane havde sin Fader til Brudefører. Lise og Vilhelmine fulgte nærmest ved Bruden. I den kvindelige Brudeskare, hvortil Camilla og hendes Ledsagerinder sluttede sig, saae man omkring Brudens Moder ogsaa endeel Bønderkoner, hvoriblandt Lises Moder befandt sig. For at fornøie Grev Magnus, vare Skikkene ved Bønderbryllupper forbetmeste iagttagne. Selv dandsede næsten den svære Brudgom af Glæde over Kirkegaarden, nærmest ledsaget af Lises Fader og Hans Litsenbroder, som han altid havde en særdeles Forkjærlighed for. En halv Snes unge, raske Bønderkarle, hvoraf to dog gik paa Træben, fulgte ham med glade, livlige Ansigter. Det var hans og Broderens Krigskammerater fra Felttogene. De gifte Mænd sluttede Toget. Kun med Jørgen og Hans Litsenbroder var heri skeet en Afvigelse fra Skikken.

Anton, som sidste Nat havde været Sundbys Gjest, havde med ham taget Plads ved Kirkedøren og lod hele Brudeskaren drage forbi, efterat han, som Fest-Kapelmester, havde givet Tegn til de musikalske Venner, der udførte en glad, høitidelig Bryllupsmarsch.

Anton havde hilset paa Brudeparret og alle de velbekjendte Ansigter, han her mødte. Han havde seet og hilset Lise med en Beragelse, som han havde Møie med at skjule.

Den Gjenhilsen, han havde modtaget, var ham inderlig kjær, men den syntes ham dog tilsendt fra et Aasyn og et Par Oine, der halvt fremmed drog ham forbi fra en fjern, forsvunden Verden, som kun tilhørte Drømmenes underfulde Rige. Den ranke, yndige Skikkelse syntes ham neppe at berøre Jorden; hun skred let, men stille, frem ved den glade Bruds Side. Hendes Kinder vare skjønne, men blege. Hendes deeltagende Brudepige-Ansigt var langt finere udviklet, end Brudens, men havde kun et altfor høitideligt, næsten vemodigt Udtryk til Dagens Festlighed. Anton havde gjerne villet læse hver Tanke og Følelse i hendes Sjæl ud af det Blik, hvormed hun gjengjældte hans Hilsen; men det var og blev ham gaadefuldt. Ved hans Side stod en høi, alvorlig Mand, med graat Haar, i Byfoged-Uniform. Det var hans faderlige Ven, Kyng, der i det Oieblik, de begge hilsede Lise, ligesaa nøie havde givet Agt paa hans som paa hendes Ansigt.

„Jeg troer ikke, du har talt med Lise endnu!“ — sagde han og tog Anton under Armen. — „Gud skee Lov, vi dog kan see hende her idag! Hun maa være forsigtig efter sin Sygdom.“

De taug begge.

„Det var en vakker Hilsen, du sendte hende med Duen!“ — vedblev Kyng efter et Ophold. — „Jeg var just tilstede, da den kom“ —

„Saa kom den virkelig?“ — spurgte Anton.

„Ja, og i et mærkeligt Oieblik. Hvorledes det gik til, kan jeg nu omtrent forstaae. — Det var en af de smaa Begivenheder, jeg kalder Tilfældets Lune-Poesie“ — vedblev Kyng. — „De kan undertiden gribe ind i Livet endnu, som i Sagn og Myther“ —

„O ja!“ — svarede Anton — „hvor saa flygtig en

Lyd, som en Fuglevinges, finder Gjenklang i Sind og Stemning — saaledes gik det mig, da en Rovfugl jog den saarede Fugl ind til mig. — Jeg troede, der atter var mødt den et Uheld. Den fløi kun svagt."

De gik nu ind med Brudgomsfølget i Kirken, hvor Alle med Musiken istemte den sædvanlige Bryllupspsalme.

Paa Kirkegaarden stod der en stor Mængde Mennesker, som havde seet paa Brudetoget og nu søgte at trænge sig ind i den lille, næsten overfyldte Kirke. Nogle havde forsøgt derpaa, men opgivet det, og sloge sig nu til Ro ved Kirkestien, for at oppebie Brudeskarens Tilbagekomst.

Paa en Ligsten ved Kirkegaardsstien sad en gammel, kjøbstadsklædt Mand, med et hæsligt, forsviret Ansigt og et bittert, hadefuldt Blik. Han var lurvet klædt og saae ud som et Slags fornem Betler, skjøndt den Mine, hvormed han betragtede de Forbigaaende, røbede et Hovmod, der ikke syntes istand til at bede om Noget. Han sad paa Ligstenen med begge Albuer paa sine Knæ; det graahaarede Hoved, med den afslidte Filtehat over et gult, blussende Ansigt, hvilede i hans hule Hænder, medens han stirrede mørk og næsten vildt hen for sig. Hans Blik gjorde et uhyggeligt Indtryk paa Enhver, der bemærkede ham, og de Fleste vege uvilkaarlig tilside for ham. En anden kjøbstadsklædt Mand, med en lille, trivelig Skikkelse, der saae velhavende og særdeles veltilfreds ud, blev pludselig opmærksom paa Ligstenmanden og vilde ligeledes undvige ham; men den Gamle reiste sig og greb ham ved Ærmet, idet han skjødesløst lettede paa sin Hat. „De behøver ikke at rende for mig, Redacteur!" — sagde han — „Pest har jeg ikke endnu. De har dog før taget tiltakke med mit ringe Selskab, dengang min Pung stod Dem aaben, da jeg gav de fede Smauſe og hed Manden paa de tre Tønder — He!"

„Hvad staaer til Tjeneste? Hr. Agent!" — spurgte den lille Bogtrykker Olsen, eller Redacteuren, som han endnu kaldtes, synlig forlegen — „jeg har kun knap Tid idag" —

„De søger sagtens Stof til en pen Spalte om den ædle Greve og hans folkelige Bryllup" — mumlede den forarmede Rigmand. — „Vi lidt! saa vil De kunne tilføie, hvordan de ringeste Folk har fulgt ham fra Kirken og velsignet ham og hans Brud med Skrig og Skraal! De saae vel det rørende Syn, da Hans Høivelbaarenhed selv sad paa Bukken og svingede Firhestepidsken?"

„Nu ja! det har jeg Intet imod, naar det nu engang morer Greven, og han ikke vil betroe sin Brud til en mindre paalidelig Kudsk. Fire saadanne Hingste skal der en dygtig Haand til at styre."

„Det er da ogsaa det Eneste, han har lært!" — mumlede den Gamle med et Udtryk af bitter Foragt i det opsvulmede Drukkenboltansigt — „men det forstaaer sig — han er en Stormand efter Folkets Hjerte — han er den humane Adelsmand, der er Kammerat med Pakket — det skal alle Folk see og forbauses over! Han skammer sig ikke ved at gaae til Kirke paa sin Bryllupsdag mellem en Fragtmand og en Hønsekræmmer — haha! lad det endelig komme i Bladet med fede Bogstaver!"

„De gjør ham Uret, hvis De troer, han vil prale dermed, Hr. Frandsen!" — sagde Redacteuren og gjorde Mine til at gaae, men blev nu ærgerlig over den Gamles uforskammede Haanlatter. — „Mig gjør De ogsaa Uret, i Deres Bitterhed mod alle Mennesker, der har en hel Kjole paa!" — vedblev han. — „Troer De, jeg vil smigre nogen Fornem eller Rigmand? — Hvad jeg offentlig har sagt om Grev Høg, var Sandhed. Der er ingen veldædigere og liberalere

Godseier i hele Landet, og der er ikke Tanke om aristokratisk Hovmod i ham" —

„Ikke det? saa er det vel af Ydmyghed, han kjører med Topper og med de stolte Hingste — og lader sine Vogndøre endnu besmøre med sit dumme Bomærke, nu da enhver Skarnager jo har Ret til det Samme, naar han er Nar nok dertil? Veldædig er Hr. Greven tilvisse ogsaa!" — vedblev han med et hadefuldt Blik — „hvad siger De da, naar De hører, at denne lovpriste Hædersmand ikke har villet laane lumpne Tusind Daler til en Mand, der har commanderet tre, fire Tønder Guld — til en Mand, der kunde spørge hvad den hele By kostede, hvori han var æret, som en Konge! — saadan en Mand har han havt den Uforskammenhed at byde usle ti Daler, som en Almisse."

„Det var uforskammet tilgavns!" — svarede den lille Bogtrykker med et tilbagetrængt Smil — „han har nok ikke husket paa hvad De tidt har sagt med Rette: havde Napoleon ikke villet erobre Rusland og Agent Frandsen ikke villet sprænge Lotteriet — havde de begge været store Mænd til deres Død!" —

„Jeg er ikke død endnu!" — raabte Hr. Frandsen — „men De har Ret! Hovmod gaaer for Fald! — Jeg ligger nu i Skarnet; men det er Enden paa Legen med os Alle — og en lille Tue kan vælte et stort Læs!" —

Den Gamles Miner fortrak sig hæsligt, og han knyttede uvilkaarlig sin Haand. Bogtrykkeren vendte sig om, for at gaae.

„Vi lidt, Redacteur! Jeg skal give Dem meer Stof til Bladet imorgen!" — sagde Frandsen og holdt ham tilbage. — „Har De seet vor forrige Postdreng — Peblingen fra Fattighuset — ham, der beskyldte mig for at have for-

vanskelt et Frierbrev — ham, der gav Deres Ven Qvist de mærkværdige Stokkeprygl — ham, der fik Møllerlegatet og reiste udenlands! — han er nu kommen hjem, som en stor Mand, den Lømmel! — det hørte jeg i Møllekroen. Det var ham, der stod som en fornem Herre ved vor velvise Byfogeds Side og commanderte Musiken. Han var ikke Den, der skulde lette paa sin Hat for en Mand, der har commanderet fire Tønder. — Ha!" — udbrød han heftigere og skar Tænder — „trampe kunde jeg slige Vaddehatte under Fødder! — og De, Olsen!" — vedblev han med gnistrende Øine — „De, som dreier Kappen efter Vinden og nu blæser i Basun baade for Ministrene og Adelen og alt det Geniepak, der voxer op af Skarnet og kroer sig! — Dem kunde jeg kjøbt med Krop og Sjæl, da jeg var i min Velmagt. De har mangengang logret og krøbet for mig som den Hund, jeg kastede Ben til — og nu veed De neppe, om De vil agte mig værd at tage op af en Rendesten" — —

„Det har jeg dog gjort nogle Gange; men nu fortryder jeg det rigtignok!" — svarede den lille Bogtrykker og skyndte sig fra ham med en dæmpet Latter.

Den Gamle saae efter ham og knyttede Haanden krampagtig. „Vi!" — mumlede han og rystede af Forbittrelse — „I kan nok ogsaa faae afgalet, alle I Storhaner, der nu slaae Vingerne ud og gale paa jeres Møddinger! Jeg giver Jer Allesammen Døden og Djævelen! Gid jeg kunde sparke Jer og den hele Verden ud i et flammende Dyb! — Gid der var en Afgrund, som kunde opsluge mig selv og Alt, hvad der lever!"

Han tumlede nu ben ad Kirkestien og gik ned mod Kroen ved Vandmøllen. Her blev han staaende paa Broen og saae paa det brusende Møllehjul. De sidste Solstraaler

spillede deri. Det glimrede som Guld- og Sølvstrømme mellem den snehvide Fraade.

En Møllerdreng sprang forbi og raabte drillende: „Ei, ei! seer De efter Deres tre Tønder Guld, Hr. Frandsen! men saa var det nok ikke vort Møllehjul, men Lotterihjulet, De skulde gloe paa!"

„Lykkehjulet! Lykkehjulet!" — mumlede den Gamle — „hm, ja! det ruller op og ned! — det suser og bruser! — det seer herligt ud! — man bliver svimmel derved — man faaer Lyst til at rulle med — op og ned! op og ned! — til man kommer ind i Hjulet — til man males til Støv — saa er det forbi!" — Han saae en Planke paa den gamle Bro, der var løsnet og gledet tilside ved den megen Kjørsel denne Dag. Han sparkede til den, og der aabnede sig et dybt Gab i Broen ved hans Fod. Han loe vildt. „Net saa!" — mumlede han — „ruller et Lykkehjul deri, saa ligger hele Stadsen! — saa har den lille Tue væltet det store Læs — saa kan de Alle komme ned til mig — til det store Lykkehjul dernede! Hør! det suser og bruser! det kalder mig ned til mine Skatte — see, hvor det blinker dernede! — det er smeltet Sølv! — det er kogende Guld! — ha! jeg maa derned! — jeg maa males om! — jeg er jo gammel!" —

Han heldede sig dybere og dybere ud over det skrøbelige Rækværk. — Det brast — og han var forsvunden. Møllerdrengen var atter for et Øieblik siden løbet ham forbi og havde hørt ham mumle, men var bleven bange for hans underlige Miner og havde skyndt sig bort uden Drilleri og uden at bemærke den løsnede Broplanke. Han hørte nu heller ikke det Skrig, der næsten overdøvedes af det brusende Møllehjul, og som Møllersvenden i Lugen holdt for et Ugleskrig.

Solen var gaaet ned paa den korte Januardag inden Brudevielsen var endt. Det begyndte at mørknes i Kirken. Sundby lagde nu Brudeparrets Hænder sammen og udsagde Kirkens Velsignelse over dem.

Grevinde Camilla havde aldrig seet saa ædelt begeistret et Udtryk i noget Ansigt, som hun i dette Øieblik saae i Sundbys. Han havde talt om den store, guddommelige Kjærlighed, der rent og skjønt afspeiler sig i ethvert dybt og inderligt Kjærlighedsforhold mellem Mennesker. Med Høihed og Ro havde han beskuet og skildret de vexlende Bevægelser i Verdenslivet, for at føre de uroligt bevægede Sjæle til Freden i Gud. Han havde peget paa Gudsriget i den evige Kjærlighed, som det ringeste og det mest forladte Menneske i Verden kan finde det i sit eget Bryst, men som med dobbelt Herlighed kan udfolde sig, hvor fromme, rene Sjæle mødes og optage Gudlivets stille Speilbillede i deres Samliv.

Hans Ord havde gjennemtrængt Enhver, der hørte dem, med gribende Magt. Han var selv dybt bevæget, men beherskede sin Følelse med stille Kraft.

Anton var kommen til at staae saaledes, at Lises Ansigt ikke var ham skjult. Deres Blik mødtes ofte under Brudevielsen, og nu var det ham, som det Gaadefulde i hendes dunkelblaae Øine opløste sig i Klarhed og Inderlighed. Det vel bekjendte Barneansigt kom nu tilsyne og skinnede ud af det fint udviklede, ligesom forædlede Aasyn. — Noget Lignende maatte der være foregaaet med Udtrykket i hans eget Ansigt; for det var som Lise nu først rigtig havde gjenkjendt den aldrig glemte Legebroder.

Da endelig Brudeparret forlod Alteret og nu parvis ledsagedes af Brudefølget gjennem Kirken, rakte Anton sin Arm til Lise, og hun modtog den, idet en pludselig Rødme

forskjønnede hendes Kinder. De gik tause gjennnem Kirken og over den korte Kirkegaardssti til Pladsen udenfor den store Gitterport, hvor Vognene ventede. Det var som de begge havde saa uendelig Meget at sige hinanden, men intet Ord kunde komme over deres Læber.

Anton fulgte kun Lise til Brudens Vogn, hvor den usædvanlig bevægede Brudgom allerede med stille Lyksalighed havde bragt Mariane til Sæde ved Siden af Camilla. Vilhelmine havde taget Plads i sin Faders Vogn. Bruden var glad-bevæget; hun omfavnede vexelvis sin kjæreste Veninde og sin nye, kjærlige Svigerinde. Magnus havde modtaget sin Bruds og sine Venners Omfavnelser. Han svang sig nu atter paa sin Hestekonge-Throne, hvor hans Plads, efter hans Forsikkring, nu var aldeles nødvendig. Han vidste af Tjeneren, at Kudsken laae beruset i Kroen. Tjeneren var sprungen op ved sin Herres Side. Magnus greb den prægtige Firhestepidsk og gav sin Følelse Luft — i et Smæld, hvorved alle Hestene stode paa Bagbenene.

Ferdinand var endnu ikke kommen tilhest. Hans Saddel skulde spændes fastere. „Var vi nu Alle kun vel i Brudehuset!" — sagde han lidt urolig til Englænderen — — „det var et dumt Indfald af Magnus med de unge Hingste! Det Fandens Vandmøllehjul kan de ikke fordrage."

Sundby var traadt ud af Kirken strax efter Anton og havde nu faaet ham under Armen, for at gaae ind med ham i sin Præstegaard. Der vilde han blot aflægge Præstekjolen og derpaa indhente Brudetoget i sin egen Vogn tilligemed Anton. Han havde hørt Grev Ferdinands Yttring og studset. Inden Magnus endnu havde faaet sine urolige Hingste til at ophøre med deres Dandsen og Springen i Tøiet, efter det stærke Smæld, var Sundby kommen forud

og havde med Anton naaet Broen ved Vandmøllen. Hans Hensigt var, at ile ind i Møllen og faae Folkene til at standse Møllehjulet til Toget var kommet forbi; dog inden dette var ham muligt, hørte han og Anton Larmen af Brudevognen, med de vrinskende Hingste, og Smælden af Brudgommens Pidsk over de urolige Hestehoveder. De maatte slippe hinanden og træde til Side ved det skrøbelige Rækværk. Paa Broens venstre Side, hvor Anton søgte at faae Plads, var Rækværket høist brøstfældigt; her laae den løse Broplanke henkastet ved Siden af det farlige Svælg, den havde dækket. Her var det vanskeligt at staae fast; men han saae nu kun Faren for de Kjørende. „Til Høire!“ — raabte han — „Broen er istykker!“

Magnus havde hørt det og traf i Tømmerne. Forløberne, som allerede trampede paa Broen, svingede noget til Høire; men idet Møllehjulet nu her rullede brusende tæt ved dem, bleve de som rasende; de fnyste og steilede. Sundby stod her næsten indeklemt mellem Vognhjulet og det nylig udfaldne Stykke Rækværk; men han stod fast som en Malmstøtte. Han saae, det blev umuligt, at faae Hestene forbi det brusende Hjul, og han raabte med en Røst, som han vilde opvække Døde: „stands Møllehjulet! for Gud i Himlens Skyld, standş det!“ —

Baade Mølleren og hans Svend stode i den melede Luge og betragtede Vognen med de steilende Hingste. Det faldt dem ikke selv ind at standse Møllen, og Sundbys Kæmpestemme overdøvedes af Hestenes Trampen og den brusende Vandstyrtning. Vognen stod et Øieblik stille midt paa Broen, medens de steilende Hingste, der nu baade kunde see og høre Hjulet, vare nær ved at gaae bag over. Magnus stod opreist og slog forgjeves ned paa dem med vældige Slag.

„Stands Møllehjulet! — stands!" — raabte Sundby endnu engang ud over det brusende Dyb, medens han udstrakte sin Haand imod det. Idetsamme vendte han sig og rev Vogndøren op. Camilla, som sad ham nærmest, rakte ham Haanden og steg ud. Hun var bleg, men syntes dog rolig. Hun slap ikke hans Haand, men saae med Tillid paa den mægtige Skikkelse, der her stod i Præstekjolen beskyttende ved hendes Side. Hun saae nu tilbage i Vognen, for at faae de Andre ud med; men Vogndøren var nu ogsaa aabnet paa den modsatte Side. Anton greb her Lise, som allerede var ude og havde sat sin Fod ved det gabende Svælg. Han bar hende over det og slap ikke hendes Haand, medens han ogsaa hjalp Bruden ud paa det eneste Bræt, der adskilte dem alle Tre fra Vognhjulet og det aabnede Slusværk. I samme Øieblik fore Hestene frem og forsvandt med Vognen, som et Lyn, gjennem Huulveien. — Møllehjulet var pludselig standset af sig selv, som ved et ubegribeligt Mirakel. Møllerfolkene havde ikke rørt sig; de stode, som forstenede af Skræk, i Lugen og stirrede efter Vognen med de vilde Heste.

„Vi er frelste!" — udbrød Camilla — „Gud bevare Magnus!" Hun skjælvede, men holdt sig fast ved Sundbys Arm. Han førte hende taus over Broen, medens de andre Vogne nu kjørte over den uden Hinder. De vare næsten alle tomme; de fleste Bryllupsgjester vare stegne ud og gik over Broen.

Anton havde lykkelig ført baade Bruden og Lise over paa Veien. De stode ligeledes stille, men endnu gjennemrystede af Skrækken, og støttede sig til hans Arme.

„Anton! kjære Anton!" — hviskede Lise og drog atter Veiret frit — „dig sendte Vorherre til vor Redning!"

Hendes Navn fløi ogsaa fra hans Læber, og hans Arm omslyngede hende.

„See!" — raabte Mariane og sprang frem — „der kjører Magnus ganske ordenlig op ad Bakken — Gud ske Lov!"

„Gud ske Lov!" — gjentog Anton, og, uden at vide det, havde han og Lise inderlig omfavnet hinanden. Deres Læber vare mødtes under det fælleds Udraab: „Gud ske Lov!"

De kunde nu Alle see Vognen paa Toppen af Bakken, hvorfra Veien dreiede om til Herregaardsalleen og det oplyste Brudehus. Magnus var fuldkommen Herre over sit Firspand, men lod nu Hingstene løbe rask fort.

„Han troer, ved Gud, han har os alle Tre i Vognen!" — raabte Bruden og loe — „det er da en mageløs Kudsk, jeg har til Brudgom! det skal han ikke døe i Synden for!" — Mariane løb glad over Veien til Camilla. Tjeneren, som var sprungen ned, da Hestene standsedes et Dieblik under Bakken, havde lukket de aabnede Vogndøre, men fundet Vognen tom. Magnus var dog kjørt fra ham uden at erfare hans Opdagelse. Nu kom Tjeneren tilbage og bekræftede, hvad man havde formodet. Skrækken blev hos de Fleste afløst af Latter. Camilla og Bruden stege beroligede op i den nærmeste Vogn, og Anton førte Lise sjæleglad hen til den næste.

„Velkommen hjem, Anton!" — hviskede nu Lise med sin fordums gladeste Barnestemme og trykkede hans Arm til sit Hjerte — „saa havde du dog ikke rent glemt mig fra jeg var lille? Tak, Tak for mit Liv iaften! og Tak for den lille Hilsen med min Due!"

Anton var saa overvældet af Glæde, at han neppe kunde tale. „Kjæreste Lise!" — hviskede han kun — „nu

glemmer jeg dig aldrig i mit Liv! — Naar maa jeg sige dig Alt — Alt?"

„Imorgen!" — svarede Lise med et yndigt Smil og steg ind i den Vogn, de havde nærmet sig, hvor hun med Glædestaarer styrtede sig i Vilhelmines Arme og rakte Haanden til Kyng.

„Jeg kommer strax efter!" — raabte Anton og ilede over Veien til Sundby. Han omfavnede sin alvorlige Ven og fortalte afbrudt hvad der var skeet og hvorledes denne Dag og Time var den lyksaligste i hans Liv.

De gik nu glade tilbage mod Præstegaarden, hvorfra de strax vilde indhente Brudetoget; men de standsedes ved en stor Larm og Folkestimmel uden for Vandmøllen. Man havde opdaget den besynderlige Grund til Møllens pludselige Standsning. Liget af et aldeles knust Menneske var kommet op i Hjulværket og havde standset det.

„Herregud! det er Hr. Frandsen!" — raabte Møllerdrengen — „jeg saae ham før staae og helde sig ud over Broen imod Hjulet — han mumlede saa fælt, og jeg blev bange. Han har sagtens været lidt drukken, som sædvanlig."

„Gud være hans Sjæl naadig!" — sagde Præsten og gik stille forbi med Anton. — „Han har maaske, uden at vide det, været vor Velgjører i sin Død og frelst mange dyrebare Liv i denne Time!"

Da Sundby og Anton kort efter samledes med Brudeparret og alle de glade Gjester i Brudehuset, var der livlig Musik og megen Munterhed, især omkring Brudgommen, som endnu stod noget slukøret og ikke rigtig havde forvundet sin Forskrækkelse over Brudevognens Tomhed, som han først havde opdaget, da han holdt for Brudehusets Dør og

sprang af Bukken, for selv at føre Bruden ind i den festlige Sal.

„Godt kjørt, Dogge!" — sagde Ferdinand og klappede ham paa den brede Skulder. — „Du har rigtignok aget din Brud fra Kirke som en Karl!"

Alle loe; men Magnus, som nu først havde faaet Sammenhæng i det Hele, fik idetsamme Øie paa Anton og foer pludselig over ham, som en Bjørn, med begge de store Hænder paa hans Skuldre. — „Har jeg dig der, Godkarl!" — brummede han og rystede ham dygtig — „er du kommen her hjem, for at stjæle Bruden ud af Vognen for mig og gjøre mig til Nar for hende og dem Alle paa min Bryllupsdag? — Du er da ikke stort bedre!" — vedblev han og rakte Sundby Haanden — „men du var dog manerlig og nøiedes med min Søster. Du er desuden jo en hellig Mand, hører jeg: — havde du ikke stoppet Møllehjulet ved et Ord af din Mund, var det dog nok gaaet galt med de unge Hingste. De løb løbsk ligetil Bakken — men nu er det forbi! Vi skal nok tilbords!" — Han sprang hen til sin Brud og førte hende til Bryllupsbordet. — Lord Hardly bød sin Arm til Grevinde Camilla og anbefalede sin Albaneserinde til Anton; dog ligeoverfor dem fik Lise Plads ved Sundbys Side. Livlige Blik floi over Bordet, og Alle vare glade.

Sundbys Glæde ved Festen forekom dog de Fleste besynderlig stille. Camilla var ogsaa usædvanlig taus. Man frygtede for, at Eventyret paa Møllebroen for stærkt havde angrebet hende. Hverken Anton eller Sundby talte til Nogen om den ulykkelige Selvmorder i Møllehjulet, for ikke at blande denne uhyggelige Forestilling i den almindelige Glæde.

Ved Bordet dreiede Samtalen sig dog mest om den sidste Begivenhed. Ferdinand og Englænderen vare blevne

standsede af Vognene ved Broen og havde ikke engang kunnet see hvad der foregik.

„Atter Skjæbne!" — udbrod Englænderen.

„Hvad om De kaldte det Forsyn?" — sagde Sundby — „her var visselig en Magt tilstede, der var stærkere, end de vilde Naturkræfter og al Menneskeforstand. Min Bedrift ved denne Leilighed var ibetmindste aldeles ingen. Hvad der skete, vilde skeet alligevel" —

„Men havde Hr. Knudsen ikke været," — sagde Bruden — „var baade Lise og jeg sprungne lige ned i Afgrunden."

„Jeg havde besluttet at blive siddende og dele Skjæbne med Magnus" — sagde Camilla — „men" — —

„Det burde jeg da vel snarere, som hans splinternye Ægtemage" — sagde Bruden — „men — — det maa have været en større Magt, der drog os ud af Vognen."

„Skjæbnen!" — gjentog Englænderen — „eller, om De vil, Hr. Pastor!" — henvendte han sig til Sundby — „Forsynet i det blinde, dumme Tilfældes Skikkelse."

„Imorgen vil Byfoged Kyng kunne give os Alle Forklaring over denne Dags Mirakler" — sagde Sundby. — „I vor Tid behøve vi dem sjælden anderledes."

„Danmark maa endelig være et lykkeligt Land," — bemærkede Lord Hardly — „naar Skjæbnen her staaer under Politiets specielle Opsyn!"

Man loe og talte om andre Ting, blandt Andet om den totale Maaneformørkelse, som man kunde faae at see, hvis man vilde dandse til Kl. 5—6.

Kyng saae alvorlig paa Sundby og drog ham efter Bordet ind i en anden Stue. Kort efter forlod den ivrige Embedsmand Selskabet, for strax at foretage Synsforretning

og optage Forhør, angaaende det fundne Lig i Møllevær-
ket.

Medens Magnus aabnede Ballet med sin Brud, og de
Flestes Opmærksomhed var henvendt paa Dandsen, stode Anton
og Lise i et Sideværelse, hvor Lampelyset blandede sig med det
klare Fuldmaanelys fra Havevinduerne. Her havde de nu
en lang, uforstyrret Samtale, hvori de aandelig gjennem-
levede alle de tolv Aar med hinanden, da de ikke havde
seet hverandre. Det var som de tvende Livsstrømme, med
alle deres Lysglimt og Skygger, med Alt, hvad de havde
tænkt og følt og lidt, rullede dem forbi med deres forskjel-
lige Retninger. — Der fløi ofte Lysfunker med de gjensidige
Erindringer om deres Barndomsliv fra den ene til den an-
den af de bevægede Livsstrømme — tilsidst samledes de, som
ved et Vidunder, ved det brusende Møllehjul, der denne
Aften for dem havde været et virkeligt Lykkehjul.

„Er det nu Tid at staae her og snakke Gammelt i
Maaneskin?" — afbrød dem endelig Grev Magnus. — „Nu
skal I dandse paa mit Bryllup og snakke Ungt! — nu hø-
rer hverken Mariane eller Jomfru Lise til de Duer, der
flyve fra Dandsen med Strandmaagerne! — kom!" — Han
førte dem munter ind i Dandsesalen, og snart fløi de hen i
hinandens Arme blandt de Dandsende.

I Antons og Lises Lyksalighed vare kun Sundby, Vil-
helmine og hendes Fader indviede. Først paa Hjemveien,
da Moder og Datter sade sammen i Maanelyset i Grevens
Vogn, som Jørgen red bag efter, betroede Lise sin Moder
hvor lyksalig hun var. Men da hun efter denne sin mærke-
ligste Fødselsdag var gaaet til Ro paa sit lille Loftkammer
i Faderens Hus, og Jørgen nu hørte hvad Lise havde be-
troet sin Moder i Vognen, rynkede han den tykke Pande
og rystede paa Hovedet. „Det kan være godt nok med den

Lyksalighed, lille Mo'er!" — brummede han — „men det er dumme Luftkasteller, som der aldrig kommer Noget ud af. Lad nu vor Landløber først om en halv Snes Aar komme levende hjem igjen fra Troldene og Djævelskabet udenlands og være saa holden en Mand, som jeg eller Hans Litsenbroder — eller saa dygtig en Spillekant, som Hr. Skade, der dog nogenlunde kan tjene Brødet til sig selv, — saa — ja saa skal jeg nok sige dig, hvad jeg saa tænker!" — Dermed pustede Jørgen sin Praas ud, slukte Tanen med sine vædede Fingre, trak sin Hue ned over begge Øren og sov.

Men Lises Sjæl var saa glad denne Nat, at Søvnen først kunde komme hende nær henad Morgenstunden.

Sextende Kapitel.

Da Lise vaagnede paa sit lille Loftkammer i Hønsekræmmerhuset den syvende Januar, havde hun sovet fra den totale Maaneformørkelse, hvorom Talen havde været ved Bryllupsbordet. Saavel hendes Forældre som deres Nabo, Hans Litsenbroder, og hans Kone, havde dog været betimelig oppe og seet Formørkelsen. Sidse havde gyst lidt ved det Syn, men dog ment, at siden den store Solformørkelse sidste 28de Juli var gaaet saa lykkelig af og Verden ikke var forgaaet, som Præke-Cathrine havde truet med, kunde vel Maaneformørkelsen ikke være saa farlig. Det Samme mente Hans og Jørgen. Med Verden fik det ogsaa at gaae som det kunde — bemærkede Jørgen patriotisk — naar Vorherre kun vilde holde sin Haand over — Danmark.

For Lise var det, som enhver Jordskygge, der kunde formørke hendes Dage og Nætter, var forsvunden. Hun gjenlevede nu atter paa en glædelig Tankeflugt i faa Dieblikke de tolv Adskillelsens Aar med Anton, og det var hende som deres Sjæle aldrig havde været adskilte. Om den nye, lange Reise havde han intet Ord talt. Den kunde dog vel opsættes, mente hun; men skulde han ogsaa reise næste Dag og saa blive borte mange Aar igjen, vidste hun dog nu, at han aldrig meer vilde glemme hende. Tanken om Reise og Skilsmisse blandede vel endeel Vemod i hen-

des Glæde; men denne Dag skulde de mødes endnu engang ved det store Anden-Dags-Bryllup paa Høgholm. Denne Vished bragte atter Glæden til Overvægt i hendes Sind.

Lise og hendes Forældre skulde først om Eftermiddagen hentes til Anden-Dags-Brylluppet af Byfoged Kyng; men inden Lise om Morgenen var kommen ned i Forældrenes Stue, holdt Kyngs velbekjendte Vogn for Jørgens Hus, og ikke alene Byfogden steg ud af den, men Anton sprang ud fra den anden Side og omfavnede baade sin Moster og hendes Mand saa voldsomt, at de næsten troede, han var fortumlet i Hovedet.

„Naa, naa!" — brummede Jørgen — „riv ikke Hovedet af mig! — Saa tidlig har du vel ikke faaet en Donnert! Jeg kan nok vide hvad der er paafærde. — Du veed nok, du er min Kjæledægge, du Landløber! og nu mener du sagtens, jeg skal sige Ja og Amen til hvad du og et andet Barn maaske kan hitte paa; men derom tænker jeg som saa — dog kom nu først ind under Tag, Krabat! og De med, Hr. Byfoged! Jeg veed nok, De vil holde med den Landstryger, hvor klog og forstandig en Mand De dog ellers er — men kom nu kun ind begge To, siger jeg, saa kan Karen nok sige os, hvad det egenlig er, jeg tænker om de Dele, og hvad jeg forklarede hende iaftes!"

Hans Litsenbroder havde seet Vognen komme. Anton havde nikket til ham og hans Kone, og neppe vare de Andre komne ind i Stuen, før Hans stod midt iblandt dem og knugede Antons Hænder. Han havde sin Kone og begge Børnene med. Anton maatte allerførst kysse „Knoldene" — sagde han — og saa Sidse med, „for gammelt Venskabs og Smørrebrøds Skyld!" — Hun havde nemlig sørget for hans Frokost, da han var Postdreng.

I den alvorlige Kyngs Ansigt var der denne Dag en

usædvanlig Bevægelse. Det var som der vilde fremtræde noget Vaadt i hans altid tørre Øine, og som der var Noget, der hindrede ham i at faae de klare, besindige Ord frem, der svævede paa hans Læber. Der var en Blanding af Følelse i hans juridisk tørre Embedsmine, som han syntes at finde upassende. Han rømmede sig nogle Gange og lagde nogle Papirer paa Bordet. Endelig udbad han sig et Øieblikš Opmærksomhed paa Noget, han paa Embedsvegne havde at sige — og Alle taug.

„Inden vi høre dine og din gode Kones Tanker, Jørgen!" — tog han nu Ordet — „vil jeg, som vor Ven. Anton Knudsens forrige Værge og tillige som herstedø Notarius publicus, forelægge Jer nogle Documenter, som vedkomme alle Parter, ogsaa dig, Hans Litsenbroder! samt din ægteviede Hustru og dine Børn. Du kom som du var kaldet!" — Han overrakte nu Jørgen og Hans hver et Document, med flere Underskrifter og Segl, og det varede noget inden han kunde gjøre dem begribeligt, at det var et Par thinglyste og lovlig affattede Gavebreve, der gjorde dem begge til meget holdne Mænd og satte dem istand til betydeligt at udvide deres Næringsdrift.

De gjorde begge store Øine, og deres Ansigter bleve straalende; men de stirrede paa Documenterne, som de havde Møie med at stave, og kunde kun ikke forstaae, hvor denne pludselige Lykke kom fra.

„Den kommer nærmest fra Vorherre og dernæst fra en gammel Ven af os Alle, som forresten kun er 26 Aar gammel" — vedblev Kyng — „og som I har taget Jer af og været gode imod, da han var en fattig Dreng. Nu har han endeel Aar tumlet sig om i Verden med de Gaver, Vorherre har givet ham, og er kommen her hjem, som en rig Mand, efter hvad vi her kalde saaledes. Han

har desuden godtgjort, hvad der er bedre, end al anden verdslig Lykke, at han er et dygtigt Menneske. Han forstaaer en Konst, som agtes og æres høit af alle dem, der kan fatte den, og som kan glæde og opløfte utallige Sjæle, som ingen Dom eller Begreb have derom. Han har allerede længe været det, man kalder en berømt Virtuos; men det Slags Berømmelse, der dog altid er flygtig og somoftest forleder til det Selvbehag, vi Alle har vor Deel af — den Berømmelse, siger jeg, har han nu givet Afkald paa — tildeels af Nødvendighed — hvad jo altid er Grund nok — men dog fornemmelig for hvad der i hans Fag har en fastere og dybere Rod og varigere Mindesmærker. Den høiere Konst, han dyrker og allerede har leveret Mesterværker i, anseer han sig dog endnu — og maaske altid — for en Lærling i. Den Konst, som er hans rette Kald af Vorherre, vil han nu fremdeles uddanne sig i, ved en ny, lang Konstreise til fremmede Lande; men dertil behøver han først og fremmest en tro og kjærlig Ledsagerinde, der deler hans Begeistring og som fra hans Barndom har været ham inderlig kjær, og hende glæder han sig ved at have gjenfundet i vor kjære Lise. — Hvor er hun? — der staaer Manden, jeg taler om!"

„Hvad er Dette?" — spurgte Jørgen forbauset — „er Anton den rige Fugl Fønix, Hr. Byfogden snakker saa pent om og som nu er fløien hjem og ligesom overdrysser os med Guldkorn fra sine Vinger — og er det ham, Byfogden nu vil beile for til vor Datter?" — —

„Det kan jeg nok selv!" — udbrød nu Anton — „der kommer hun — jeg veed vel ikke, om hun kjender mig nok endnu — vi har været saa længe fra hinanden; men igaar" — —

Lise traadte nu ind og blev staaende, blussende rød, ved Dørtærskelen, da hun saae Anton.

„Det er den berømte Fugl Fønix, min Datter! som kommer susende og brusende med Politiet, for at forgylde os og frie til dig!“ — sagde Jørgen. — „Hvad siger du? — gjør som jeg og tænk længe før du svarer! eller lad din Moder — dog nei! det gaaer ikke an! — du maa selv baade tænke og svare! Det er kun et lille Ord: ja! eller nei! men der hænger et helt Liv derved, saa at sige — — ikke sandt? lille Mo'er!“

Karen nikkede alvorlig.

„Sig ja! kjæreste Lise! betænk dig ikke!“ — udbrød Anton heftig og greb hendes Haand — „vil du være min og nu følge mig til min Dødsdag?“

„Ja! til der ingen Dødsdag er mere — til tusind Aar er som een Dag! — og saa evindelig!“ — svarede Lise og sank i hans og Forældrenes Arme.

Der blev nu stor Glæde i Jørgens lille Hus. Lise og Anton gik fra Favn til Favn. Men Jørgen rømmede sig med en betænkelig Mine, som han tænkte paa et fyndigt Ord eller en Indsigelse. Det gik ham dog som sædvanligt: det var ham en indviklet Sag, og han saae paa Karen. — Hun tog glad og hjertelig Ordet og velsignede de kjære Børn; men Jørgen rystede paa Hovedet: — det var dog ikke dennegang Alt, hvad han mente, og der trak store Skyer op paa hans Pande.

Byfoged Kyng havde imidlertid rent glemt Embedsmanden, og hans Glæde var som den lykkeligste Faders.

„Efter hvad jeg hører“ — tog Hans Litsenbroder Ordet — „brænder jeg nok inde med hvad jeg her har i Lommen. Det er et Brevskab til vor gode, kjære Anton. Jeg skulde bragt det paa Posthuset idag, og vor gamle, store

Brumbas skulde besørget det sikkert i Antons Hænder imorgen tidlig. See! her er det! Største Delen kommer fra Lise, men fra Jørgen og Karen dog ogsaa, paa en Maade, og jeg har faaet Lov til at faae en lille Skilling i Lauget. Vi troede, saamænd, du var en allerkjæreste, velsignet og ganske udmærket — Stodder. Denne vor fattige Sparebøsse raader du nu dog for, Anton! Vi rige Folk er nu meget for storsnudede til at tage den tilbage; men du skal have Lov til at give den til Nogen, der trænger meer til den."

Anton havde aabnet det tykke Pengebrev og læste dets korte Indhold: „Reisekasse, efter ringe Leilighed, til Anton Knudsen, fra gamle, gode Venner."

Han hørte Sammenhængen, og det rørte ham. Det blev strax besluttet, at denne Hjertegave, med et tredobbelt Tillæg af Anton, skulde skjenkes til Fattighuset, hvor Anton og hans Forældre havde været underholdt. Det blev overdraget til Byfogdens Besørgelse, tilligemed et Taknemlighedsminde fra dem Alle paa de gamle, gode Møllerfolks Grav.

„Men dermed er den Historie, Skam, ikke ude!" — udbrød nu Jørgen pludselig med et barsk Ansigt — „har jeg eengang solgt mit Barn til de Døde og faaet hende igjen af Vorherre — saa sælger jeg hende nu ikke andengang til en rig og levende Landstryger, hvor kjær jeg saa kan have ham, fordi han nu baade vil og kan forgylde os Allesammen! Forstaaer I det?"

Alle saae forbausede paa den voxende Strenghed og Bestemthed i Jørgens store, ærlige Ansigt og den Smerte, der synlig var blandet i hans Barskhed.

„Skulde jeg lade vor Lise reise Fanden ivold med ham til Itallieland" — vedblev Jørgen — „eller til den anden

Verden, som Hans kalder det, hvad hjalp os saa al Verdens Rigdom og Herlighed? Nei, der bliver Intet af!"

„Om to Aar komme vi, med Guds Hjælp, tilbage, og saa blive vi her for bestandig!" — sagde Anton. — „Vær nu dog rimelig, kjære, gamle Fader!"

„Det er dig, der er urimelig og gal!" — brummede Jørgen — „kan du ikke frygte Gud og blive i Landet, som det hedder i vor Børnelærdom? — hvad skal I eller noget christent Menneske derovre, hvor der baade er Skorpioner og Slanger og Hexe og Pavst og Troldpak? Har du ikke længe nok været i Ellefolks eller Troldpaks Vold? skal du nu tage vort eneste Barn fra os Gamle, for at føre hende til det Djævelspak i de fortryllede Lande?"

Det var ikke til at tænke paa, at bringe Jørgen til at forstaae, hvortil en Konstreise var gavnlig. Om han end gav efter, hvad Faren for Trolddommen angik, det var og blev ham en taabelig og fordømmelig Grille; men da tilsidst baade hans Kone og Lise faldt ham om Halsen og kyssede ham, kunde han ikke længer staae imod. „Nu vel!" — brummede han — „saa faaer I da reise, naar I har havt Bryllup! men før Maidag kan vor Mo'er sagtens ikke blive færdig med Udstyret. Saa vil jeg bygge Huset om, mens I er borte, for at forslaae Tankerne, og faae mig et Hønsehus, som der ikke er Mage til i Verden — og unge Blis skal faae en Kammerat, og mine Høns skal kagle, saa man kan høre det Landet over! Kommer du saa hjem, Anton! som en rigtig stor Mand — for stort skal det jo altid være, naar der skal snakkes om os i Verden — saa — nu ja, saa tænker jeg — ja hvad var det nu? lille Mo'er!"

„Saa tænker du nok, Vorherre lader os samles her med Glæde" —

„Ja vel! det tænkte jeg" — vedblev Jørgen — „men

jeg tænkte Meer, end som det! Hør, Anton! nu veed jeg det! — naar du saa kommer hjem, med Lise, som en stor Mand, og du saa hører snakke om Danmarks store Hønsekræmmer, ligesom det hedder om Jer Spillekanter og om Skrivere og Dukkemagere — saa veed du hvem den Mand er!" Jørgen kneisede lidt ved den stolte Tanke og slog sig til Taals.

„Det er i sin Orden," — sagde Kyng alvorlig — „at enhver begavet Natur stræber at blive det Bedste og selv det Største, Vorherre har givet ham Evne og Kald til, og det vil Ingen af os hindre Anton i."

„O! saa faaer jeg dog det deilige Land at see, som jeg saa tidt har drømt om!" — udbrød Lise. — „Ak! det er nu Altsammen som vort gamle Børneeventyr i Hønsegaarden — husker du? Anton! du var Prindsen" —

„Og du Prindsessen!" — afbrød han hende — „og hende vandt jeg med det halve Rige" —

„Men hvor blev den røde Vogn med de røde Heste af?" —

„Den udeblev jo ikke heller!" — svarede han — „naar Eventyret bliver Sandhed, bliver Sandheden atter eventyrlig. Det røde Hus, jeg fører dig til, har vi tidt seet et Speilbillede af paa vor Efteraars-Skyhimmel. — Det er Konstens og Kjærlighedens Feslot baade i det skjønne Italien og herhjemme. Guldvognen og Guldhestene har Virtuosen hentet til os i det Guldets og Trældommens Frihedsland, jeg aldrig meer vil besøge; men" — vedblev han og knugede Lises Haand til sit Bryst — „er al Rigdom og Storhed i Verden ogsaa Drøm og skuffende Eventyr — Kjærligheden er dog evig og sand — een Herlighed skuffer ikke: det er det hele Rige i os, hvorom Sundby talte saa smukt igaar. Dervaa vegede ogsaa min gamle Professor,

uagtet al hans bittre Ironi; han havde understreget et Sted i sin Bibel — det har vi hørt saa ofte; men maa jeg ikke dog nok sige det, uden at Nogen troer, jeg vil gaae Sundby ind i Embedet?"

„Lad os høre det Sted!" — sagde Karen — „jeg troer næsten, jeg gjetter det — eller har du ikke skrevet det engang til mig, da du var hos ham? Var det ikke de Ord: Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed! saa skal ogsaa alt det Andet blive Eder til Deel?"

„Ganske rigtig!" — sagde Anton — „Gud velsigne ham for det Fingerpeg!"

„Og for hvad han sagde dig om den glindsende Paafugl" — sagde Karen.

„Og om Faustinas farlige Øine" — hviskede Lise.

„Ak ja! Gud velsigne ham for det Altsammen!" — vedblev Anton: — „om det end hidtil var forgjeves sagt — han var mit Livs advarende Profet — Gud glæde hans Sjæl!"

„Du skulde været Præst, Anton!" — afbrød Jørgen dem med en dybsindig Mine — „det synes mig næsten, du har Anlæg til, hvorvel du nu dog nok er en meget større Musikmester, end selv Hr. Skade. — Til Præst duer jeg ikke" — vedblev han — „til Rigsdagsmand og Minister ikke heller — men" — han kneisede noget, idet han tilføiede: „jeg er hverken forfængelig eller storagtig, fordi jeg nu er en hovedrig Mand efter ringe Leilighed — men det siger jeg Jer! Byfogden har Ret! — det er en ærlig Sag, at Enhver, der er begavet — hm ja — begavet med Fornuft og fri Villie og bestemt til — nu ja! hvordan var det nu? — at ethvert ordenligt Menneske vil blive til det Bedste og Største, Vorherre har udrustet ham til — og vil du

engang unde mig en Gravsten, Anton!" — vedblev han ganske rørt — „saa skal der ikke staae anden Læsning paa hende, end hvad jeg baade har tænkt og sagt idag, og uden at Karen har hjulpet mig: mit ærlige Navn skal der kun staae, og saa — ja hvad var det nu? lille Mo'er! — nei, bi! nu veed jeg det — mit ærlige Navn helt ud — mener jeg — og saa: Fred med hans Sjæl! skal der staae — han var Danmarks store Honsekræmmer!"

Anton rakte sin ærlige Svigerfader Haanden med et kjærligt Smil i det bevægede Ansigt. Lise kyssede hans rynkede Haand og hans store Kinder.

„Og jeg skal staae Brud første Mai, som Bondepige, lille Fader!" — sagde hun — „du skal see, det er din egen Lise, din rigtige Datter, der blev Eventyrprindsens Brud — og flyver kun et Par Somre bort med denne Fugl Fønix."

Der var nu en Festdag i Jørgens Hus, og om Eftermiddagen kjørte de Alle til Høgholm.

Da man ved det store, folkelige Anden-Dags-Bryllup paa Høgholm havde drukket Antons og Lises Skaal, som Grev Magnus havde udbragt med en fyndig Tale paa sex Ord, reiste Magister Stær sig og føiede nogle høitidelige Ord dertil i sine gamle, nu salige Forældres Navn. Deres kjærlige Aander, sagde han, glædede sig nu vist med ham og Vilhelmine over deres elskede Pleiebarns og den unge, høitbegavede Mands Lykke, som engang havde været hans kjæreste Discipel.

Anton følte sig gjennemtrængt af Taknemlighed for al den Rigdom af Glæde, Fred og Velsignelse, der var udstrømmet til ham og Lise fra det uudtømmelige Kjærligheds-

væld i saa mange trofaste Sjæle. Han tænkte baade paa de Døde og de Levende, og hvad han kun troede at kunne udtrykke, som han følte det, i Toner, søgte han nu dog ogsaa at give Luft i Ord. Han nævnede det betydelige Indtryk, hine ærværdige Gamles Liv og Personlighed, selv ved deres Tilværelse alene og gjennem Andre, havde havt paa ham, og han glemte ikke hvad de dræbte, ærlige Møllerfolk havde gjort for ham og Lise. Han erindrede de mærkelige Dage, han havde oplevet med Grev Magnus og hans Broder, saavelsom hvor mægtigt Sundby og Grevinde Camilla havde indvirket paa hans indre Liv. Hans Hjerte strømmede over af Taknemlighed og Glæde, idet han talte til Kyng, til Vilhelmine og til Stær, hvem han lykønskede til hans nylige Ansættelse som Sognepræst i Lundeby, og han glædede sig nu ved at have seet det Fredens og Kjærlighedens Fristed, midt i det uroligt bevægede Verdensliv, som dette de velsignede Gamles Hjem altid havde været og nu fremdeles vilde blive. Han hilsede og takkede for sin Lykke ikke blot sine nærmeste Venner — hvorved han nikkede til Hans Litsenbroder og Lises Forældre — men hele det Folk og det Fædreland, som det var hans Stolthed og Glæde at tilhøre. Han takkede enhver trofast Landsmand, der med Daad, med Ord eller med Tanke, havde bidraget til at bevare det Aandens Liv, der med Guds Hjælp aldrig skulde slukkes. Han hilsede og takkede de unge, brave Krigsmænd, han atter her saae, og som han vidste havde deelt Æren med de unge Grever og med saa stor en Deel af Danmarks Ungdom i Kampen for den Frihed og Fred, vi nu glædede os til, hvorvel der endnu hang Skyer paa vor Himmel. Idet han rakte Hans Litsenbroder og Lises Forældre Haanden tilligemed de unge Bønderkarle, de stode iblandt, saae han Mange, der havde kjendt ham i deres fælleds Barndom og nu kom

ham jublende imøde. Han saae flere Forældre, som han vidste havde tabt Sønner i Krigen, men hvis Øine straalede ved hvert Ord, de hørte om hvad der i de sidste Aar var skeet, og han priste de Fædre og Mødre, som atter i den sidste Tid havde givet Fædrelandet en Helteslægt. Uden at ophøie Bonden over nogen anden brav Mand i Landet, priste han dog sin Lykke ved at være fød i den Ringhed, hvori han tidlig kunde see og kjende de gamle, uslebne Ædelstene i vor Folkenatur og høre de Toner, der ligesom skjulte sig i Folkesjælen og ventede paa Befrielse. Han ønskede engang at kunne vise sig sin Herkomst værdig, om ikke som Kriger eller Jorddyrker, saa dog som en Fredens Tolk for den Aand, der gaaer gjennem Folkelivet, saavel i den simpleste Kæmpevisetone, som i Seierssangen og i Sværdenes Klang. Idet endelig hans Øie faldt paa Englænderen, der med dyb Konstsands nylig havde givet hans Konstneraand et frist Opsving, fløi der ogsaa i hans livlige Stemning et begeistret Ord til ham om hans med Norden og dens Aand beslægtede Fædreland, hvorfra Shakspeares store Aand havde givet Poesien og derved al anden Konst et nyt Liv i alle Lande. Han saae her en Fremmed, sagde han, der havde bestyrket ham i Haabet om en stor Tonernes, som Ordets Kirke, der hvælvede sig over den hele Christenhed, og hvori hver enkelt Folkeaand engang skulde mødes med den store, luttrede og befriede Verdensaand.

Englænderen reiste sig med et „Leve" for det Folk, han her glædede sig ved at være Gjesteven iblandt, og „som baade ved Livets og Aandens Bedrift indtog saa hæderlig en Plads blandt Europas dannede Folkefærd."

Sundby, som den hele Aften havde seet ud som en stille Glædens og Kjærlighedens Apostel, bad Pastor Stær overlade ham den glædelige Forretning, næstkommende første

Mai at vie Anton Knudsen og hans Brud, hvorimod han bad ham, samme Dag at lyse Kirkens Velsignelse over et andet høist lykkeligt Brudepar — Pastor Sundby og Grevinde Camilla Strahl, fød Høg.

Denne Nyhed, som Camillas Brødre havde vidst den hele Dag, men som herved udbredtes, vakte almindelig Glæde. Grev Magnus lod Musiken blæse et Fanfare, medens han greb sin Søster ved den ene Arm og Sundby ved den anden og førte dem ud i den store, gransmykkede Dandsesal, hvorfra Lysningen nu skinnede gjennem de opladte Døre, og hvor mange af Sundbys Sognefolk ventede paa dem. Her lagde han deres Hænder i hinanden og lod den gamle Sognefoged føre Ordet. Med rørende Simpelhed og Hjertelighed bragte denne Olding dem Menighedens Lykønskning og Velsignelse.

Nu fik Festen et forhøiet Liv. Sundbys og Camillas Tak kunde neppe høres for Jubel. Dandsemusiken begyndte med en Composition af Anton, hvori den saakaldte „store Kjæde" var optagen, som han ansaae for vor oprindelige Nationaldands. Han havde lagt den gamle, bekjendte Folkemelodi til Grund, men havde ombannet den til et musikalsk Maleri, hvorigjennem hele Folkets historiske Liv, med alle de folkeligste Toner, der havde betegnet det, i den herligste Harmonie var sammensmeltet til en stor, gribende Helhed. I denne Kjædedands, hvori saavel Gamle som Unge og selv Børnene deeltoge, saae han et storartet Billede paa den Enighed og Kjærlighed, der til alle Tider har sammenholdt Folket og hvori enhver ny, forbifarende Slægt ligesom samles med alle forbigangne og tilkommende Slægter, der kun forenede udgjøre Folket.

Næsten Enhver, der hørte denne Musik, følte sig mægtig greben deraf, selv de, der ikke kjendte alle de Henthy-

ninger til ældre Folkesange og de derved fremkaldte Stemninger og historiske Erindringer. Den konstkyndige Englænder var henrykt, og de musikalske Venner af den gamle Professors Skole lode Antons Genie vederfares fuld Ret. Musiken faldt endelig ind i glad, ungdommelig Jubel. Den store Kjæde opløstes i en hvirvlende Glædesdands, og de Gamle traadte ud.

Medens Grev Magnus nu atter svingede sin Brud i Spidsen for den raske Ungdom, ledsaget af sin Broder og hans muntre Frue, traadte Sundby med Camilla og Anton med Lise hen til de aabnede Havesalsdøre, for at see den Festbelysning, der tildeels af Grev Magnus selv her var foranstaltet, i Forbindelse med en prægtig „Veranda."

I en smuk Opstilling af alle de Blomster, der kunde skaffes fra Haven og Drivhusene, stod Danmarks Rigsvaaben i en glimrende Belysning, omviftet af et stort dansk Flag mellem begge de andre skandinaviske, hvortil, maaske for Englænderens Skyld, lidt usymmetrisk var føiet det engelske. I Rigsvaabnet var Nældebladet og den ene slesvigske Løve dog overklinet med sort, gjennemsigtigt Flor, som efter Grev Magnus's Fortolkning kun skulde betyde saa megen Sorg og Fortrydelse over Oprøret, som Tiden og Stemningen tillod. Skjoldet holdtes, som sædvanlig, af de to Vildmænd; men de vare neppe kjendelige. Skæggene havde de beholdt, dog noget moderniserede; men de havde faaet Klæder paa. Den Ene var klædt som Bissens danske Landsoldat; han havde sin Bøsse ved Foden, istedetfor Kølven, og holdt med begge Hænder paa Skjoldet. Den anden Vildmand var klædt i en fantastisk, gammeltydsk Dragt, der dog var ifærd med at falde af, og havde ligeledes sin afskudte Bøsse ved Foden. Han holdt kun løselig med den ene Haand ved Skjoldet og strakte den anden hen for sig i en Retning, som gjorde

det uvist, om det var efter hans Kammerats Haand eller den nedlagte Bøsse, han udstrakte den. Under dette Billede stod der en forandret Linie af: Danmark, deiligst Vang og Vænge:

„Led! kom nu i Lave!"

Til Ære for Sundby og Camilla, saavelsom for Anton og Lise, var der ihast blevet opsat Begyndelsesbogstaverne af deres Navne, af store Vidiegrene og behængte med farvede Lamper. Under hvert af Damernes Navnebogstaver stod de smukkeste Blomster omkring et Par hvide Duer med røde Baand om Ben og Vinger. Under Sundbys Navn stod der en stor opslagen Bog. Under Antons Navn stod der overkors en lille Hyldefløite og en Hæsselkæp. Underskriften havde Lises Fader været behjælpelig med. Der stod med Kridt hans gamle Formaning til Anton:

„Fromme som Duer! — men Ben i Næsen!"

Da Sundby saae Decorationen med Vaabenet, sagde han: „nu ja! Magnus har Ret! videre ere vi ikke komne endnu. Dog, med Guds Hjælp, det vil klares!" — vedblev han og hans Aasyn lyste. — „Lad Verdensaanderne kalde sig hvad de vil — Nødvendighedens eller Frihedens Magter — Statside eller Folkeaand — Videnskab eller Konst — de skal alle forenes engang i en stor og herlig Gruppe, og over dem alle skal da svæve den Aand, der jo ogsaa i Enkeltlivet forener Hjerter og Sjæle i den store, evige Kjærlighed!" — Han og Camilla omfavnede Anton og Lise.

Magnus kom nu til. „Bravo!" — raabte han — „kom med, Mariane! og hei, du Ferdinand! kom herhen med din lille Frue! Sundby laver et Tableau, og vi maae Alle være med! — og saa vil jeg holde Tale!" — Under et jublende Fanfare udraabte han et eneste mægtigt

Hurra „for gamle Danmark og for Alle, baade Unge og Gamle, der mente det godt og gjorde hvad de kunde, hvad enten de vare Store eller Smaa!"

Hurraraabet rungede gjennem alle Sale, og gladere Ansigter har neppe været seet i Danmark hin syvende Januar 1852, medens Jordskyggen om Morgenen ganske havde formørket den romantiske Maane, og saamange indre og ydre Formørkelser endnu gjorde Glæden i Danmark blandet, efter de tre mærkeligste Bedriftaar i vor Historie.

Den første Mai stod det dobbelte Bryllup. — Anton og Lise begave sig samme Dag paa Reisen til Italien.

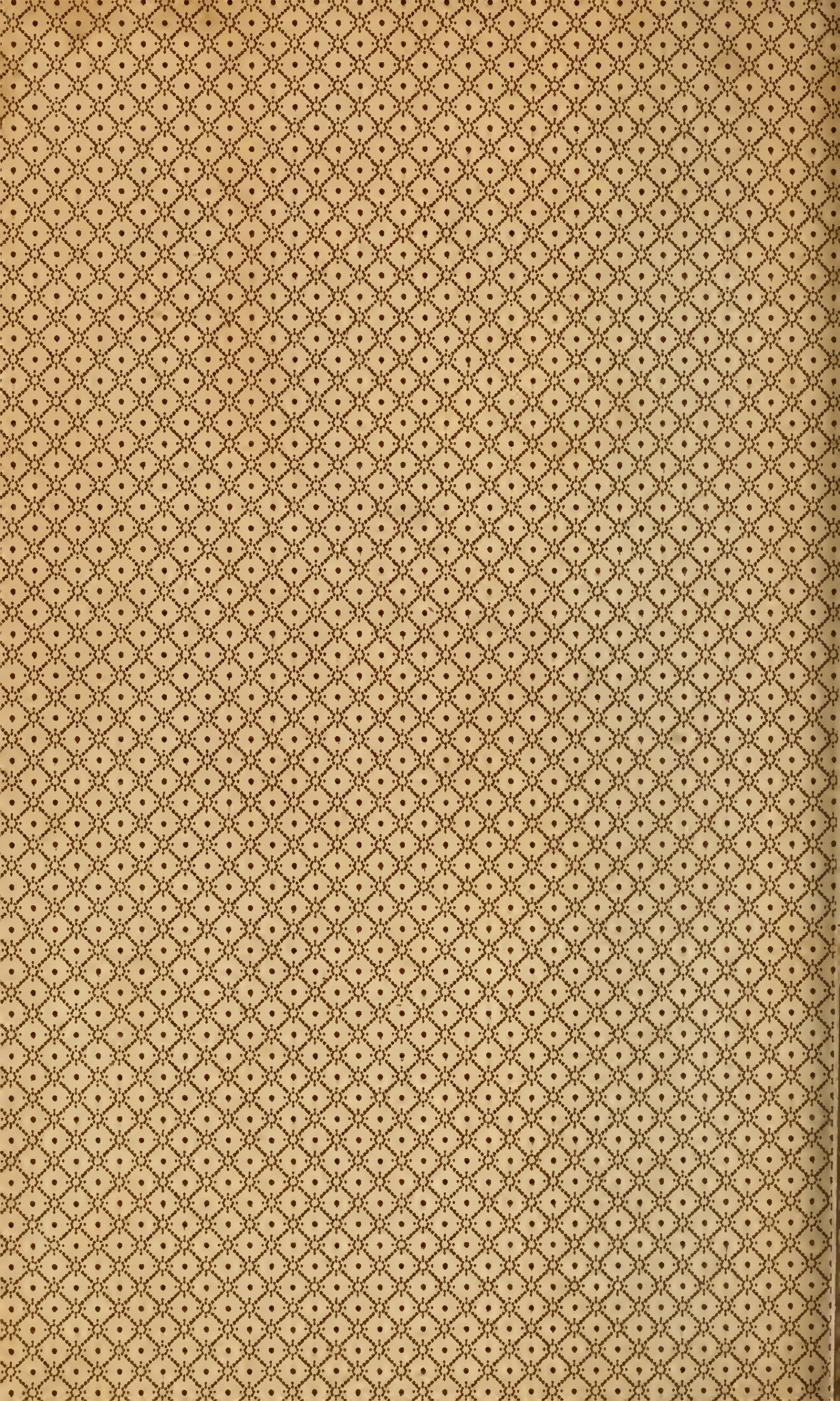
„Nu veed jeg hvad jeg skal i Verden!" — hviskede Lise, da hun stod reiseklædt og rakte Anton Haanden, for at følge med ham til Reisevognen — „jeg skal udsynge din og min Sjæl, forenede i fulde, klare Toner — jeg skal med dig søge de Grundtoner, hvori selv de fjendtlige Sjæle i Verden kan samles i Gud."

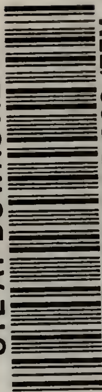
Jørgen rystede paa Hovedet, men fandt sig i Skilsmissen, siden det nu ikke kunde være anderledes.

Alle deres Venner toge kjærlig og bevæget Afsked med dem.

Da Sundby rakte Anton Haanden til Afsked, medens Camilla trykkede Lise til sit Bryst, var det som hele deres Samliv stod for ham i et mangefarvet Billede, hvori ogsaa en skjøn og rig Fremtid afspeilede sig. „Hvad du søger langt borte i de dybe Kirke-Toner fra en forsvunden Tid, kjære Anton!" — sagde han — „det vilde du søge forgjeves, hvis du ikke, med Guds Hjælp, havde fundet Ordet og Harmonierne dertil i dit eget Livsthema, i din Kjærlighed og i dit eget Folk. De gjemte Livets og Aandens

Grundtoner, hvis Fremdragelse gjennem Konsten blev dit Livs Opgave, er det Samme paa anden Maade for os Alle. Det er Vingesusen af den evige Sandheds og Kjærligheds Aand. Den svæver endnu — som Camilla engang sagde — over ethvert Chaos, der skal blive til en Verden — og, visselig! den rører sig i hver Folkenatur, der skal høre til Guds Rige!"

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 04 06 08 012 7